

Điệp Chi Linh

Mỗi
tỉnh
đầu của nàng
Bọ Cạp

(Tên trên mạng: Ngự tử giáng hồ)

daotienvu.blogspot.com

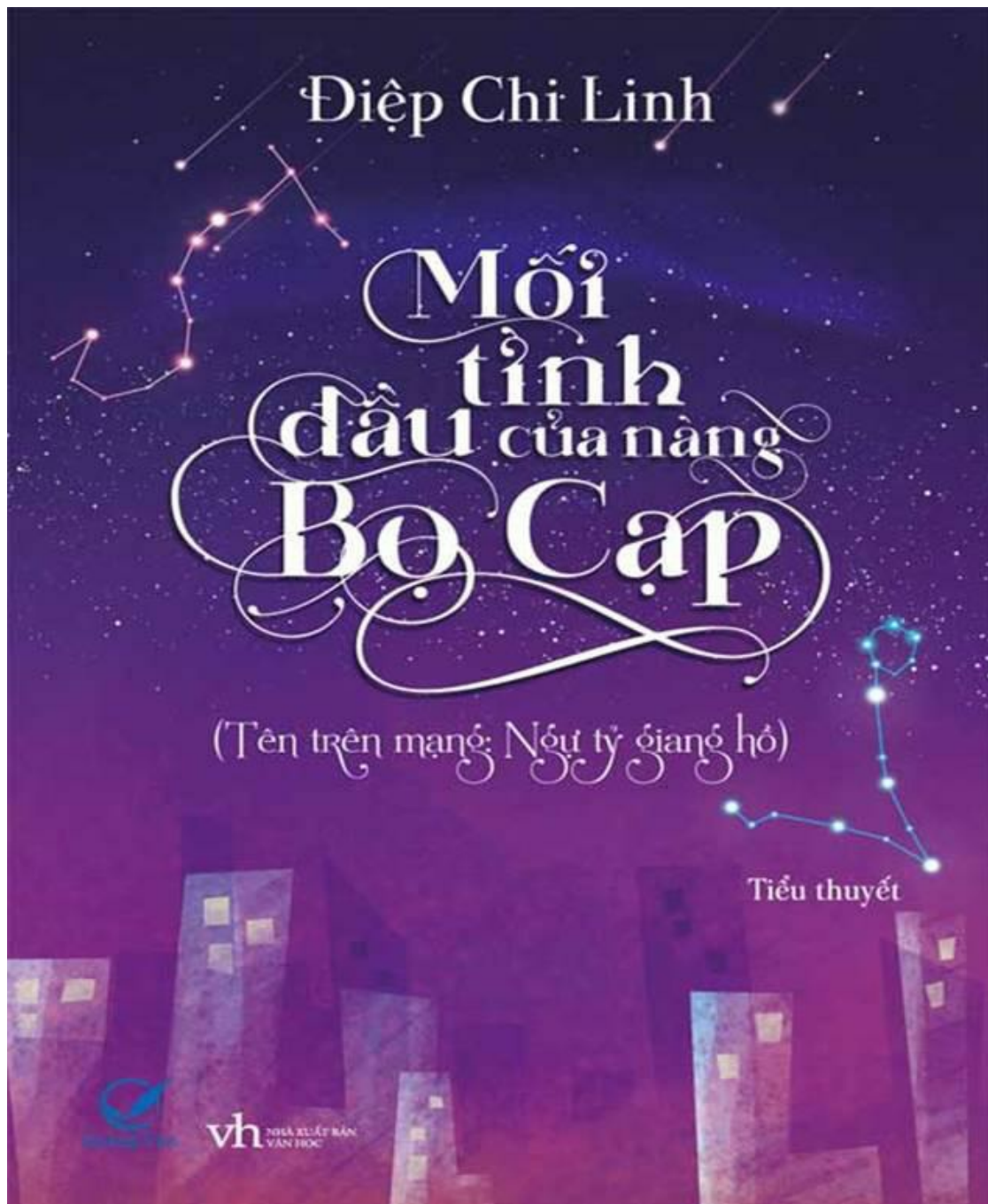
Tiểu thuyết

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

SVS SINHVIENSPACE.com
KHÔNG GIỚI SINH VIÊN VIỆT NAM

MỐI TÌNH ĐẦU CỦA NÀNG BỘ CẠP

MỐI TÌNH ĐẦU CỦA NÀNG BỘ CẠP

Tác giả: Diệp Chi Linh

Dịch giả : Thu Trần

Công ty phát hành : Quảng Văn

Nhà xuất bản : NXB Văn Học

Hình thức : Bìa mềm

Trọng lượng vận chuyển : 14.5 x 20.5cm

Số trang : 608

Ngày xuất bản: 11/2013

Nguồn sách : Ly Ngo

Đội dự án:

Linh Linh Ta Hong Son

Lam Vy Lee Ock Hijk

Prince Ashitaka Oni Gato

Beta : Phi Phi Yên Vũ

Ebook: Tuyển Mama

Giới thiệu

Tác giả

Điệp Chi Linh một nhà văn nữ thuộc thế hệ 8X là người theo chủ nghĩa lạc quan, tin rằng sau cơn mưa sẽ có cầu vồng, tình yêu vượt qua thử thách mới có thể bền lâu.

Không thích bi kịch, vì vậy luôn tìm mọi cách để các nhân vật dưới ngòi bút của mình được hạnh phúc.

Coi máy tính là sinh mạng thứ hai, viết vào máy tính những câu chuyện trong lòng mình. Viết truyện là việc làm yêu thích nhất lúc nhàn rỗi cũng như niềm vui lớn nhất của cuộc đời.

Tác phẩm

Mỗi tình đầu của nàng Bọ Cạp là câu chuyện kể về Kỳ Quyên - “cô nàng hổ báo” trong bộ ba Kỳ Quyên, Tiêu Tinh (trong tác phẩm “Chờ một ngày nắng”) và Vệ Nam (trong tác phẩm “Ốc sên chạy”).

Vẫn phong cách nhẹ nhàng tinh tế, trong Mỗi tình đầu của nàng Bọ Cạp, Diệp Chi Linh đã đem đến cho bạn đọc những giây phút vui vẻ, hạnh phúc. Để rồi khi gấp cuốn sách lại, cũng như Diệp Chi Linh, chắc hẳn mỗi độc giả cũng sẽ thấy rất thỏa mãn với cái kết đó, sẽ cảm thấy dường như đã cùng với nhân vật trong truyện, trải qua biết bao sóng gió, cuối cùng nhìn thấy bầu trời trong xanh rộng lớn. Cũng như lời Diệp Chi Linh nói: Tất cả những tình yêu mãnh liệt, tất cả quá khứ huy hoàng, đến cuối cùng sẽ bị cuộc sống mài hết góc cạnh, biến thành sự gắn kết bình dị, giống như trong một bài hát, “Điều lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ tới chính là được cùng anh trở nên già nua”. Đến tận khi mái tóc chúng ta điểm bạc, răng chúng ta rụng, vẫn có thể che ô cùng nhau đi dạo. Mỗi khi nhìn thấy những ông bà lão dắt tay nhau đi dạo trên đường, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng xúc động. Kết thúc của ba câu chuyện này đều tươi đẹp, ấm áp bởi vì tôi tin rằng tình yêu giữa con người với

con người không còn gì đẹp hơn “Được nắm tay nhau, cùng đi đến già”.

Lục Song của “Ốc sên chạy” hài hước, Quân Tắc của “Chờ một ngày nắng” lạnh lùng thì nam chính trong “Mỗi tình đầu của nàng Bọ Cạp” lại dịu dàng. Mỗi chàng trai khác nhau, cảm nhận về tình yêu cũng khác nhau, điểm chung duy nhất của họ chính là hy vọng có thể được cùng người con gái mình yêu sống đến già, mang lại cho cô gái ấy một ngôi nhà ấm áp.

Anh là sói đội lột cừu, cô là hổ cái.

Nếu hổ cái vào hang sói thì con nào sẽ thịt con nào đây?

Thực ra câu trả lời vô cùng đơn giản!

Bởi vì cô chỉ là hổ giấy mà thôi!

Lời tác giả

Mở đầu :Tiêu tiền như nước

1♣2♣3♣4

Chương 2: Kết thúc lãng xẹt

1♣2♣3♣4

Chương 3: Bước vào game

1♣2♣3♣4

Chương 4: Tình duyên sư đồ

1♣2♣3♣4

Chương 5: Nhiệm vụ đột phá

1♣2♣3♣4

Chương 6: Kế hoạch lôi kéo

1♣2♣3♣4

Chương 7: Đấu võ cầu thân

1♣2♣3♣4

Chương 8: Thầy Ôn Bình

1♣2♣3♣4

Chương 9: Hôn lễ trong game

1♣2♣3♣4

Chương 11: Nhiệm vụ vợ chồng

1♣2♣3♣4

Chương 12: Tạm thời xa cách

♣2♣3♣4

Chương 13: Giả vờ hẹn hò

1♣2♣3♣4

Chương 14: Kỹ năng sinh hoạt

1♣2♣3♣4

Chương 15: Phụ Bản nhóm

1♣2♣3♣4

Chương 16: Đấu giá trang bị

1♣2♣3♣4

Chương 17: Sóng gió trong buổi tụ tập

1♣2♣3♣4

Chương 18: Trăm năm hòa hợp

Đoạn kết

Lời cuối sách

Lời tác giả

Cuối cùng cũng đã hoàn thành xong ba cuốn trong series về ba chị em Vệ Nam, Tiêu Tinh, Kỳ Quyên. Câu chuyện của họ cũng tạm thời kết thúc. Tôi rất vui vì có thể thuận lợi hoàn thành ba câu chuyện này, cũng vô cùng biết ơn các bạn độc giả đã luôn ủng hộ tôi.

Những ký ức ấy khắc sâu trong tâm trí của chúng ta, giống như vết nứt trên mặt băng.

Tất cả những tình yêu mãnh liệt, tất cả quá khứ huy hoàng, đến cuối cùng sẽ bị cuộc sống mài hết góc cạnh, biến thành sự gắn kết bình dị, giống như trong một bài hát, "Điều lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ tới chính là được cùng anh trở nên già nua". Đến tận cùng khi mái tóc chúng ta điểm bạc, rằng chúng ta rụng, vẫn có thể che ô cùng nhau đi dạo.

Mỗi khi nhìn thấy những ông bà lão dắt tay nhau đi dạo trên đường, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng xúc động. Kết thúc của ba câu chuyện này đều tươi đẹp, ấm áp bởi tôi tin rằng tình yêu giữa con người với con người không còn gì đẹp hơn "Được nắm tay nhau, cùng nhau đi đến già".

Lục Song hài hước, Quân Tắc lạnh lùng hay Ôn Bình dịu dàng, nam chính khác nhau, cảm nhận về tình yêu cũng khác nhau, điểm chung duy nhất của họ chính là hy vọng có thể được cùng người con gái mình yêu sống đến già, mang lại cho cô gái ấy một ngôi nhà ấm áp.

Tôi thích một tình yêu nhẹ nhàng và bình dị như thế.

Đó cũng là mục đích tôi viết series truyện này.

Ba nữ chính trong truyện sau khi trải qua sóng gió, cuối cùng đã tìm được tình yêu thuộc về mình.

Tôi hy vọng những người bạn xung quanh tôi và tất cả độc giả cũng sẽ tìm thấy hạnh phúc bình dị và lâu bền ấy như các nhân vật chính trong truyện.

Khi viết kết thúc cho những câu chuyện này, tâm trạng của tôi rất vui, dường như tôi cùng với nhân vật trong truyện, trải qua biết bao sóng gió, cuối cùng nhìn thấy bầu trời trong xanh rộng lớn.

Nếu bạn có duyên đọc được những câu chuyện mà tôi viết, tôi mong rằng sau khi đọc xong câu chuyện này, bạn cũng sẽ cảm thấy ấm áp trong lòng.

Chúc các bạn một cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên.

Mở đầu :Tiêu tiên như nước

Trong Phụ Bản nhóm Mộ Tần Thủy Hoàng, khoảnh khắc Boss ngã xuống, trang bị xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả đều kích động hoan hô ầm ỹ.

- Tiêu vĩ cầm!

Vũ khí tốt nhất của cầm sư cấp 80, chỉ có năm phần trăm khả năng sẽ rơi lại ở đây, không ngờ hôm nay gặp may lại gặp được nó.

Hôm nay Phụ Bản này đánh rất khó khăn, vốn dĩ là nhóm cố định trong bang hội phối hợp vô cùng ăn ý nhưng vì có người không đến được nên gọi hai người lạ bên ngoài vào nhóm. Hai người này rõ ràng là không biết đánh, lại còn tỏ ra rất chuyên nghiệp, thích ý kiến với mệnh lệnh của chỉ huy.

Trước những sai lầm ngớ ngẩn của bọn họ, bên tai không ngừng vang lên tiếng gầm thét của Boss: "Để các người dùng máu thịt của mình cúng tế cho vong hồn của ta!". Cả nhóm bị tiêu diệt liên tiếp bốn lần liền...

Một tên Boss vốn dĩ chỉ cần mười phút là có thể đánh chết, nhưng vì sơ suất của hai người bọn họ mà mất hơn một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng đánh thắng Boss, cô nàng cầm sư "Tiểu Tâm" kia không những không có một chút áy náy nào mà còn viết trong kênh nhóm: "Trước đây, nhóm cố định của bang hội chúng tôi đánh Phụ Bản này, tôi đều lướt qua $O(\cap_\cap)O$ ".

Kỳ Quyên là chỉ huy, tức ghen cả cổ mà không nói được gì.

May mà rút lại vũ khí tiêu vĩ cầm mà cô rất muốn có, cũng coi như là được an ủi một chút.

Nhóm này là nhóm đấu giá, tất cả trang bị đều được đấu giá công khai, ai trả giá cao người đó được. Kỳ Quyên nhìn tiền trong túi mình rồi nói trên kênh chat voice: "Tiêu vĩ cầm, giá khởi điểm 5 vạn, Tiểu Tâm, nếu cô muốn thì ra giá đi".

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 6 vạn, giúp Tiểu Tâm nhà tôi đấu giá.

Có người đấu giá giúp dĩ nhiên là được. Đấu giá trang bị chỉ có một quy định: Người ra giá cao được nhận.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: 6.5.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 8.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: 8.5.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Chị nhóm trưởng đừng thêm năm nghìn một nữa, cứ thêm một vạn một đi.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 10 vạn.

Kỳ Quyên có chút do dự, suy cho cùng đối phương rất giàu có, còn mình thì mặc dù gần đây làm thức ăn kiếm được chút tiền nhưng tổng cộng trong túi chỉ có 10 vạn, vũ khí trong bang thông thường đều được bán với giá khoảng 10 vạn. Nhưng hôm nay gọi người khác vào, Kỳ Quyên cũng

không thể vì mình là nhóm trưởng mà không cho người khác đấu giá trang bị được.

Đúng lúc ấy, đột nhiên cửa sổ chat hiện ra tin nhắn riêng.

“Bạn yêu quý, hãy phóng tay đấu giá đi, chỗ tao còn 2 vạ, cho mày cả đấy”. Là chị em tốt Tiêu Tinh nhắn tin, “Tao ngứa mắt con cầm sư kia từ lâu rồi! Bản thân hoàn toàn không biết đánh, lại còn ở đó chỉ chỉ trỏ trỏ, đi rót cốc nước bắt mọi người chờ mười mấy phút! Nếu không phải vì cô ta, chúng ta có bị tiêu diệt bốn lần, hai tiếng cũng không qua được không? Lại còn đẩy giá cao như vậy, chỉ mình cô ta có tiền chắc = =”.

Sự ủng hộ của Tiêu Tinh khiến Kỳ Quyên cảm thấy rất vui, thế là cô phóng tay trả giá trên kênh nhóm.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: 11.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 13.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: 14.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 16.

Một lần cô ta thêm hai vạ, rõ ràng là cậ có tiền muốn giết Kỳ Quyên.

Giá này vượt quá khả năng của Kỳ Quyên. Mặc dù cô rất thích vũ khí này, rất không cam tâm nhường cho người khác, nhưng quả thực cô không muốn giằng co với Tiểu Tâm và Tiểu Vân. Hơn nữa, trong túi cô cũng không có nhiều tiền như thế.

Kỳ Quyên đang định gõ chữ P (Mật khẩu) thì đột nhiên nhìn thấy một người trong kênh chat voice, người quản lý toàn kênh nhóm, tên là {Nam Cung Thế Gia - Bottle}.

Đồng thời góc dưới bên trái hiện lên một dòng thông báo: "Phu quân của bạn {Mr. Bottle} online".

Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng quen thuộc: "Nhiều người như vậy? Đang làm gì đấy?".

Chẳng phải anh đi công tác rồi sao? Sao lại lên mạng lúc này?

Người đông cũng không tiện hỏi, Kỳ Quyên vội trả lời: "Chúng tôi đang đánh Mộ Tồn Thủy Hoàng, đấu giá trang bị".

Tiêu Tinh thấy anh online, lập tức dùng tốc độ gõ chữ nhanh nhất từ trước tới nay chat riêng với anh: "Thầy mau giúp nó đấu giá đi! Nó muốn có vũ khí đó từ lâu lắm rồi! Hôm nay nó chỉ huy Phụ Bản đã phải chịu rất nhiều ảm ức, chắc chắn trong lòng rất khó chịu! Con cầm sư kia cậy mình có tiền cùng bạn đẩy giá ức hiếp nó, thật là quá đáng! Em rất muốn đập tiền vào mặt nó! Em ra khỏi nhóm, thầy vào nhóm đi!".

Bạn Tiêu Tinh cáu tiết như thế này, xem ra hôm nay đánh Phụ Bản này không vui chút nào.

Có người dám ức hiếp Kỳ Quyên sao?

Bottle khẽ chau mày, vào kênh nhóm thì nhìn thấy trong đội xuất hiện một dòng chữ.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Chị nhóm trưởng không đấu giá nữa đúng không?

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Nếu không muốn đấu nữa thì Mật khẩu đi, đừng lãng phí thời gian, cảm ơn chị O(∩_∩)O~

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 16 vạn cũng không đắt, lần trước vũ khí của nhũ mẫu trong đội chúng ta đấu giá đến 20 vạn~.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Ừm ừm, may mà hôm nay mang đủ tiền O(∩_∩)O~

Đột nhiên Bottle mỉm cười hỏi: “Phụ Bản rút tiêu vĩ cầm của cầm sư sao?”. Vì anh vào đội sau khi Boss đã chết, không tham gia quá trình đánh Boss, vì thế không thể nhìn thấy trang bị Boss làm rút lại.

Nam Cung Vũ Lạc lập tức viết: “Đúng vậy! Khó khăn lắm mới gặp! Tiêu vĩ cầm đẳng cấp siêu tốt!”.

Kỳ Quyên nhìn vũ khí phát sáng trên mặt đất, đành phải nói: “Nếu Tiểu Vân đã trả 16 vạn, vậy thì vũ khí này...”.

“20 vạn, tôi đấu giá giúp Đỗ Quyên”. Đột nhiên một giọng nói trầm lắng vang lên, ngắt lời Kỳ Quyên.

“...”.

Không chỉ Tiểu Vân sửng sốt mà tất cả mọi người trong đội bỗng chốc cũng im bật.

Chương 1: Cô nàng độc thân

Ba tháng trước.

Khi bước ra khỏi tòa, Kỳ Quyên phát hiện bên ngoài có rất nhiều phóng viên, ai cũng cầm micro, chuẩn bị tư thế sẵn sàng, giống như bầy sói đói khát đã lâu đang chờ đợi chú cừu non sắp sa vào bẫy.

Chú cừu non ấy không phải là Kỳ Quyên mà là đương sự của cô.

Vì vụ kiện này liên quan tới người nổi tiếng trong giới showbiz nên đã nhận được rất nhiều sự quan tâm từ báo giới. Mỗi lần bước ra khỏi tòa đều có một đám phóng viên giải trí ôm cây đợi thỏ. Kỳ Quyên đã sớm quen với sự ãi ngộ như “khách VIP” như thế này rồi, chỉ có điều hôm nay là phiên tòa chung thẩm, đám phóng viên ủa tới quả thực quá đông.

Nhìn đám đông đen kịt trước mắt, Kỳ Quyên không kìm được khẽ thở dài trong lòng, quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh. Thời Viêm đeo kính râm, khóe miệng vẫn giữ nụ cười đầy phong độ, như thể đám phóng viên kia là những người bạn thân thiết nhiều năm không gặp vậy.

Người ủy thác của Kỳ Quyên là Thời Viêm, ca sĩ thuộc tập đoàn giải trí nổi tiếng Star Walk. Vì vấn đề hợp đồng mà kiện công ty quản lý ra tòa. Phía Star Walk phái cả một

đoàn luật sư ra sách lược. Trong khi Kỳ Quyên đơn thương độc mã, một mình chiến đấu. Vụ kiện kéo dài hơn một tháng, có thể nói là sức cùng lực kiệt.

May mà cuối cùng đã thắng.

Nhớ lại vẻ mặt khó coi của đoàn luật sư đối phương khi tuyên phán, Kỳ Quyên liền cảm thấy rất vui.

“Anh Thời, xin hỏi sau khi rời khỏi Star Walk, anh có dự định gì?”.

“Nghe nói Tập đoàn giải trí Hoa Thế có ý muốn ký hợp đồng với anh, có đúng như vậy không?”.

“Có phải trước đây anh đã từng gặp ông chủ của Hoa Thế không?”.

Phóng viên vừa nhìn thấy hai người bước ra là đổ dồn tới, mồm năm miệng mười hỏi không ngừng nghỉ. Một số phóng viên thấy Thời Viêm không trả lời, liền chuyển micro sang phía Kỳ Quyên. Là luật sư liên quan đến vụ kiện này, Kỳ Quyên cũng suýt chút nữa thì bị micro “đập” gãy răng cửa.

“Thưa cô Kỳ, xin hỏi cô có cảm tưởng như thế nào sau khi thắng vụ kiện này?”.

Có thể có cảm tưởng gì cơ chứ? Thắng kiện dĩ nhiên là cô rất vui. Có điều, cho dù cô vui cũng không được tỏ ra quá lộ liễu, giới showbiz phức tạp, cô không muốn thắng một vụ kiện liền lên trang nhất.

Kỳ Quyên không trả lời câu hỏi, học dáng vẻ của Thời

Viêm, mỉm cười liếc nhìn đám phóng viên, lúc ngoảnh đầu bắt gặp ánh mắt của Thời Viêm. Thời Viêm hiểu ý trả lời: "Xin lỗi, nếu cần phỏng vấn xin hãy hẹn trước với quản lý của tôi".

Nói xong một tay bảo vệ Kỳ Quyên nhanh chóng thoát ra khỏi đám đông, chui vào trong chiếc xe bảy chỗ đã đợi từ lâu.

Phóng viên bên ngoài không chịu buông tha, vây quanh chiếc xe. Thậm chí có người ra sức đập cửa kính, "Anh Thời, anh Thời...". Cửa kính cách âm tốt như vậy mà vẫn có thể nghe thấy những tiếng kêu gào điên cuồng.

Kỳ Quyên đang định nổi nóng, bỗng thấy đám đông đột nhiên không hẹn mà cùng ủa về phía cửa tòa án. Rõ ràng là bọn họ lại phát hiện con mồi mới.

Kỳ Quyên tò mò nhìn theo thì thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở cửa tòa án, bộ vest màu đen vừa vặn làm tôn lên dáng người cao ráo của anh ta, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng, vừa nhìn đã biết là người ghê gớm.

Bên cạnh anh ta là một người đàn ông khác, khuôn mặt có vài nét giống anh ta, nhưng ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều, khóe miệng khẽ mỉm cười, quần áo vô cùng chỉnh tề, thái độ lịch sự, toát lên khí chất của một người nho nhã, ôn hòa.

Hai người khác biệt lớn như vậy đứng sánh vai nhau, khiến đám phóng viên tò mò lại một lần nữa phát điên lên.

Những vệ sĩ chuyên nghiệp chặn đám phóng viên kích

động, rẽ đường cho hai người đi qua. Hai người đàn ông lần lượt rời đi, nét mặt không hề có một chút thay đổi nào vì sự chen lấn của phóng viên.

Người đi trước mặt vẫn lạnh lùng như băng, người đi sau vẫn mỉm cười.

Đến tận khi hai người đó rời đi, Kỳ Quyên mới tò mò hỏi: "Hai người đó là ai vậy, trông thật khí thế?". Cứ như đại ca xã hội đen vậy, ra đường còn dẫn theo đàn em, riêng vệ sĩ đi theo họ đã có năm, sáu người, trông thật đáng sợ.

Thời Viêm bỏ kính xuống, mỉm cười: "Dĩ nhiên là ông chủ của chúng ta rồi".

Kỳ Quyên ngạc nhiên nói: "Cậu muốn nói đến... ông chủ Tập đoàn truyền thông Star Walk... Derek?".

Ông chủ trong truyền thuyết ấy là người lạnh lùng, thần bí và kín đáo, người trong giới chỉ biết tên tiếng Anh của anh ta là Derek, sau khi đi du học về trực tiếp tiếp quản sản nghiệp của gia tộc, là người thông minh, tháo vát, giỏi kinh doanh, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã có trong tay rất nhiều ngôi sao nổi tiếng. Thời Viêm chính là một trong số đó.

Anh ta rất ít khi lộ diện trước đám đông. Vì thế mỗi lần anh ta xuất hiện, đám phóng viên đều sục sôi.

Thời Viêm nhìn Kỳ Quyên, gật đầu nói: "Chính là anh ta".

Kỳ Quyên im lặng một lúc rồi nói như đang suy nghĩ

điều gì đó: “Không ngờ hôm nay anh ta lại đích thân tới tòa nghe xét xử?”.

Thời Viêm mỉm cười khi khi: “Có thể là anh ta muốn cảm nhận một chút kích thích khi thua kiện, nhân tiện chiêm ngưỡng phong thái của luật sư Kỳ”.

Ý thế là bạn thân với Kỳ Quyên thời đại học, Thời Viêm nói năng lúc nào cũng không nghiêm túc như vậy.

Kỳ Quyên không thềm bận tâm tới anh ta, chỉ là trong lòng có chút tò mò. Tạm thời không nói chuyện Derek đích thân đến tòa nghe xét xử, chuyện này đã rất hiếm có rồi, càng kỳ lạ hơn là người đàn ông bên cạnh anh ta. Người sánh vai cùng với ông chủ lạnh lẽo, vô tình, lòng dạ hiểm độc trong truyền thuyết bước ra khỏi tòa nhưng lại mỉm cười đầy phong độ... là ai được nhỉ? Có thể đứng ngang hàng với anh ta, dường như thân phận không hề đơn giản...

Ngược lại với chiếc điều hòa di động lạnh như băng là Derek, người đàn ông tươi cười bên cạnh anh ta để lại cho người khác ấn tượng rất tốt. Lễ nào là trợ lý của anh ta? Người trong làng giải trí thuê trợ lý mà cũng phải tìm người đẹp trai như vậy sao?

Kỳ Quyên không kìm được quay đầu nhìn, nhưng chỉ có thể thấy bóng hai người biến mất cuối hành lang.

“Còn về người kia...”. Thời Viêm ngắt lời đúng chỗ quan trọng, đẩy trí tò mò của Kỳ Quyên lên đỉnh điểm, lúc ấy mới nói: “Là em trai của ông chủ”.

“Em trai?”. Chả trách khuôn mặt hơi giống nhau. Kỳ

Quyên ngạc nhiên nói: “Em trai anh ta cũng làm việc ở công ty giải trí sao?”.

“No”. Thời Viêm lắc lắc ngón tay trở: “Em trai anh ta là một người vô cùng cá tính, không theo nghiệp gia đình, đã sớm thoát ly khỏi gia đình để tự lực cánh sinh rồi. Nghe nói người này thần bí vô cùng, hành tung vô định, không để lại dấu vết, trong giang hồ không ai thấy bộ mặt thật của anh ta, chỉ để lại truyền thuyết về anh ta”.

“...”. Kỳ Quyên lườm anh ta. Chắc là người này đọc quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp, cách nói rất đáng ăn đòn.

“Hôm nay anh ta đến tòa nghe xét xử, có lẽ là... rảnh rồi”.

“Ừm”. Kỳ Quyên uể oải đáp.

Thời Viêm mỉm cười, quay sang nhìn Kỳ Quyên rồi nói đầy ẩn ý: “Không phải cậu thích anh ta rồi đấy chứ? Nói thử xem, thích ông anh hay ông em?”.

Kỳ Quyên lườm anh ta: “Tha cho mình đi”.

Thời Viêm không cười trêu chọc nữa, nghiêm túc nói: “Thực ra cậu thật sự nên suy nghĩ tới việc tìm bạn trai rồi”.

“...”. Kỳ Quyên thầm nghĩ rằng, xung quanh có nhiều người thích làm ông tơ bà nguyệt như vậy, đúng là không thể chịu nổi.

“Mình quen không ít chàng trai ưu tú, cậu thích mẫu người nào mình có thể giới thiệu cho cậu, thử qua lại xem sao, không biết chừng có thể thành một mối nhân duyên tốt

đẹp”. Thời Viêm ngừng lại một lát rồi nghiêm túc nói: “Con gái đừng hiếu thắng quá, loại cuồng công việc như cậu mấy năm nữa nhất định sẽ biết thành Diệt Tuyệt sư thái...”

Kỳ Quyên vuốt lại mái tóc ngắn bên tai, quay lại mỉm cười nói: “Thực ra mình rất thích Diệt Tuyệt sư thái, lạnh lùng, bá đạo, võ công cao cường, lòng dạ hiểm độc, coi đàn ông trong thiên hạ là cỏ rác, quả thực khiến người ta nể phục”.

“...”. Thời Viêm ngậm miệng.

Kỳ Quyên nghiêm túc hỏi: “Lẽ nào cậu không thích bà ta sao?”.

“...”. Thời Viêm không còn gì để nói, lẳng lặng quay sang nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, nhìn thấy nụ cười chiến thắng của Kỳ Quyên trên cửa kính, càng thêm phần bức tức.

Mỗi lần tranh luận với cô đều bị cô dùng những logic quái dị và chặt chẽ chặn họng, hận tới mức chỉ muốn nhai nát lưỡi rồi nuốt vào bụng.

Không ai có thể thuyết phục Kỳ Quyên.

Cho dù là trên tòa hay trong cuộc sống.

Chương 2: Kết thúc lãng xẹt

(1)

Vì muốn chúc mừng thăng kiện, Kỳ Quyên bị Thời Viêm kéo tới một nhà hàng. Hai người đặt phòng riêng, bắt chấp hình tượng ăn uống no say, mấy chai rượu trắng nhanh chóng cạn sạch. TỬu lượng đã luyện được sau mấy năm làm việc khiến Kỳ Quyên uống rất nhiều mà không say. Còn Thời Viêm uống mấy cốc đã mặt đỏ tía tai, khua tay múa chân bắt đầu hát hò.

Cùng nhau uống rượu nhưng anh ta gục trước, lại còn ở đó khoác lác đòi giới thiệu đối tượng cho người khác, đúng là không đáng tin cậy chút nào.

Kỳ Quyên vừa uống rượu vừa nghĩ.

Thời Viêm vẫn ở đó vui vẻ hát “Thời thơ ấu”, Kỳ Quyên đành phải giơ tay bịt miệng anh ta, lôi anh ta ra khỏi nhà hàng, gọi điện cho quản lý của anh ta, bảo họ đến đón.

Chẳng mấy chốc xe đến, người quản lý xuống xe, lôi Thời Viêm say đứ đừ vào xe, cảnh giác nhìn xung quanh, vội vàng nói: “Cô Kỳ, tôi đưa cậu ấy về trước, lần này thật cảm ơn cô”.

Kỳ Quyên xua tay, phóng khoáng nói: “Không có gì”.

Nhìn xe của Thời Viêm biến mất ở ngã tư, Kỳ Quyên mới quay người vẫy taxi.

Về đến nhà đã gần mười giờ, Kỳ Quyên ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, sau đó mặc đồ ngủ, sấy khô tóc

rồi đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ này là khoảng trời riêng của cô, diện tích tám mét vuông, kê một chiếc giường đơn, ga trải giường và rèm cửa đều là màu xanh lam đậm không có hoa văn, đơn sơ, giản dị. Ở góc tường kê một chiếc tủ quần áo nhỏ, bên cạnh là một chiếc bàn làm việc, trên bàn là laptop và vài cuốn sách luật xếp chồng lên nhau. Cả phòng ngủ không có một vật gì thừa thãi, trông gọn gàng, sạch sẽ giống như khách sạn vậy, đúng như tính cách thẳng thắn, dứt khoát của cô.

Đồ đạc trong phòng đều rất đơn sơ, thứ đồ xa xỉ duy nhất có lẽ chính là chiếc laptop mới mua này.

Kỳ Quyên mở máy tính, như thường lệ đăng nhập vào trang web lưu sẵn trong Bookmarks - Thiên đường văn học.

Bình thường làm việc quá mệt, sở thích lúc rảnh rỗi của cô chính là đọc tiểu thuyết, chơi game, đọc truyện tranh và xem phim hoạt hình. Bởi vì rất nhiều tác giả yêu thích của cô đều đóng đô ở "Thiên đường văn học" nên Kỳ Quyên đã đăng ký tài khoản ở trang web này, đọc rất nhiều, thậm chí trở thành khách VIP.

Dạo trước, một bộ tiểu thuyết mà cô theo đuổi cuối cùng đã có kết thúc. Bút danh của tác giả là Thệt Kho Tàu, tác phẩm đầu tay "Danh kiếm" đứng đầu trong bảng xếp hạng các tác phẩm võ hiệp, còn bán bản quyền cải biên thành game. Game võ hiệp 3D cùng tên "Danh Kiếm Online" đang được triển khai.

Độc giả rất yêu thích văn phong đặc biệt của anh ta,

tác phẩm sáng tác sau đó là “Giang hồ du hiệp lục” có lượt truy cập rất cao, cách hành văn dí dỏm, hài hước, nam chính miệng lưỡi sắc sảo, mỗi nhân vật trong đó đều rất thật, rất sống động, khiến người đọc khó quên.

Sau khi đọc xong cuốn “Danh kiếm”, Kỳ Quyên đã thích tác giả Thệt Kho Tàu này. Cuốn tiểu thuyết thứ hai, “Giang hồ du hiệp lục”, cô bắt đầu theo dõi từ chương đầu tiên. Tốc độ của tác giả rất ổn, ngày nào cũng post truyện đúng giờ. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, Kỳ Quyên đều click vào đó theo thói quen.

Cuốn tiểu thuyết này đã viết gần hai năm, hơn ba trăm vạn chữ, nói về ân oán tình thù của các môn phái lớn. Cuối cùng viết đến phần cao trào được bao người mong đợi, nhân vật chính và thế lực phản động đánh nhau ác liệt trên đỉnh Hoa Sơn, hai bên vẫn chưa bắt đầu đánh, đột nhiên xuất hiện một cao nhân, nói cái gì mà “núi cao còn có núi cao hơn, từ xưa tới nay trong giang hồ không có kẻ mạnh vĩnh viễn, thực ra trong mắt ta, tuyệt thế thần công của các người chẳng qua chỉ là tiểu kỹ vớ vẩn mà thôi”.

Sau đó vị cao nhân đó chỉ cần một chiêu đã “tiêu diệt” hết các nhân vật chính.

Sau đó tác giả nói: Hết truyện.

Đây là kết cục đã theo đuổi hai năm?! Có thể dừng “chôn sống” như thế được không?

Thế này chẳng khác nào ngòi tàu lượn siêu tốc trong khu vui chơi, đến chỗ cao nhất, đang chuẩn bị hò hét thì đột nhiên mất điện!

Kỳ Quyên nhìn thấy hai chữ “hết truyện”, suýt chút nữa thì phụt máu lên màn hình.

Câu chuyện theo suốt hai năm mà lại có cái kết đầu voi đuôi chuột như thế này, Kỳ Quyên chỉ cảm thấy vô cùng tức ngực, quả thực không thể nhẫn nhịn được nữa, liền gửi một bức thư vào hòm thư của tác giả, kịch liệt bày tỏ nỗi thất vọng và tức giận của bản thân với tư cách là độc giả trung thành.

Cô luôn hy vọng anh ta có thời gian có thể viết lại kết thúc. Hôm nay cũng chẳng qua là vô tình click vào chuyên mục của anh ta.

Không ngờ lại mới update?

Kỳ Quyên ngạc nhiên nhìn thời gian post bài gần đây nhất, đó là một cuốn tiểu thuyết mới tên là “Dị thể du hiệp lục”.

Cô xúc động click chuột thì thấy trong phần giới thiệu của chương đầu tiên có viết một đoạn như thế này:

“Sau khi post phần kết của cuốn ‘Giang hồ du hiệp lục’, rất nhiều độc giả gửi email cho tôi bày tỏ sự hỏi thăm vô cùng thân thiết. Thành thật cảm ơn các bạn :). Chỉ có điều, các bạn đều đổ oan cho tôi rồi. Thực ra tôi không kết thúc lẳng xẹt. Kết thúc mà tôi nói chỉ là kết thúc của tập đầu tiên. Trong tập này, tất cả các nhân vật chính đều chết. Nhưng thực ra họ không hề chết...

Đó không phải là xác chết sống dậy. Đó gọi là lên tiên.

Giống như trong thế giới game, sau khi công lực của tất cả mọi người đạt đến một cảnh giới nhất định, sẽ bay lên thế giới tu chân mới vậy. Truyện của tôi cũng vậy, tất cả nhân vật chính trong tập thứ nhất sẽ đi vào một thế giới hoàn toàn mới, tiếp tục hành trình mạo hiểm của họ.

Sau đây, mọi người hãy cùng tôi theo dõi tập thứ hai có nhan đề là 'Dị thể du hiệp lục'.

Tôi sẽ tăng tốc, cố gắng viết xong trong thời gian một năm ^_^".

Bỏ qua ngữ khí đáng ăn đòn và cái mặt cười cuối cùng của anh ta, Kỳ Quyên nhìn thời gian đăng bài, phát hiện chương mới này vừa được post mười giây trước, vội vàng click vào đó comment.

"Mặc dù rất tức giận với kết thúc lằng xet trước đó của anh nhưng anh có thể quay lại viết tiếp chứ không chơi trò mất tích đã là rất tốt rồi! Cố lên! Cuốn này đừng kết thúc vớ vẩn nữa nhé!".

Tay Kỳ Quyên lướt trên bàn phím, gõ một hàng chữ rồi ấn nút send. Sau khi đăng comment mới phát hiện mình ở hàng thứ nhất, người đầu tiên comment.

Kỳ Quyên thấy rất vui vì "giật được tem", thầm nghĩ, là fan đọc truyện trung thành, chi bằng tặng cho anh ta bông hoa. Thế là cô liền click vào mục đạo cụ bên cạnh, màn hình hiện lên thông báo: "Bạn có chắc muốn ném 999 viên gạch vào tác phẩm 'Dị thể du hiệp lục' không?".

Kỳ Quyên không nghĩ gì mà ấn ngay nút đó.

Sau khi ăn xong, đột nhiên cô sững người.

Mình muốn tặng hoa cơ mà, sao đột nhiên lại biến thành gạch, lại còn biến thành 999 viên???

Trái tim của Kỳ Quyên đang nhỏ máu!

Trang web này đánh giá tác phẩm văn học bằng "hoa" tương đương với hay và "gạch" tương đương với không hay. Vì thế có bảng hoa và bảng gạch tương ứng. Bảng hoa là tác phẩm xuất sắc mà các độc giả giới thiệu, bảng gạch dĩ nhiên là các tác phẩm dở ẹc bị "ném gạch". Hai tiêu chuẩn đánh giá này đều cần phải nạp tiền để mua, một tệ tương ứng với một bông hoa hoặc một viên gạch, một lần có thể ném nhiều nhất 999 bông hay viên.

Phần lớn độc giả của trang web là những người lương thiện, rất hiếm có người bỏ tiền "ném gạch" tác giả. Trừ phi tiểu thuyết ấy quả thực quá tệ hoặc tác giả ấy có thâm thù đại hận với bạn.

Không ngờ Kỳ Quyên lỡ tay, một lần ném những 999 viên gạch.

999 viên gạch chính là 999 tệ!

Mấy hôm trước trang web mở hoạt động thúc đẩy nạp tiền, căn cứ vào mức tiền nạp quy ra số điểm, hơn nữa còn có thể bốc thăm trúng thưởng. Kỳ Quyên vì muốn bốc được giải thưởng lớn là chiếc điện thoại Smartphone Samsung, nghiền răng nạp mức tiền cao nhất là 1000 tệ. Kết quả vận may không tồi, đã bốc trúng giải thưởng, đúng là được món hời.

Vốn dĩ định dùng số tiền này từ từ đọc sách trong vòng hai năm. Kết quả ném gạch lại còn ném nhầm, 999 điểm không cánh mà bay...

Nhìn hàng chữ “Hoa Đỗ Quyên Nở ném 999 viên gạch” hiện lên ở góc phải màn hình, đột nhiên Kỳ Quyên cảm thấy chiếc máy tính đang đung đưa trước mắt, đầu óc choáng váng như say rượu.

Trước khi nằm xuống giường ngủ, Kỳ Quyên không khỏi đau lòng nghĩ: Tiền của tôi. Tôi sai rồi...

Tối hôm ấy, Kỳ Quyên mơ thấy mình đến nhà hàng ăn cơm. Ăn xong, đến lúc thanh toán, rút ví tiền ra thì phát hiện không thấy tiền đâu, trên bàn xuất hiện một đồng gạch đầy máu.

Đồng thời, trong nhóm chat của các tác giả ở Thiên đường văn học.

{Thịt Kho Tàu}: Mình đăng truyện mới rồi, các anh em giới thiệu giúp :) .

{Virus}: Cậu đăng truyện mới vào lúc này sao?

{Thịt Kho Tàu}: Sao vậy?

{Virus}: Hôm nay không phải ngày Hoàng Đạo, không nên động thổ, cậu không biết sao?

{Thịt Kho Tàu}: Còn có cách nói này sao?

{Virus}: Đúng vậy, trước khi đào hố, tác giả nên tra hoàng lịch. Nếu có viết “Hôm nay không nên động thổ” thì

tốt nhất đừng đào hố, nếu không sẽ thu hút một số sinh vật Kỳ Thánh, lấp hố cũng sẽ không thuận lợi.

{Thịt Kho Tàu}: Thôi thôi, mình trước giờ không tin phong thủy.

{Virus}: Ha ha, không tin cũng phải tin. Cậu mau vào xem chuyên mục của mình đi.

{Thịt Kho Tàu}: Chuyên mục của mình làm sao?

{Virus}: Không biết là ai hận cậu như vậy, ngày đầu tiên đăng bài đã ném 999 viên gạch, khiến cậu thương tích đầy mình. Người này cũng mạnh tay thật, chỉ post một chương mà cậu có thể đứng đầu bảng gạch của cả trang web rồi.

{Thịt Kho Tàu}: Thật hay giả đấy?

{Virus}: Không lừa cậu đâu.

{Thịt Kho Tàu}: Mình tốt như vậy, sao lại bị ném nhiều gạch thế chứ? Còn lâu mình mới tin.

{Virus}: Không tin thì cậu tự xem đi.

Ôn Bình ngồi trước bàn làm việc, xoa cằm, ngón tay nhanh chóng click chuột, nhấp vào mục truyện mới.

Quả nhiên, góc bên phải có một hàng chữ: "Hoa Đỗ Quyên Nở ném 999 viên gạch...".

Dòng chữ lớn nhìn mà thót tim khiến Ôn Bình không khỏi sửng sốt, kỳ lạ hơn là cái tên "Hoa Đỗ Quyên Nở" này khiến anh có cảm giác quen thuộc rất lạ...

Đúng rồi, mấy hôm trước có người gửi email cho anh với những lời lẽ vô cùng đanh thép, nào là “Nếu chúng tôi đã mua sách của anh thì chúng tôi chính là người tiêu dùng. Anh là nhà sản xuất nên có trách nhiệm với sản phẩm của mình, không được kết thúc lãng xẹt một cách vô trách nhiệm như thế %@\$%...”.

Một tràng dài khiến Ôn Bình mắt chữ A mồm chữ O.

Bức email dài hơn nghìn chữ, cấu tứ chặt chẽ như luận văn tốt nghiệp, chất văn sắc bén, thái độ cứng rắn, vị độc giả nói đến “luật bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng” với vẻ rất hiểu biết ấy hình như tên là “Hoa Đỗ Quyên Nở”. Nhìn avatar và phong cách viết thư, bước đầu có thể đoán cô ta vẫn còn đang đi học.

Chep chép, cô gái này cũng thật “hung dữ”, một lần ném 999 viên gạch, tức giận như vậy muốn ném chết người sao?

Haizz... có cần phải như vậy không?

Ôn Bình thở dài ngao ngán, tự động bỏ qua thông tin ném gạch chướng mắt ở góc phải, click vào mục comment ở phía dưới.

Comment đầu tiên: “Mặc dù rất tức giận với kết thúc trước đó của anh nhưng anh có thể quay lại viết tiếp chứ không chơi trò mất tích đã là rất tốt rồi! Cố lên! Cuốn này đừng kết thúc vớ vẩn nữa nhé!”.

Vẫn là Hoa Đỗ Quyên Nở.

Để lại lời comment gần như là phát tiết, kèm theo nhiều dấu cảm thán như vậy, lại còn ném 999 viên gạch...

Bạn ơi, bạn hận mình thật sao?

Ôn Bình không kìm được nhếch mép cười. Quả nhiên hôm nay không nên động thổ, vừa mới đào hố mà đã nhận được nhiều điểm trừ thế này, hình như rất không may mắn.

Bỏ qua comment đó, anh tiếp tục nhìn xuống phía dưới. Comment của độc giả quả đúng là phần nộ sức sôi.

“Thịt Kho Tàu, anh chết đi, chết đi!”.

“Xin chào vua kết thúc lăng xet, tạm biệt vua kết thúc lăng xet!”.

“Tin anh mới đại, chi bằng tôi ọc máu trước thì hơn!”.

“Đại ca, tha cho chúng tôi đi! Anh cứ để hố dang dở đi, xin anh đấy!”.

“Hay lắm, ‘Giang hồ du hiệp lục’ kết thúc, ‘Dị thể du hiệp lục’ bắt đầu, có phải anh lại định viết đến hai trăm vạn chữ sau đó lại tiêu diệt toàn bộ, rồi lại tiếp tập ba ‘Tiên giới du hiệp lục’ không!”.

Mỗi comment đều kèm theo dấu cảm thán. Xem ra tâm trạng của mọi người đều rất kích động.

Ôn Bình không khỏi cúi đầu, bắt đầu kiểm điểm bản thân.

Anh không nghĩ rằng đó là kết thúc lăng xet, thật sự là vậy, rõ ràng đại cương của cuốn tiểu thuyết này có ba phần

cơ mà, mới viết được một phần, sao có thể coi là kết thúc lằng xẹt được? Chẳng phải là vẫn chưa viết xong sao?

Này, các bạn đừng có mà kích động như thế, chẳng mấy chốc mà đã thêm một viên gạch, cộng với 999 viên của Hoa Đỗ Quyên Nở, vừa tròn 1000 viên...

(2)

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cổ Kỳ Quyên cứng đờ, rõ ràng là đêm qua cô bị vẹo cổ. Huyệt Thái Dương đau nhói từng cơn như bị kim châm. Hậu quả của việc say xỉn quả nhiên là rất nghiêm trọng. Kỳ Quyên đi vào nhà vệ sinh với cái cổ cứng đờ, nhìn quầng thâm quanh mắt đen sì của mình trong gương, càng nhìn càng thấy xui xẻo.

Chỉ tại tên Thời Viêm khốn kiếp kéo mình đi uống rượu, kết quả uống quá chén. Điều đáng sợ là Kỳ Quyên không biết rốt cuộc mình có say hay không, cũng không biết sau khi uống say mình có làm chuyện gì quá trớn hay không?

Kỳ Quyên nhớ lại thật kỹ, sau khi về nhà, hình như mình mở trang web xem chuyên mục của một tác giả nào đó, nhìn thấy tác giả đó post truyện mới, nói là viết tiếp "Giang hồ du hiệp lục"?

Đây nhất định là một giấc mơ.

Kỳ Quyên rất thích tiểu thuyết này, liên tục theo đuổi suốt hơn một năm, dĩ nhiên là vô cùng ức chế với kết thúc vớ vẩn của nó. Vì thế trong giấc mơ xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ "ném gạch tác giả" thì cô cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Thựcra cô không ôm chút hy vọng nào với tác giả này.

Kết thúc vở vắn thì kết thúc vở vắn, mấy chục tệ mua truyện coi như là cho anh ta mua mỳ - nhân tiện nguyên rửa anh ta mua mỳ không có vắt mỳ, chỉ có gói gia vị.

Sau khi nguyên rửa xong, Kỳ Quyên vã nước lạnh rửa mặt, xoa bóp cái cổ đau nhức, nhanh tay nhanh chân mặc quần áo, ra khỏi nhà bắt tàu điện ngầm đi làm.

Khi cô đến văn phòng luật sư cũng là giờ cao điểm, Kỳ Quyên nhìn thấy Tiêu Phàm với khuôn mặt không chút biểu cảm ở cửa thang máy.

Tiêu Phàm là đàn anh khóa trên mà cô rất ngưỡng mộ từ thời đại học, lại còn là anh họ của chị em tốt Tiêu Tinh. Sau khi cùng làm việc ở một văn phòng, anh rất quan tâm tới cô, vì thế Kỳ Quyên luôn kính trọng vị đàn anh lạnh lùng này từ tận đáy lòng.

Nhìn thấy anh, khuôn mặt của Kỳ Quyên nở nụ cười hiếm thấy, bước lại nhiệt tình chào hỏi: "Chào anh".

Tiêu Phàm ngoảnh đầu nhìn cô, gật đầu nói: "Chào".

Hai người cùng đi vào thang máy, Tiêu Phàm nhìn thấy Kỳ Quyên mặt mày nhăn nhó, cổ cứng đờ như con thiên nga đáng thương bị điểm huyết, không kìm được hỏi: "Lại bị sái cổ à?".

Vẻ mặt của Kỳ Quyên có chút ngại ngùng, cổ vẫn cứng đờ, nói: "Vâng".

Tiêu Phàm mỉm cười: "Có phải lúc em ngủ thường xuyên lấy gối đầu làm gối ôm không?".

“...”. Kỳ Quyên nhăn mặt không trả lời.

Cô rất thích lấy gối đầu làm gối ôm. Tật xấu này đồng nghiệp nào cũng biết, còn thường xuyên mang ra để trêu chọc cô. Về sau cô còn đặc biệt mua một chiếc gối ôm. Nhưng cô ngủ không “ngay ngắn”, lăn qua lăn lại, gối vẫn rơi xuống đất...

Vì tật xấu khi ngủ, Kỳ Quyên thường xuyên bị sái cổ, suốt ngày cứng cổ “vênh” mặt. Người khác đều tưởng cổ cô duỗi thẳng như vậy là biểu hiện của việc không coi ai ra gì. Thực ra chỉ là... bị sái cổ.

Tiêu Phàm thấy cô có vẻ ngượng ngùng, liền nén cười, chuyển chủ đề: “Nghe nói vụ kiện hôm qua thắng lợi giòn giã?”.

Nhắc đến chuyện này, tâm trạng của Kỳ Quyên tự nhiên vui hẳn lên, cô gật đầu, nở nụ cười tự tin: “Vâng, một người thắng một đội luật sư, dĩ nhiên cảm giác rất tuyệt”.

“Có vụ kiện thắng rồi, chưa chắc đã là chuyện tốt”.

Kỳ Quyên sửng người, “Anh nói như vậy là có ý gì?”.

“Star Walk không đơn giản như em nghĩ”. Nhìn cô em khóa dưới hiệu thắng này, Tiêu Phàm không kìm được nhắc nhở: “Em đơn thương độc mã thắng cả đội luật sư của họ, chẳng khác nào tát vào mặt ông chủ của họ trước mặt mọi người. Tát người khác dĩ nhiên là rất hả giận, nhưng sau đó nên giải quyết hậu quả như thế nào cũng cần phải suy nghĩ thật kỹ”.

Lúc ấy Kỳ Quyên mới hiểu ý anh. Biết anh vì quan tâm

nên mới nhắc nhở mình, liền mỉm cười: “Em biết rồi. Em sẽ nghĩ cách ứng phó, cảm ơn anh đã nhắc nhở”.

“Ừm, cẩn thận đấy”.

Thang máy dừng lại ở tầng mười hai. Hai người cùng bước ra, mỗi người rẽ một hướng trước phòng làm việc.

Kỳ Quyên đi vào phòng làm việc của mình, pha một tách cà phê nóng, đứng trước cửa sổ, suy nghĩ thật kỹ về những lời Tiêu Phàm nói.

Rõ ràng là vụ kiện này không đơn giản như cô nghĩ. Lúc đầu nhận vụ án này chỉ vì cô quá nghĩa khí. Trong giới luật sư, không có nhiều luật sư dám nhận vụ kiện này. Kỳ Quyên lại không tiện từ chối lời thỉnh cầu của cậu bạn thân Thời Viêm. Hơn nữa cô rất tự tin với việc thắng kiện, vì thế không hề suy nghĩ đến vấn đề giải quyết hậu quả mà tiếp nhận ngay không chút chần chừ.

Lúc này được Tiêu Phàm nhắc nhở, lại liên tưởng đến người đàn ông mà mình nhìn thấy ở cửa tòa án, đột nhiên Kỳ Quyên cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Cái tay Derek lòng dạ hiểm độc ấy sẽ đối phó với mình thế nào?

Star Walk đào tạo được rất nhiều ngôi sao cao cấp. Ông chủ Derek vô cùng hà khắc với các ngôi sao dưới trướng của mình.

Thời Viêm là lớp nghệ sĩ đầu tiên ký hợp đồng với Star Walk. Mức độ hà khắc của hợp đồng càng khiến người ta căm phẫn.

Quả thực anh ta không thể nhẫn nhịn được nên mới kiện công ty quản lý ra tòa. Kỳ Quyên giúp anh ta thắng vụ kiện này, không chỉ hủy hợp đồng mà đồng thời còn nhận được mức bồi thường nhất định từ Star Walk. Cách làm của Kỳ Quyên chẳng khác nào giáng một bạt tai vào mặt Derek trước giới truyền thông và các nghệ sĩ.

Nghĩ đến sự lạnh lùng, vô tình của anh ta trong truyền thuyết, nhớ tới ánh mắt uy nghiêm, lạnh lùng của người đàn ông mà mình nhìn thấy ở cửa tòa án hôm ấy, ngón tay đang cầm tách cà phê của Kỳ Quyên không kìm được khẽ run lên.

Anh ta... sẽ không “đóng băng” mình chứ?

Linh cảm chẳng lành nhanh chóng biến thành hiện thực.

Đột nhiên điện thoại trên bàn đồ chuông, Kỳ Quyên nhắc điện thoại, nghe thấy một giọng nói lạ, trầm lắng và lạnh lùng.

“Là luật sư Kỳ phải không?”.

“Đúng vậy”. Kỳ Quyên có chút mơ hồ, đang cảm thấy khó hiểu thì nghe thấy người đàn ông ở đầu dây bên kia hạ giọng nói: “Xin chào, tôi là Derek”.

Kỳ Quyên thấy sống lưng co cứng, cái cổ vốn đã cứng đờ lại càng cứng hơn.

“Chào anh”. Kỳ Quyên nghiêm túc nói: “Xin hỏi anh tìm tôi có việc gì?”.

“Cô Kỳ, cuối tuần này có thời gian không?”.

“Tôi...”.

Chưa nói xong đã bị ngắt lời: “Tôi muốn mời cô ăn bữa cơm”.

“Tôi...”.

“Đến lúc ấy tôi sai người đến đón cô”.

“Tôi...”.

Đầu dây bên kia cúp máy. Có lẽ anh ta cho rằng một khi để Kỳ Quyên mở miệng thì sẽ rơi vào thế yếu, vì thế ngay cả cơ hội nói anh ta cũng không cho, trực tiếp đưa ra kết luận rồi cúp máy rất dứt khoát.

Chỉ là... đột nhiên anh ta mời ăn cơm, rốt cuộc có ý đồ gì?

Kỳ Quyên có chút nghi hoặc, lẽ nào muốn bạt tai trả thù trực tiếp? Hay là uy hiếp, dọa dẫm, ép người ta thôi việc?

Tóm lại, đây là “bữa tiệc Hào Môn”, tránh được mồng một, không tránh được ngày rằm.

Kỳ Quyên bất lực nghĩ, lần này mình đúng là gặp hạn.

Có lẽ là hạn lớn không dễ đối phó.

Vì cuộc điện thoại này mà suốt cả ngày, tâm trạng của Kỳ Quyên không vui chút nào. Vừa mới xong một vụ kiện hao tổn thời gian sức lực, tạm thời Kỳ Quyên không muốn

nhận vụ kiện khác. Sau khi gác lại tất cả các cuộc hẹn, cô về nhà đúng giờ.

Trên đường về, cô tiện thể vào siêu thị mua mỳ và rau. Về đến nhà là vào bếp, đun một nồi nước sôi, nấu một gói mỳ, cho thêm chút rau và muối, thế là xong một bát mỳ. Kỳ Quyên ăn rất ngon lành, lấp đầy dạ dày, coi như giải quyết xong bữa tối.

Tiêu Tinh thường nhận xét: “Loại động vật ăn chay như Kỳ Quyên thật sự rất dễ nuôi”.

Thực ra không phải Kỳ Quyên không thích ăn thịt. Chỉ là từ nhỏ sống cùng với mẹ khiến cô hình thành thói quen tiết kiệm, cóp nhặt, không yêu cầu cao về chuyện ăn uống. Bất kể ăn thứ gì, chỉ cần no là được.

Có điều, cô rất thích ăn thịt kho tàu.

Cô rất có cảm tình với bút danh “Thịt Kho Tàu”, vì thế một người không hứng thú lắm với võ hiệp như cô mới click vào tiểu thuyết “Danh kiếm” của Thịt Kho Tàu, từ đó bị cuốn hút bởi văn phong dí dỏm, hài hước của anh ta, trở thành fan ruột của tác giả này.

Thu dọn bát đĩa xong, Kỳ Quyên bật máy tính. Trang chủ mặc định của trình duyệt chính là Thiên đường văn học. Kỳ Quyên nhanh chóng lướt qua trang chủ, tìm truyện trên các bảng phân loại. Khi lướt qua “Bảng gạch”, đột nhiên cô dừng lại.

Đứng đầu bảng gạch: “Dị thể du hiệp lục”.

Tác giả: Thịt Kho Tàu.

Số lượng gạch bị ném: 1000 viên.

Cái tên thật quen thuộc...

Đột nhiên cảnh tượng cô mở trình duyệt web ném 999 viên gạch trong giấc mơ hiện lên trước mắt. Kỳ Quyên sửng người, ngón tay cứng đờ click vào đường link của "Dị thể du hiệp lục", hàng chữ lớn màu đỏ ở góc phải bỗng chốc đập vào mắt:

"Hoa Đỗ Quyên Nở ném 999 viên gạch".

Kỳ Quyên suýt chút nữa thì ộc máu.

Hóa ra là thật!

Thì ra không phải là mơ, mình đã bỏ ra 999 tệ mua gạch ném tác giả mà mình thích nhất!

Tâm trạng của Kỳ Quyên quả thực giống như sét đánh giữa trời quang.

Góc bên trái của trang đăng nhập hiển thị thông tin cá nhân của ID Hoa Đỗ Quyên Nở:

ID: Hoa Đỗ Quyên Nở.

Đăng cấp: hội viên VIP cao cấp.

Số dư tài khoản: 1 điểm.

Mức độ thân mật giữa bạn và tác giả Thệt Kho Tàu: - 999.

Quan hệ giữa bạn với tác giả Thệt Kho Tàu: Không đội trời chung.

Kỳ Quyên lập tức nước mắt đầm đìa.

(3)

Thiên đường văn học là một trang web văn học nguyên tác nổi tiếng. Trang web có chế độ hội viên vô cùng hoàn thiện. Những độc giả mới đăng ký, điểm khởi đầu là 1 điểm. Căn cứ vào mức tiền nạp, mức tiền tiêu thụ sẽ dần dần nâng cấp hội viên. Mấy tác giả mà Kỳ Quyên yêu thích đều “chiếm đóng” ở trang web này. Mấy năm nay cô theo đuổi rất nhiều tiểu thuyết siêu dài, hiện nay đã là hội viên VIP cao cấp.

Ngoài chế độ hội viên, mỗi bộ tiểu thuyết còn có bảng xếp hạng độc giả, giữa độc giả và tác giả có mức độ thân mật tương ứng, người qua đường là 0, tặng hoa +1, ném gạch -1, để lại comment, mua chương VIP đều làm tăng mức độ thân mật. Vì một phút lỡ tay mà Kỳ Quyên ném 999 viên gạch, mối quan hệ với tác giả này bỗng chốc biến thành không đội trời chung, -999.

Kỳ Quyên cảm thấy vô cùng bức tức.

Không chỉ bức tức vì mình mất tiền oan, còn bức tức vì có ý tốt nhưng lại làm chuyện xấu, bức tức vì mang lại phiền phức cho tác giả mình yêu thích, khiến tác phẩm của anh ta bị bên bảng điểm trừ.

Trên diễn đàn còn có một chủ đề hot, tiêu đề là: “Truyện mới của Thịt Kho Tàu mới một chương đã lên bảng gạch. Anh ta tự làm hay bị người khác chơi?”.

Kỳ Quyên trợn tròn mắt nhìn tiêu đề ấy. Cô rất muốn

nói: Đó là do say rượu lỡ tay, ném nhăm = =.

Cô run rẩy sợ hãi xem chủ đề đó, phát hiện bên dưới có một đồng comment, có đám đông vây quanh chủ tác giả này vô trách nhiệm, kết thúc lẳng xẹt, có người thấy anh ta chướng mắt nhân cơ hội này giẫm đạp anh ta, nói anh ta cố tình tạo scandal, chẳng mấy chốc diễn đàn nổ ra cuộc tranh luận nảy lửa, comment dài bốn, năm trang sau đó chuyển sang chủ thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan của tác giả không đứng đắn, nhân phẩm không tốt, tác phong có vấn đề, thậm chí có người mạnh mẽ nói tác giả này hot như vậy chắc chắn là có "chân trong".

Kỳ Quyên hằm hằm đóng trang web.

Tác giả Thệt Kho Tàu mặc dù nổi tiếng có chút đột ngột nhưng không thể không thừa nhận anh ta thật sự rất có tài, tư duy rộng mở, cảnh tượng dưới ngòi bút được miêu tả đẹp như tranh vẽ, các nhân vật trong truyện cũng có tính cách rõ ràng nổi bật, tác phẩm đầu tay "Danh kiếm" bán bản quyền làm game cũng chứng minh thực lực của anh ta.

Nhưng những chỗ như diễn đàn không thể thanh minh được. Kỳ Quyên không có ý định nói lý lẽ với đám người đó. Chỉ là nhìn thấy tác giả mà mình thích bị bôi nhọ một cách vô lý, nguyên nhân lại xuất phát từ mình nên tâm trạng của Kỳ Quyên bỗng chốc trở nên rất phức tạp.

Có cần tìm tác giả để giải thích không nhỉ?

Chắc chắn là anh ta sắp chết vì tức rồi, nhìn thấy ID Hoa Đổ Quyên Nở chướng mắt, chắc là chẳng thêm bận tâm?

Không biết anh ta có đang ngằm nguyên rửa mình không...

Kỳ Quyên click vào phần bình luận ở phía dưới với tâm trạng rối bời, phát hiện dưới comment của mình có mấy chục comment, xây một tòa nhà cao tầng đáng sợ.

“Hoa Đỗ Quyên Nở? Đây chính là người đã ném gạch sao?”.

“Woa, mau đến chiêm ngưỡng nhân vật trâu bò này đi bà con!”.

“Bạn có vấn đề à? Bỏ ra 999 tệ để mua gạch, bạn hận anh ta dữ vậy!”.

“Không không không, đây không phải là hận. Rõ ràng là yêu Thịt Kho Tầu tới mức thần kinh không bình thường!”.

“Lẽ nào 999 viên gạch là sính lễ sao?”.

“Lẽ nào là đang cầu hôn sao?”.

“Không biết chừng bạn ở trên đã nói đúng sự thật!”.

“Thịt Kho Tầu sắp cưới rồi nhỉ!”.

“...”.

Kỳ Quyên cau mày, đúng là ức chế đến mức muốn ộc máu.

So với sự kích động của dân tình trong phần comment, tác giả tỏ ra rất bình tĩnh. Năm giờ chiều ngày hôm nay liên tục post ba chương hơn mười nghìn chữ, không hề nhắc một

chữ nào tới việc ném gạch và tranh cãi.

Thái độ cao thâm khó đoán ấy của anh ta khiến Kỳ Quyên càng cảm thấy bất an. Ngẩng đầu nhìn, mục thông báo cũng mới được sửa ngày hôm nay.

“Thông báo: Mới lập mấy nhóm độc giả, vào nhóm bằng ID độc giả để lại comment. Mọi người thảo luận lịch sự, hòa bình, chú ý đừng vào nhiều nhóm.

Nhóm 1: Thịt kho tàu (đã đầy)

Nhóm 2: Thịt xốt (đã đầy)

Nhóm 3: Thịt ba chỉ (đã đầy)

Nhóm 4: Xương sườn (đã đầy)

Nhóm 5: Thịt hấp rau cải (còn trống)”.

Kỳ Quyên há hốc mồm rồi lại ngậm lại, khóe miệng không kìm được run run.

Tên nhóm độc giả là do anh ta tự đặt sao?

Anh chàng này đúng là đồ “háu ăn”. Tên nhóm độc giả toàn là các loại thịt, Kỳ Quyên nhìn mà thấy đói bụng.

Bỏ qua tiếng sôi ọc ọc trong bụng, Kỳ Quyên đăng nhập QQ, tìm số QQ của nhóm 5, Thịt hấp rau cải, click vào gia nhập, xác minh thông tin, chần chừ một lúc, vẫn nhập ID “Hoa Đỗ Quyên Nở”.

Tài khoản 7564XXXX muốn gia nhập nhóm “Thịt hấp rau cải” của bạn, thông tin xác minh “Hoa Đỗ Quyên Nở”.

Thông tin này khiến các admin sửng sờ.

Hoa Đỗ Quyên Nở? Kẻ tội đồ ném 999 viên gạch khiến tác giả đứng đầu bảng điểm trừ, lại còn bị diễn đàn ném đá cho vỡ đầu chảy máu... còn dám vào nhóm?

Lẽ nào cô ta hận tác giả đến thấu xương, ném gạch chưa đủ, còn muốn vào nhóm thả virus?

Ba admin không nói một lời, đồng loạt click “từ chối”.

Thế là góc trái màn hình của Kỳ Quyên kêu ting tang, liên tiếp lên ba thông tin.

“Admin Điều Điều từ chối sự gia nhập của bạn”.

“Admin Tiểu Tây từ chối sự gia nhập của bạn”.

“Admin A Bạch từ chối sự gia nhập của bạn”.

Đúng lúc Kỳ Quyên vừa thất vọng vừa bức tức, đột nhiên nhận được tin nhắn thứ tư:

“Admin Mr. Bottle chấp nhận yêu cầu vào nhóm của bạn”.

Cả đám người lại một lần nữa sửng sờ.

Mr. Bottle chính là nick QQ của tác giả. Nghe nói tên anh ta có chữ “Bình”, vì thế lấy nick là Mr. Bottle. Đây cũng là chuyện mà admin và bạn bè thân thiết của anh ta đều biết, nhưng rất nhiều độc giả không hề hay biết.

Rõ ràng là Kỳ Quyên cũng không biết.

Cô còn tưởng rằng anh chàng “Mr. Bottle” là kẻ lơ ngơ,

vì thế mới thông qua yêu cầu vào nhóm của mình trong khi ba admin khác đều từ chối. Cô vô cùng cảm kích “Mr. Bottle ngốc nghếch” này.

Kỳ Quyên mở cửa sổ nhóm, nhóm 5 là nhóm mới lập, lúc này thành viên trong nhóm không nhiều, chỉ có khoảng hai mươi người.

Kỳ Quyên không dám to gan trực tiếp dùng ID Hoa Đỗ Quyên Nở nói chuyện trong nhóm, thế nên kín đáo đổi tên trong nhóm của mình thành {A Quyên} cho khác người đỡ nhận ra, nhân tiện vờ ra vẻ đáng yêu.

{A Quyên}: Tôi là người mới, mong mọi người chỉ giáo ^_^.

{Mr. Bottle}: Chào người mới ^_^.

{A Quyên}: Chào Bottle, bạn có biết tác giả có ở trong nhóm này không?

{Mr. Bottle}: Có.

{A Quyên}: Là ai vậy?

{Mr. Bottle}: Điều này cần phải được sự đồng ý của anh ta mới có thể nói được.

Mấy admin biết rõ nội tình nhìn màn hình không còn gì để nói với Bottle. Có admin vội vàng chat riêng với Mr. Bottle.

{Tiểu Tây}: Anh điên rồi sao? Hoa Đỗ Quyên Nở chính là người cho anh điểm trừ, anh cho người này vào làm gì. Cô ta đến làm loạn đấy!

{Mr. Bottle}: Xem cô ta nói gì đã.

{Tiểu Tây}: Ngộ nhỡ cô ta thả virus vào nhóm thì làm thế nào?

{Mr. Bottle}: Không sợ.

{Tiểu Tây}: Rốt cuộc anh có ý thức tự giác mình đang bị dìm hàng không vậy...?

{Mr. Bottle}: Không sao, đừng lo :).

Anh ta lại dùng một trong những vũ khí vô địch để kết thúc cuộc nói chuyện: mặt cười :).

Nhìn nụ cười đáng ăn đấm ấy, admin đúng là suýt chết vì tức.

Kỳ Quyên nghĩ rằng chuyện này mà nói trong nhóm thì không được tiện lắm, thế nên cô add Mr. Bottle, chat riêng với anh ta.

{A Quyên}: Hi, nói thật với bạn nhé, ID của mình là Hoa Đỗ Quyên Nở.

{Mr. Bottle}: Ừm, mình biết.

{A Quyên}: Hôm qua mình ném 999 viên gạch dưới truyện mới của Thịt Kho Tàu = =.

{Mr. Bottle}: Ừm, mình nhìn thấy rồi.

{A Quyên}: Bạn có thể giúp mình liên hệ với tác giả được không?

{Mr. Bottle}: Bạn tìm anh ta có việc à?

{A Quyên}: Đúng vậy.

{Mr. Bottle}: Muốn ném trước mặt anh ta?

{A Quyên}: Không không, mình chỉ muốn lấy lại tiền.

{Mr. Bottle}: ...

{A Quyên}: Là thế này. Hôm qua mình vốn định tặng anh ta một bông hoa. Vì uống say, lỡ tay nên mới click vào 999 viên gạch bên cạnh.

{Mr. Bottle}: ...

{A Quyên}: Về sau mình ngủ quên, tưởng rằng đó là giấc mơ. Hôm nay sau khi đi làm về, đăng nhập trang web mới phát hiện là thật, hơn nữa vì lỡ tay ném quá nhiều gạch, hai truyện mới của anh ta bị đẩy lên đứng vị trí đầu tiên trong bảng truyện dở. Quả thực mình cảm thấy rất có lỗi với anh ta, vì thế muốn tìm anh ta để giải thích.

{Mr. Bottle}: ...

{A Quyên}: Dĩ nhiên, tốt nhất là có thể bảo admin trả lại tiền cho mình. Trang web có thể xử lý sơ suất này, đúng không?

{Mr. Bottle}: ...

{A Quyên}: Mình đã xin trả lại tiền rồi, nhưng admin không bận tâm tới mình.

{Mr. Bottle}: ...

{A Quyên}: Sao bạn cứ gõ ba chấm như thế? Có được

không thì nói một câu.

{Mr. Bottle}: Xin lỗi, lượng thông tin quá lớn, mình phải tiêu hóa đã.

{A Quyên}: Đúng rồi, nhân tiện giúp mình liên hệ với tác giả, nếu có thể giúp mình giải thích rõ ràng thì càng tốt. Mình là fan ruột của anh ta, không cần thận ném nhiều gạch như vậy, thực ra mình cũng rất áy náy. Mình ngại không dám trực tiếp xin lỗi anh ta, phiền bạn nói giúp mình.

{Mr. Bottle}: Mình vẫn đang tiêu hóa.

{A Quyên}: = =.

{A Quyên}: Vậy đợi bạn tiêu hóa xong thì trả lời mình.

{Mr. Bottle}: Được, mình sẽ cố gắng.

Ở đầu bên kia, Ôn Bình vừa uống cà phê, vừa nhìn mấy dòng nhật ký trò chuyện.

Uống rượu say lỡ tay? Ném nhầm rồi tìm tác giả để xin lỗi? Xin lỗi xong rồi muốn đòi lại tiền? Nói chuyện trực tiếp sẽ ngại?

Lúc viết email chữ tôi đâu có thấy cô ngại, lời lẽ đanh thép, nói đâu trúng đấy, một bức email mà chữ tôi té tát mặt mày...

Đột nhiên Ôn Bình cảm thấy người tên là "A Quyên" này quả thực rất thú vị.

Sau khi im lặng một lúc, cuối cùng Ôn Bình không trêu chọc đối phương nữa mà đứng đắn nghiêm túc gửi hai tin.

{Mr. Bottle}: Tôi tiêu hóa xong rồi.

{Mr. Bottle}: Thực ra tôi chính là tác giả.

(4)

“Thực ra, tôi chính là tác giả”.

{Mr. Bottle}: Tìm mình có việc gì à?

{Biên tập Mao Mao}: 999 viên gạch trong truyện mới của cậu, mình đã giúp cậu tra thông tin rồi. IP đăng nhập của Hoa Đỗ Quyên Nở rất bình thường, không giống như bị trộm nick = =.

{Mr. Bottle}: Ừm, mình biết.

{Biên tập Mao Mao}: ID này của cô ta đăng ký rất lâu rồi, là độc giả lâu năm. Có lẽ là cậu làm sai chuyện gì đặc tội với người ta nên mới ném cậu nhiều gạch như thế. Có thể là rất ghét cậu.

{Mr. Bottle}: Không phải đâu, thực ra cô ta lỡ tay ném nhầm.

{Biên tập Mao Mao}: Lỡ tay? Ném nhầm?

{Mr. Bottle}: Ừm, lúc nãy cô ta tìm mình xin lỗi. Ném nhầm nhiều tiền như thế, chắc cô ta cũng muốn ộc máu.

{Biên tập Mao Mao}: = =.

{Mr. Bottle}: Đúng rồi, cô ta đã xin trả lại tiền, liên hệ với admin xác nhận thông tin, trả lại tiền cho cô ta đi.

{Biên tập Mao Mao}: Nhưng nếu trả lại tiền thì phải

xóa gạch dưới truyện của cậu. Cậu không sợ có người tiếp tục chửi cậu sao?

{Mr. Bottle}: Chẳng phải diễn đàn đang chửi bới rồi sao?

{Biên tập Mao Mao}: Đúng vậy, chửi cậu té tát mặt mày.

{Mr. Bottle}: Nếu đã té tát mặt mày rồi thì mắng thêm chút nữa cũng chẳng có gì khác biệt.

{Biên tập Mao Mao}: ...

{Mr. Bottle}: Không nói gì tức là đồng ý rồi nhé?

{Biên tập Mao Mao}: Ok ok, mình phục cậu rồi.

{Biên tập Mao Mao}: Này, cuốn "Dị thể du hiệp lục" cậu đừng có mà kết thúc lẳng xẹt nữa được không?

{Mr. Bottle}: Không đâu :).

{Biên tập Mao Mao}: Lần trước cậu cũng nói không, kết quả vẫn kết thúc lẳng xẹt...

{Mr. Bottle}: Đó không phải là kết thúc lẳng xẹt, mà gọi là chưa viết xong.

{Biên tập Mao Mao}: ...

{Mr. Bottle}: Chẳng phải đang viết tập tiếp theo sao, cậu phải tin mình :).

{Biên tập Mao Mao}: Thôi được, tạm thời tin cậu thêm một lần nữa.

{Biên tập Mao Mao}: Đúng rồi, bản thảo cậu nợ tạp chí đến khi nào mới nộp? Sắp đến thời hạn đăng rồi đấy?

{Mr. Bottle}: Đột nhiên mình nhớ ra mình vẫn chưa tắm. Mình đi tắm cái đã.

{Biên tập Mao Mao}: ...

Sau khi cho Mr. Bottle vào danh sách đen, Kỳ Quyên cũng đi tắm. Tắm xong mở trang web, đột nhiên phát hiện mình nhận được tin nhắn của admin.

“Khách hàng {Hoa Đỗ Quyên Nở} thân mến, 999 viên gạch mà khách hàng mua vào lúc 23:00 ngày 1 tháng 6 thuộc về lỗi thao tác. Qua kiểm tra đối chiếu, xác minh thực sự như vậy, vì thế toàn bộ điểm số đã được trả lại, xin hãy kiểm tra số dư tài khoản”.

Kỳ Quyên ngây người click vào số dư tài khoản, quả nhiên phát hiện có thêm 999 tệ.

Tâm trạng cô lên xuống thất thường giống như ngồi trên tàu lượn vậy.

Lẽ nào anh ta đúng là tác giả? Nếu không sao có thể xử lý mọi việc thuận lợi, hơn nữa lại nhanh chóng như vậy?

Kỳ Quyên vội vàng luống cuống add nick Mr. Bottle từ trong danh sách đen. Nhìn avatar giống như cái bình của người bạn qua mạng này, Kỳ Quyên thấy hơi căng thẳng.

“Anh đúng là tác giả sao?”. Kỳ Quyên e dè hỏi.

Đối phương rất dễ chịu, bình tĩnh nói: “Ừm. Tôi không

lừa cô, đừng cho tôi vào danh sách đen nữa”.

“...”. Kỳ Quyên ngượng ngùng không biết nên nói gì.

“Lúc này tôi đã giải thích với biên tập. Cô ấy giúp cô liên hệ với admin rồi. Cô kiểm tra tài khoản đi, xem tiền đã được trả lại chưa”.

Kỳ Quyên đáp với tâm trạng vô cùng phức tạp: “Trả lại rồi...”.

“Thế thì tốt. Sau này trước khi nhấn nút ‘Có’, hãy chú ý một chút. Nếu uống say thì đừng lên mạng, ném gạch là chuyện nhỏ, ngộ nhỡ cô không cẩn thận nói cho tôi biết mật khẩu thẻ ngân hàng thì không hay đâu”.

Kỳ Quyên bị nói tới mức đỏ mặt tía tai.

Trước Mr. Bottle, tác giả mà mình yêu thích, vừa mới bị mắng cho một trận, còn cho vào danh sách đen, lúc này anh ta không những không nổi nóng mà còn ôn hòa như vậy, một người vốn tự hào là rất có tài ăn nói như luật sư Kỳ bỗng chốc không biết phải nói gì.

Kỳ Quyên xoa xoa cái má nóng bừng, nghiêm mặt gõ một hàng chữ: “Xin lỗi, làm phiền anh rồi...”.

“Không sao :)”.

Bên kia nhả lại cái mặt cười, coi như kết thúc cuộc nói chuyện.

Kỳ Quyên vốn là một người nóng tính. Hồi đại học đã từng là tổng thư ký hội sinh viên ba năm, làm chuyện gì cũng rất quyết đoán, dứt khoát, nói một là một, hai là hai.

Những việc có thể hoàn thành trong mười phút cô sẽ không bao giờ kéo dài tới mười một phút. Cô sợ nhất là đối phó với những người có tính cách ôn hòa như thế này, cảm giác nói chuyện với họ cứ như đắm vào bông vậy.

Sự việc hiểu lầm lần này nói thế nào cũng là do mình uống say phạm lỗi trước, tác giả Thịt Kho Tàu vô tội bị liên lụy. Truyện mới vừa post lên một ngày đã bị vào bảng truyện dở tệ. Anh ta không những không trách cô, còn giúp liên hệ với admin trả lại tiền, thái độ lại điềm đạm, ôn hòa như thế, khiến Kỳ Quyên cảm thấy vô cùng áy náy.

Có phải là nên làm gì đó để bồi thường cho anh ta không nhỉ?

Là một luật sư, Kỳ Quyên luôn có niềm tin "làm sai chuyện gì thì phải chịu trách nhiệm và bồi thường tổn thất". Nếu lần này là mình sai, vậy thì phải bồi thường.

Kỳ Quyên nghĩ thật kỹ rồi mở trang truyện "Dị thể du hiệp lục", click chuột vào bảng công cụ, tiện tay tặng 99 bông hoa. 999 viên gạch biến thành 99 bông hoa. Mặc dù rút lại một phần mười nhưng Kỳ Quyên nghĩ rằng có thành ý là được, số tiền còn lại dùng để mua truyện thì thực tế hơn.

Đầu bên kia, Ôn Bình vừa click vào trang truyện mới để xem comment của độc giả, đột nhiên nhìn thấy góc phải hiện lên một thông báo mới: "Hoa Đỗ Quyên Nở tặng 99 bông hoa, chúc thành ý nhỏ, mong tác giả đón nhận".

"...". Nhất thời Ôn Bình không biết nên nói gì.

Logic của người này thật kỳ lạ. Nếu đã lỡ tay tặng

nhằm, vậy thì trả lại là xong, sao lại đổi sang tặng hoa?

Đây chính là kiểu “cho một cái bạt tai rồi lại đền một viên kẹo” điển hình sao?

Là người vô tội bị ăn bạt tai rồi lại được cho kẹo, đột nhiên Ôn Bình có cảm giác mình đúng là nằm cũng trúng đạn. Kể từ đó cái tên Hoa Đỗ Quyên Nở cũng để lại cho anh ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Chương 3: Bước vào game

(1)

Kỳ Quyên là cao thủ game online, trên màn hình máy tính luôn đặt icon một game tên là "Mộng Lý Giang Hồ" (Giang hồ trong mộng).

Hồi mới vào đại học, vào một kỳ nghỉ hè tẻ nhạt, Kỳ Quyên đã từng cùng hai chị em tốt là Vệ Nam và Tiêu Tinh "xông pha" trong game, còn lập ra một bang phái nhỏ. Kỳ Quyên là bang chủ, chơi hai năm nhưng không thường xuyên, vì luận văn tốt nghiệp, tìm việc mà ngừng chơi rất lâu. Sau đó cũng chỉ khi có thời gian rảnh rỗi mới vào ngắm cảnh.

Thực ra trong game Mộng Lý Giang Hồ, Kỳ Quyên còn có một ông chồng.

Hồi ấy trong game ra hàng loạt nhiệm vụ vợ chồng, phần thưởng rất hậu hĩnh. Trong bang có một anh chàng tên là "Thần Chết Đến Rồi" muốn tìm người kết hôn, cùng lấy phần thưởng, suốt ngày rêu rao "tìm vợ đây, tìm vợ đây, bán thân tìm vợ". Kết quả tìm rất nhiều ngày mà vẫn chưa tìm thấy, bất đắc dĩ đành phải tự lập nick, dự định sau khi lên cấp 50 sẽ kết hôn với chính mình.

Kỳ Quyên thấy anh ta suốt ngày chơi hai nick như vậy thật mệt, thế nên đập bàn, trượng nghĩa tương trợ: "Tôi lấy cậu vậy, hai chúng ta làm nhiệm vụ, nhanh hơn là cậu chơi hai nick nhiều".

Thần Chết Đến Rồi vô cùng cảm kích kết hôn với chị Kỳ

Quyên, tổ chức một đám cưới long trọng trong game.

Mặc dù sau khi kết hôn Kỳ Quyên chưa bao giờ gọi anh ta là chồng nhưng dù gì cũng là vợ chồng trong game nên Kỳ Quyên rất quan tâm tới anh ta, cảm thấy anh chàng này nói năng rất thú vị.

Về sau Vệ Nam phải đi thực tập, hoàn toàn rút khỏi game, Tiêu Tinh đi du học, tài khoản của hai người để lại cho Kỳ Quyên. Kỳ Quyên cũng vì công việc mà thường xuyên ẩn nick. Lúc bận càng ít khi vào game.

Kỳ Quyên lại đăng nhập vào Mộng Lý Giang Hồ. Trong tiếng nhạc quen thuộc, nữ thích khách gợi cảm với ID "Hoa Đỗ Quyên Nở" vào game. Vừa vào game, cửa sổ thư ở góc phải màn hình đã bắt đầu ting tang không ngừng. Kỳ Quyên thấy nghi hoặc, liền mở từng tin nhắn một:

"Vợ à, lâu lắm không gặp em, đang làm gì vậy?".

"Vợ không online, không phải là xảy ra chuyện gì đấy chứ? Anh rất lo cho em".

"Vợ à, mấy ngày không có em, anh rất nhớ em, bình tĩnh suy nghĩ, có lẽ anh thật sự thích em rồi".

"Sặc...". Kỳ Quyên suýt chút nữa thì sặc nước, tròn mắt nhìn màn hình máy tính, tay cầm chuột không ngừng run lên, da đầu bỗng chốc tê liệt.

Thằng cha này đùa cái gì vậy?

Cậu biết tôi tròn hay dẹt, béo hay gầy không? Giọng nói chưa từng nghe, người cũng chưa từng gặp, nói thích

với một ID hư ảo, thật quá nực cười.

Kỳ Quyên cố nhẫn nhịn cảm giác khó chịu, đang định trả lời, đột nhiên nhận được một tin nhắn riêng.

{Thần Chết Đến Rồi}: Cuối cùng cũng đến rồi? Đọc được tin nhắn anh gửi cho em chưa?

{Thần Chết Đến Rồi}: Em ở thành phố B đúng không? Anh cũng học đại học ở đó, có cơ hội có thể gặp nhau được không?

{Thần Chết Đến Rồi}: Anh rất thích em ^_^.

Nhìn thấy mặt cười ^_^ cuối cùng, Kỳ Quyên ôm ngực ho sặc sụa.

Lời tỏ tình đường đột này chẳng khác nào miếng bánh từ trên trời rơi xuống nhưng lại đập thẳng vào mặt cô, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

{Thần Chết Đến Rồi}: Vợ ơi vợ à? Sao không có phản ứng gì vậy?

Kỳ Quyên ngừng ho, nghiêm túc gõ chữ.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Xin chào, đây là tài khoản tôi vừa mới mua trên mạng, không phải là người anh cần tìm.

{Thần Chết Đến Rồi}: ...

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Tin nhắn của anh tôi đọc rồi. Anh không biết đúng không, thực ra trong game có rất nhiều kẻ lừa đảo, không biết chừng người mà anh thích cao một mét tư, nặng chín mươi cân, người như cái thùng phi, mặt đầy

vết rồi...

{Thần Chết Đến Rồi}: ...

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Tính cách của cô ta có thể còn rất bạo lực, phát triển tình cảm ngoài đời thực chắc chắn anh không chịu đựng được đâu. Nghe lời khuyên của tôi không sai đâu.

{Thần Chết Đến Rồi}: Cô ấy thực sự... bán tài khoản rồi sao?

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ừm.

{Thần Chết Đến Rồi}: Vậy cô mua lại với giá bao nhiêu?

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Một trăm tệ.

{Thần Chết Đến Rồi}: Không phải chứ?

Để tránh anh ta nghi ngờ, bám riết không chịu buông tha, Kỳ Quyên vội vàng đăng một tin nhắn trên kênh Thế giới:

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Chủ nhân trước của tài khoản này đã bán tài khoản, hiện nay đã thay chủ mới, ân oán trước đây chấm hết, cảm ơn mọi người.

Kỳ Quyên vừa đăng tin thì lập tức nhận được tin nhắn riêng.

{Chờ Một Ngày Nắng}: Tiểu Quyên, mày bị hack nick rồi à?!

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Không.

Nick “Chờ Một Ngày Nắng” gửi tin nhắn là nick của chị em tốt Tiêu Tinh.

Lúc đầu cô cùng Vệ Nam và Tiêu Tinh chơi game, đặt tên đều lấy bốn chữ, Vệ Nam là Mộc Nam Cô Nương, Tiêu Tinh là Chờ Một Ngày Nắng, Kỳ Quyên chính là Hoa Đỗ Quyên Nở.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Tiêu Tinh, chẳng phải mày bận lắm sao? Sao vẫn vào game?

{Chờ Một Ngày Nắng}: Tao lên mạng down mấy bức tranh tìm cảm hứng, Ôn BT (biến thái) đáng ghét lại giao cho bọn tao bài tập khó “nhăn răng”, thật đáng ghét!

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Lại là cái tay họ Ôn ấy, có phải là hắn rất thích giày vò bọn mày không?

{Chờ Một Ngày Nắng}: Cũng không phải là cố tình giày vò, chỉ là hắn ta yêu cầu quá nghiêm khắc. Bài tập mà lớp tao nộp lần trước đều bị hắn bắt làm lại. Mấy ngày hôm nay không khí trong lớp rất ảm đạm.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Thật đáng thương, gặp một giáo viên như thế mày thật là xui xẻo.

{Chờ Một Ngày Nắng}: Tao cũng thấy vậy T_T.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Cứ vẽ từ từ, dù sao thì bây giờ mày cũng rảnh rồi.

{Chờ Một Ngày Nắng}: Ừ, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Nói chuyện một lúc, đột nhiên Tiêu Tinh nhận ra câu hỏi của mình hình như đã bị luật sư Kỳ âm thầm chuyển hướng, vội vàng quay lại chủ đề chính.

{Chờ Một Ngày Nặng}: Đúng rồi, đừng đánh trống lảng nữa! Sao mà lại nói là mà bán nick?

Nhắc đến chuyện này, Kỳ Quyên cảm thấy rất đau đầu.

Anh chàng Thần Chết Đến Rồi kém cô ba tuổi. Hiện nay vẫn đang là sinh viên. Đừng nói bây giờ Kỳ Quyên hoàn toàn không muốn yêu đương, cho dù muốn tìm bạn trai thì cũng nên tìm người đàn ông chín chắn, trưởng thành hơn mình mới đúng. Ở bên những chàng trai nhỏ tuổi, Kỳ Quyên cảm thấy mình không thể nảy sinh tình yêu, chỉ có thể nảy sinh ham muốn bảo vệ mãnh liệt.

Nghĩ đến đây, Kỳ Quyên thở dài ngao ngán, nói với Tiêu Tinh: "Chính là cái tay 'Thần Chết Đến Rồi', hửn vừa mới tỏ tình với tao, nhiệt liệt yêu cầu gặp mặt, nói là muốn phát triển quan hệ với tao. Tao sợ quá, vì thế mới nói là bán nick".

Nghe cô nói như vậy, Tiêu Tinh cũng giật mình.

Chị Kỳ Quyên là nhân vật như thế nào chứ? Anh chàng kia chưa gặp mặt mà dám mạnh mẽ nói muốn theo đuổi. Có lẽ sau khi nhìn thấy cảnh tượng chị Quyên đi giày cao gót, mặc quần áo luật sư đứng trên tòa, ánh mắt sắc bén, lời lẽ đanh thép, khiến luật sư đối phương tức đến ộc máu... anh ta sẽ hối hận vì quyết định này.

Tiêu Tinh thấy toát mồ hôi thay anh chàng kia, sau đó hỏi Kỳ Quyên: “Thế mày định thế nào?”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc rồi nói: “Tao quyết định A rồi!”.

Away from keyboard, AFK, viết tắt là A, trong game chỉ người chơi tạm thời rời khỏi game.

Kỳ Quyên quyết định rời khỏi Mộng Lý Giang Hồ, một là không muốn đối diện với sự đeo bám của anh chàng kia, hai là vì game này chơi hai năm rồi, cũng thấy nhàm chán, nhân cơ hội này dứt khoát bỏ luôn.

Tiêu Tinh không kìm được giơ ngón tay cái: “Đúng là phong cách của mày”.

Kỳ Quyên nói: “Ừ, không muốn lằng nhằng, quyết định dứt khoát”.

Tiêu Tinh lại hỏi: “Nhưng ngộ nhỡ anh ta thích mày thật thì sao?”.

Kỳ Quyên cười nói: “Chưa gặp bao giờ, có thể thích được bao nhiêu, chín mươi chín phần trăm tình yêu qua mạng đều ‘đoản mệnh’. Một phần trăm duy nhất cũng không thể là tao. Nếu tao có thể yêu qua mạng, tao chắc chắn có thể ăn bàn phím”.

Tiêu Tinh gật đầu phụ họa: “Tao cũng không tin mày sẽ yêu qua mạng. Nếu mày có thể yêu qua mạng, tao chắc chắn có thể ăn bo mạch chủ”.

Rất lâu sau đó, hai người nói khoác không biết ngượng

mồm này khi đứng trước bàn phím và bo mạch chủ, hận tới mức chỉ muốn vả vào mặt mình.

(2)

Sau khi xóa game, đột nhiên thấy có chút tẻ nhạt, Kỳ Quyên liền lên mạng search game hay thời gian gần đây, phát hiện game mới “Danh Kiếm Online” dạo này đang rất hot và được đánh giá cực kỳ cao đang cho chơi thử, mấy ngày gần đây vừa hay lại mở một máy chủ mới. Kỳ Quyên tò mò vào trang chủ xem liền bị thu hút bởi trailer vô cùng tráng lệ.

“Danh Kiếm Online” là game 3D theo phong cách võ hiệp, hình ảnh và nhân vật trong game vô cùng tinh xảo, thêm vào đó “Danh Kiếm Online” là game được cải biên từ cuốn tiểu thuyết “Danh kiếm” của tác giả Thệt Kho Tàu. Kỳ Quyên nhìn thấy tên “Danh kiếm” đã cảm thấy vô cùng thân thiết, liền down phần mềm Client của game.

Muốn down Client cần rất nhiều thời gian, thế nên Kỳ Quyên liền chat QQ với Tiêu Tinh.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Tiêu Tinh, cùng chơi game không?

{Ngày Nắng}: Á? Mà lại có mục tiêu mới rồi sao?

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Đúng vậy, Danh Kiếm Online hay hơn Mộng Lý Giang Hồ nhiều!

Tiêu Tinh luôn cảm thấy lời nói của Kỳ Quyên rất có trọng lượng, cô nói hay thì chắc chắn sẽ rất hay.

{Ngày Nắng}: Ok, gần đây tao cũng rảnh rồi, cùng chơi đi!

Kỳ Quyên nhìn màn hình máy tính, khẽ nhoẻn miệng cười.

Tiêu Tinh đúng là cô nàng ngốc nghếch, lừa bán đi thật quá dễ dàng. Có chị em chơi cùng, dĩ nhiên là thú vị hơn một mình xông pha thiên hạ rất nhiều.

Sau khi down xong Client, Kỳ Quyên liền đăng nhập game, tạo ra một nữ hiệp tên là {Hoa Đổ Quyên Nở}. Tiêu Tinh cũng lập tài khoản, vẫn lấy tên {Chờ Một Ngày Nắng}. Trong game đã quen gọi tên này rồi, hai người đều lười không muốn động não đổi tên.

Sau khi lập nick xong gặp nhau ở làng tân thủ (người mới chơi), hai người cùng bắt tay, sau đó bắt đầu kẻ vai tác chiến, cùng nâng cấp.

Tiêu Tinh là người “mù đường”, thường xuyên không tìm thấy phương hướng. Sau lần thứ ba tìm sai NPC [1] khi làm nhiệm vụ, cuối cùng Kỳ Quyên không thể nhẫn nhịn được nữa.

[1] NPC là viết tắt của Non - Play Character, nhân vật do hệ thống điều khiển, tương tác với người chơi, dẫn dắt người chơi tìm hiểu nội dung, cốt truyện game, bán hàng, trao nhiệm vụ...

“Mày đi theo tao!”.

“Ok!”.

Thế là Tiêu Tinh ấn chuột phải vào {Hoa Đỗ Quyên Nở}, lựa chọn tự động đi theo, thuận lợi tìm thấy NPC.

Kỳ Quyên dừng lại và nói: “Giao nhiệm vụ”.

“Ok”. Tiêu Tinh vội vàng giao nhiệm vụ, thành công nhận được 3000 điểm kinh nghiệm.

“Nhận nhiệm vụ, bám theo, đừng để tao phải nhắc nhở mày!”.

“Á!”.

“Sau khi qua địa đồ phải làm lại thao tác đi theo! Bảo mày đi theo mày không đi, chạy lung tung bị tiểu quái cắn chết rồi đúng không?”.

“Tao sai rồi...”.

“Bám sát một chút!”.

“Biết rồi!”.

Thế là Tiêu Tinh đi theo Kỳ Quyên làm nhiệm vụ như cái đuôi như thế lên đến tận cấp 10.

Trên màn hình hiện lên một tin nhắn hệ thống: “Chúc mừng hiệp sĩ đã thuận lợi lên cấp 10, hoàn thành thành tựu {Sơ đẳng}... Bây giờ bạn có thể đến làng tân thủ tìm Vô Tâm Đại Sư, gia nhập môn phái!”

Gia nhập môn phái là một khâu vô cùng quan trọng trong game online. Những môn phái khác nhau sẽ có chiêu thức võ công, trang phục và thủ pháp, thao tác khác nhau. Mọi người có thể căn cứ vào sở thích của mình lựa chọn

môn phái. Game này có tám môn phái, sau khi Tiêu Tinh nói chuyện với Vô Tâm Đại Sư, xuất hiện bảng giới thiệu sơ lược về tám môn phái, hoa mắt chóng mặt trong bảng danh sách các môn phái một lúc, sau đó hỏi: “Tiểu Quyên, mày chọn môn phái nào?”.

Kỳ Quyên nói: “Tuyệt Tình Cốc”.

Tiêu Tinh nói: “Tao biết ngay mà >_<”.

Tuyệt Tình Cốc nằm trong khu rừng sương mù ở vùng giáp ranh giữa Trung Nguyên và Nam Cương, địa hình ẩn khuất, Cốc chủ {Liễu Cầm} nổi danh thiên hạ với tài chơi đàn. Các đệ tử trong cốc đều lấy đàn làm vũ khí, biết dùng tiếng đàn để khống chế kẻ địch. Họ giỏi âm luật, đồng thời cũng tinh thông thuật ẩn thân và thuật ám sát mà người trong giang hồ chỉ nghe thôi đã sợ mất mật. Không ai biết rằng chiếc đàn nhìn thì có vẻ nho nhã thực chất bên trong lại chứa toàn kiếm có độc!

Lời giới thiệu về Tuyệt Tình Cốc ở chỗ Vô Tâm Đại Sư có viết một đoạn như thế. Nói một cách ngắn gọn, Tuyệt Tình Cốc chính là nghề “sát thủ” có sở trường khống chế. Kỳ Quyên lựa chọn Tuyệt Tình Cốc cũng nằm trong dự đoán của Tiêu Tinh. Kỳ Quyên chơi game vô cùng bạo lực, thích làm những nghề như sát thủ, thích khách gì đó. Rõ ràng là môn phái Tuyệt Tình Cốc rất hợp với “khẩu vị” của cô.

Kỳ Quyên hỏi: “Mày chọn cái gì?”.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc rồi nói: “Tao chọn Bách Thảo Đường thôi”.

So với sát thủ có tư duy nhanh nhạy thao tác khó cấp năm sao của Tuyệt Tình Cốc, Bách Thảo Đường lại tạo ra các dược sư thuộc loại hình phụ trợ, thao tác tương đối dễ dàng hơn, thấy người khác sắp chết thì thêm máu, theo đuôi để tăng thêm kinh nghiệm, làm nhiệm vụ cũng không sợ không ai gọi vào nhóm.

Kỳ Quyên cười rồi nói: “Tao biết ngay mà”.

Sau khi hai chị em gõ hai hàng chữ “Tao biết ngay mà” đầy ắp ý thì họ chia tay ở làng tân thủ, mỗi người một nơi, nói chuyện với người tiếp đón của môn phái, đi vào địa đồ môn phái.

Kỳ Quyên đến Tuyệt Tình Cốc, nhìn xuống dưới thì phát hiện địa đồ này được thiết kế rất biến thái.

Không sai, Tuyệt Tình Cốc là một sơn cốc. Thông thường trong tiểu thuyết võ hiệp, khi vào sơn cốc đều phải đi vòng qua những nơi như sơn động, rừng cây, nhưng Tuyệt Tình Cốc thì rất hay, nhảy từ trên vách núi xuống.

Thái quá hơn là quá trình nhảy xuống vô cùng hoàn chỉnh, từ khi hai chân rời khỏi vách núi đến khi cơ thể xuyên qua tầng mây, đến cây cối hoa cỏ xung quanh bỗng chốc vụt qua trước mắt, cuối cùng lại nghe thấy một tiếng “tùm” rất lớn, có thể rơi xuống hồ, khiến bạn có thể cảm nhận toàn bộ quá trình rơi tự do một cách rất chân thực.

Kỳ Quyên cảm thấy trong phần giới thiệu về môn phái nên cho thêm một dòng: Những người sợ độ cao không nên gia nhập.

Trong mục tuyên truyền nên cho thêm một dòng: Muốn nhảy xuống vách núi không? Muốn cảm nhận cảm giác kích thích khi tự sát không? Tuyệt Tình Cốc chào đón bạn.

Kỳ Quyên rơi xuống hồ nước thì nhìn thấy một NPC đứng bên hồ, trên đầu có viết "Liễu Hương Nhi", trên đó hiển thị nhiệm vụ. Kỳ Quyên bơi đến bên hồ, nói chuyện với cô ta, nhận nhiệm vụ nhập môn.

Cô hoàn thành nhiệm vụ nhập môn rồi đến phòng của cốc chủ Liễu Cầm, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng đàn êm tai như tiếng nước chảy. Kỳ Quyên phát hiện NPC Liễu Cầm thật đúng là đại mỹ nhân, thư thả ngồi đó chơi đàn, dáng vẻ thoát tục trông rất giống một tiểu thư đài các.

Có điều, mấy đệ tử đứng bên cạnh bà ta đã làm lộ rõ bản tính của bà ta. Mấy đệ tử này đều mặc quần áo đi đêm màu đen, trên mặt che vải đen, trang phục sát thủ đồng nhất trông rất ngầu.

Kỳ Quyên xúc động bá kiến sư phụ, gia nhập Tuyệt Tình Cốc. Sư phụ Liễu Cầm tặng cho cô một bộ trang phục nhập môn là một bộ quần áo màu đen. Bộ quần áo vừa vặn khiến nữ hiệp trước mắt trở nên vô cùng gợi cảm, vạt áo phía sau khể đung đưa cùng với động tác của nhân vật, mái tóc dài buộc gọn phía sau, khuôn mặt cũng được che tấm vải đen thần bí, đôi chân dài cũng vô cùng nhanh nhạy.

Đúng là rất có style!

Kỳ Quyên nhìn nhân vật trong máy tính, trong lòng vô cùng thích thú. Cô thích nhất là những sát thủ kiểu ngự tử

[2] như thế này. Chơi game mấy năm rồi, lần nào cũng chọn nghề sát thủ, ẩn thân đến sau lưng đối phương, một đao cắt cổ kẻ địch, chỉ nghĩ thôi đã thấy vô cùng kích thích và “đã” rồi!

[2] Ngự tử chỉ những cô gái cá tính, chín chắn, già dặn.

Cô vô cùng mong chờ vào hành trình game online sắp bắt đầu!

Tối hôm ấy, Kỳ Quyên lại bị sái cổ, trong mơ cô biến thành nữ sát thủ áo đen. Sau khi đi ra khỏi nhà, dùng khinh công vượt qua tòa nhà cao tầng trước mặt, bay thẳng đến văn phòng luật sư, xe bus, tàu điện ngầm, tất cả đều bị cô giẫm dưới chân.

Sau khi tỉnh mộng, Kỳ Quyên xoa cái cổ đau nhức, chỉnh trang quần áo đi làm, đợi xe bus mười phút, trong lòng không khỏi than phiền mơ và thực quả nhiên tương phản.

Chỉ là có ai giải thích cho cô biết cuối cùng trong giấc mơ nhìn thấy một chiếc bình đáng yêu là như thế nào vậy?

Lẽ nào bị cái ID kỳ lạ “Mr. Bottle” ám ảnh sao?

(3)

Hôm nay là thứ sáu, thứ sáu tuần nào cũng vậy, sau khi tan làm Kỳ Quyên đều đến siêu thị gần đó mua một ít thực phẩm và hoa quả để làm lương thực cho tuần sau. Cô đi xuống dưới như thường lệ nhưng lại nhạy cảm phát hiện hình như không khí xung quanh có gì đó bất thường.

Trước cửa tòa nhà có một chiếc BMW màu đen, một chiếc xe sang bắt mắt như vậy tất nhiên là rất gây chú ý. Đúng lúc Kỳ Quyên đang tò mò nghĩ liệu có phải là người nổi tiếng nào đó đến tìm luật sư nhờ kiện cáo hay không thì đột nhiên cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc complet bước tới đứng trước mặt Kỳ Quyên, cung kính nói: "Cô Kỳ, mời lên xe, ngài Derek bảo tôi tới đón cô".

"...". Bộ dạng này chẳng khác nào bắt cóc.

Lúc ấy Kỳ Quyên mới nhớ ra trước đó ông chủ Derek đã từng nói cuối tuần mới cô ăn cơm.

Dù sao cũng là tiệc Hồng Môn, muốn trốn cũng không trốn được.

Chiếc xe đi thẳng đến một nhà hàng Pháp cao cấp, Kỳ Quyên theo nhân viên phục vụ đến căn phòng đã đặt trước, vừa vào cửa thì nhìn thấy một người đàn ông đang gọi điện thoại. Người đàn ông vừa bình tĩnh nói: "Nội dung của điều 31 trong hợp đồng, bảo cậu ta ngày mai đích thân đến nói chuyện với tôi", vừa hất cằm với Kỳ Quyên, ý bảo cô ngồi xuống.

Kỳ Quyên bình tĩnh ngồi đối diện với anh ta, kiên nhẫn nghe anh ta nói chuyện điện thoại xong.

Derek đúng là một người đàn ông anh tuấn, có quyền, có tài, lại có tướng mạo. Người đàn ông này giống Boss lớn trong game, nếu không có thực lực đánh chết anh ta thì nhất định không được động tới anh ta. Nếu không Boss tức giận vung tay một cái thì bạn chỉ có nước hộc máu gục dưới chân kêu cứu mạng thôi.

Mặc dù Kỳ Quyên vốn rất tự tin nhưng trước một người đàn ông như thế này cũng phải căng hết các dây thần kinh, cẩn thận ứng phó. Cuối cùng Derek cũng nói chuyện xong, anh ta cất điện thoại, nhìn Kỳ Quyên rồi lạnh lùng nói: “Cô Kỳ, chúng ta đã từng gặp nhau trên tòa, chắc cô vẫn nhớ”.

Không hổ là Boss, ánh mắt lạnh lùng lướt qua, giống như phạm vi AOE [3] trong game vậy, không thể trực tiếp xông lên để chịu chết, chỉ có nghĩ cách dùng kỹ năng khinh công né tránh.

[3] AOE là viết tắt của Area of Effect, các chiêu đánh lan rộng, trúng nhiều mục tiêu.

Kỳ Quyên mỉm cười, tránh ánh mắt của anh ta, cúi đầu khuấy cà phê, vừa khuấy vừa bình tĩnh nói: “Thời Viêm là bạn thân nhất của tôi hồi đại học. Tôi giúp cậu ấy đơn thuần là vì mối quan hệ bạn bè này, hoàn toàn không có ý đối đầu với công ty các anh”.

Derek nhìn người phụ nữ chỉ cúi đầu khuấy cà phê, không hề bận tâm tới ánh mắt của mình, im lặng một lúc rồi mới nói: “Cô Kỳ đa nghi rồi. Tôi tìm cô hoàn toàn không phải để tính nợ cũ với cô”. Nói rồi anh ta đặt một bản hợp đồng trước mặt cô, “Đây là hợp đồng tôi mời cô tới Star Walk làm trưởng cố vấn pháp luật, cô hãy xem trước đi”.

Boss không hề cuồng bạo mà rút luôn trang bị?!

Kỳ Quyên có chút ngạc nhiên, cầm bản hợp đồng, lướt qua một lượt, lương cơ bản ba mươi vạn, trưởng cố vấn pháp luật, điều kiện thật hấp dẫn. Trang bị cao cấp rơi

trước mắt, nhất hay không nhất đây?

Thân làm dân thường, ngoan ngoãn làm một luật sư bình thường thì thực tế hơn. Suy cho cùng, chiếc bánh từ trên trời rơi xuống cũng có khả năng đập vỡ đầu, hơn nữa Boss này thuộc tính chưa rõ ràng, ngộ nhỡ sau khi rút trang bị hấn lại điên cuồng tấn công thì cô sẽ chết không có chỗ chôn.

Kỳ Quyên uống một ngụm cà phê, cười nói: "Cảm ơn ý tốt của anh. Hiểu biết của tôi về giới showbiz rất nông cạn. Nếu thật sự đến quý công ty làm cố vấn pháp luật, e là với khả năng của tôi không thể đảm đương được, ngược lại sẽ gây ra rất nhiều rắc rối cho anh. Hơn nữa, tôi rất thích môi trường làm việc hiện nay". Kỳ Quyên ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt đầy thành ý, "Nếu anh cần giúp đỡ về mặt pháp luật, muốn tìm tôi làm luật sư biện hộ, chỉ cần trong phạm vi khả năng của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không chối từ".

"...". Cô từ chối khéo léo lời mời của anh ta, giữ thể diện cho anh ta, thậm chí còn để lại khả năng hai người có thể hợp tác riêng với nhau. Nếu anh ta còn ép buộc thì chẳng khác nào tự nhận mình là người không hiểu lý lẽ.

Derek im lặng một lúc, nhìn khuôn mặt luôn mỉm cười của cô, cuối cùng gật đầu một cách cứng nhắc, "Chỉ cần cô Kỳ không đối đầu với tôi, tôi rất thích tính cách của cô".

Kỳ Quyên cười nói: "Đối đầu với anh sẽ không có kết cục tốt đẹp. Tôi hiểu điều đó".

"...". Derek im lặng. Anh ta luôn cảm thấy người phụ nữ trước mặt dùng những logic kỳ lạ để bịt miệng mình, tới

mức anh ta có chút bức bối. Lần này thì hay rồi, cũng không cần phải nói ra những lời uy hiếp đã chuẩn bị từ trước nữa.

Đúng lúc ấy, đột nhiên điện thoại của Derek đổ chuông, Kỳ Quyên vội vàng đứng dậy nói: "Anh còn có việc, tôi không làm phiền nữa".

"Không ở lại ăn cơm sao?".

Kỳ Quyên vội nói: "Thôi khỏi, còn có người đang đợi tôi".

Derek gật đầu hiểu ý: "Được rồi, nếu có người đang đợi thì tôi không giữ cô nữa. Cô Kỳ cứ tự nhiên".

Chỉ đến tận sau khi bước ra khỏi nhà hàng, Kỳ Quyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói chuyện với một nhân vật cấp Boss như thế này thật đúng là đau khổ, chỉ sợ nói sai một từ bị anh ta nắm đằng chuôi. Mờ ám nói "có người đang đợi tôi" chỉ là muốn nhanh chóng chạy trốn mà thôi.

Thực ra một cô gái độc thân như cô không hề có người đợi, cùng lắm chính là... chiếc máy tính ở nhà lặng lẽ đợi cô về mở máy.

Haizz, quả nhiên đối với giới độc thân mà nói, máy tính mới là người bạn trung thành nhất.

Sau khi về nhà, Kỳ Quyên vào bếp nấu chút gì đó lấp đầy bụng rồi mới bật máy tính đăng nhập vào game. Tiêu Tinh đã đợi cô trong game, nhìn thấy cô online lập tức nhắn tin: "Tiểu Quyên, mày đi làm về rồi à? Đợi chút nhé, giao

nốt nhiệm vụ này tao cũng cấp 30 rồi, vừa hay cùng mày nâng cấp”.

Tiêu Tinh giao cho sư môn nhiệm vụ cuối cùng thì cũng lên cấp 30, trên màn hình hiện lên tin nhắn hệ thống: “Chúc mừng hiệp sĩ lên cấp 30, hoàn thành thành tựu {Tiểu hữu sở thành} (thành tích nhỏ)! Tiếp theo bạn có thể bá biệt trưởng môn đi xông pha giang hồ! Bạn có thể lựa chọn lập nhóm vào Tỏa Yêu Tháp nâng cấp, cũng có thể đến thành Dương Châu tiếp tục làm nhiệm vụ nâng cấp”.

Chỉ dẫn tân thủ trong game này rất hoàn thiện. Cứ đến thời khắc quan trọng là lại hiện ra tin nhắn hệ thống, giới thiệu tường tận những việc phải làm tiếp theo, đồng thời liệt kê trình độ nâng cấp.

Sau khi đọc tin nhắn hệ thống, Tiêu Tinh hỏi: “Chúng ta đến Dương Châu làm nhiệm vụ, hay là đến Tỏa Yêu Tháp?”.

Kỳ Quyên nói: “Tháp đi”.

Phong cách nói chuyện của cô từ xưa đã rất ngắn gọn, dứt khoát. Tiêu Tinh đã sớm quen với điều đó, nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy chúng ta đi tìm nhóm đi”.

Trên kênh Thế giới đang đăng tin điên cuồng:

“Cấp 30- 35 Tỏa Yêu Tháp diệt quái, cần nghề tấn công theo nhóm bạo lực, chỉ cần bạo lực của bạo lực!”.

Kỳ Quyên nhấn phím phải xin gia nhập nhóm, hệ thống thông báo: “Xin lỗi, nhóm trưởng từ chối yêu cầu gia nhập nhóm của bạn”.

“Cấp 30 Tòa Yêu Tháp cần nghề tấn công theo nhóm! Thời điểm hoàng kim diệt quái!”.

Phím phải xin gia nhập, hệ thống thông báo: “Xin lỗi, nhóm trưởng từ chối yêu cầu gia nhập nhóm của bạn”.

Đến lần thứ năm nhận được thông báo “Xin lỗi, nhóm trưởng từ chối yêu cầu gia nhập nhóm của bạn”, cuối cùng Kỳ Quyên cũng nổi giận.

Làm cái trò gì vậy, không được kỳ thị nghề nghiệp như vậy chứ!

Mặc dù cầm sư không có kỹ năng tấn công theo nhóm, nhưng có thể khống chế pháp thuật, lúc cấp bách làm cho tiểu quái đứng im, đảm bảo mạng sống của các người!

Dám từ chối ta!

Trong lúc tức giận, Kỳ Quyên quyết định tự lập nhóm, “Tiêu Tinh đến đây, chúng ta tự lập nhóm”. Đặt tên nhóm là “Nhóm bạo lực”, mời Tiêu Tinh gia nhập, sau đó bắt đầu gọi người trên kênh Thế giới.

{Thế giới} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Cấp 30 đến Tòa Yêu Tháp tiêu diệt quái mau vào nhóm!

Chẳng mấy chốc, trên màn hình hiện lên hai tin nhắn yêu cầu gia nhập, một người nghề tank [4], là chiến sĩ, nhiều máu, khả năng phòng ngự cao, có thể khống chế yêu quái. Người kia là pháp sư, có kỹ năng tấn công theo nhóm sắc bén.

[4] Tank là một vị trí phụ trách thu hút sự tấn công

đồng thời chịu được hỏa lực địch, vị trí này yêu cầu rất cao về kỹ thuật và sức mạnh.

Kỳ Quyên ấn đồng ý, nhóm nhanh chóng có bốn người, còn thiếu một người nữa là có thể bắt đầu.

Đợi một lúc vẫn không thấy ai, thế là Kỳ Quyên lại đăng thông báo trên kênh Thế giới.

{Thế giới} {Hoa Đỗ Quyên Nữ}: Cấp 30 đến Tòa Yêu Tháp tiêu diệt yêu quái, mau vào nhóm đi, chỉ còn thiếu một người thôi!!!

Tin nhắn hệ thống: Hiệp sĩ {Mr. Bottle}, giới tính nam, cấp 30, môn phái Tiêu Diêu Cư, muốn gia nhập vào nhóm của bạn.

Mr. Bot... Bottle...

Kỳ Quyên lỡ tay, không cẩn thận ấn từ chối.

(4)

Sau khi ấn từ chối, Kỳ Quyên vô cùng hối hận, cũng không biết cái tên Mr. Bottle này có phải là tác giả mà cô quen không, hoặc có lẽ chỉ là tên hơi giống một chút thôi. Có điều từ chối thẳng thừng như thế thật không hay chút nào. Thế là Kỳ Quyên vô cùng áy náy gửi tin nhắn cho người ấy.

“Lúc nãy không cẩn thận ấn từ chối, thật ngại quá”.

“Ồ, không sao”.

“Bạn vào lại nhé, chỗ tôi còn thiếu một người”.

“Không cần đâu, tôi có chuyện phải ra ngoài”.

Tin nhắn hệ thống: {Mr. Bottle} từ chối lời mời của bạn.

“...”.

Anh ta ăn miếng trả miếng? Từ chối dứt khoát như vậy lẽ nào là giận thật?

“Ặc, vậy khi nào về bạn tự tìm nhóm nhé = =”.

Tin nhắn hệ thống: Xin lỗi, đối phương đã offline, tin nhắn không được gửi đi.

Kỳ Quyên sững người, anh ta nói phải đi ra ngoài đúng là ra ngoài thật, còn tưởng anh ta giận nên kiểm cố.

Lúc ấy đột nhiên trên màn hình hiện lên một thông báo, lại có người xin vào nhóm, Kỳ Quyên bỏ qua cảm giác bức tức kỳ lạ khi bị từ chối liền ấn đồng ý, cuối cùng đã lập được nhóm năm người.

Trong nhóm ngoài cầm sư là Kỳ Quyên và được sư là Tiêu Tinh, bà người còn lại, một người là kiếm khách thiên về tấn công ở cự ly gần, một người là chiến sĩ thiên về phòng ngự, còn có một người là pháp sư da mỏng [5]

[5] Da mỏng ở đây là cách nói trong game chỉ những nghề có lượng máu thấp, năng lực phòng ngự thấp nhưng lại có năng lực khống chế hoặc năng lực tấn công rất mạnh.

{Nhóm} {Phóng Khoáng Đi Một Lần}: Nhóm này có đánh được không?

Chỉ có một pháp sư kỹ năng tấn công theo nhóm khá lợi hại, những người khác đều là tấn công đơn độc. Nhóm này diệt quái nâng cấp chắc chắn sẽ rất chậm.

Kỳ Quyên không khỏi hối hận. Nếu lúc nãy đồng ý cho Mr. Bottle vào nhóm thì hay biết mấy. Phái Tiêu Diêu Cư chính là pháp sư, kỹ năng tấn công theo nhóm vô cùng lợi hại.

{Nhóm} {Da Dày Đánh Không Chết}: Nhóm này mặc dù hiệu suất không cao lắm nhưng cũng không dễ chết, rất tốt.

{Nhóm} {Tiêu Sái Ca}: Cứ như vậy đi, không tìm được nhóm, anh đã tìm rất lâu rồi!

Kỳ Quyên rất tán đồng với cách nói của Tiêu Sái Ca.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Vậy được, mọi người tập hợp nhé, tầng ba Tòa Yêu Tháp, chờ nhau ở cửa!

Tòa Yêu Tháp nằm bên bờ Tây Hồ, Hàng Châu. Nhìn bên ngoài là một tòa tháp rất cao, tổng cộng có mười tầng. Vì số lượng yêu ma quỷ quái trong tháp vô cùng nhiều, vì thế lập nhóm nâng cấp trong Tòa Yêu Tháp là một trong những phương thức nâng cấp mà người chơi vô cùng yêu thích. Mấy người trong nhóm Kỳ Quyên đều cấp 30, có thể đến tầng ba, giết tiểu quái cấp 30- 39 để lấy kinh nghiệm.

Kỳ Quyên tìm được NPC {Thanh Vân Đạo Trưởng} trước Tòa Yêu Tháp, lĩnh một tiếng thời gian tăng đôi kinh nghiệm [6], sau đó nói chuyện với ông ta, được đưa vào tầng ba.

[6] Trong một tiếng này, điểm kinh nghiệm được nhân đôi.

Đến cửa tầng ba, quả nhiên nhìn thấy mấy người đã đợi ở cửa.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Đến đủ hết chưa?

{Nhóm} {Tiêu Sái Ca}: Nhũ mầu vẫn chưa đến.

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Tôi đang chạy, đợi một chút, vừa đến Hàng Châu.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Vậy bọn tao tìm trước địa điểm diệt quái, lát nữa mày đến thẳng đó nhé.

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Ok.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Mọi người đi theo tôi.

Mọi người nhấn đồng ý, Kỳ Quyên liền dẫn theo mấy người đi một vòng quanh tầng ba.

Đây là máy chủ mới mở hôm qua, tối nay lại là giờ online cao điểm cuối tuần, hiện nay những người ở cấp 30 vô cùng nhiều, vì thế ở tầng ba của Tòa Yêu Tháp, chỗ nào cũng thấy người.

Vòng qua vòng lại, khó khăn lắm mới tìm được một góc không có người, cuối cùng Kỳ Quyên dừng lại.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Chỗ này nhé.

{Nhóm} {Da Dày Đánh Không Chết}: Ok, mặc dù ít yêu quái nhưng nhóm chúng ta nghề tấn công theo nhóm ít,

nhều yêu quái quá rất khó đánh.

{Nhóm} {Tiêu Sái Ca}: Thế thì chiến đi?

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Đợi chút, bọn tôi vẫn chưa đến.

Kỳ Quyên vừa nói xong thì thấy nick Chờ Một Ngày Nắng trong list nhóm ở cột bên trái đột nhiên sáng lên, nick sáng chứng tỏ chiến hữu và bạn đang ở trong cùng một phạm vi địa đồ. Rõ ràng là Tiêu Tinh đã đến tầng ba của Tòa Yêu Tháp.

Kỳ Quyên đang định nói: "Mày chạy nhanh lên, chỉ chờ mày thôi" thì thấy lượng máu của Chờ Một Ngày Nắng đột nhiên giảm mạnh, sau một hồi mất máu, nick của cô ấy biến thành màu xám tượng trưng cho "nhân vật đã chết".

Trong game này, nhân vật sau khi chết có hai lựa chọn, một là sống lại tại chỗ, phục hồi 50% lượng máu. Hai là xuống thẳng địa phủ, sau đó thông qua NPC Mạnh Bà dưới địa phủ quay trở về trần gian.

Nick của Tiêu Tinh tối vài giây rồi lập tức sáng lên, rõ ràng là cô ấy đã chọn sống lại tại chỗ.

Đáng tiếc là cô ấy vừa mới sống lại, lượng máu liền bắt đầu tụt xuống, chưa được năm giây đã lại chết.

Nhìn thấy cô ấy chết hai lần liên tiếp, cuối cùng Kỳ Quyên không kìm được gõ chữ trên kênh nhóm.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Mày làm sao thế?

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Không biết, vừa vào

cửa đã bị giết rồi.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ai giết mày?

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Một đứa tên là Nam Cung Du Nhiên.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Chờ chút, tao đi đón mày.

Kỳ Quyên lập tức chạy đến chỗ của Tiêu Tinh trên địa đồ, đến gần hiện trường xảy ra "án mạng", thông minh ẩn kỹ năng ẩn thân, nấp sau một tảng đá theo dõi tình hình.

Trên hiện trường, Tiêu Tinh đang nói lý với kẻ giết mình.

{Phụ cận} {Chờ Một Ngày Nắng}: Giết tôi làm gì?

{Phụ cận} {Nam Cung Du Nhiên}: Chỗ này nhóm bọn ta đã chiếm rồi, người bị mù không nhìn thấy sao?

{Phụ cận} {Chờ Một Ngày Nắng}: Tôi chỉ đi qua thôi, đi qua cũng không được sao?

{Phụ cận} {Nam Cung Tiểu Vũ}: Đi qua cái "beep", yêu quái bị người dụ đi một đồng, còn nói đi qua, làm loạn cướp yêu quái của bọn ta, muốn chết đúng không?

{Phụ cận} {Chờ Một Ngày Nắng}: Là bọn chúng tự đi theo tôi, tôi đâu có cố ý, hơn nữa tôi dụ chúng đi, cô có thể dụ về mà.

{Phụ cận} {Nam Cung Tiểu Vũ}: Chị cứ mặc kệ cô ta, loại người này đầu óc có vấn đề.

{Phụ cận} {Chờ Một Ngày Nắng}: = =.

Kỳ Quyên lườm Nam Cung Tiểu Vũ sau vách đá, trong lòng thầm chửi rủa: Người mới là người đầu óc có vấn đề.

Thấy xác của chị em tốt nằm dưới đất, bị một đám người vây quanh tấn công, Kỳ Quyên đang tức giận thì thấy Tiêu Tinh đột nhiên chat riêng cầu cứu.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Mấy tên này canh xác không cho tao dậy, hay là tao về địa phủ nhé?

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Về cái gì mà về, tao đang ở cạnh mày, tao giúp mày tiêu diệt mấy tên đó rồi mày dậy.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Ặc, không cần giúp tao trút giận đâu = =.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Dựa vào cái gì mà để cho nó giết? Mày chờ đấy.

Kỳ Quyên nói rồi nhảy ra từ sau tảng đá, ẩn thân đến phía sau tên Nam Cung Du Nhiên, mở mô thức tàn sát nhắm trúng mục tiêu, một chiêu Tiên khúc nhập mộng nhanh chóng khiến cô ta rơi vào hôn mê, rút đoản kiếm đâm liên tiếp ba nhát, đâm chết cô ta.

{Nam Cung Du Nhiên}: Sặc, tên ngốc nào đánh úp ta vậy? Có giỏi thì ra đây!

{Nam Cung Tiểu Vũ}: Chị cẩn thận đấy, là cầm sư ẩn thân!

Ẩn thân thì làm sao, đối phó với loại người như người cần phải ẩn thân.

Kỳ Quyên vừa cười thầm trong bụng, vừa tiếp tục ẩn thân tới phía sau Nam Cung Tiểu Vũ, cũng với phương pháp tương tự, dùng tiếng đàn khống chế cô ta, sau đó lại lấy đoản kiếm, dùng thuật thích sát dứt khoát khiến cô ta gục ngã.

Cuối cùng còn lại Nam Cung Mặc đứng ngậy ra đó, sức chiến đấu bằng không, Kỳ Quyên chỉ dùng một đao đã hạ gục được hẳn.

Khả năng đánh nhau thật sự của đám người này quả thực là quá tệ, chẳng qua là cậy người đông thế mạnh, đứng ở cửa ứ hẹp lính mới. Kỳ Quyên ghét nhất loại người ỷ thế ứ hẹp người khác.

Thời gian ẩn thân liên tiếp cũng vừa vãn kết thúc. Sau khi Kỳ Quyên hiện thân đã bị mấy tên đó chửi cho té tát mặt mày.

{Nam Cung Tiểu Vũ}: Sặc, Hoa Đổ Quyên Nở, người bị thần kinh à? Đầu óc có vấn đề à! Kẻ hèn mạt chỉ biết ẩn thân, có giỏi thì đừng ẩn thân! Thích lo chuyện bao đồng đúng là cái loại ... (lời nói tục bị lược bỏ)

{Hoa Đổ Quyên Nở}: Không nhiều lời với người, giết người không cần giải thích.

Sau khi để lại câu nói khiến người khác tức đến ộc máu, Kỳ Quyên phóng khoáng vỗ tay áo, "Ngày Nắng, chúng ta đi, không chơi với chúng nữa".

“Ừ!”. Tiêu Tinh nhanh chóng bò dậy sống lại, đi theo Kỳ Quyên, chạy thẳng ra khỏi Tòa Yêu Tháp từ điểm truyền tống [7]. Hai chị em trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng đâu, chỉ để lại mấy cái xác nằm dưới đất đang mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau. Họ chửi một hồi lâu, nghĩ lời mắng chửi tới mức nát cả óc nhưng lại bị một câu “không nhiều lời với người” chặn họng.

[7] Thuật ngữ game, nơi dùng để di chuyển từ địa đồ này sang địa đồ khác.

Chương 4: Tình duyên sư đồ

(1)

Ôn Bình chơi “Danh kiếm online” là do bị một người bạn xúi giục, bút danh của người này là “Tôi là virus đừng click tôi”, gọi tắt là “Virus”, sở trường viết tiểu thuyết trinh thám, kỳ bí. Hai người quen nhau trong một nhóm tác giả, có nhiều điểm tương đồng nên trở thành bạn thân.

Người này học chuyên ngành máy tính, nghề nghiệp ngoài đời là giám đốc kỹ thuật bộ phận game, tác phẩm “Danh kiếm” của Ôn Bình do công ty Game online Thế Kỷ Mới của anh ta khai thác chế tác.

Tối hôm ấy, Ôn Bình vừa viết xong chương mới, đột nhiên có người gọi trên QQ.

{Virus}: Ê, đi chơi Danh kiếm không?

{Mr. Bottle}: Danh kiếm là cái gì?

{Virus}: .....

{Mr. Bottle}: Là game online à?

{Virus}: Này này, đây là game được cải biên từ sách của cậu, cậu lại hỏi mình là game online à? Đúng vậy, là game online, Mr. Bottle cậu đoán đúng rồi.

{Mr. Bottle}: Thôi được, suýt nữa thì mình quên.

{Mr. Bottle}: Chẳng phải trò game này đang nghiên cứu khai thác sao? Làm xong rồi à?

{Virus}: Ừ, hôm qua bắt đầu cho chơi thử.

{Mr. Bottle}: Đối với mình mà nói hình như là tin tốt. :)

{Virus}: Đúng vậy, chúc mừng chúc mừng.

{Mr. Bottle}: Cậu muốn chơi game này?

{Virus}: Đúng vậy, cậu có muốn cùng chơi không? Trải nghiệm một chút không khí giang hồ. Dĩ nhiên gặp bug[1] cũng có thể nhân tiện góp ý mà.

[1] Lỗi trong game.

{Mr. Bottle}: Cậu đang tìm nhân viên thử nghiệm phần mềm miễn phí đấy à?

{Virus}: Biết cũng đừng nói ra mà, ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta.

{Mr. Bottle}: Giữa chúng ta có tình bạn sao?

{Virus}: .....

{Virus}: Rốt cuộc cậu có đi không?

{Mr. Bottle}: Không nói không đi.

{Virus}: Khu 1, Mộng Giang Nam, đừng có vào nhầm máy chủ.

{Mr. Bottle}: Mình đang down Client, chờ chút.

Sau khi down xong Client, Ôn Bình vào game lập tài khoản, tên tài khoản vẫn là "Mr. Bottle".

Bước vào "làng tân thủ", Ôn Bình vừa nhìn đã thấy bên cạnh NPC trưởng làng có một cái nick cấp 1, ID là "Mr.

Virus”.

{Hệ thống} : {Mr. Virus} đưa bạn vào danh sách bạn thân.

Ôn Bình nhấn đồng ý, sau đó gửi tin nhắn riêng:

“Sao cậu lại lấy tên giống mình?”

“Để chứng minh giữa chúng ta có thứ gọi là tình bạn”

“ ... ”

Hai người đều là cao thủ game online, thêm vào đó việc sáng tác một thời gian dài đã rèn cho hai người tốc độ gõ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lên cấp 10, có thể chọn nghề nghiệp. Trong tám môn phái, Ôn Bình lướt qua đã thích Tiêu Diêu Cư.

Môn phái Tiêu Diêu Cư nằm ở bên bờ Nam Hải, tương truyền đệ tử của môn phái này nắm được pháp thuật thần bí được lưu truyền từ thời thượng cổ, có thể triệu hoán bốn loại thần thú thượng cổ là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, trong chiến đấu mượn sức mạnh của thần thú giáng đòn chí mạng về phía kẻ địch, đồng thời bản thân cũng có bản lĩnh đặc biệt đi mây về gió.

Đây là những lời giới thiệu về Tiêu Diêu Cư ở chỗ NPC Vô Tâm Đại Sư.

Nói một cách ngắn gọn, môn phái này chính là pháp sư triệu hoán, cần phối hợp với thần thú được triệu hoán để hỗ trợ cho mình. Nghề triệu hoán thích hợp với những người chơi cao tay. Tân thủ rất khó vừa chăm sóc bản thân, đồng

thời còn phải chăm sóc vật nuôi được triệu hoán, khó tránh khỏi lúng túng. Nhưng với Ôn Bình mà nói, chơi nghề này mới có tính thách thức.

Ôn Bình chọn Tiêu Diêu Cư rồi đến môn phái nâng cấp, quá quen thuộc với game online, cộng với thao tác nhanh nhạy chính xác, chỉ mấy tiếng anh đã lên cấp 30.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Mình 30 rồi :)

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Ừm, mình cũng 30 rồi, đến tháp hay nhiệm vụ?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Nhiệm vụ đi. Bây giờ mới thử nghiệm, người ở cấp này quá nhiều, đến Tỏa Yêu Tháp không cướp được vị trí tốt. Hơn nữa, hai chúng ta cùng làm nhiệm vụ chắc chắn sẽ rất hiệu quả.

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Nói cũng phải, cửa Dương Châu, không gặp không về.

Đúng lúc ấy, đột nhiên trên Thế giới hiện lên dòng tin:

{Thế giới} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Cấp 30 đến Tỏa Yêu Tháp tiêu diệt yêu quái vào nhóm!

Mấy giây sau lại hiện ra một ra một dòng:

{Thế giới} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Cấp 30 đến Tỏa Yêu Tháp tiêu diệt yêu quái, mau vào nhóm đi, chỉ còn thiếu một người thôi!!!

Liên tiếp ba dấu chấm than khiến Ôn Bình vô cùng kinh ngạc. Cách nói này gấp gáp này hình như có gì đó rất quen, lại nhìn cái tên {Hoa Đỗ Quyên Nở} khiến anh có ấn tượng

vô cùng sâu sắc, đúng thật là... thân thiết.

Không biết Hoa Đỗ Quyên Nở này và “Đỗ Quyên lỡ tay” mà anh biết có phải cùng một người không?

Ôn Bình tò mò nhấn chuột phải click vào tên của cô ta, xin vào nhóm.

Tin nhắn hệ thống: Xin lỗi, nhóm trưởng từ chối yêu cầu gia nhập nhóm của bạn.

Đang ngạc nhiên, đột nhiên nhận được tin nhắn riêng: “Lúc này không cần thận ấn từ chối, thật ngại quá”.

Quả nhiên là cô nàng “Đỗ Quyên lỡ tay” ấy?

Ôn Bình cảm thấy cô gái này quả thực rất thú vị, sao lúc nào cũng lỡ tay được nhỉ? Chắc chắn cô ta là người vội vàng, trước khi xác nhận cũng không nhìn cho kỹ. Anh không kìm được nhếch miệng cười nói: “Ồ, không sao”.

“Hay là bạn vào lại nhé, chỗ tôi còn thiếu một người”.

Đúng lúc ấy, đột nhiên Ôn Bình nhận được điện thoại thúc giục của anh trai, đành phải vội vàng gõ một hàng chữ rồi tắt game đi ra ngoài.

Lúc về nhà đã là mười hai rưỡi đêm, Mr. Virus không online, Ôn Bình đành phải một mình tiếp tục làm nhiệm vụ ở cửa Dương Châu, định sẽ làm vài nhiệm vụ nữa rồi offline đi ngủ.

Đến nửa đêm, thế giới trong game yên tĩnh hơn giờ vàng tám giờ tối rất nhiều, hơn nữa qua mấy tiếng này, phần lớn những người cấp 30 trong game đều đã nâng lên

trên cấp 40, những người vẫn còn ở lại thành Dương Châu làm nhiệm vụ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ôn Bình đang làm nhiệm vụ một mình, đột nhiên nhìn thấy trên kênh Thế Giới nhảy ra một dòng tin.

{Thế giới} {Hoa Đỗ Quyên nở}: Nhận đồ đệ, nhận đồ đệ, trả lại hết phần thưởng, yêu cầu tự lo liệu cuộc sống, không tùy tiện biến mất!!!

Ôn Bình đọc thông tin này cùng với ba dấu chấm than nhấn mạnh ngữ khí, trong lòng không khỏi có chút tò mò.

Tính cách của cô gái này hình như rất nóng vội...

Trong lúc tò mò, Ôn Bình không kìm được chat riêng với cô ta.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Nhận tôi không?

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: .....

Rõ ràng là Kỳ Quyên bị tin nhắn này làm cho sợ hãi.

Bottle, lại là Bottle! Anh ta có phải là Mr. Bottle mà mình quen không nhỉ? Hay nói đây chỉ là sự trùng hợp?

Dù sao thì trùng tên trong game rất nhiều, có nên hỏi thẳng anh ta? Có điều hỏi thẳng hình như có chút mất thể diện?

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Bạn muốn bá chủ?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ừ.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Bạn cấp bao nhiêu

rồi?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Cấp 30 :)

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}:Ồ.

Kỳ Quyên vẫn đang đấu tranh tư tưởng dữ dội thì nhìn thấy đối phương gửi tin nhắn:

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Tôi có thể tự lo liệu cuộc sống.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: .....

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Cũng sẽ không tùy tiện biến mất.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ....

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Thỏa mãn tất cả điều kiện của bạn rồi, nhận tôi làm đồ đệ đi :)

Nhìn mặt cười cuối cùng (bỏ qua việc có phải anh ta đang cố tình vờ ra vẻ đáng yêu hay không), quả thực Kỳ Quyên không nghĩ ra lý do để từ chối anh ta nữa.

{Tin nhắn hệ thống}: Hiệp sĩ {Mr. Bottle}, giới tính nam, đẳng cấp 30, môn phái Tiêu Diêu Cư, xin được bái bạn làm sư phụ.

Kỳ Quyên run tay nhấn đồng ý.

{Tin nhắn hệ thống}: Ái đồ {Mr. Bottle} tự động vào danh sách bạn bè!

{Tin nhắn hệ thống}: Chúc mừng hiệp sĩ hoàn thành

thành tựu {Trở thành sư phụ}!

{Tin nhắn hệ thống}: Chúc mừng hiệp sĩ thu nhận đồ đệ đầu tiên. Bây giờ bạn có thể dẫn đồ đệ đi làm nhiệm vụ, trợ giúp đồ đệ nâng cấp! Sau khi thu nhận đồ đệ thành công, đồ đệ của bạn cứ tăng lên năm cấp thì hệ thống sẽ thưởng cho bạn điểm kinh nghiệm và một số tiền nhất định! Để tìm hiểu thêm thông tin về quan hệ sư đồ, xin hãy click...

Nhìn một đồng tin nhắn hệ thống bất ngờ nhảy lên màn hình, Kỳ Quyên chỉ thấy hoa mắt chóng mặt.

Mặc dù Kỳ Quyên không muốn dẫn người khác nâng cấp nhưng xuất phát từ trách nhiệm của sư phụ, Kỳ Quyên vẫn hỏi ý kiến của đồ đệ.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Có cần tôi dẫn bạn nâng cấp không?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Không cần, tôi chuẩn bị đi ngủ.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Sớm vậy sao = =

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Hai mươi lăm giờ rồi, không còn sớm nữa chứ :)

Kỳ Quyên sống người một lúc mới hiểu hai mươi lăm giờ có nghĩa là một giờ sáng. Đối với con cú đêm như cô, một giờ vẫn còn sớm.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ngày mai tôi nghỉ, có thể chơi thêm một lúc. Bạn ngủ trước đi, bye bye.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ủ, đừng thức quá khuya :)

Nhìn anh ta gửi tin nhắn “Đừng thức quá khuya” cùng với hình mặt cười :), cái miệng cong cong giống như đang cười khiến người ta cảm thấy trong lòng dường như có chút ấm áp.

Kỳ Quyên bỏ qua ý nghĩ kỳ lạ trong lòng, vội vàng chuyển cửa sổ chat từ kênh chat riêng lên kênh Thế Giới.

(2)

Sau khi Mr. Bottle offline, Kỳ Quyên vừa làm nhiệm vụ, vừa tiếp tục nhận đồ đệ trên kênh Thế Giới.

Trong game, cấp 1 là có thể bá sư, người trên cấp 45 mới có thể nhận đồ đệ, nhiều nhất một lần nhận năm đồ đệ. Kỳ Quyên chỉ nhận một người, vẫn có thể nhận thêm bốn người nữa.

{Thế giới} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Nhận đồ đệ, tự lo liệu cuộc sống, còn bốn vị trí, ai muốn bá sư thì nhanh lên!

{Tin nhắn hệ thống}: Hiệp sĩ {Tiểu Tiểu Pháp Sư}, giới tính nam, cấp 15, môn phái Tiêu Diêu Cư, xin được bá bạn làm sư phụ.

Kỳ Quyên thuận tay nhấn đồng ý.

Sau khi nói chuyện với Tiểu Tiểu Pháp Sư hai câu, cậu ta offline đi ngủ, Kỳ Quyên tiếp tục làm nhiệm vụ một mình.

Hôm sau là thứ bảy, tối qua Kỳ Quyên chơi một mạch đến cấp 49 mới đi ngủ, lúc tỉnh dậy đã là hơn một giờ

chiều, cô gọi một suất ăn bên ngoài, ăn xong, Kỳ Quyên tiện tay mở máy tính, tiếp tục đăng nhập vào game.

Vừa đăng nhập đã thấy một loạt tin nhắn. Kỳ Quyên mở cửa sổ chat đang nhấp nháy không ngừng, thấy một đồng tin nhắn hệ thống.

{Tin nhắn hệ thống}: Đồ đệ của bạn {Mr. Bottle} thuận lợi lên cấp 35, tặng bạn 100000 kinh nghiệm, 500 xu, nạp nguyên đan X1, thanh vũ X1.

{Tin nhắn hệ thống}: Đồ đệ của bạn {Mr. Bottle} thuận lợi lên cấp 40, tặng bạn 150000 kinh nghiệm, 1000 xu, nạp nguyên đan X3, hồng vũ X3.

Anh chàng này, đúng là tốc độ nhanh như tên lửa!

Kỳ Quyên ngạc nhiên nhìn tin nhắn hệ thống, đang định nhắn tin hỏi thăm anh ta, đột nhiên góc phải lại hiện lên một tin nhắn :

{Tin nhắn hệ thống}: Đồ đệ của bạn {Mr. Bottle} thuận lợi lên cấp 45, tặng bạn 200000 kinh nghiệm, 1500 xu, nạp nguyên đan X5, tử vũ X5.

Thật đúng là chiến đấu cơ trong tên lửa.

Kỳ Quyên nhìn ba dòng tin nhắn hệ thống, im lặng một lúc rất lâu mới điều chỉnh được tâm trạng, nhắn một tin chat riêng: "Này, đồ đệ có đó không?"

Bottle nhanh chóng nhắn lại: "Có, thưa sư phụ".

"Đồ đệ nâng cấp... rất nhanh".

“Vâng, hôm nay là cuối tuần, không có việc gì làm nên buổi sáng ngủ dậy là vào game luôn :)”

Thế cũng đủ nhanh rồi, mấy tiếng đồng hồ mà từ cấp 30 nhảy thẳng lên cấp 45, vẫn là chiến đấu cơ trong tên lửa.

Kỳ Quyên tò mò không biết anh ta nâng cấp như thế nào, không kìm được hỏi: “Đồ đệ diệt quái trong Tòa Yêu Tháp để nâng cấp à?”

“Không ạ, làm nhiệm vụ”

“...”

Đúng là không thể tin được, làm nhiệm vụ mà có thể nâng cấp nhanh như vậy, rõ ràng là rất quen và hiểu rõ về nhiệm vụ, sau khi nhận được nhiệm vụ lập tức tìm địa điểm, hoàn toàn không có một chút sai sót nào mới có thể có được tốc độ này.

Mr. Bottle giải thích: “Đồ đệ chơi cùng bạn, làm nhiệm vụ sẽ nhanh hơn”.

Kỳ Quyên đành phải nói: “Ồ, vậy đồ đệ có nhiệm vụ nào không qua được thì tìm sư phụ nhé”.

“Được ạ”.

Kỳ Quyên nghĩ rằng làm sư phụ thì cần phải ra dáng sư phụ, đồ đệ từ cấp 30 lên cấp 45 cô hoàn toàn “nuôi thả”, hoàn toàn không dẫn dắt anh ta, đành phải bảo anh ta sau này có khó khăn thì tìm mình.

Mặc dù... Kỳ Quyên nghĩ rằng với trình độ của anh ta

thì chắc là sẽ không có khó khăn gì.

Cô mở cột sư đồ ra xem, ngoài đại đồ đệ Mr. Bottle nâng lên cấp 45 với tốc độ tên lửa, mấy đồ đệ khác vẫn không có tiến triển gì.

Tối hôm qua trước khi offline, Kỳ Quyên đã nhận đủ đồ đệ, lúc này trên mạng chỉ có một tiểu đồ đệ tên là "Tiểu Tiểu Pháp Sư". Tối qua lúc offline cậu ta ở cấp 15. Hôm nay lúc lên mạng cậu ta lên cấp 16, cả ngày chỉ lên được một cấp.

So với đại sư huynh, đúng là khả năng chiến đấu bằng không.

Đây chính là khoảng cách = =

{Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Sư phụ đến rồi!

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ừm.

{Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Sư phụ hãy dẫn dắt đồ đệ, có mấy nhiệm vụ đồ đệ không qua được T_T

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Con ở đâu?

{Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Tiêu Diêu Cư.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Được, add ta vào nhóm, trực tiếp triệu hoán ta.

Giữa sư phụ và đồ đệ có chức năng triệu hoán, sử dụng chức năng này có thể trực tiếp triệu hoán đối phương đến bên cạnh mình.

Kỳ Quyên bị tiểu đồ đệ triệu hoán Tiêu Diêu Cư, không

giống với địa đồ nhảy vách biển thái và hoàn cảnh địa lý âm u của Tuyệt Tình Cốc, cảnh tượng của phái Tiêu Diêu Cư có phong thái thần tiên giống như chốn đào nguyên rời xa thế tục, vị trí địa lý ở bên bờ Nam Hải khiến Tiêu Diêu Cư luôn tắm trong ánh nắng mặt trời rực rỡ, khiến tâm trạng của con người vô cùng thư thái.

Khi Kỳ Quyên đến chỗ tiểu đồ đệ, tiểu đồ đệ đang ra sức đánh một tên yêu quái.

Nhìn thấy mạng sống của cậu ta chỉ còn một chút máu, Kỳ Quyên vội vàng dùng khinh công nhảy đến bên cạnh cậu ta, đâm một cú dứt khoát từ sau lưng giết chết yêu quái.

{Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Sư phụ thật lợi hại >_<

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Chỉ nhiệm vụ này thôi sao? Hoàn thành chưa?

{Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Không phải cái này, là nhiệm vụ {Tứ đại thần thú}, yêu cầu đồ đệ tìm thấy và thuần phục tứ đại thần thú ở Tiêu Diêu Cư. Sư phụ, tứ đại thần thú trông có vẻ rất lợi hại, e là một mình đồ đệ đánh không lại...

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Không sao, ta đánh giúp con.

{Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Cảm ơn sư phụ!

Kỳ Quyên dẫn theo tiểu đồ đệ tìm tứ đại thần thú trên địa đồ, tìm thấy một con rồng xanh ở phía đông, chắc là "Thanh Long", một trong những thần thú bảo vệ Tiêu Diêu Cư. Click chuột đọc thông tin, phát hiện con Thanh Long này cấp 50, hơn nữa còn là yêu quái ba sao...

Đánh con này vô cùng khó!

Quái vật trong game này được chia theo cấp sao, quái vật một sao chính là tiểu quái đánh cái là chết; cấp hai sao là nhóm trưởng của bọn tiểu quái, ba sao là tinh anh quái, trên bốn sao là Boss phải cả nhóm phối hợp mới có thể đánh được.

Tinh anh quái cấp ba sao không phải là Kỳ Quyên chưa từng đánh. Nhưng đó là trong trường hợp tinh anh quái dưới cấp mình. Con Thanh Long này cấp 50, cao hơn mình một cấp, đầu tay đôi hình như có chút khó khăn.

Mặc dù hơi khó nhưng Kỳ Quyên không sợ. Tinh anh quái cấp 49 ở Tuyệt Tình Cốc bị cô giết chết dễ dàng. Tin rằng cấp 50 cũng không quá khó, chỉ là...

Vì sao nhiệm vụ cấp 16 lại là giết tinh anh quái cấp 50. Nhiệm vụ này thiết kế thật quá kỳ quặc!

{Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Sư phụ sư phụ, chính là con Thanh Long này!

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Được, con tránh ra, để sư phụ đánh nó.

Kỳ Quyên nói rồi nhảy đến trước mặt con Thanh Long ấy, trước tiên dùng thuật khống chế của Tiên khúc nhập mộng khiến nó rơi vào trạng thái ngủ say, sau đó dùng các kỹ thuật tấn công bắt đầu dấm đá bạo lực, đợi đến khi thời gian hồi chiêu kỹ năng khống chế đã hết, lại ẩn một lần nữa, tiếp tục khiến nó rơi vào trạng thái ngủ say, rút đoản kiếm tấn công, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Kỹ năng khống chế kéo dài mười giây, thời gian hồi chiêu là mười lăm giây. Điều đó cũng có nghĩa là năm giây ở giữa bạn không thể khống chế đối phương. Cũng may là Kỳ Quyên thao tác nhanh nhạy, trong năm giây đó nhanh chóng vận dụng kinh công, nhảy ra phía sau con rồng chạy vòng quanh nó. Con rồng ấy thân hình đồ sộ, hành động chậm chạp, luống cuống đuổi theo cô, vẫn chưa đuổi kịp thì lại bị tiên khúc nhập mộng làm cho ngủ say!

Tiểu Tiểu Pháp Sư trợn mắt há mồm nhìn sư phụ vờn Thanh Long như vờn chó, vờn được một vòng, lượng máu của con Thanh Long giảm một nửa. Đúng là... quá đẹp mắt!

{Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Sư phụ thật uy vũ!

Kỳ Quyên bận đánh yêu quái, không có thời gian để ý đến cậu ta.

Kỳ Quyên hoàn toàn không ngờ rằng, lúc cô đang bận rộn đánh yêu quái thì môn phái Tiêu Diêu Cư đã bùng nổ.

{Môn phái} {Tiêu Diêu Cư} {Cảnh báo hệ thống}: Đệ tử Tuyệt Tình Cốc {Hoa Đỗ Quyên Nở} đang tấn công thần thú Thanh Long của môn phái ta! Các đệ tử bản môn hãy nhanh chóng quay về môn phái chi viện!

{Môn phái} {Tiêu Diêu Cư} {Cảnh báo hệ thống}: Đệ tử Tuyệt Tình Cốc {Hoa Đỗ Quyên Nở} đang tấn công thần thú Thanh Long của môn phái ta! Các đệ tử bản môn hãy nhanh chóng quay về môn phái chi viện!

Sau rất nhiều cảnh báo môn phái, các đệ tử của Tiêu Diêu Cư cuối cùng đã không thể ngồi yên.

{Môn phái} {Tiêu Diêu Cư} {Phóng Khoáng Buồng Tay}: Sặc! Chuyện gì vậy?

{Môn phái} {Tiêu Diêu Cư} {Tiểu Phi Phi}: Là ai vậy, dám xông vào nhà chúng ta?

{Môn phái} {Tiêu Diêu Cư} {Danh Kiếm Nhất Nhật Du}: Hình như tên là Hoa Đổ Quyên Nở, thật là trâu bò, cô ta đang đấu tay đôi với thần thú sao?

{Môn phái} {Tiêu Diêu Cư} {Mr. Bottle}: ...

Ôn Bình: Chỉ có dấu ba chấm mới có thể diễn tả tâm trạng của tôi lúc này.

(3)

Thông tin cảnh báo của môn phái Tiêu Diêu Cư vừa tung ra, kênh môn phái bỗng chốc sục sôi.

Cô nàng Hoa Đổ Quyên Nở này thật là huênh hoang, dám đơn thương độc mã tấn công Tiêu Diêu Cư? Giết chết Thanh Long còn chưa đủ, lại đi giết Bạch Hổ? Một số đệ tử Tiêu Diêu Cư mặc kệ cảnh báo môn phái, tiếp tục làm việc của mình, cũng có một số người nhàn rỗi không có việc gì làm, hóng hớt quay trở về môn phái.

Chỉ thấy trên quảng trường trung tâm của Tiêu Diêu Cư, ở vị trí bảo vệ thần thú, một nữ hiệp trong bộ quần áo màu đen bó sát đang cầm đoản kiếm tấn công chú hổ đang gầm rú, dường như chú hổ khổng lồ ấy trong mắt cô ta chỉ là một chú mèo con sức chiến đấu bằng không.

Đệ tử Tiêu Diêu Cư kinh ngạc vô cùng, kênh môn phái

chốc chốc lại phát ra tiếng ngợi khen.

“Nữ hiệp này mạnh thật!”

“Đấu tay đôi với thần thú, uy vũ không tả được!”

“...” Bottle tiếp tục đánh một hàng dấu ba chấm, không còn gì để nói.

Kỳ Quyên sau khi đánh chết Thanh Long quay sang đánh Bạch Hổ, đánh được một lúc bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Trên địa đồ nhỏ ở góc trên dần dần xuất hiện những chấm tròn màu đỏ.

Trong game, nhân vật ở trên địa đồ nhỏ được biểu thị bằng chấm tròn, màu sắc khác nhau có ý nghĩa khác nhau, màu xanh lam biểu thị cho đồng đội, màu vàng biểu thị người qua đường, màu xanh lục biểu thị cùng thể lực, màu đỏ biểu thị kẻ địch có thể tấn công.

Kỳ Quyên nhớ mình có rất nhiều kẻ thù, vì sao những chấm đỏ trên địa đồ càng lúc càng nhiều thế này.

Đúng lúc ấy, đột nhiên Kỳ Quyên nhận được tin nhắn riêng, là do Mr. Bottle gửi tới.

“On không?”

Kỳ Quyên đánh Bạch Hổ đang còn 80% lượng máu, khả năng công click của Bạch Hổ lớn hơn Thanh Long rất nhiều, khả năng sát thương đơn độc {cẩn xé} cộng với khả năng tấn công theo nhóm đáng sợ {hổ gầm}, khiến cô chỉ cần lơ là là máu sẽ tụt xuống rất nhanh.

Kỳ Quyên chuyên tâm đánh quái, tạm thời không có thời gian để ý tới anh ta.

“Có phải là sư phụ đang đánh thần thú ở Tiêu Diêu Cư không?”

Kỳ Quyên đang thấy tò mò không hiểu vì sao anh ta lại biết thì thấy anh ta tiếp tục nhần tin

“Mau dừng tay!”

Kỳ Quyên giật nảy mình vì dấu chấm than ở cuối tin nhần, ngón tay cứng đờ vội vàng dừng lại.

Quay ống kính lại nhìn cô mới phát hiện không biết từ lúc nào mà xung quanh có rất nhiều đệ tử phái Tiêu Diêu Cư, đứng ở đó như đang xem kịch. Càng kỳ lạ hơn là tên các NPC của Tiêu Diêu Cư đều biến thành màu đỏ trong mắt cô.

Hình như... có gì đó không ổn.

Kỳ Quyên vội vàng trả lời tin của Mr. Bottle: “Chuyện gì vậy?”

Mr. Bottle nhanh chóng trả lời: “Tứ đại thần thú của Tiêu Diêu Cư cùng tính chất với NPC, bình thường người chơi không được tấn công, một khi bị tấn công sẽ cảnh báo trên kênh môn phái. Trên đó đã đăng mấy tin cảnh báo môn phái, có rất nhiều người về xem rồi”.

“...” Kỳ Quyên nói không nên lời.

Mr. Bottle nói: “Sư phụ mau đi đi”.

Kỳ Quyên có chút băn khoăn, “Nhưng ta đang giúp đỡ để làm nhiệm vụ. Chỗ của ta hiển thị thần thú có thể tấn công mà”.

Mr. Bottle im lặng một lúc mới bất đắc dĩ gõ một hàng chữ:

“Vì người bật mô thức tàn sát...”

Kỳ Quyên liếc nhìn mô thức chiến đấu trên góc trái màn hình, bỗng chốc sống lưng lạnh buốt!

Chết rồi chết rồi chết rồi! Hôm qua sau khi chém chết mấy tên Nam Cung XX ở Tòa Yêu Tháp, cô quên đóng mô thức tàn sát! Mô thức tàn sát có thể click bất kỳ game thủ nào, bao gồm NPC của các thế lực lớn trong giang hồ!

Mở mô thức tàn sát đến Tiêu Diêu Cư giết thần thú chẳng khác nào đến khiêu chiến!!!

“Đừng nói nhiều nữa, mau đi đi”.

Mặc dù Mr. Bottle nhanh chân đến báo tin nhưng Kỳ Quyên vẫn chậm một bước.

Cô muốn quay đầu bỏ đi nhưng phát hiện xung quanh đột nhiên có một đám NPC màu đỏ, trên đầu viết dòng chữ {vệ sĩ Tiêu Diêu Cư}. Những NPC này nhìn thấy cô liền lao tới đẩy cô xuống đất rồi chém giết. Sau đó cô nhận được tin nhắn hệ thống.

{Tin nhắn hệ thống}: Mỗi quan hệ giữa bạn và Tiêu Diêu Cư biến thành thù hận, bị vệ sĩ Tiêu Diêu Cư nhốt vào địa lao! Bạn phải ở trong địa lao của Tiêu Diêu Cư kiểm

điểm mười hai canh giờ mới được rời đi!

Cùng với tin nhắn hệ thống, cảnh tượng trước mắt nhanh chóng thay đổi, Hoa Đỗ Quyên Nở đáng thương bị vệ sĩ nhốt lại.

Đối diện với nhà lao tối tăm trước mắt và cái chiếu có trong góc, Kỳ Quyên im lặng rất lâu không biết phải nói gì.

Cô chơi game bao nhiêu năm, chưa bao giờ phải vào nhà lao...

Một lúc sau, kênh chat riêng lại có tin nhắn mới.

{Mr. Bottle}: Bị bắt rồi à?

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ừm = =

{Mr. Bottle}: Đúng là bi kịch.

Biết đây là bị kịch lại còn nói ra click thích người khác, Kỳ Quyên càng ức chế.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Nói đi, sao biết ta bị bắt?

{Mr. Bottle}: Kênh môn phái của đồ đệ thông báo hệ thống, nói là Hoa Đỗ Quyên Nở tàn ác cuối cùng đã vào ngục :)

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: ....

Đúng là mất mặt, cô đã nổi tiếng trong phái Tiêu Diêu Cư. Đặc biệt là lúc này, nhìn mặt cười hàm ý sâu xa của Mr. Bottle, Kỳ Quyên thật sự rất muốn nghiền nát bàn phím.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Có phải là sư phụ phải ở trong

địa lao của môn phái các người một ngày mới được thả ra không?

{Mr. Bottle}: Đừng lo, đồ đệ có cách :)

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Đồ đệ có cách gì? Lễ nào cướp ngục?

{Mr. Bottle}: Nếu cướp ngục, đồ đệ và Tiêu Diêu Cư cũng biến thành thù hận.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Cũng phải = =

{Mr. Bottle}: Chờ chút, đồ đệ đi tìm trưởng môn.

Anh ta bảo chờ chút, Kỳ Quyên chỉ có thể lặng lẽ ngồi trong nhà lao chờ đợi. Khoảng một phút sau, đột nhiên trên địa đồ xuất hiện một dòng thông báo.

{Địa đồ}: Đệ tử Tiêu Diêu Cư {Mr. Bottle} vào địa lao!

Thông báo này thật sự rất giống với cướp ngục trong tiểu thuyết võ hiệp = =

Kỳ Quyên đang băn khoăn thì thấy đột nhiên trước mặt xuất hiện một người.

Bỗng chốc cô sững người, đầu óc rối bời hoàn toàn không tìm ra được tính từ thích hợp để miêu tả chàng trai xuất hiện trong địa lao.

Mr. Bottle trước mặt khoác lên mình bộ áo dài trắng như tuyết, vạt áo in hình hoa văn màu bạc đẹp mắt, đôi giày tinh xảo đối lập hoàn toàn với địa lao đen sì sì. Trên đỉnh đầu của anh ta có một chiếc trâm cài tóc, mái tóc dài

như làn nước xối phía sau, tay cầm cây pháp trượng màu xanh lam, trong địa lao tối tăm phát ra ánh sáng màu bạc le lói.

Ngọc thụ lâm phong, tiêu sai xuất trần.

Đây là pháp sư đẹp trai nhất mà Kỳ Quyên từng gặp trong bao nhiêu năm chơi game, không có một trong những!

So với đệ tử Tuyệt Tình Cốc – Phục trang quần áo màu đen bó sát giống như sát thủ, pháp sư của Tiêu Diêu Cư giống như thần tiên thoát tục. Nhìn Mr. Bottle đến thẳng địa lao, đột nhiên Kỳ Quyên có một cảm giác rất không chân thực.

Chơi game bao nhiêu năm, lần nào cũng là cô đi cứu người khác, chưa bao giờ có chuyện đáng buồn là mình bị bắt vào địa lao cần người đến cứu. Là người được cứu, tâm trạng của Kỳ Quyên quả thực rất phức tạp...

Chẳng mấy chốc, Mr. Bottle nói chuyện với lính canh bên ngoài, mở khóa, bước vào nhà lao giam Kỳ Quyên.

Một bóng hình màu trắng bước vào nhà lao đen tối, khiến nhà lao như chợt sáng lên.

Mr. Bottle gửi mặt cười, “Chờ lâu rồi :)”

Kỳ Quyên không biết giấu mặt đi đâu, gượng cười và nói: “Đồ đệ nghĩ ra cách rồi sao”.

“Vâng, giao dịch với đồ đệ”.

{Tin nhắn hệ thống}: {Mr. Bottle} muốn giao dịch với

bạn.

Kỳ Quyên nhận đồng ý, chỉ thấy trong ô giao dịch có một thứ đạo cụ trông giống như viên thuốc, sau đó đối phương xác nhận giao dịch.

Sau khi giao dịch thành công, Kỳ Quyên mở túi, quả nhiên nhìn thấy một đạo cụ, tên là "Bích Hoa Đơn".

Bích Hoa Đơn: có thể tăng thêm 100 điểm thân thiện với môn phái {Tiêu Diêu Cư}, mua ở chỗ trưởng môn, cần phải tiêu hao 1000 điểm cống hiến cho môn phái và 8000 xu.

Viên thuốc này... quá quý giá...

Mr. Bottle giải thích: "Bây giờ sư phụ đang thù hận với Tiêu Diêu Cư, tăng thêm 100 điểm thân thiện là ở vị trí trung lập, đợi NPC biến thành màu xanh là có thể ra ngoài".

Dĩ nhiên là Kỳ Quyên biết điều anh ta nói. Đạo cụ này giống như đạo cụ rửa tội nghiệt trong giang hồ, tăng thêm mức độ thân thiện với môn phái, giảm đi tội lỗi cô đã giết thần thú. Vì là đạo cụ tăng thêm mức độ thân thiện với môn phái, vì thế phải do đệ tử bản môn dùng mức độ cống hiến với sư môn và rất nhiều xu để đổi lấy. Còn mức độ cống hiến với sư môn có được là do làm nhiệm vụ cho sư môn hàng ngày.

Đạo cụ xa hoa này... quả thực cô khó mà nuốt nổi.

1000 điểm cống hiến sư môn, phải làm một trăm lần, cũng chính là làm mười lượt nhiệm vụ sư môn mới có thể có được, còn 8000 xu là toàn bộ tài sản của cô. Viên thuốc quý

giá như thế này, uống vào rồi chắc khó mà tiêu hóa được?

Kỳ Quyên không kìm được hỏi: “Thuốc này mua ở chỗ trường môn à?”

Mr. Bottle nói: “Vâng”.

Dù sao thì đã mua rồi, cũng không thể trả lại được. Việc đã đến nước này chỉ có thể mặt dày uống thuốc.

Kỳ Quyên uống viên thuốc đó, tiếp tục mặt dày gõ một hàng chữ: “Đồ đệ, cái này coi như là ta nợ, hôm khác ta trả nhé”.

Mr. Bottle gửi mặt cười, “Sư phụ khách sáo rồi, không cần trả :)”

Trong lòng Kỳ Quyên có chút hổ thẹn. Anh ta gọi mình là sư phụ, nhưng người làm sư phụ như mình thật vô trách nhiệm, chưa bao giờ dẫn đồ đệ nâng cấp, ngay cả phần thưởng anh ta tặng khi nâng cấp còn chưa kịp trả lại cho anh ta.

Có điều đại đồ đệ này rất đáng tin cậy, lúc quan trọng đích thân xuống nhà lao cứu người. Điều này khiến Kỳ Quyên thấy hơi xúc động trong lòng...

Sau khi theo anh ta ra khỏi nhà lao, cô chẳng mấy bất ngờ khi gặp phải sự bao vây của đám đệ tử Tiêu Diêu Cư hóng hớt.

{Phụ cận} {Phóng Khoáng Vung Tay}: Nữ hiệp, cô là thần tượng của tôi! Dám đấu tay đôi thần thú lại còn giết chết một con!

{Phụ cận} {Manh Manh}: Nữ hiệp, xin được làm quen!
Nữ hiệp xin được bao nuôi!

{Phụ cận} {Tiểu Phi Phi}: Sư huynh Bottle xuống nhà
lao cứu người sao?

{Phụ cận} {Phóng Khoáng Vung Tay}: Hỏi thừa, lẽ nào
cậu cho rằng sư huynh Bottle sẽ đi cướp ngục?

{Phụ cận} {Tiểu Phi Phi}: Thấy anh ta khí thế hùng
hực tôi tưởng anh ta định cướp ngục >_<

Cuối cùng Bottle không tìm được gỗ chữ trên kênh phụ
cận ngắt lời bọn họ:

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Mấy người không cần làm
nhiệm vụ sao?"

{Phụ cận} {Phóng Khoáng Vung Tay}: Đi đi đi đi,
đừng ở đây làm kỳ đà nữa, mau đi làm nhiệm vụ đi!

{Phụ cận} {Tiểu Phi Phi}: Đi làm nhiệm vụ đây, bye
bye sư huynh.

Nhìn thấy mấy đệ tử Tiêu Diêu Cư ấy nhanh chóng
biến mất khỏi tầm mắt, đột nhiên Kỳ Quyên cảm thấy má
nóng ran.

Đúng là xấu hổ, có phải gần đây cô có vấn đề không,
vì sao lúc nào cũng làm những chuyện mất mặt như thế
này, đặc biệt là mỗi lần gặp Mr. Bottle là lại trở nên vô cùng
khó hiểu.

Kỳ Quyên hít thở sâu mấy lần rồi mới thoát khỏi trạng thái sung huyết não để lấy lại bình tĩnh, nhìn màn hình gỗ một hàng chữ: “Lần này thật cảm ơn đồ đệ”.

“Đừng khách sáo :)”

“Hay là ta dẫn đồ đệ nâng cấp nhé?”

“Không cần đâu, đồ đệ cùng bạn làm nhiệm vụ, hai người làm nhiệm vụ rất nhanh”.

Nếu anh ta đã không cần giúp, Kỳ Quyên chỉ có thể nói: “Vậy đồ đệ đi làm nhiệm vụ đi, sau này nếu có chỗ nào cần giúp đỡ thì cứ tìm ta, ta nhất định sẽ không chối từ”.

“Được, đồ đệ nhớ rồi”.

Mr. Bottle trực tiếp tìm NPC truyền tống rời khỏi đó. Kỳ Quyên muốn ra khỏi Tiêu Diêu Cư, đột nhiên nhớ ra nhiệm vụ của tiểu đồ đệ hình như vẫn chưa xong... Như có thần giao cách cảm, Tiểu Tiểu Pháp Sư cũng đột nhiên nói chuyện.

“Sư phụ sư phụ! Đồ đệ vừa đi vệ sinh, quay lại đã thấy trên kênh môn phái nói sư phụ bị bắt vào địa lao, có thật không ạ?”

“...” Bảo cô phải trả lời thế nào đây?

“Đồ đệ còn nghe nói sư huynh Bottle trong môn phái đã đích thân xuống nhà lao cứu sư phụ ra ngoài, có đúng vậy không sư phụ?!”

Kỳ Quyên im lặng rất lâu rồi mới mặt dày trả lời nghi

vấn của cậu ta: “Ừm, tất cả đều là sự thật”.

“Sặc. Sư phụ, đồ đệ sai rồi, là đồ đệ làm liên lụy đến người. Đồ đệ quên rằng thần thú của môn phái là NPC không thể tấn công được!”

Kỳ Quyên sầm mặt nói: “Không sao, mọi chuyện đều qua rồi”.

“Nhưng, nếu không thể tấn công thần thú, vậy thì nhiệm vụ đó phải làm thế nào hả sư phụ?”

“Ta cũng không biết, hay là con vào kênh môn phái mà hỏi bọn họ?”

“Đồ đệ đã hỏi rồi, rất nhiều người đều nói nhiệm vụ này quá khó nên trực tiếp bỏ qua không làm. Nhưng đồ đệ muốn làm, phần thưởng rất nhiều, làm xong đồ đệ có thể nâng cấp luôn”.

“Ồ, chờ chút, để ta tìm người hỏi cho”.

Kỳ Quyên từ trước tới nay đều giúp người đến cùng, nhiệm vụ của tiểu đồ đệ chưa làm xong, cô cũng không tiện bỏ đi, đành phải mặt dày chat riêng với Mr. Bottle. Không hiểu vì sao cô luôn cảm thấy đại đồ đệ Mr. Bottle có sức mạnh vô cùng to lớn, quả thực giống như GM (người quản lý game), nhiệm vụ của Tiêu Diêu Cư, hỏi anh ta chắc chắn không sai.

“Bottle online không?”

“Có, sao vậy sư phụ?”

“Nhiệm vụ {tứ đại thần thú} của môn phái đồ đệ đã

làm chưa?”

“Làm rồi”.

“Có thể đến giúp sư đệ của con được không. Cậu ta nói không biết làm”.

{Tin nhắn hệ thống}: {Mr. Bottle} xin gia nhập nhóm của bạn.

Kỳ Quyên lập tức ấn đồng ý, thấy avatar của anh ta vốn dĩ đang là màu xám “hiện đang ở vị trí khác” nhưng lại nhanh chóng bật sáng, rõ ràng là anh ta vừa mới đến địa đồ khác nhưng lại quay về Tiêu Diêu Cư.

Thật là làm phiền anh ta...

Nhìn avatar vụt sáng trong nhóm, Kỳ Quyên có chút khó xử, tìm chuyện nói với tiểu đồ đệ: “Giới thiệu một chút, đây là đại sư huynh của con”.

Tiểu Tiểu Pháp Sư vội vàng ngoan ngoãn chào hỏi: “Chào đại sư huynh!”

Mr. Bottle hờ hững nói: “Ừm”.

Kỳ Quyên đắp thêm một lớp gạch lên da mặt của mình: “Bottle, nhiệm vụ thần thú ấy phải làm như thế nào, đồ đệ dạy cậu ta nhé”.

Mr. Bottle im lặng một lúc, đánh một hàng hướng dẫn làm nhiệm vụ siêu dài: “Nhiệm vụ này kiểm tra kiến thức ngũ hành tương sinh tương khắc. Huyền Vũ là thủy, Chu Tước là hỏa, Bạch Hổ là kim, Thanh Long là mộc. Căn cứ vào nguyên tắc thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim, kim khắc

mộc, cũng chính là Huyền Vũ khắc chế Chu Tước, Chu Tước khắc chế Bạch Hổ, Bạch Hổ khắc chế Thanh Long”.

“Hiểu rồi chứ?”

Thật... thật là chuyên nghiệp?

Kỳ Quyên thật sự phục sát đất.

Chả trách anh ta làm nhiệm vụ nâng cấp lại lên nhanh như vậy, một nhiệm vụ nho nhỏ cũng có thể suy ra một đồng kiến thức lịch sử về thần thú thượng cổ. Nếu đổi lại là Kỳ Quyên với tính cách nóng nảy, nhìn thấy nhiệm vụ mình không biết thì sẽ kiên quyết bỏ qua.

Rõ ràng là Tiểu Tiểu Pháp Sư cũng bị lý luận ngũ hành tương khắc này làm cho sợ hãi, suy ngẫm một lúc lâu mới nói: “Đệ vẫn chưa hiểu, sư huynh có thể nói đơn giản một chút được không? {Toát mồ hôi}”

Kỳ Quyên nói: “Ta cũng không hiểu lắm {Toát mồ hôi}”

Nhìn hai biểu tượng {Toát mồ hôi} trong nhóm, Ôn Bình không kìm được mỉm cười, tiếp tục ôn hòa giải thích: “Đệ đi nói chuyện với Huyền Vũ, lấy thủy linh châu thuần phục Chu Tước, nói chuyện với Chu Tước lấy hỏa linh châu thuần phục Bạch Hổ, rồi nói chuyện với Bạch Hổ lấy kim linh châu thuần phục Thanh Long, vậy là nhiệm vụ hoàn thành, đơn giản như vậy thôi :)”

“...” Kỳ Quyên dùng dấu ba chấm cũng khó có thể diễn tả tâm trạng lúc này.

Tiểu Tiểu Pháp Sư vui mừng nói: “À! Đệ hiểu rồi! Chính là nói thuộc tính của tứ đại thần thú thực ra là tương sinh tương khắc đúng không? Cơ bản không cần phải giết từng con một mà để chúng khắc chế lẫn nhau là được?”

“Đúng rồi”.

“Cảm ơn đại sư huynh! Đệ hiểu rồi, đệ đi làm nhiệm vụ đây, bye bye sư phụ! Bye bye sư huynh!”

Nhìn Tiểu Tiểu Pháp Sư nhảy chân sáo đi làm nhiệm vụ, nhất thời tâm trạng của Kỳ Quyên khó có thể diễn tả được.

Với tư duy bạo lực của cô, nhìn thấy hai chữ “thuần phục”, phản ứng đầu tiên chính là chém chết. Cô chém chết Thanh Long, choảng nhau với Bạch Hổ, chưa kể nhiệm vụ chưa hoàn thành, kết quả còn biến thành quan hệ thù hận với Tiêu Diêu Cư. Thì ra nhiệm vụ này hoàn toàn không cần giết thần thú, mà là nói chuyện với chúng, lấy đạo cụ khắc chế lẫn nhau là có thể hoàn thành.

Kỳ Quyên cảm thấy mình thật bi thảm, mất mặt với cả môn phái Tiêu Diêu Cư = =

Mr. Bottle thấy sư đệ hiểu cách làm nhiệm vụ rồi, thế nên nói: “Nếu không có chuyện gì thì đồ đệ đi trước đây?”

Kỳ Quyên vội nói: “Đi đi đi đi, đồ đệ làm việc của mình đi, làm phiền đồ đệ rồi!”

Mr. Bottle nhả lại một câu: “Sư phụ đừng khách sáo :)”

Đúng lúc ấy, đột nhiên màn hình hiện lên tin nhắn hệ thống:

Hiệp sĩ {Mr. Virus}, giới tính nam, cấp 45, môn phái {Danh kiếm sơn trang} xin gia nhập nhóm của bạn.

Mr. Virus?

Kỳ Quyên nhìn cái tên này, thầm nghĩ chắc là bạn của Mr. Bottle, nên liền ấn đồng ý.

Mr. Virus vừa vào nhóm là bắt đầu than phiền: “Ở Lạc Dương chưa đến mười giây đã không thấy bóng dáng đâu cả, cậu đang làm cái gì đấy?”

“Giúp người khác làm nhiệm vụ”. Thái độ của Mr. Bottle vẫn rất bình tĩnh, “Đúng rồi, giới thiệu một chút, đây là sư phụ của mình”.

“Sư phụ của Bottle? Xin chào”.

Kỳ Quyên cũng khách sáo chào hỏi: “Ừm, xin chào Mr. Virus”. Ngừng một lát rồi nói, “Đồ đệ tiếp tục làm nhiệm vụ đi nhé, ta off đây”.

{Tin nhắn hệ thống}: {Hoa Đỗ Quyên Nở} ra khỏi nhóm.

Hai người còn lại trong nhóm tròn mắt nhìn nhau.

Sau một hồi im lặng rất lâu, Mr. Virus mới nói: “Sư phụ của cậu nói off là off, ngay cả hai từ bye bye mình còn chưa kịp gõ...”.

“Mình cũng vậy...”

“Đây chính là out chớp nhoáng trong truyền thuyết?”

Mr. Bottle mỉm cười, “Những người nóng vội đều như vậy, quen rồi thì thấy bình thường”.

“Haha, cậu vừa về môn phái cứu người, chính là đi cứu cô ta?”

“Ừm”.

“Xảy ra chuyện gì mà cậu phải đích thân đi cứu?”

Mr. Bottle dùng một câu tổng kết một cách ngắn gọn: “Cô ta bật mô thức tàn sát chạy đến môn phái của bọn mình, đánh chết một thần thú trong môn phái, sau đó bị vệ sĩ bắt vào địa lao”.

Mr. Virus im lặng rất lâu, sau khi tiêu hóa câu giới thiệu sơ lược ấy của anh mới thốt lên: “Sư phụ của cậu thật là thú vị”.

Mr. Bottle cũng tỏ ý tán đồng: “Mình cũng nghĩ như vậy”.

Hai người vừa nói chuyện, vừa đến ngoài thành Lạc Dương tiếp tục làm nhiệm vụ. Suốt đường đi từ thành Đông đến thành Tây, nhanh chóng lên cấp 46.

Cấp 46 có một nhiệm vụ độ khó cấp bốn sao tên là {Hộ tống Tiểu Thất}, nhiệm vụ yêu cầu người chơi trong vòng một phút hộ tống NPC {Tiểu Thất} từ trạm dừng chân ở thành Đông Lạc Dương đến quán trà ở thành Tây, trên đường hộ tống sẽ xuất hiện rất nhiều thổ phỉ tấn công NPC {Tiểu Thất}, người chơi phải nhanh chóng giết chết thổ phỉ

và đảm bảo Tiểu Thất bình an đến điểm cuối cùng.

Hai người lập nhóm bắt đầu nhiệm vụ. Nhiệm vụ cấp bốn sao quả thực rất khó, gần như là cứ đi được năm bước lại xuất hiện thổ phỉ tấn công Tiểu Thất, từ nhóm hai người ban đầu đến nhóm năm người, thậm chí có tinh anh quái cấp ba sao xuất hiện.

Hai người cẩn thận ứng phó, lúc cách mục tiêu cuối cùng là {quán trà} không xa, đột nhiên trên màn hình của Ôn Bình nhảy ra dòng thông báo màu đỏ:

{Tin nhắn hệ thống}: Bạn đang gặp phải sự tấn công của người chơi {Nam Cung Mặc}!

{Tin nhắn hệ thống}: Bạn đang gặp phải sự tấn công của người chơi {Nam Cung Du Nhiên}!

Hai người vốn dĩ vì bị yêu quái bao vây tấn công mà chỉ còn lại một chút máu, đột nhiên bị tấn công bất ngờ, trong phút chốc liền ngã vật ra đất.

{Tin nhắn hệ thống}: Bạn đã bị {Nam Cung Mặc} giết chết!

{Tin nhắn hệ thống}: Nhiệm vụ {Hộ tống Tiểu Thất} hết giờ, hộ tống thất bại, hãy từ bỏ nhiệm vụ sau đó quay lại nhận nhiệm vụ!

Hai người bất ngờ bị giết không rõ lý do, nằm tại chỗ không hiểu gì.

Im lặng một lúc, Mr. Bottle không tìm được gõ trên kênh phụ cận hỏi: "Xin hỏi, giết tôi làm gì?"

Mr. Virus: "Câu hỏi tương tự +1".

Nam Cung Mặc đáp: "Đồ đệ của Hoa Đồ Quyên Nở, giết người không cần giải thích".

Nam Cung Mặc ném lại câu nói đó rồi cười bạch mã bỏ đi.

Mr. Bottle và Mr. Virus nằm dưới đất, nhìn xác của nhau, không hẹn mà gặp cùng im lặng.

Rất lâu sau, Mr. Virus không kìm được nói: "Nếu là kẻ thù của sư phụ cậu tìm đến cửa, giết cậu là được rồi, vì sao ngay cả mình cũng không buông tha?"

Bottle thở dài nói: "Chuyện này... quyền quyết định không nằm trong tay mình".

Mr. Virus tiếp tục than phiền: "Lần đầu tiên mình bị chết trong game mà lại là làm bia đỡ đạn. Như thế rất không có mỹ cảm".

Mr. Bottle: "Mình nhớ cậu đã từng nói rằng giữa chúng ta có thứ gọi là tình bạn".

Mr. Virus: "Hình như mình chưa từng nói như thế ^_^"

Mr. Bottle: "Cậu nói rồi, mình chụp lại rồi :)"

Mr. Virus: "..."

Mr. Bottle: "Nếu đã là bạn, cùng bị giết là chuyện rất bình thường, đừng than phiền nữa, về địa phủ thôi".

Mr. Virus: "..."

Chương 5: Nhiệm vụ đột phá

(1)

Kỳ Quyên giúp Tiểu Tiểu Pháp Sư làm xong nhiệm vụ Tứ đại thần thú, một mình rảnh rồi liền đi làm nhiệm vụ nâng cấp. Vừa ra khỏi Tiêu Diêu Cư thì thấy đột nhiên trên loa tung ra dòng thông báo.

“Treo thưởng lớn, giết Hoa Đỗ Quyên Nở, một lần 1000 xu! Treo thưởng lớn, giết Hoa Đỗ Quyên Nở, một lần 1000 xu!”

Thì ra mạng của cô đáng tiền như vậy?

Người tung tin trên kênh loa tên là Nam Cung Mặc. Kỳ Quyên hồi tưởng lại trong đầu, nhanh chóng nhớ ra người này.

Cái tay Nam Cung Mặc này chính là người mà lúc đầu cô đã giết chết ở tầng ba Tòa Yêu Tháp. Khi ấy bọn chúng không hiểu vì lý do gì mà giết chết Tiêu Tinh hai lần liên tiếp, lại còn canh xác tại chỗ không cho cô ấy sống lại. Kỳ Quyên trong lúc tức giận đã ẩn thân giết hãn, ném lại một câu: “Không nhiều lời với người” rồi dẫn Tiêu Tinh bỏ đi.

Trong game vì muốn cướp yêu quái, mở mô thức tàn sát chém giết lẫn nhau là chuyện rất bình thường, thông thường người ta bị giết xong sẽ có ba lựa chọn, một là bị giết rồi cũng chẳng sao, sống lại tại chỗ vẫn là hảo hán; hai là trong lòng tức giận, gọi một đám huynh đệ đến giúp giết lại báo thù; ba là triển khai cuộc chiến chửi bới trên kênh Thế Giới, dùng những lời lẽ tục tĩu để bày tỏ sự phẫn nộ

của mình.

Không ngờ người này lại chọn con đường thứ tư: treo thưởng giết người.

Dùng kèn mua được ở thương thành để đăng tin, sau đó bỏ tiền thuê người đi giết đối phương báo thù, phương thức báo thù phiền phức lại lãng phí tiền bạc như vậy khiến Kỳ Quyên thấy hơi đau đầu.

Cho dù giết cô mười lần thì sao, chết dưới cấp 50 không có bất kỳ sự trừng phạt nào. Điều đó cũng có nghĩa là cho dù cô chết mười lần cũng sẽ không mất đi một sợi tóc, ngược lại người muốn báo thù, tiền trong ví sẽ hết sạch.

Kỳ Quyên nghĩ rằng tư duy của người này quả thực rất rối rắm, không tìm được chat riêng với hân: "Một chiếc kèn năm tệ, vừa xong người đã tung mười chiếc, hết năm mươi tệ rồi phải không?"

"..." Nam Cung Mặc hoàn toàn không ngờ cô nàng này dám chat riêng với mình, bỗng chốc sững người.

"Hay là ta tự sát trước mặt ngươi ba lần, ngươi cho ta 3000 xu nhé. Dù sao thì ngươi thuê người đến giết ta, cũng chưa chắc giết chết được ^_^^"

"..."

Rõ ràng là Nam Cung Mặc sẽ không chấp nhận đề nghị quái đản đó của Kỳ Quyên.

Đừng nói là bốt giận, Nam Cung Mặc vốn dĩ đang ôm

một bụng tức bị thái độ bình tĩnh của cô cùng với biểu tượng mặt cười ^_^ cuối cùng làm cho giận dữ tới mức đầu bốc khói.

Rõ ràng là coi thường anh ta một cách lộ liễu! Không, phải nói là sự khinh thường nghiêm trọng hơn cả coi thường!

Trong lúc tức giận Nam Cung Mặc lại tung kèn:

“Hoa Đổ Quyên Nở, người cứ chờ xem! Không giết người tới lúc người phải ra khỏi máy chủ thì ta không phải là Nam Cung Mặc!”

Thông tin này bắt đầu nhảy liên tục trên kênh Thế Giới, rõ ràng là anh chàng này đã tức giận đến nỗi tư duy hỗn loạn, không nghĩ ra từ nào để chửi bới, nói đi nói lại một câu như thế.

Nếu hắn ta đã không chấp nhận hòa giải, Kỳ Quyên cũng không thềm bận tâm tới hắn, tiếp tục làm nhiệm vụ, tự động bỏ qua chiếc kèn đó.

Kỳ Quyên vừa tới cổng thành Lạc Dương, cửa sổ chat ở góc dưới đột nhiên hiện lên tin nhắn riêng, của Mr. Bottle, cách hỏi vô cùng ngắn gọn: “Chuyện gì vậy?”

Điều mà anh ta hỏi rõ ràng là chuyện mấy trang liên trên kênh Thế Giới toàn mắng chửi Hoa Đổ Quyên Nở.

Kỳ Quyên sắp xếp lại tư duy, quyết định giải thích ngắn gọn với anh ta: “Là như thế này, ta dẫn theo một chị em tốt cùng vào chơi game. Hôm qua đang nâng cấp ở Tòa Yêu Tháp thì cái tay Nam Cung Mặc này giết chết chị em tốt

của ta hai lần liên tiếp, lại còn canh xác không cho cô ấy sống lại. Ta tức quá liền ản thân qua đó... giết chết hắc và bạn hắc, và cả em gái của hắc nữa”.

Mr. Bottle im lặng một lúc rồi mới hỏi: “Một mình sư phụ giết ba người bọn họ?”

“Ừm”

“Lợi hại lợi hại”.

“...” Không biết anh ta đang khen hay đang cười, dù sao thì nhìn cái câu lợi hại lợi hại mà anh ta nhả, Kỳ Quyên không thấy vui chút nào, ngược lại cảm thấy có chút tức ngực.

Có phải là mình quá bạo lực không, một người giết ba người.

Im lặng một lúc, Bottle lại nói: “Những chỗ như Tòa Yêu Tháp, sau này hạn chế đến, nhiều thị phi”.

“Ờ đó giết quái nâng cấp rất nhanh, lấy được gấp đôi đạo cụ, nửa tiếng là có thể lên một cấp”.

“Nếu nhiều người thì không nhanh nữa, khắp nơi tranh cướp yêu quái”.

“Ồ, nói cũng phải”.

“Nếu thấy chán thì dẫn đồ đệ làm nhiệm vụ đi :)”

Nhìn mặt cười cong cong, Kỳ Quyên nhận ra mình không có lý do gì để từ chối, vừa hay đại đồ đệ nâng cấp đến bây giờ cô chưa hề dẫn anh ta làm nhiệm vụ, thế nên

liền xin vào nhóm.

Sau khi vào nhóm, bất ngờ chỉ nhìn thấy một mình anh ta.

Kỳ Quyên không kìm được hỏi: “Anh bạn Mr. Virus của đồ đệ đâu?”

Bottle đáp: “Vợ cậu ta về, cậu ta out rồi”.

Vợ? Kỳ Quyên hơi ngạc nhiên. Thì ra Mr. Virus là tăng lớp nhân viên văn phòng đã có vợ, còn tưởng hai người bọn họ là sinh viên. Nếu hai người là bạn, vậy thì... có phải điều đó có nghĩa là Mr. Bottle cũng có vợ rồi không nhỉ?

Kỳ Quyên tò mò hỏi: “Đồ đệ không out sao? Vợ chưa về à?”

Mr. Bottle mỉm cười, gõ một hàng chữ: “Người độc thân không ai quản, thời gian rất tự do”.

“Ồ, cũng phải”. Kỳ Quyên vô cùng tán đồng. Cô cũng là quý tộc độc thân không ai quản, thời gian khá tự do.

Nếu Mr. Bottle tự do về thời gian, Kỳ Quyên cũng không để ý nhiều nữa, lập tức đến địa đồ Lạc Dương tìm vị trí của anh ta.

Mr. Bottle đang đứng cạnh trạm dừng chân ở thành đông Lạc Dương, vẫn là anh chàng áo trắng đẹp trai tới mức khiến người ta chảy nước miếng. Bộ quần áo này hình như là thời trang môn phái cao cấp của Tiêu Diêu Cư, không biết anh ta kiếm được ở đâu.

Trước mặt anh ta là NPC {Tiểu Thất}, trên đỉnh đầu có

hình một cuộn giấy màu vàng, tượng trưng trên người NPC trước mặt có nhiệm vụ có thể nhận. Trước đó từ cấp 30-40, Kỳ Quyên đều giết quái trong Tòa Yêu Tháp để nâng cấp, chưa từng làm nhiệm vụ ở thành Lạc Dương.

“Đồ đệ muốn làm nhiệm vụ này?” Kỳ Quyên hỏi.

“Vâng, sư phụ làm chưa?”

“Vẫn chưa”.

“Thế thì hay quá, cùng làm nhé!”

Kỳ Quyên gật đầu, tìm Tiểu Thất nhận nhiệm vụ {Hộ tống Tiểu Thất}, đọc thật kỹ miêu tả nhiệm vụ ở trong bảng nhiệm vụ.

Nhiệm vụ hộ tống độ khó cấp bốn sao, yêu cầu trong một phút hộ tống Tiểu Thất tới quán trà ở thành Tây an toàn. Trên đường sẽ có thổ phỉ xuất hiện, người chơi phải giết chết thổ phỉ, đồng thời còn phải đảm bảo Tiểu Thất không chết. Điều đó có nghĩa là đội chơi phải có khả năng sát thương đối thủ rất cao, có thể nhanh chóng giết chết thổ phỉ xuất hiện xung quanh Tiểu Thất, đồng thời tốt nhất nên phối hợp với một người làm nghề trị liệu để thêm máu cho Tiểu Thất.

Kỳ Quyên nghĩ một lúc rồi nói: “Có cần phải gọi thêm người trị liệu không?”

Mr. Bottle nói: “Không cần, tổng cộng có năm nhóm tiểu quái, đồ đệ dùng kỹ năng tấn công theo nhóm tiêu diệt tiểu quái, gặp tình anh quái thì sư phụ khống chế”.

“Ok, no vấn đề”.

“Vây bắt đầu nhé”. Mr. Bottle nói rồi gọi một con hổ trắng nhỏ đáng yêu có kỹ năng tấn công theo nhóm theo sau mình.

Kỳ Quyên muốn đi tìm Tiểu Thất nói chuyện để bắt đầu nhiệm vụ nhưng Mr. Bottle đã nói chuyện với NPC trước rồi. Kỳ Quyên đành phải dùng khinh công đi theo anh ta.

Đợt thứ nhất chỉ xuất hiện một tên thổ phỉ, vẫn chưa đến gần đã bị Mr. Bottle giết chết.

Đợt thứ hai là nhóm hai tên, Mr. Bottle giết tên bên trái, Kỳ Quyên hiểu ý chém tên bên phải. Hai con yêu quái gần như là kêu gào thảm thiết ngã lăn ra đất cùng một lúc.

Chẳng bao lâu xuất hiện đợt thứ ba, nhóm ba tên yêu quái gồm hai tiểu quái và một nhóm trưởng. Kỳ Quyên làm theo cách trước đó đã nói, khống chế nhóm trưởng, để cho Mr. Bottle có thời gian tiêu diệt tiểu quái rồi quay lại cùng bao vây giết nhóm trưởng.

Đợt thứ tư là nhóm bốn gồm ba tên tiểu quái và một tên nhóm trưởng. Kỳ Quyên vẫn khống chế nhóm trưởng, để Mr. Bottle và hổ trắng tiêu diệt tiểu quái, thuận lợi qua cửa.

Thấy quán trà thành Tây gần ngay trước mắt, chẳng bao lâu nữa nhiệm vụ hoàn thành. Đúng lúc Kỳ Quyên thầm nghĩ “nhiệm vụ này thật đơn giản” thì nhóm thổ phỉ thứ năm xuất hiện.

Hai tên tinh anh quái ba sao cộng với bốn nhóm

trưởng!

Cửa ải cuối cùng số lượng đột ngột tăng gấp đôi, khả năng tấn công đột ngột tăng gấp đôi, đây là dọa người hay là chơi nhau!

Gần như là vô thức, ngón tay của Kỳ Quyên nhanh chóng phản ứng, ấn thuật khống chế thường dùng nhất của cầm sư, để tên tinh anh quái bên trái rơi vào trạng thái ngủ say, tên tinh anh quái còn lại {Trùm thổ phi} đã hùng hổ lao về phía Tiểu Thất. Kỳ Quyên dùng khinh công bay đến bên cạnh Tiểu Thất, lập tức ném một đòn đột kích về phía tên trùm thổ phi, gây sự chú ý của tên quái vật để hấn lao về phía mình, sau đó dùng khinh công liên tiếp nhảy ra phía sau, nhanh chóng lùi ra khu vực an toàn.

Kỳ Quyên dụ tên trùm thổ phi đến bên cạnh để đánh tay đôi. Mr. Bottle và vật nuôi của anh ta là hổ trắng đang bị bốn tên nhóm trưởng bao vây tấn công ở cách đó không xa.

Mặc dù tạm thời Tiểu Thất an toàn nhưng kỹ năng khống chế của cầm sư chỉ có thể kéo dài trong mười giây. Điều đó có nghĩa là sau mười giây, tên yêu quái bị khống chế kia sẽ tỉnh lại. Trong khi đó kỹ năng khống chế mười lăm giây một lần của cầm sư lúc ấy lại đang ở trạng thái hồi chiêu. Với sức sát thương rất lớn của tinh anh quái, trong thời gian năm giây trống, Tiểu Thất rất có thể sẽ bị giết chết.

Mr. Bottle vẫn đang giải quyết tiểu quái. Kỳ Quyên càng không có tự tin trong mười giây đánh chết tên trùm

thổ phỉ trước mặt. Lượng máu của Mr. Bottle trong đội đã giảm xuống dưới 30%. Con hổ trắng của anh ta càng thêm thảm hơn, chỉ còn lại chút máu cuối cùng.

Thấy thời gian khổng lồ sắp hết, tên trùm thổ phỉ trước mặt tấn công quá mạnh, Kỳ Quyên không thể phân tâm được. Trong khi đó tên trùm đang trong trạng thái hôn mê sắp tỉnh lại... Kỳ Quyên cố gắng tới mức muốn đập bàn phím.

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên Mr. Bottle chủ động giết chết con hổ của mình, sau đó khởi động thuật triệu hoán của pháp sư {Huyền vũ chân ngôn}, chỉ thấy một con rùa khổng lồ chui từ dưới đất lên, dùng kỹ năng {Liệt nham} của rùa, buộc tất cả các mục tiêu đối đầu với chủ nhân tấn công mình!

Đám nhóm trưởng thổ phỉ bị {Liệt nham} ảnh hưởng, bỏ mặc Mr. Bottle, lao về phía con rùa. Còn Mr. Bottle lập tức dùng khinh công bay tới trước mặt tên trùm thổ phỉ sắp tỉnh lại, phóng thuật nguyên rùa vào đúng giây mà hấn tỉnh lại.

Thuận lợi thu hút sự chú ý của tên trùm thổ phỉ xong anh lập tức nhảy ra phía sau tránh né, sau đó lại quay người dùng khinh công bay đi, bắt đầu kéo tên trùm thổ phỉ kia chạy vòng tròn như thả diều.

Kỳ Quyên chỉ biết mắt chữ A miệng chữ O đứng nhìn!

Anh nắm bắt thời gian vô cùng chuẩn xác. Thời gian hồi chiêu triệu hoán vật nuôi, thời gian duy trì kỹ năng khổng lồ, sự liên kết không thừa một giây cùng với sự

quyết đoán khi nhanh chóng giết chết con hổ vào đúng lúc quan trọng, chỉ trong mười giây ngắn ngủi đã hoàn thành nhiều thao tác chuẩn xác một cách hoàn mỹ...

Vừa kéo tên trùm hổ phỉ vừa chạy vừa đánh, giết chết con hổ của mình rồi để rùa tại chỗ làm bia đỡ đạn... Thân thủ nhanh nhạy và tốc độ ứng biến linh hoạt thật đúng là siêu cao thủ trong số các cao thủ, chiến đấu cơ siêu hạng.

Anh nhẹ nhàng hóa giải nguy hiểm như vậy quả thực khiến Kỳ Quyên phục sát đất.

Chẳng mấy chốc, Kỳ Quyên giải quyết xong tên trùm trước mặt một cách thuận lợi. Mr. Bottle cũng giết chết tên trùm còn lại, sau đó quay lại giải quyết bốn tên nhóm trưởng chỉ còn lại một chút máu.

Tin nhắn hệ thống: Tiểu Thất an toàn đến quán trà thành Tây, nhiệm vụ hộ tống thành công!

Nghe tiếng nhạc vui tai thông báo nhiệm vụ thành công, Kỳ Quyên thật không biết phải nói gì.

Mr. Bottle thì tỏ ra rất bình thản, nhả một câu trong kênh nhóm: "Cũng may, có nguy hiểm mà không xảy ra bất trắc :)"

Kỳ Quyên nói với tâm trạng phức tạp: "Thiếu 5 giây thôi là thất bại, thật đúng là như vậy".

"Ừm, may mà sư phụ phản ứng nhanh, kịp thời quay lại chi viện, nếu chậm một giây là xong đời".

Kỳ Quyên hết lời khen ngợi: "Tư duy của đồ đệ thật

nhANH NHẠY, lúc ấy ta không biết phải làm thế nào, tưởng là sẽ bị tiêu diệt rồi, không ngờ đồ đệ giết chết con hổ của mình, đổi sang vật nuôi khác”.

“Dù sao thì nó cũng sắp chết rồi, chi bằng tự tay giết chết nó”.

“...”

“Haha, hợp tác vui vẻ :)”

“Hợp tác vui vẻ :)”

Có lẽ là bị biểu tượng mặt cười của anh ta tẩy não mà Kỳ Quyên cũng tiện tay đánh một hình mặt cười.

Ặc, mặc dù một người vốn rất nghiêm túc như mình đánh biểu tượng :) có chút kỳ lạ, nhưng kể vai sát cánh chiến đấu cùng với Mr. Bottle, cảm giác phối hợp ăn ý thật sự rất tuyệt.

(2)

Ngày thử nghiệm thứ ba, khi Kỳ Quyên online, phần lớn người chơi trong game đã lên cấp 40-50.

Bắt đầu từ cấp 50, người chơi sẽ không còn được hưởng sự bảo vệ dành cho tân chủ, sau khi chết sẽ bị trừ điểm kinh nghiệm, đồng thời sẽ bị rớt trang bị trên người theo một tỷ lệ nhất định. Cấp 50 - 80 có thể khiêu chiến với các Phụ Bản ở các độ khó và tham gia các hoạt động thường ngày. Sau khi hoàn thành cấp 80 sẽ mở ra rất nhiều cách chơi phong phú như Phụ Bản nhóm quy mô lớn, bang chiến, đấu võ.

Nếu nói từ mẫu chốt của cấp 10 là lựa chọn môn phái, vậy thì từ mẫu chốt của cấp 50 chính là đột phá cá nhân.

Không sai, trong game có "nhiệm vụ đột phá", tất cả những người chơi đến cấp 50 đều phải hoàn thành nhiệm vụ đột phá với độ khó nhất định thì mới có thể tiếp tục nâng cấp, nếu không chỉ có thể vĩnh viễn dừng lại ở cấp 50. Điều này ở một mức độ nào đó sẽ ngăn ngừa việc xuất hiện hiện tượng đáng buồn là lên đến cấp 70, 80 vẫn không hiểu gì về game, đồng thời cũng khiến rất nhiều tân thủ đau đầu.

Nhiệm vụ đột phá rất khó, hơn nữa lại có yêu cầu nhất định về trang bị và thao tác. Nghe nói nhóm đầu tiên mang trong mình trí tò mò mãnh liệt thách thức nhiệm vụ đột phá trong quá trình làm nhiệm vụ đã bị tiêu diệt không dưới hai mươi lần, năm người đã chết hết lần này đến lần khác với mọi phương pháp, mọi tư thế.

Từ đó về sau, những nhóm đi làm nhiệm vụ đột phá gần như là đi nhóm nào, diệt nhóm đó.

Theo báo cáo của những phóng viên trên diễn đàn, trong số năm máy chủ cùng mở ra cho chơi thử cách đây ba ngày là Tướng quân Lệnh, Mộng Giang Nam, Diệp Luyện Hoa, Tâm Viên Xuân, Thủy Long Ngâm, chỉ có Tướng quân Lệnh có một nhóm ưu tú đã dẫn đầu hoàn thành nhiệm vụ đột phá.

Những người ở máy chủ khác vẫn đang bị diệt sạch trên đường làm nhiệm vụ đột phá.

Một người vốn hiếu thắng như Kỳ Quyên đột nhiên rất hứng thú với nhiệm vụ đột phá này.

Tối qua, sau khi cùng Mr. Bottle hoàn thành mấy nhiệm vụ, cô đã lên cấp 50, có thể đến môn phái nhận nhiệm vụ này.

Cô mở "Bảng xếp hạng cấp bậc trong máy chủ Mộng Giang Nam", nhìn qua một lượt, phát hiện cấp bậc cao nhất trong máy chủ này vẫn là cấp 50, trong khi đó đã có hơn 30 người cùng đạt cấp 50, cùng cấp bậc sẽ được sắp xếp thứ tự theo phiên âm tên, người đứng đầu tên là chiến sĩ "A a a". Cầm sư "Hoa Đỗ Quyên Nở" của Kỳ Quyên đứng vị trí thứ mười.

Nhiệm vụ đột phá cần lập nhóm, thế là Kỳ Quyên đăng thông báo tìm đồng đội trên Kênh Thế Giới.

"Cấp 50 muốn đi làm nhiệm vụ đột phá nhanh chóng vào nhóm!"

Đăng thông tin rất lâu mà vẫn không có bất kỳ người nào trả lời cô.

Kỳ Quyên kiên trì tiếp tục đăng tin: "Cấp 50 muốn làm nhiệm vụ đột phá thì vào nhóm đi! Không sợ chết thì vào đi!"

Lần này thì có một người không sợ chết vào nhóm.

"Hiệp sĩ {Mr. Bottle}, giới tính nam, cấp 50, môn phái Tiêu Diêu Cư, xin được gia nhập vào nhóm của bạn".

Kỳ Quyên sửng người, tiện tay ấn đồng ý.

Thấy anh ta vào nhóm, Kỳ Quyên liền chủ động chào anh ta: “Đồ đệ đến rồi?”

Mr. Bottle nói: “Vâng, vừa lên mạng, nhìn thấy sư phụ gọi người trên Kênh Thế Giới, tò mò nên xin vào xem thế nào”.

Tò mò nên xin vào xem thế nào?

... Trí tò mò của anh thật mãnh liệt.

“Sư phụ muốn qua nhiệm vụ đột phá?” Mr. Bottle hỏi.

“Ừm, muốn xem thử, đáng tiếc là không đủ người”.

“Cho đồ đệ làm nhóm trưởng, đồ đệ gọi bạn đến”.

Kỳ Quyên giao chức nhóm trưởng cho anh ta, chẳng mấy chốc đã thấy trong nhóm có thêm một người, chính là Mr. Virus đã gặp trước đó, nghề nghiệp kiếm khách. Hiện nay cũng cấp 50. Anh ta nhìn thấy cô liền mỉm cười chào hỏi: “Sư phụ của Bottle, xin chào xin chào”.

Kỳ Quyên đáp lại rất ngắn gọn: “Ừm, chào”.

Mr. Bottle nói: “Chúng ta có ba người, còn phải gọi T và nhũ mẫu, hai người có quen ai không?”

T cũng gọi là tank, là một nghề da dày (giáp cao), nhiều máu, phòng ngự cao trong game, làm tiên phong xông lên phía trước thu hút sự chú ý của quái vật, từ đó đạt được mục đích bảo vệ đồng đội. Còn nhũ mẫu cũng chính là nghề trị liệu, có thể sử dụng kỹ năng thêm máu cho đồng đội bị thương, dĩ nhiên là một người không thể thiếu trong nhóm.

Hiện nay trong nhóm, Mr. Bottle là pháp sư triệu hoán, Hoa Đỗ Quyên Nở là sát thủ khổng chế, Mr. Virus là kiểm khách có khả năng tấn công cao, ba người đều là loại hình có khả năng sát thương đối thủ lớn, còn thiếu một T và một nhũ mẫu.

Kỳ Quyên tìm trong danh sách bạn bè, phát hiện ngoài Mr. Bottle, những người khác đều chưa đến cấp 50, chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

“Tìm trên bảng xếp hạng đi”.

Hiện nay không có nhiều người chơi đạt cấp 50 trên bảng xếp hạng cấp bậc online. Người đầu tiên chat riêng không có phản ứng, Kỳ Quyên đành phải tiếp tục tìm ở dưới, tìm thấy một người “Ngạo Thị Quần Hào”.

Cái tên này vừa nhìn đã thấy rất “bá đạo”...

Kỳ Quyên vội vàng chat riêng với anh ta: “Xin chào, online không?”

Ngạo Thị Quần Hào tỏ ra rất nghi hoặc khi bị người lạ chat riêng, nghĩ một lúc vẫn nhẫn nại hai từ: “Ừm, ờ”.

“Làm nhiệm vụ đột phá không? Đội chúng tôi còn thiếu một chiến sĩ”.

“Ok”. Ngạo Thị Quần Hào nói, “Có điều... tôi không có kinh nghiệm, cả nhóm mà bị tiêu diệt thì đừng trách tôi”.

Kỳ Quyên phóng khoáng vỗ ngực: “Ừm, không trách cậu”.

Mời {Ngạo Thị Quần Hào} vào nhóm, Kỳ Quyên lại tìm {Chờ Một Ngày Nắng} trong list bạn thân.

Kỳ Quyên hỏi: "Tiêu Tinh, còn thiếu bao nhiêu mới lên cấp 50?"

Tiêu Tinh nói: "Sắp rồi, còn thiếu ba vạn kinh nghiệm ^_ ^"

Ba vạn kinh nghiệm đi làm nhiệm vụ cũng chỉ mất mười phút, Kỳ Quyên nghĩ một lúc rồi nói: "Tao đưa mày đi làm mấy nhiệm vụ cuối cùng. Mày lên cấp 50 cùng bọn tao làm nhiệm vụ đột phá. Nào, vào nhóm".

Có chị Kỳ Quyên dẫn dắt, dĩ nhiên Tiêu Tinh vô cùng yên tâm, lập tức xin vào nhóm.

Sau khi vào nhóm, thấy trong nhóm còn có ba người, Mr. Bottle, Mr. Virus, Ngạo Thị Quần Hào, trông ai cũng có vẻ rất lợi hại...

Tiêu Tinh băn khoăn hỏi: "Những người này là ai vậy?"

Kỳ Quyên nói ngắn gọn: "Bottle là đại đồ đệ của tao, Virus là bạn của anh ta, còn người tên là Ngạo Thị Quần Hào là người tao vừa mới tìm trên bảng xếp hạng, tìm đủ năm người, lát nữa chúng ta sẽ cùng qua đột phá".

Tiêu Tinh gật đầu, "Ồ, thì ra là vậy".

Hai người gặp nhau ở ngoài thành Lạc Dương, Kỳ Quyên dẫn Tiêu Tinh nhanh chóng giải quyết mấy nhiệm vụ cấp 49. Chẳng mấy chốc Tiêu Tinh lấy được ba vạn kinh

nghiệm lên cấp 50.

Kỳ Quyên đã quen làm nhóm trưởng, thấy Tiêu Tinh lên cấp 50, lập tức chỉ huy trên kênh nhóm: “Mọi người đều quay về sư môn nhận nhiệm vụ đột phá, lát nữa tập hợp ở cửa Đông thành Lạc Dương!”

Thế là năm người quay về tìm trưởng môn nhận nhiệm vụ đột phá rồi đến thành Lạc Dương.

Lúc Tiêu Tinh chạy đến cửa Đông thành Lạc Dương thì nhìn thấy một chàng trai lẳng lẽ đứng dưới gốc cây, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, dáng người cao ráo trông rất phong độ, đúng là tạo hình quý công tử phóng khoáng, xuất trần.

Tiêu Tinh chơi Danh Kiếm ba ngày, chưa từng gặp nhân vật đẹp trai như thế này trong game, tưởng rằng anh ta là NPC ở cổng thành Lạc Dương, không kìm được chảy nước miếng đứng từ xa nhìn anh ta, nhân tiện chụp vài bức tranh cất trong máy tính, hôm nào vẽ mỹ nam cổ phong có thể lấy làm đề tài.

Chụp hình xong, click chuột vào nhìn tên trên đỉnh đầu của anh ta thì lại là: Mr. Bottle.

Tiêu Tinh sửng người, vội vàng chat riêng với Kỳ Quyên: “A Quyên A Quyên, người đó là đồ đệ của mày, không phải là NPC!”

Kỳ Quyên không hiểu gì, “Người nào?”

“Chính là Mr. Bottle đấy!”

“À”. Kỳ Quyên đáp lại, “Anh ta là đồ đệ của tao. Sao vậy?”

Tiêu Tinh nói: “Đồ đệ của mày rất đẹp trai. Tao cũng muốn nhận đồ đệ!”.

Kỳ Quyên lườm, “Người mà đến cả bản thân cũng lạc đường như mày, nhận đồ đệ chẳng phải là hại người sao?”

Tiêu Tinh bị đả kích, nghĩ một lúc rồi nói, “Hay là tao đi làm đồ đệ của Bottle vậy?”

Kỳ Quyên nói: “Như vậy thì mày phải gọi tao là sư tổ đây?”

“= =” Tiêu Tinh đành phải gử đôi mắt để bày tỏ sự bức tức của mình. Một luật sư như Kỳ Quyên luôn biết cách nắm lấy mấu chốt của vấn đề để đả kích đối phương.

Kỳ Quyên bỏ qua đôi mắt của Tiêu Tinh, nói trên kênh nhóm: “Mọi người mau tập hợp đi”.

Mr. Bottle nói: “Chúng tôi đều có mặt, chỉ chờ sư phụ thôi”.

Kỳ Quyên nghi ngờ hỏi: “Mọi người đều có mặt? Ở đâu sao tôi không nhìn thấy?”

Mr. Virus: “...”

Ngạo Thị Quần Hào: “...”

Mr. Bottle mỉm cười nói: “Ở cửa Đông Lạc Dương”.

Kỳ Quyên nói: “Chẳng phải đã nói là tập hợp ở cửa Đông Trường An sao?”

Mr. Bottle nói: “Lúc này sư phụ nói là Lạc Dương :)”

Kỳ Quyên: “...”

Mr. Bottle: “Hay là chúng tôi đến Trường An tìm sư phụ?”

Kỳ Quyên: “Không cần không cần, ta lập tức tới ngay”.

Quả nhiên, mỗi người đều có khắc tinh. Một người vốn rất bá đạo, rất nữ vương như chị Kỳ Quyên gặp anh chàng Botte dịu dàng điềm tĩnh, khí thế lập tức giảm đi rõ rệt. Thấy Kỳ Quyên chịu khuất phục, bỗng nhiên trong lòng Tiêu Tinh có cảm giác thích thú...

Sặc, là chị em tốt của cô ấy mà cười trên nỗi đau khổ của chị em như vậy hình như là không được hay cho lắm thì phải?

Nhưng nhìn {Hoa Đỗ Quyên Nở} hùng hùng hổ hổ bay tới, vì đi quá nhanh, đến trước mặt Bottle phanh kít một cái suýt nữa thì đâm vào cây, Tiêu Tinh vẫn không kìm được bật cười ha ha.

(3)

Nhiệm vụ đột phá trong Danh Kiếm là thử thách quan trọng đối với người chơi đạt đến cấp 50. Để thuận tiện cho người chơi, ở cổng thành các thành lớn trong game đều có NPC trực tiếp đưa người chơi đến địa điểm làm nhiệm vụ. Sau khi năm người tập trung ở cửa Đông Lạc Dương tìm được NPC, do nhóm trưởng Kỳ Quyên nói chuyện với NPC, cả nhóm được đưa vào Phụ Bản tên là “Đào Hoa Nguyên”.

Cảnh tượng xuất hiện trên màn hình vô cùng đẹp mắt, hoa đào màu hồng nhạt tràn ngập khắp nơi, dưới gốc cây là những chú sóc đáng yêu nhảy qua nhảy lại, cách đó không xa là dòng nước trong vắt, ngẩng đầu có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh, cúi đầu có thể nhìn thấy bãi cỏ xanh mướt. Bức tranh 3D sống động như thật khiến cả thế giới giống như cõi đào nguyên trong mộng, khi bước vào Phụ Bản, thậm chí bên tai còn vang lên tiếng chim hót thánh thót khiến người ta có cảm giác như đang được đắm chìm trong đó.

Sau khi mọi người cảm thán xong về vẻ đẹp rực rỡ của phong cảnh, Tiêu Tinh liền hỏi trên kênh nhóm: "Tiếp theo phải làm thế nào?"

Giữa rừng đào có một con đường đủ để năm người kê vai tiến lên phía trước, con đường thẳng tắp không nhìn thấy điểm cuối. Bởi vì chỉ có con đường này, dĩ nhiên Kỳ Quyên dẫn đầu đi trước, đồng thời với tư cách là nhóm trưởng ra lệnh trên kênh nhóm: "Chỉ có con đường này, đi thôi, trước tiên đi thám tính tình hình".

Nữ thích khách áo đen dừng cảm xông lên phía trước, Ngạo Thị Quần Hào trong nhóm có chút ngưng ngung: "Tôi da dày, để tôi đi trước cho".

Kỳ Quyên suýt chút nữa thì quên mình da mỏng, thấy cậu ta nhắc nhở như vậy mới giật mình tỉnh ngộ, phanh kít lại.

Mr. Bottle nói: "Quần Hào đi trước dụ yêu quái, Ngày Nắng và Virus đi ở giữa, tôi cùng sư phụ bọc hậu".

Kỳ Quyên nghĩ một lúc, cảm thấy cách sắp xếp này quả thực rất hợp với đặc điểm của năm người. Cô và Bottle đều thuộc nghề tấn công từ xa, khoảng cách tấn công khá xa nhưng phòng ngự rất yếu, đi cuối cùng rõ ràng là thích hợp nhất.

Thế là Kỳ Quyên lùi hai bước, cùng với Mr. Bottle đi phía sau.

Mr. Bottle còn triệu hoán một chú hổ con đi bên cạnh, tên của hổ con là "Meo Meo", có lẽ là anh ta nghĩ rằng con hổ này rất giống mèo con. Meo Meo mới cấp 5, thể tích vô cùng nhỏ, nhảy nhót bên cạnh anh ta, chốc chốc lại nói những câu như "Chủ nhân thật anh tuấn" khiến Kỳ Quyên dở khóc dở cười.

Quả nhiên, vật nuôi của chủ nhân mặt dày cũng mặt dày.

Năm người cùng đi một đoạn, đến bên cạnh dòng sông, phía sau cây đào bên đường đột nhiên xuất hiện hai "vệ sĩ Đào Hoa Nguyên" mặc váy hồng, trên đầu hiện ra lời thoại: "Có mùi thịt người thơm phưng phức, các chị em, mau tỉnh dậy đi!"

"..." Sau lời thoại kỳ lạ, những cây đào xung quanh đều tỉnh dậy.

Sau đó, trước mắt năm người xuất hiện một lũ đào hoa tinh.

Sở dĩ dùng “lũ” để hình dung là bởi vì quả thực đào hoa tinh quá nhiều, đếm không xuể.

Đám “đào hoa tinh” mặc váy hồng từ từ di chuyển về phía năm người, trên đỉnh đầu còn hiện lên lời thoại đáng sợ: “Thịt người thơm phức ở đâu”.

Nhìn rừng màu hồng bay về phía mình, nhất thời mọi người có chút sững sờ.

Mr. Virus: “Sặc!”

Chờ Một Ngày Nắng: “Ngất luôn, bao nhiêu tiểu quái!”

Ngạo Thị Quần Hào: “.... Để tôi dụ thử xem!”

Sau khi hít một hơi thật sâu, Ngạo Thị Quần Hào mạnh dạn xông vào đám tiểu quái, sau đó bốn người còn lại chứng kiến một cảnh tượng vô cùng thảm khốc – Chỉ thấy mười mấy tên đào hoa tinh trong nháy mắt bao vây Ngạo Thị Quần Hào. Cậu ta còn chưa kịp có bất kỳ sự chống đỡ nào thì mạng sống trong vòng ba giây từ 8000 biến thành 8.

Ngạo Thị Quần Hào: “...”

Tiêu Tinh trong vai trò nhũ mẫu vô cùng có trách nhiệm, thấy cậu ta mất máu, lập tức ném cho cậu ta thuật trị liệu, màn hình hiển thị: mạng sống + 1000. Đáng tiếc là trong thời gian chưa đầy một giây, mạng sống của cậu ta lại từ 1008 biến thành 0 – Ôm hận ra đi.

Chờ Một Ngày Nắng: “...”

Đào hoa tinh sau khi cắn chết Ngạo Thị Quần Hào liền

đi tìm mục tiêu tiếp theo, Chờ Một Ngày Nắng thêm máu cho anh ta dĩ nhiên đã thu hút toàn bộ sự chú ý của bọn chúng. Tiêu Tinh vô cùng sợ hãi, vội vàng chạy sang bên cạnh. Đáng tiếc là cô vừa mới bước một bước, mạng sống đã biến thành 0.

Mr. Virus đứng cạnh cô bị ảnh hưởng do khoảng cách gần, giẫy giụa hai cái rồi cũng bị cắn chết.

Mr. Virus: “Đừng có chạy về phía tôi”.

Chờ Một Ngày Nắng: “Tôi cũng đâu có muốn T_T”

Ba người cùng bị giết nhưng Mr. Bottle và Hoa Đỗ Quyên Nở trong list nhóm vẫn còn sống?

Quay ống kính lại nhìn, ba người nằm dưới đất liền nước mắt đầm đìa.

Mr. Bottle thông minh đã sớm triệu hóa con rùa yêu quý của mình khi nhìn thấy cảnh tượng này. Khoảnh khắc khi Virus vừa chết, anh ta đã để lại con rùa ở chỗ cũ làm bia đỡ đạn – dùng kỹ năng “Liệt nham”, khống chế tất cả mục tiêu đối địch tấn công mình.

Tất cả đào hoa tinh đều đi tìm rùa, cũng trong khoảnh khắc ấy, Mr. Bottle và Hoa Đỗ Quyên Nở rất ăn ý cùng chạy về hướng ngược lại. Hai người bơi chạy rất nhanh, hoàn toàn không có ý thức cùng chung hoạn nạn, đồng sinh cộng tử với đồng đội.

Sau khi con rùa bị cắn chết, lũ đào hoa tinh đã không thể đuổi theo họ được nữa.

Mr. Virus có chút bức bối: “Không chơi như vậy, lúc quan trọng thì bỏ mặc mình, một mình bỏ chạy, cậu xem như thế có được không”.

Mr. Bottle rất bình thản, khách quan phân tích thực tế: “Không kịp cứu cậu, mình cách cậu quá xa”.

Mr. Virus: “... Chí ít thì cũng phải bày tỏ sự đồng cảm chứ”.

Mr. Bottle: “Nỗi đồng cảm trong lòng mình thật sự rất khó diễn tả :)”

Mr. Virus: “...” Thực ra anh chàng này đang cười trên nỗi đau của người khác thì có ==

Mr. Bottle: “Sư phụ phản ứng thật nhanh, đồ đệ vừa gọi rùa đã lập tức quay người bỏ chạy”.

Kỳ Quyên tỏ ra rất đặc ý vì đã bỏ chạy thành công, “Dĩ nhiên là phải chạy rồi, không chạy để chờ chết sao”.

Mr. Bottle: “Chạy hay lắm :)”

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Hì hì”.

Tiêu Tinh nhìn cuộc đối thoại tự nhiên anh một câu em một câu như không có ai bên cạnh của hai người trên kênh nhóm với tâm trạng phức tạp. Cô luôn cảm thấy động tác Kỳ Quyên với Bottle cùng lúc quay người bỏ lúc này có chút kỳ lạ, kỳ lạ giống như sóng điện não của họ đồng bộ vậy.

Trong lúc nghi ngờ cô không tìm được chat riêng với Kỳ Quyên: “A Quyên A Quyên, mày và đồ đệ rất thân thiết sao?”

Kỳ Quyên đáp: “Không thân”.

Tiêu Tinh vẫn rất nghi ngờ: “Trông có vẻ rất ăn ý, không giống với nhóm vừa thành lập”.

“À, đó là bởi vì trước đây tao cùng anh ta làm nhiệm vụ anh ta đã từng dùng chiêu này, để rùa lại làm bia đỡ đạn còn mình thì chạy đi... Lúc này tao nhìn thấy tình huống đó, biết là anh ta muốn làm gì, liền cùng anh ta bỏ chạy”.

“Ồ”. Tiêu Tinh im lặng một lúc như suy nghĩ gì đó, đột nhiên phát hiện mấu chốt trong câu nói, “Trước kia còn cùng anh ta làm nhiệm vụ sao?”

Kỳ Quyên bình tĩnh trả lời: “Ừm, lúc nhàn rồi không có việc gì”.

“Ờ”. Tiêu Tinh cũng không nghĩ nhiều, mặc dù thấy một người từ trước tới nay đều lười không muốn đưa đồ đệ làm nhiệm vụ như Kỳ Quyên đột nhiên mở lòng từ bi làm việc đó là một chuyện khó có thể tưởng tượng được, có điều, tư duy của Kỳ Quyên vốn rất kỳ lạ, Tiêu Tinh nghĩ không thông nên cũng không nghĩ nữa.

Có điều Kỳ Quyên thấy hơi chột dạ trước tiếng “Ờ” của cô, không kìm được hỏi: “Ờ cái gì? Lẽ nào mày nghi ngờ giữa tao và anh ta có cái gì sao?”

Tiêu Tinh hoàn toàn không nghi ngờ...

“Đừng đùa, tao không hề có ý đồ gì với anh ta, nhận đồ đệ trong game, cùng nhau chơi game mà thôi. Cảm thấy

anh ta cũng được, khi tao xui xẻo bị bắt thì anh ta đích thân xuống địa lao cứu tao, đối xử với người khác rất trượng nghĩa”.

Lại... lại còn đích thân xuống địa lao cứu người ư?

Tiêu Tinh vô cùng kinh ngạc với nội tình này, đang định hỏi xem đó là chuyện gì thì thấy Kỳ Quyên lại bla bla gõ một hàng chữ.

“Mày biết tính tao. Tao sẽ không chơi trò yêu đương trong game đâu”.

Tiêu Tinh rất tin tưởng rằng chị Kỳ Quyên là người chính trực, nghiêm túc, bảo một cô gái với tính cách này phát triển tình cảm trong game, gọi một người chưa từng gặp mặt là chồng... Cảnh tượng này đúng là không thể tưởng tượng được.

Tiêu Tinh gật đầu nói: “Tao tin mày không có gì với anh ta. Có điều liệu anh ta có ý gì với mày không? Giống như cái tay Thần Chết lần trước ấy?”

Nhớ lại tay Thần Chết tự dung tỏ tình với mình, Kỳ Quyên cảm thấy sống lưng lạnh toát, “Không... phải... chứ?”

Tiêu Tinh nghi hoặc: “Sao lại không? Chuyện mượn danh nghĩa bá tử để tìm vợ trong game nhiều vô kể”.

“Không đâu. Thực ra tao nghi ngờ anh ta là tác giả mà tao rất thích. Bởi vì tao đã từng ném 999 viên gạch vào tác phẩm của anh ta, có thể là anh ta tò mò, nhìn thấy tên của tao nên tiện tay bá tao làm sư phụ...” Kỳ Quyên rút ra kết

luận này, sau khi gõ xong dòng chữ này cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn xóa đi.

Mặc dù là chị em tốt, nhưng nói ra chuyện mất mặt này với Tiêu Tinh cũng cần phải có dũng khí. Chuyện làm tổn hại đến hình tượng này không cần miêu tả kỹ càng, Kỳ Quyên xóa những chữ mình vừa gõ, chuyển sang dùng một câu ngắn gọn: “Không có gì, dù sao thì cũng không thể”.

Đối với Tiêu Tinh, những lời nhảm nhí này được nói ra từ miệng Kỳ Quyên lại có hiệu lực giống như nghe thấy tòa tuyên án “vô tội phóng thích”. Nếu cô đã nói như vậy thì Tiêu Tinh tin vào lời giải thích của cô, liền nói: “Không phải cũng tốt, mặc dù trong game anh ta có vẻ rất đẹp trai, không biết chừng ngoài đời lại là một noog chú thô bỉ mặt đầy mỡ, tình yêu trong game không tin được”.

Kỳ Quyên nghĩ rằng Mr. Bottle sẽ không tệ như Tiêu Tinh miêu tả, có thể là do cảm giác anh ta để lại cho người khác trong game. Ngữ khí và thái độ khi nói chuyện khiến người khác cảm thấy rất dễ chịu, là một người dịu dàng, tốt tính, ngoài đời cho dù không đẹp trai thì cũng không đến mức là một lão già thô bỉ.

Kỳ Quyên không kìm được phản bác lại: “Không đáng sợ như vậy chứ?”

Tiêu Tinh nói: “Thế thì cứ nghĩ theo hướng đáng sợ đi”.

“...” Kỳ Quyên không còn gì để nói.

Dĩ nhiên, về lý trí cô hiểu rất rõ đạo lý “chín mười chín

phần trăm tình yêu trên mạng chết yếu” mà Tiêu Tinh nói, có điều về tình cảm vẫn không thể liên hệ chàng trai mặc áo trắng muốt, phong độ ngời ngời trước mặt với một ông chú mặt đầy “dầu mỡ” trong hiện thực.

Tốt nhất là đừng nghĩ nữa, tưởng tượng rất đáng sợ.

Kỳ Quyên ho một tiếng, nói trên kênh nhóm: “Bây giờ làm thế nào? Hay là chúng ta làm lại một lần nữa?”

Mr. Bottle: “Tôi thấy không cần đâu”.

Mr. Virus: “Không sao, chết thì chết, thử xem sao”.

Mr. Bottle: “Lúc này Ngạo Thị Quần Hào vừa xông vào đám yêu quái, chưa đầy ba giây đã chết, nếu thử lại một lần nữa, hậu quả cũng không tốt đẹp hơn được”.

Chờ Một Ngày Nắng: “Ặc, một lần tôi chỉ có thể thêm 1000 máu cho anh ta”.

Mr. Bottle: “Điều này không thể trách cô được. Tôi xem qua thống kê chiến đấu rồi, một con đào hoa tinh tấn công một lần là 2000 điểm máu, ở đó có hơn chục con đào hoa tinh, cho dù là hai Ngạo Thị và năm Ngày nắng cũng không chống đỡ được”.

Ngạo Thị Quần Hào: “...”

Chờ Một Ngày Nắng: “....”

Mọi người đều nói nhiệm vụ đột phá này khó, vì thế khi bị tiêu diệt giữa đường mọi người cũng đã sớm có chuẩn bị tâm lý. Chỉ có điều Mr. Bottle phân tích với số liệu chuẩn xác như vậy, mọi người vẫn có chút hụt hẫng.

Kỳ Quyên không phục gõ lại một câu: “Theo ý của đồ đệ thì nhiệm vụ này không thể làm được sao?”

Bottle: “Cũng có khả năng là phương pháp của chúng ta sai, xông thẳng vào con đường này rõ ràng là không được, ngay từ cửa đã có nhiều đào hoa tinh như vậy, đằng sau không biết chừng còn có nhiều hơn”.

“Nhưng chỉ có con đường này thôi!” Kỳ Quyên có chút nóng nảy.

Mọi người đều im lặng, đột nhiên Mr. Bottle mỉm cười nói: “Thực ra còn có một dòng sông :)”

(4)

Câu nói này vừa thốt ra, mọi người đều vô cùng kinh ngạc, tới mức trong vòng nửa phút không có ai trả lời.

Trong Phụ Bản có dòng sông không có gì là kỳ lạ, lúc này khi vào Đào Hoa Nguyên họ đã nhìn thấy dòng sông ở cửa, cũng nghe thấy tiếng nước chảy. Nhưng vấn đề là lẽ nào bạn có thể bơi qua sông?

Kỳ Quyên không kìm được hỏi: “Có sông thì có thể giúp gì được cho chúng ta?”

Mr. Bottle nói: “Tìm ven bờ sông, có lẽ có đường tắt”.

Vì Phụ Bản này vì là cửa thách thức của nhiệm vụ đột phá nên không hề có bất kỳ chỉ dẫn nào, kim chỉ hướng trên địa đồ nhỏ ở góc phải cũng chỉ hiển thị phạm vi trong bán kính mười mét. Đối với những người lần đầu tiên bước vào Phụ Bản mà nói thì quả thực giống như mê cung.

Nếu đi đường lớn gặp quá nhiều đào hoa tình bị giết chết trong chớp nhoáng, vậy thì cũng chỉ có thể tìm xem có con đường nhỏ nào khác không mà thôi.

Kỳ Quyên nghĩ một lúc rồi nói: “Thôi được, cũng chỉ có cách này. Mọi người quay lại men theo bờ sông tìm xem sao”.

Đi một quãng đường rất xa để quay lại, cuối cùng đã về đến cửa. Quả nhiên Kỳ Quyên nhìn thấy một dòng sông, trên sông có cây cầu, bên cạnh cây cầu có một tấm biển bằng gỗ tên là “Đào Hoa Nguyên”, bên dưới có viết một hàng chữ - Ai đột nhập sẽ chết.

Kỳ Quyên tin rằng phần lớn những người nhìn thấy trên sông có cây cầu đều lựa chọn đi qua cây cầu đó chứ không đi men theo bờ sông tìm đường khác. Cho dù nhìn thấy cảnh cáo “Ai đột nhập sẽ chết” cũng sẽ chẳng có ai bận tâm. Lúc này mọi người đi qua cây cầu ấy không chút do dự, lúc này nhìn kỹ lại mới thấy quả nhiên bên bờ sông còn có một con đường nhỏ ngoằn ngoèo.

Trong lúc phẫn khích, Kỳ Quyên không kìm được tò mò chat riêng với Bottle: “Sao đồ đệ lại nghĩ ra điều đó?”

Bottle nói: “Trong thế giới võ hiệp, những người làm chuyện xấu thường không đi cửa chính :)”

Kỳ Quyên nghĩ một lúc, cảm thấy lời nói của anh ta cũng có lý. Những hiệp khách trong tiểu thuyết võ hiệp đều vượt tường tìm đường tắt, đi đường lớn thường sẽ gặp phải mai phục và đánh úp. Ở đây có dựng tấm biển với ba chữ

“Đào Hoa Nguyên”, phía dưới còn viết một dòng chữ “Ai đột nhập sẽ chết”, thực ra đã nhắc nhở rất rõ ràng rồi, chỉ có điều mọi người đều không để ý.

Không ngờ anh ta lại chú ý đến chi tiết này, Kỳ Quyên không kìm được khen ngợi: “Đồ đệ thật là cẩn thận”.

Mr. Bottle không hề khiêm tốn chút nào: “Đúng vậy đúng vậy”.

“...” Kỳ Quyên nghĩ rằng không nên khen anh ta thì hơn, vừa khen anh ta đã hểnh mũi lên trời.

Trong kênh nhóm, Tiêu Tinh vui vẻ nói: “Bottle nói đúng rồi, ở đây có một con đường nhỏ”.

Ngạo Thị Quần Hào: “Chúng ta đi xem sao?”

Mr. Virus: “Đi bên trái hay bên phải?”

Mr. Bottle: “Bên trái đi”.

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Bên trái đi”.

Hai dòng chữ xuất hiện cùng lúc trên kênh nhóm, mọi người không kìm được im lặng ba giây.

Chờ Một Ngày Nắng: “Sư phụ và đồ đệ quả nhiên là có thần giao cách cảm”.

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Trùng hợp mà thôi”.

Mr. Bottle: “Trùng hợp mà thôi :)”

Ngạo Thị Quần Hào: “...”

Chờ Một Ngày Nắng: “Thôi tôi không nói nữa”.

Mr. Virus: “Ha ha ha ha”.

Kỳ Quyên ngồi trước máy tính có chút tức giận khi bị cười, bên trái và bên phải, hai chọn một, chọn giống nhau chẳng phải là trùng hợp sao? Có gì đáng cười cơ chứ. Cái tay Mr. Virus kia có cần phải làm ra vẻ ngạc nhiên như vậy không.

Kỳ Quyên ho một tiếng, nghiêm túc gõ ba chữ: “Bắt đầu thôi!”

Nhóm trưởng ra lệnh, mọi người cùng tiến lên con đường nhỏ bên trái.

Không giống đường lớn, một bên đường nhỏ là dòng sông trong vắt, một bên là rừng hoa đào, số lượng đào hoa tinh gặp phải ít hơn đi thẳng qua rừng hoa đào trên một nửa. Mặc dù một lần gặp năm tên vẫn rất áp lực nhưng chí ít cũng không bị giết chết trong chớp nhoáng.

Ngạo Thị Quần Hào rõ ràng là lính mới tò te, dụ yêu quái lúc nào cũng để chúng chạy mất, Virus và Đỗ Quyên tấn công hơi cao một chút là tiểu quái liền chạy về phía họ. Cuối cùng Kỳ Quyên đã hiểu hàm ý thực sự của câu cậu ta nói lúc đầu “Tôi không có kinh nghiệm, cả nhóm mà bị tiêu diệt thì đừng trách tôi”.

Tiêu Tinh thêm máu cho Ngạo Thị Quần Hào mà cảm thấy vô cùng run sợ. Có một lần thấy cậu ta sắp hết máu, còn tưởng cậu ta sắp chết, may mà lúc quan trọng Bottle dùng rùa làm bia đỡ đạn chống đỡ vài giây. Còn có một lần, cậu ta không dụ được tiểu quái khiến Hoa Đỗ Quyên Nở và

Mr. Virus bị bao vây. Tiêu Tinh không hỗ trợ được, Mr. Bottle quả quyết triệu hoán Thanh Long cho thuật chữa trị tập thể...

Tiêu Tinh không kìm được sự tức giận, bốn con thú của Bottle mỗi con có một chức năng, Thanh Long thêm máu, Bạch Hổ tấn công theo nhóm, rùa Huyền Vũ làm bia đỡ đạn, còn Chu Tước hiện nay vẫn chưa được anh ta triệu hoán, không biết có tác dụng gì. Mặc dù mỗi thần thú triệu hoán đơn độc không hề lớn mạnh nhưng lúc cấp bách lại rất hữu dụng, cần thứ gì là cung cấp thứ đó, quả đúng là bộ trưởng bộ hậu cần của mọi người.

Có bộ trưởng bộ hậu cần lợi hại như vậy, một nữ mẫu như Tiêu Tinh cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Cứ như vậy đi hết quãng đường, mặc dù có nguy hiểm nhưng không hề hấn gì. Quả nhiên đến cuối con đường nhỏ, mọi người phát hiện một tòa đình viện. Ở cổng là hai vệ sĩ thân hình to lớn.

Trải qua một đoạn đường cọ xát, mọi người phối hợp đã có mức độ ăn ý nhất định. Kỳ Quyên khống chế tên vệ sĩ bên trái, mọi người tập trung hỏa lực nhanh chóng đánh chết tên bên phải, đợi tên bên trái tỉnh lại thì nhanh chóng chuyển mục tiêu.

Họ đánh chết hai tên vệ sĩ trước cửa một cách thuận lợi, bước vào trong thì nhìn thấy một cô gái áo đỏ đang ngồi chơi đàn, trên đầu có viết tên của cô ta "Đào Hoa Tiên", màu sắc của tên là màu tím hiếm thấy.

Quái vật trong game chia thành năm sao, quái vật tên

màu tím là Boss cấp bốn sao, cần cả nhóm phối hợp mới có thể giết chết. Trong hành trình nâng cấp từ cấp 1 đến cấp 50, yêu quái lợi hại nhất mà mọi người cần phải tiêu diệt là tinh anh quái cấp ba sao, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Boss cấp bốn sao.

Nhìn Boss “Đào Hoa Tiên” xinh đẹp với tên màu tím này, tâm trạng của mọi người không khỏi có chút phấn khích.

Ngạo Thị Quần Hào: “Tên này đánh thế nào? Có chiến lược tấn công không?”

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Trước mắt vẫn chưa có, tất cả đều đang trong giai đoạn khám phá”.

Chờ Một Ngày Nặng: “Thử xem sao, hihi, dù sao thì chết ở đây cũng không bị trừng phạt ^_^”

Ngạo Thị Quần Hào: “Ok, vậy thì tôi bắt đầu đây”.

Mr. Bottle: “Ừm, bắt đầu đi :)”

Ngạo Thị Quần Hào: “Tôi bắt đầu thật nhé?”

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Mau bắt đầu đi!”

Ngạo Thị Quần Hào: “Chờ chút, uống ngụm nước”.

Tin nhắn hệ thống: Đồng đội {Ngạo thị giang hồ} offline.

Mọi người không còn gì để nói, đang vui thì đứt dây đàn rõ ràng là nói loại người này.

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Uống nước uống đứt dây mạng?”

Chờ Một Ngày Nặng: “Offline kỹ thuật?”

Mr. Virus: “Chơi game bị bố mẹ phát hiện, rút nguồn điện?”

Mr. Bottle: “Có lẽ là xúc động quá đập đứt mạng?”

Bottle vừa nói xong câu ấy, đột nhiên Ngạo Thị Quần Hào lại online.

Ngạo Thị Quần Hào: “Xin lỗi, xúc động quá, đập đứt mạng”.

Mr. Bottle: “...”

Mr. Virus: “Cậu có thể đi xem bói được đấy!”

Hoa Đỗ Quyên Nở: “= =”

Trước sự mong đợi của mọi người, Ngạo Thị Quần Hào mới đăng nhập lại lấy hết dũng khí tiến về phía Đào Hoa Tiên. Đào Hoa Tiên đang chơi đàn bồng nhiên bị làm phiền tỏ ra rất không vui, trên đỉnh đầu hiện lên một câu “Kẻ nào xông vào cấm địa Đào Nguyên của ta!”, sau đó đứng dậy bay về phía mọi người!

Ngạo Thị Quần Hào vội vàng sử dụng kỹ năng chiến sĩ “Thành đồng vách sắt” nâng cao khả năng phòng ngự lên 100 điểm, “Huyết chiến bát phương” tạo thành 1000 điểm sát thương vật lý với mục tiêu, “Rồng gầm” ép đối phương tấn công mình...

Hàng loạt kỹ năng được tung ra khiến Ngạo Thị Quần Hào trong vai trò main tank nhanh chóng thu hút toàn bộ

sự chú ý của Đào Hoa Tiên, những người khác thấy cậu ta dụ được yêu quái, lập tức theo chân cậu ta vào khu vực chiến đấu, tập trung hỏa lực bắt đầu tấn công Đào Hoa Tiên, còn Tiêu Tinh thì chuyên tâm quan sát sinh mệnh của cả đội để thêm máu cho mọi người.

Năm người phối hợp ăn ý, đánh quái vô cùng thuật lợi. Máu của Đào Hoa Tiên nhanh chóng bị đánh tới 90%. Đúng lúc mọi người đang nghi ngờ liệu có phải tên Boss này quá đơn giản hay không thì đột nhiên Đào Hoa Tiên vung tay áo phóng ra kỹ năng tấn công theo nhóm – “Hoa bay tan tác”.

Cùng với bốn chữ này xuất hiện trên màn hình, những cánh hoa đào từ trên trời rơi xuống, những người chạm phải cánh hoa lập tức chịu 2000 điểm sát thương pháp thuật.

Tiêu Tinh thêm máu cho Ngạo Thị Quần Hào vốn đã rất gian khổ rồi, hưởng hồ là đối mặt với tình huống cả đội bị mất máu, luống cuống dùng kỹ năng thêm máu theo nhóm. Đáng tiếc là lượng máu quá ít, không có cách nào chăm sóc cho nhiều người như vậy.

Đào Hoa Tiên tiếp tục ở đó hét “Hoa bay tan tác!”

Lại một rừng cánh hoa từ trên trời rơi xuống, cuối cùng mọi người không chống đỡ được, tất cả gục xuống, cả nhóm bị tiêu diệt.

(5)

Sau khi cả năm người cùng gục xuống, Đào Hoa Tiên vung tay áo một cách vô cùng phóng khoáng rồi quay về vị trí cũ, ngồi xuống ghế tiếp tục chơi đàn. Dáng vẻ thư thái

như thể đang chế nhạo năm kẻ ngu ngốc chết dưới chân mình.

Những người nằm dưới đất nhìn Đào Hoa Tiên đầy máu sống lại, không khỏi cảm thấy tức ngực.

Sau một hồi im lặng, năm người hiểu ý cùng ầm "quay về trận địa phục sinh", quay về cửa Phụ Bản.

Chờ Một Ngày Nắng: "Đánh nữa không?"

Ngạo Thị Quần Hào: "Sặc, kỹ năng tấn công theo nhóm thật lợi hại".

Chờ Một Ngày Nắng: "Đúng vậy, tấn công theo nhóm trong phạm vi lớn lại còn liên tiếp hai lần, muốn tránh trừ phi là chui xuống đất >_<"

Mr. Virus: "Dĩ nhiên có thể đứng sau lưng Boss ^_^"

Chờ Một Ngày Nắng: "..."

Mr. Bottle: "Có lẽ có thể thử".

Hoa Đỗ Quyên Nở: "Thử cái gì?"

Mr. Bottle: "Cách mà Virus nói".

Hoa Đỗ Quyên nói: "..."

Mọi người không còn gì để nói, Bottle kiên nhẫn giải thích: "Thực ra lúc này khi Đào Hoa Tiên phóng kỹ năng tấn công theo nhóm, trong phạm vi một mét phía sau cô ta không có mưa cánh hoa. Điều đó cũng có nghĩa là nếu chúng ta đứng sau lưng cô ta, có lẽ sẽ không bị ảnh hưởng".

Mr. Virus: “Không sai, chính là như vậy”.

Chờ Một Ngày Nắng: “Hình như cũng có lý?”

Mr. Virus: “Đó là vô cùng có lý”.

Ngạo Thị Quần Hào: “Hay là chúng ta thử xem?”

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Thôi được, thử xem!”

Nhóm người lại một lần nữa đi từ cửa, đi men theo con đường nhỏ dọc bờ sông về phía trước. Vì trước đó đào hoa tinh trên đường bị đánh chết rồi nên lần này đi trên đường không có bất kỳ trở ngại nào, trực tiếp đến thẳng chỗ của Boss.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Ngạo Thị Quần Hào nói: “Tôi bắt đầu đây!” sau đó cầm thương lao về phía Boss.

Giống hết lúc này, đánh đến 90% máu, đột nhiên trên đỉnh đầu của Đào Hoa Tiên hiện lên hàng chữ “Hoa bay tan tác”, Hoa Đỗ Quyên Nở cùng Mr. Bottle nhanh tay nhanh mắt, nhanh chóng dùng khinh công bay ra phía sau Boss. Chờ Một Ngày Nắng phản ứng chậm một nhịp, suýt chút nữa thì bị cánh hoa chôn sống.

May mà không bị làm sao, Tiêu Tinh nhấn phím 1 trên bàn phím theo phản xạ, thêm máu cho mình để bảo toàn tính mạng, mọi người cùng đứng sau lưng Boss nhìn trận mưa hoa rục rĩ kết thúc, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi đánh đến 70% máu, Đào Hoa Tiên lại một lần nữa tung ra kỹ năng tấn công theo nhóm “Hoa bay tan tác”. Rút

kinh nghiệm lần trước, mọi người phối hợp ăn ý nhanh chóng chạy ra sau lưng Boss, quả nhiên thuận lợi vượt qua.

Kỹ năng tấn công theo nhóm vốn rất đáng sợ sau khi tìm được cách phá giải bỗng biến thành trò ngấm cảnh, mọi người chạy ra sau lưng Boss trêu chọc cô ta một cách khoái trá.

Mr. Bottle: “Quả nhiên tất cả Boss đều là hổ giấy :)”

Mọi người đều vô cùng tán đồng với ý kiến đó!

Đào Hoa Tiên sau khi phóng năm lần lạc “Hoa bay tan tác”, lượng máu đã giảm xuống 10%, vạch máu bắt đầu không ngừng phát sáng. Đây chính là trạng thái “hồng huyết” của Boss trong game.

Ở trạng thái hồng huyết, những Boss khác nhau sẽ có biểu hiện khác nhau. Có Boss sẽ tăng cường phòng ngự, tăng mức sát thương. Có Boss sẽ phóng ra kỹ năng sát thương trong phạm vi rộng. Có Boss sẽ triệu hoán trợ thủ, thậm chí có Boss sẽ phân thân.

Đào Hoa Tiên là một Boss đặc biệt. Cô ta không tăng cường phòng ngự cũng không điên cuồng sát thương mà cười lớn rồi tự nổ.

Tự nổ có nghĩa là trước lúc chết đột ngột phát nổ như bom hẹn giờ, bản thân chết rồi đồng thời cũng muốn kéo theo tất cả mọi người cùng chết với cô ta. Kỹ năng này đơn thuần là hại người không lợi mình, rất độc ác.

Năm người không hề có sự đề phòng ôn hận chết cùng Đào Hoa Tiên khi cô ta tự nổ.

Nhìn “gói đồ thần bí mà Đào Hoa Tiên bỏ lại” phát sáng dưới đất, năm người đều ức chế đến ộc máu.

Mệt đến chết đi sống lại, khó khăn lắm mới đánh chết Boss, cô ta tự nổ làm cả nhóm bị tiêu diệt không sao, quan trọng là phải sống lại quay về cửa, chạy cả quãng đường xa để nhặt thứ mà cô ta đánh rơi... Thiết kế này đúng là củ chuối/

Mọi người vẫn chưa hết ức chế thì đột nhiên toàn máy chủ hiện lên một dòng thông báo với cỡ chữ lớn:

Chúc mừng hiệp sĩ “Hoa Đỗ Quyên Nở, Chờ Một Ngày Nắng, Mr. Bottle, Mr. Virus, Ngạo Thị Quần Hào” đã thuận lợi thông qua Phụ Bản Đào Hoa Nguyên, dẫn đầu giết chết “Đào Hoa Tiên”, hoàn thành thành tựu “Tung hoành giang hồ”!

Thông tin này vừa tung ra, toàn bộ máy chủ bỗng chốc sục sôi!

{Thế giới} {Manh Manh Không Cần Tiên}: Sặc! Có người qua đột phá rồi sao?

{Thế giới} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Tôi nhìn thấy sư phụ tôi rồi! Sư phụ tôi và đại sư huynh của tôi cùng qua đột phá, chúc mừng chúc mừng!

{Thế giới} {Đường Hiểu}: Các vị đại hiệp xin hãy dẫn qua đột phá! Xin được bái sư! Xin được bao nuôi! Nước mắt đầm đìa cầu xin!

{Thế giới} {Tiêu Sái Ca}: Các vị thật đúng là trâu bò, tôi đến Đào Hoa Nguyên bị một đám đào hoa tinh cản đến nỗi không còn xương cốt!

{Thế giới} {Tên Lạ Trùng Rối}: Lợi hại lợi hại, bá phúc bá phúc! Các hiệp sĩ trâu bò qua bằng cách nào vậy, có thể viết chiến lược tấn công cho chúng tôi tham khảo được không?

Những thông tin trên Kênh Thế Giới khiến mấy nhân vật chính vô cùng kinh ngạc, dĩ nhiên, là vui sướng nhiều hơn.

Chờ Một Ngày Nắng: “Không ngờ chúng ta là nhóm đầu tiên qua cửa, ha ha ha, còn thông cáo toàn máy chủ nữa chứ >_<”

Mr. Virus: “Khụ khụ, đăng thông cáo như thế này tôi ngại quá...”

Ngạo Thị Quần Hào: “A a a a, thật quá quá quá quá ngạc nhiên. Tôi chơi game lâu như vậy rồi mà chưa bao giờ được lên thông cáo, cảm ơn các vị, được theo các vị, tôi cảm thấy thật sự rất vinh hạnh!”

Mr. Bottle: “Mọi người hợp tác vui vẻ :)”

Mr. Virus: “Vô cùng vui vẻ ^_^”

Chờ Một Ngày Nắng: “Hết sức vui vẻ!”

Ngạo Thị Quần Hào: “Thật sự quá vui! Sau này tôi sẽ theo mọi người, nào lại đây, mau add nick!”

Mọi người bận rộn add nhau, nửa phút sau...

Mr. Bottle: "Sư phụ tôi đâu?"

Mr. Virus: "Đúng rồi, Đỗ Quyên đâu?"

Chờ Một Ngày Nắng: "Sao không nói gì? Offline rồi sao?"

Ngạo Thị Quần Hào: "Xúc động tới mức không thể nói lên lời được sao?"

Hoa Đỗ Quyên Nở: "Đang nhạt dần".

Mọi người im lặng.

Khi mọi người đều đang kích động vì tên của mình được lên thông cáo toàn máy chủ, Kỳ Quyên đã sớm sống lại quay về chỗ cũ, chạy đến chỗ Boss bị tiêu diệt, nhặt lấy gói đồ bị rơi. Sở dĩ cô bình tĩnh như vậy là bởi vì... cô chơi game thường xuyên được đăng lên thông cáo toàn máy chủ vì thành tích thứ nhất thứ nhì, còn thường xuyên bị người ta đọc loa chữ rửa... đã quen rồi.

Hoa Đỗ Quyên Nở: "Những thứ Boss làm rơi, có nhẫn của cầm sư, dây chuyền của y sư, giày của kiếm khách, tôi đã căn cứ vào nghề nghiệp nhét vào túi mọi người rồi".

Chờ Một Ngày Nắng: "Cảm ơn chị Quyên ^_^"

Mr. Virus: "3Q3Q (Thank you)".

Hoa Đỗ Quyên Nở: "Còn có một ít nguyên liệu khâu vá, vài vóc gì gì đó, ai cần?"

Mr. Bottle: "Cho đồ đệ đi, dùng làm trang bị".

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Được, cho đồ đệ”.

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Còn có linh châu, có thể đổi điểm cống hiến với sư môn, cho Ngạo Yhi nhé. Cậu chưa lấy gì cả”.

Ngạo Thị Quần Hào: ‘Không sao không sao, không cần cho tôi! Nhóm trưởng cầm đi, sau này tôi đi theo nhóm trưởng là được rồi, hi hi, mọi người không chê tôi kém cỏi, tôi đã rất cảm động rồi!’

Rõ ràng là Ngạo Thị Quần Hào đã coi mấy người này là cao thủ đẳng cấp hiếm gặp trong game, có thể ôm chân đại thần, dĩ nhiên là không nên dễ dàng buông ra.

Có điều Kỳ Quyên vẫn rất nguyên tắc, đồ bị rơi khi đánh Boss, ba người lấy trang bị, một người lấy nguyên liệu, còn lại đạo cụ đổi điểm cống hiến của sư môn dĩ nhiên nên chia cho Ngạo Thị Quần Hào. Mặc dù cậu ta không mấy giỏi giang, nhưng không có công lao cũng có khổ lao, không thể để người ta làm việc không công. Thế nên Kỳ Quyên quyết đoán chia linh châu cho Ngạo Thị Quần Hào.

Ngạo Thị Quần Hào nhìn thấy trong túi của mình có thêm một viên linh châu, cảm động tới mức không thể cảm động hơn được nữa, càng kiên định hơn với niềm tin và quyết tâm “sau này sẽ theo chị Đỗ Quyên”.

Mọi người đang vui sướng tận hưởng thành quả thắng lợi mà đâu biết, cùng lúc đó, cùng một Phụ Bản Đào Hoa Nguyên, các thành viên của một nhóm khác đang nghiêng răng nghiêng lợi, tức ngực thổ huyết.

Lúc ấy, Đào Hoa Tiên của họ đã bị đánh tới 10% lượng máu, đúng lúc Đào Hoa Tiên vừa mới tự nổ thì đột nhiên trên kênh Thế giới nhảy ra thông tin “Chúc mừng hiệp sĩ Hoa Đỗ Quyên Nở... dẫn đầu tiêu diệt Đào Hoa Tiên hoàn thành thành tựu {tung hoành giang hồ}”.

Là bang chủ của một bang phái lớn nhất nhì trong toàn máy chủ, Nam Cung Ưc bày tỏ, cảm giác trong lòng có một vạ con voi chạy qua thật sự không thể hình dung được!

Nam Cung Ưc hỏi trong kênh nhóm: “Hoa Đỗ Quyên Nở là ai?”

“Chưa từng nghe nói”.

“Ừm, vậy thì các anh em lưu ý một chút, tôi muốn tư liệu chi tiết về người này”.

“Đại ca, anh muốn làm gì?”

“Cậu nghĩ xem tôi có thể làm gì?”

“Việc này, anh có thể làm được rất nhiều, ví dụ như theo đuổi này, truy sát này... bọn em không đoán ra nên mới hỏi mà”.

“Ừm, lôi kéo sang bên mình”.

“...”

Chương 6: Kế hoạch lôi kéo

(1)

Nam Cung Ưc cứ suy nghĩ mãi về chuyện giết chết Đào Hoa Tiên chỉ chậm có vài giây đã bị kẻ khác cướp công đầu, chỉ thiếu có ba giây mà đã biến từ thứ nhất thành thứ hai, thật đúng là ước chế hết chỗ nói.

Trong game có bảng Phong vân, danh sách ba đội qua cửa đầu tiên trong tất cả các Phụ Bản đều được ghi chép trên "Bảng Phong vân giang hồ". Trong đó, người chơi đứng vị trí đầu bảng còn nhận được phần thưởng là số điểm hiệp nghĩa rất lớn do hệ thống tặng.

Nhìn những người đứng đầu trong Phụ Bản Đào Hoa Nguyên trên "Bảng Phong vân giang hồ" là năm cái tên "Hoa Đỗ Quyên Nở, Mr. Bottle, Mr. Virus, Chờ Một Ngày Nắng, Ngạo Thị Quần Hào", thật đúng là càng nhìn càng thấy đau lòng. Vốn dĩ trên đó nên là tên của Nam Cung Ưc, chỉ thiếu ba giây thôi, ba giây! Thật đúng là không có thiên lý!

Ngày hôm sau lên mạng, Nam Cung Ưc nhận được một tin nhắn riêng do người anh em Nam Cung Thạch Đầu trong nhóm hôm qua gửi.

Nam Cung Thạch Đầu: "Đại ca, em tìm được một vài thông tin vĩa hè về cô nàng mà anh bảo điều tra".

Nam Cung Ưc tò mò nói: "Tin gì? Nói mau".

Nam Cung Thạch Đầu: "Nghe nói cô ta đã từng xông vào môn phái Tiêu Diêu Cư đấu tay đôi với thần thú, một

mình giết hai con”.

Nam Cung Ưc tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Cô ta giết thần thú làm gì?”

Nam Cung Thạch Đầu nói: “Cái này thì em không biết, có thể là ngựa tay muốn luyện tập. Dù sao thì sau khi cô ta giết chết thần thú đã biến thành quan hệ thù hận với Tiêu Diêu Cư, sau đó cái tay Mr. Bottle kia xuống địa lao cứu ra”.

Nam Cung Ưc sửng người, tất cả chuyện này là gì vậy, thật đúng là một đám cao thủ tư duy kỳ lạ tới mức không thể hiểu được.

“Mr. Bottle? Là cao nhân phương nào?”

“Là đại đồ đệ của Hoa Đỗ Quyên Nở, rất nhiều người trong phái Tiêu Diêu Cư đều quen anh ta, nghe nói anh ta rất tốt bụng, thường xuyên giúp đỡ người mới làm nhiệm vụ. Người của phái Tiêu Diêu Cư đều gọi anh ta là đại sư huynh”.

“Ồ”. Nam Cung Ưc gật đầu, “Hai sư đồ này có bang hội không?”

“Đều là người chơi riêng lẻ, không vào bang hội”.

“Rất tốt”. Nam Cung Ưc mỉm cười, “Thế thì kéo họ vào bang chúng ta đi. Cao thủ như thế này không thể bỏ lỡ”.

Mặc dù tư duy của cao thủ có hơi kỳ quặc một chút, nhàn rỗi không có việc gì đi chém thần thú, đi cướp ngục, nhưng cũng không thể bỏ qua khả năng chiến đấu và khả

năng hiệu triệu to lớn của cao thủ, lôi kéo những cao thủ như thế này vào bang, sau này bang chiến chắc chắn sẽ rất hiệu quả. Hoa Đồ Quyên Nở một người bằng hai người, thử nói xem, một người mạnh tới mức ngay cả thần thú cũng có thể đánh tay đôi, lúc bang chiến chặt đầu người chắc chẳng khác nào thái rau.

Suy nghĩ của Nam Cung Ưc rất tươi đẹp nhưng hiện thực thì vô cùng tàn khốc.

Nam Cung Thạch Đầu do dự một lúc rồi nói: "Cái này e là rất khó, đại ca, em còn nghe ngóng được một thông tin, người trong bang hội chúng ta... đã từng đắc tội với họ".

"Hả?" Nam Cung Ưc sửng người như bị giáng một gậy vào đầu.

"Nam Cung Mặc, Nam Cung Du Nhiên, Nam Cung Tiểu Vũ, mấy người này anh nhớ chứ?"

"Nhớ, Tiểu Mặc là anh em của ta".

"Sặc, anh em của anh đã từng vác loa chửi bới Hoa Đồ Quyên Nở, lại còn treo thưởng toàn máy chủ giết Hoa Đồ Quyên Nở 1000 xu một lần, nghe nói anh ta còn lấy lý do 'Đồ đệ của Hoa Đồ Quyên Nở, giết người không cần lý do', đánh úp Mr. Bottle vô số lần, ám sát Mr. Virus vô số lần..."

"..." Huyệt thái dương của Nam Cung Ưc bắt đầu giật giật.

Nam Cung Thạch Đầu nói tiếp: "Kỳ lạ là Mr. Bottle và Mr. Virus đều không muốn báo thù. Mỗi lần bị Tiểu Mặc đánh úp, ám sát, hai người đều vô cùng ăn ý, quay về địa

phủ luân. Trừ lần đầu tiên bị giết hỏi một câu 'Xin hỏi giết tôi làm gì, về sau khi bị giết, hai người họ đều chẳng buồn nói gì nữa...'"

Nam Cung Ưc bắt đầu toát mồ hôi lạnh, "Chửi không chửi lại, giết không đánh trả? Thật quá bình thản".

Nam Cung Thạch Đầu gật đầu: "Quả đúng là cao thâm, bị giết nhiều lần như vậy vẫn nín nhịn, có lẽ là đang nung nấu kế hoạch báo thù..." Ngừng một lát lại nói, "Đại ca, em thấy nên thôi đi. Có lẽ kế hoạch này không thực hiện được đâu, không bị người ta động đến đã may mắn lắm rồi".

Nam Cung Ưc nghĩ một lúc rồi nói: "Thôi được".

Hiếm khi muốn chiêu mộ vài nhân tài, không ngờ tên khốn Nam Cung Mặc lại đắc tội với các nhân tài.

Nam Cung Ưc trong lúc phần nộ đã gửi tin nhắn cho Nam Cung Mặc: "Cậu an phận một chút!"

Nam Cung Mặc mơ hồ sờ đầu, "Em đã rất an phận rồi ạ".

Nam Cung Ưc tức giận nói: "Sau này mà bị người ta truy sát thì đừng đến tìm tôi!"

Nam Cung Mặc nói: "Không có chuyện đó đâu, đại ca, từ trước đến nay đều là em truy sát người khác. À đúng rồi, lúc này lại cùng Tiểu Vũ liên thủ truy sát cái tay Mr. Bottle. Hắn vừa nhìn thấy em đã co cẳng chạy... Chắc là bị giết đến sợ rồi, ha ha ha ha".

Nam Cung Ưc chỉ cảm thấy trong lòng có một vụn con voi phóng qua. Im lặng một lúc rất lâu mới ném ra ba chữ: “Cậu bảo trọng”.

Nam Cung Mặc cười khì khì và nói: “Vâng, đại ca cũng bảo trọng”.

Nam Cung Ưc có cảm giác bó tay bó chân bó toàn thân.

Cái tay Nam Cung Mặc này suốt ngày chạy nhảy như khỉ, gây chuyện thị phi khắp nơi. Quả nhiên là hành động của khỉ phối hợp với IQ của khỉ, cộng thêm cô em gái Nam Cung Tiểu Vũ cũng giống như khỉ. Tổ hợp vô địch này quả là khó đỡ.

Ngược lại với suy nghĩ ức chế của Nam Cung Ưc, người bị truy sát là Mr. Bottle vô cùng bình thản.

Anh nhanh chóng quay về thành hoàn toàn không phải vì sợ cặp huynh muội bám dai như đĩa Nam Cung Mặc, Nam Cung Tiểu Vũ mà là vì sự phụ chat riêng với anh: “Bottle, có muốn đến Phụ Bản Động Nhện không?”

Phụ Bản Động Nhện là Phụ Bản cấp 51, cũng có nghĩa là chỉ có nhân tài thông qua nhiệm vụ đột phá lên cấp 51 mới có thể vào Phụ Bản này.

Tư liệu hiển thị, trong Phụ Bản này có rất nhiều nhện độc, sau khi tiêu diệt có thể giành được vô cùng nhiều kinh nghiệm. Nâng cấp ở đây nhanh hơn làm nhiệm vụ rất nhiều. Đồng thời, Boss Nhện Vương cùng với Boss ẩn thân Nhện Chúa đều sẽ bỏ lại trang bị màu tím vô cùng lợi hại.

Hoa Đỗ Quỳnh Nở nói như vậy, dĩ nhiên Bottle đồng ý: “Ok, đồ đệ lập tức đến ngay”.

Trong suy nghĩ của Nam Cung Mặc, Bottle nhìn thấy mình vì sợ bị giết nên co cẳng bỏ chạy. Nhưng trên thực tế, Bottle hoàn toàn không chú ý đến anh ta... Bởi vì cái tên “Nam Cung Mặc” đối với anh mà nói hoàn toàn mang tính chất là người qua đường A, B nào đó. Cho dù nhìn thấy cũng coi như không khí, không thêm bận tâm.

Bottle vào nhóm, phát hiện Ngạo Thị Quần Hào cũng có ở đó, nhìn thấy anh liền vui mừng chào hỏi: “Bottle cũng đến rồi”.

Mr. Bottle: “Ừm”.

Ngạo Thị Quần Hào: “Anh Virus bạn anh đâu? Hôm nay không online sao?”

Mr. Bottle: “Có thể là phải làm thêm”.

Đang nói thì đột nhiên Mr. Virus online, sau khi vào nhóm liền gõ một câu: “Xin lỗi các vị, vợ tôi vừa mới tung kỹ năng gầm rú, bây giờ tôi vẫn còn choáng váng”.

Ngạo Thị Quần Hào: “Vợ anh gầm rú cái gì?”

Mr. Virus: “Nói là thức ăn tôi làm quá đắng”.

Hoa Đỗ Quỳnh Nở: “Cho quá nhiều muối?”

Mr. Virus: “Không, bị cháy”.

Mr. Bottle: “.....”

Mr. Virus: “Khụ khụ, tối nay tôi đưa cô ấy ra ngoài ăn, không cùng mọi người vào Phụ Bản được, lên đây chào một tiếng”.

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Ừm, đi đi”.

Mr. Virus offline thần tốc. Kỳ Quyên nhìn ba người trong nhóm, nghĩ một lúc rồi nói: “Chị em tốt của tôi Chờ Một Ngày Nắng tối nay phải làm bài tập, cũng không đến được. Ba người chúng ta không thể vào Phụ Bản được, hay là... đi làm nhiệm vụ?”

Mr. Bottle: “Gọi thêm người khác cũng được”.

Kỳ Quyên gọi trên Kênh Thế Giới: “Cấp 51 đến Động Nhện, cần y sư và kiếm khách, nhóm Bạo Lực đang chờ bạn ~”

Cô vừa đăng thông cáo trên kênh Thế giới, vừa đi về phía Động Nhện.

Ba người gặp nhau ở cửa Động Nhện tận sâu trong khu rừng sương mù, đột nhiên phát hiện ở cửa có mấy ID rất quen.

Nam Cung Mặc, Nam Cung Ưc...

Nhìn ID Nam Cung Mặc, Kỳ Quyên thấy vô cùng thân thiết liền chủ động chào hỏi: “Nam Cung Mặc, đã lâu không gặp”.

Bỗng chốc Nam Cung Ưc thấy sống lưng lạnh buốt, lập tức vờ ra vẻ không ngồi cạnh máy tính, để nhân vật trên màn hình ngồi im trong tư thế ngồi khoanh chân dưới đất

ngủ ngơi.

Nam Cung Mặc nhìn thấy kẻ thù thì vô cùng ngứa mắt, đang định xông lên, đột nhiên nhìn thấy sau lưng cô ta có hai người...

Mr. Bottle, Ngạo Thị Quần Hào, cộng với Hoa Đỗ Quyên Nở, ặc... quá nhiều người, có thể, có lẽ, dường như... không đánh lại được.

Nam Cung Mặc vội vàng chat riêng với bang chủ: "Đại ca, bọn chúng ba người, chúng ta chỉ có hai người, chạy hay đánh?"

Nam Cung Ưc giả vờ không online.

Nam Cung Mặc tiếp tục chat riêng: "Đại ca, phải làm thế nào?"

Nam Cung Ưc tiếp tục giả vờ không online.

Nam Cung Mặc ức chế, thầm nghĩ bị ba người bọn họ giết chết còn hơn là lẳng lẳng bỏ chạy, chết rồi đứng dậy vẫn là một trang hảo hán. Nếu bỏ chạy thì sau này, Nam Cung Mặc hãn còn mặt mũi nào mà xông pha giang hồ nữa...

Thế là Nam Cung Mặc coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, đi về phía Hoa Đỗ Quyên Nở, chết đâu có gì đáng sợ, hưởng hồ đây là game, có chết cũng không đau.

Đột nhiên Mr. Bottle nói: "Hai vị một người là y sư, một người là kiếm khách, vào nhóm đi".

Hoa Đỗ Quyên Nở nói: "Ừm, thật trùng hợp".

Tin nhắn hệ thống: Hoa Đỗ Quyên Mời bạn vào nhóm.

Nam Cung Mặc không hiểu, lẽ nào cô nàng này trả thù còn chưa đủ, còn muốn sau khi vào nhóm sẽ giết rồi quật xác sao?

Nam Cung Mặc dứt khoát ấn từ chối, sau đó anh ta nhận được tin nhắn chat riêng.

{Mr. Bottle}: Chúng tôi định đến Động Nhện, cậu đến đây cũng là muốn đến Động Nhện đúng không?

{Nam Cung Mặc}: ...

{Mr. Bottle}: Cùng đi nhé, gọi cả cậu bạn Nam Cung Ước của cậu nữa, vừa đủ năm người.

{Nam Cung Mặc}: ...

Lẽ nào anh đã quên là hôm qua tôi truy sát anh ba lần, đánh úp anh hai lần, còn ám sát anh một lần sao?

{Mr. Bottle}: Nào, vào nhóm :)

Tin nhắn hệ thống: Mr. Bottle mời bạn vào nhóm.

Nhìn dòng chữ này, đột nhiên Nam Cung Mặc không thể ấn từ chối. Đánh kẻ chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại, quả thực thái độ của Bottle quá tốt, đến mức đột nhiên trong lòng Nam Cung Mặc cảm thấy có chút áy náy.

Nam Cung Mặc lại một lần nữa chat riêng với Nam Cung Ước với tâm trạng phức tạp: "Đại ca, có đó không? Mr. Bottle bảo chúng ta vào nhóm của hắn, cùng đến Phụ Bản

Động Nhện, phải làm thế nào...”

Nam Cung Ưc lập tức online: “Hả? Không phải là bọn họ muốn trả thù à?”

Nam Cung Mặc: “...”

Nam Cung Ưc: “Vậy thì đi đi, dù sao thì mấy anh em trong bang chúng ta cũng không online. Nhóm họ ba người, cộng thêm hai chúng ta, vừa đủ năm người”.

Nam Cung Mặc: “Nhưng em có thù với bọn chúng!”

Nam Cung Ưc: “Có thù oán gì cứ bỏ qua một bên ^_^”.

Nam Cung Mặc: “Nhưng em đã từng vác loa rêu rao, không giết chết Hoa Đổ Quyên Nở tới mức phải ra khỏi máy chủ thì không phải là Nam Cung Mặc!”

Nam Cung Ưc: “Không sao không sao, cậu nói là cái nick này cậu vừa mới mua, chuyện trước đây hoàn toàn không biết. Bọn họ cũng hết cách với cậu, đúng không?”

Nam Cung Mặc: “...”

Nam Cung Ưc: “Cứ vậy đi, đại trượng phu là phải biết nhẫn nhịn, đổi tên lại là hảo hán. Nào, vào nhóm”.

Thế là Nam Cung Mặc cùng đại ca vào nhóm của Hoa Đổ Quyên Nở trong tâm trạng vô cùng phức tạp.

Sau khi hai người vào nhóm, hình như Mr. Bottle đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền nói trên kênh nhóm: “Cái tên Nam Cung Mặc hình như quen quen, có phải là gặp ở đâu

rồi không?”

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Đúng rồi, hình như là người trước đó đã treo thưởng giết tôi 1000 xu một lần? Còn nói là nếu không giết đến nỗi tôi phải ra khỏi máy chủ thì không phải là Nam Cung Mặc”.

Nam Cung Mặc: “Xin chào hai vị, thực ra đây là nick tôi mới mua ^_^”

(2)

Kỳ Quyên nhìn dòng chữ này, không kìm được phụt ra ngụm nước vừa uống ra ngoài.

Đột nhiên cô nhớ ra, trước đó cái tay “Thần Chết Đến Rồi” nói là thích cô, muốn phát triển tình yêu trong game thành tình yêu ngoài đời, cô cũng nói như vậy: “Xin lỗi, đây là nick tôi mới mua”.

“Nick mới mua” quả nhiên là vũ khí giải quyết tất cả ân oán tình sầu, trong game nói một câu “mua nick đổi người”, tất cả những chuyện trước đây đều không thể tính sổ được nữa.

Tình yêu trong game không đáng tin, ngay cả ân oán và thù hận cũng trở nên không đáng tin.

Chẳng phải sao, người mà ngày hôm qua vẫn truy sát bạn khắp nơi hôm nay cùng bạn lập nhóm diệt quái, cười khi khi nói một câu: “Xin lỗi, nick này đã đổi chủ”, bạn cũng chẳng thể làm gì anh ta.

Có điều, mặc kệ Nam Cung Mặc nói thật hay nói dối,

dù sao Kỳ Quyên cũng không buồn truy cứu.

Rõ ràng là Mr. Bottle cũng không bận tâm tới anh ta, nói trên kênh nhóm: "Xin chào xin chào, tôi cũng vừa mới mua nick :)"

Nam Cung Mặc: "..."

Mr. Bottle: "Đi thôi đi thôi, mau đến Động Nhện".

Thế là mọi người cùng vào Phụ Bản Động Nhện.

Không giống với Phụ Bản Đào Hoa Nguyên trong nhiệm vụ đột phá trước đó, tiểu quái trong Phụ Bản Động Nhện cấp 51 đơn giản hơn rất nhiều, không một lúc xuất hiện cả đàn khiến người ta hết hồn như Đào Hoa Nguyên. Tiểu quái của Động Nhện cơ bản đều là ba đến năm tên cùng hoạt động. Ngoài trạng thái định thân bằng mạng nhện có chút kinh tởm ra thì không có gì nguy hiểm, áp lực cũng không lớn.

Nhẹ nhàng tiêu diệt vài đợt tiểu quái trong Phụ Bản Động Nhện, mọi người nhanh chóng lên cấp 54. Ngoài việc nhìn thấy cảnh tượng một đàn nhện không ngừng nhả tơ có chút buồn nôn, cảm giác lên cấp nhanh chóng rất tuyệt. Thế là Kỳ Quyên nói trên kênh nhóm: "Chúng ta cứ tiếp tục tiêu diệt tiểu quái lên cấp như thế này đi, đừng bận tâm đến Boss".

Bottle tỏ vẻ đồng ý: "Ừm, như thế này lên cấp rất nhanh".

Nam Cung Mặc nói: "Ngộ nhỡ gặp phải Boss ẩn thân thì sao? Cũng không đánh sao?"

Nam Cung Ưc nói: “Đừng đùa nữa, với nhân phẩm như cậu thì có thể gặp Boss ẩn thân sao?”

Nam Cung Mặc: “...”

Mọi người lại một lần nữa vào Phụ Bản Động Nhện, đột nhiên trên màn hình nhảy ra một dòng thông báo:

“Các bạn đã lạc vào lãnh địa của Nhện Chúa!”

Nam Cung Mặc vô cùng kích động: “Sặc! Boss ẩn thân!”

Nam Cung Ưc thì rất bình tĩnh: “Thấy chưa, tôi đã nói là Tiểu Mặc nhà tôi nhân phẩm tốt ^_^”

Nam Cung Mặc: “...”

Gặp Boss ẩn thân hoàn toàn dựa vào vận may, theo cách nói của hệ thống là xuất hiện với tỷ lệ nhất định, còn cụ thể tỷ lệ là bao nhiêu thì đó là bí mật mà chỉ có nhân viên thiết kế game mới biết. Loại Boss ẩn thân này rất khó đánh. Dĩ nhiên trang bị bỏ lại cũng vô cùng tốt, quan trọng là rất hiếm gặp.

Mr. Bottle hỏi: “Có đánh không?”

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Nếu đã gặp rồi, vậy thì thử xem sao”.

Kỷ lục Boss ẩn thân bị giết vẫn bỏ trống. Nếu có thể thuận lợi giết chết hãn thì tên của mọi người sẽ lại được đăng trên Bảng Phong vân giang hồ. Tâm trạng của mọi người không khỏi có chút phấn khích. Theo tuyến đường

trước đó sau khi tiêu diệt tiểu quái, mọi người cùng vào sâu bên trong Động Nhện để tìm Nhện Chúa.

Vừa nhìn tên Nhện Chúa đã biết đây là Boss cái. Chỉ là mọi người không ngờ tạo hình của nó lại đáng sợ như thế - thân hình màu xanh vô cùng to lớn, tám cái chân múa may giữ tợn giống như trò nhện bay trong khu vui chơi, trên đỉnh đầu chốc chốc lại hiện lên lời thoại khiến người ta cảm thấy sống lưng lạnh toát: "Hôm nay lại có thức ăn tươi sao, ha ha ha..."

Mọi người nhìn con vật khổng lồ trước mắt, sững người một lúc lâu.

Nam Cung Mặc: "Ặc ặc, con Boss này thật là buồn nôn!"

Ngạo Thị Quần Hào: "Không cần ăn tối nữa!"

Mr. Bottle: "Không sao không sao, mọi người tưởng tượng nó thành một thứ đồ chơi cỡ lớn là được".

Mọi người tưởng tượng một lúc mà vẫn không thể liên tưởng con Boss khổng lồ trước mắt với đồ chơi được, không khỏi ngưỡng mộ trí tưởng tượng phong phú của Mr. Bottle, gặp một con Boss buồn nôn thế này mà có thể tưởng tượng thành đồ chơi thì anh ta cũng thật là bình tĩnh.

Ngạo Thị Quần Hào: "Chúng ta bắt đầu chưa?"

Mr. Bottle: "Đừng vội, xem xem đánh thế nào đã".

Ở Phụ Bản, thông thường, không giết được Boss cả nhóm bị tiêu diệt có thể sống lại quay về cửa Phụ Bản và

tiếp tục đánh. Chỉ cần bạn kiên trì thì bạn có thể đánh liên tục. Nhưng Boss ẩn thân thì khác. Nếu lần đầu tiên đánh không chết bị tiêu diệt thì Boss ẩn thân sẽ biến mất. Vì thế trước khi đánh Boss ẩn thân, suy nghĩ đối sách cũng vô cùng quan trọng.

Khi mọi người đang suy nghĩ nên đánh như thế nào thì Kỳ Quyên đã sớm mở trang chủ hệ thống, tìm thấy tài liệu về Boss Nhện Chúa của Động Nhện trong mục tư liệu Phụ Bản, đọc rất kỹ một lượt.

Thiết kế của con Boss này rất có tính thách thức, kỹ năng phân giai đoạn, chỉ số sát thương vô cùng cao, hơn nữa có các loại trạng thái tiêu cực kỳ quặc, yêu cầu rất nhóm có khả năng phối hợp rất tốt, một khi có người chết thì khả năng bốn người đánh chết nó sẽ càng thấp.

Mr. Bottle: "Boss hơi khó, chưa chắc chúng ta đã đánh được".

Nam Cung Ưc: "Hay là thế này, mọi người cùng lên YY, lúc quan trọng có thể liên lạc bất cứ lúc nào ^_^"

YY là một trong những phẩm chat voice không thể thiếu trong khi chơi các game online lớn. Bởi vì những tình huống bất ngờ xuất hiện trong Phụ Bản độ khó cao nhiều vô kể, hoàn toàn không kịp gõ chữ, sử dụng phần mềm chat voice để kịp thời trò chuyện, rõ ràng là nhanh chóng, tiện lợi hơn rất nhiều.

Trong máy tính của Kỳ Quyên cũng có phần mềm YY. Nhìn thấy câu nói đó của Nam Cung Ưc, Kỳ Quyên đăng nhập YY không chút do dự.

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Mã số kênh bao nhiêu?”

Nam Cung Ưc: “Vào kênh của bang chúng tôi đi, 59XXXX”.

Tên của kênh là “Nam Cung Thế Gia”, ba người vừa vào kênh đã bị Nam Cung Ưc kéo đến một căn phòng tên là “Tiểu Hắc Ốc”. Nam Cung Ưc là người sáng lập kênh, rất vui vẻ cho họ thân phận hội viên.

Sau khi năm người đến đông đủ, Nam Cung Ưc mới bắt đầu nói: “Alo, alo, mọi người có nghe thấy tôi nói không?”

Mặc dù Nam Cung Ưc hơi “đơ” nhưng giọng nói có vẻ rất khí thế.

“Nghe thấy, nghe thấy, đúng là quá hay, đại ca ạ”. Giọng nói của Nam Cung Mặc giống hệt anh ta, hèn hạ, nghe mà muốn dấm.

Kỳ Quyên đang định nói, đột nhiên nhìn thấy micro của Mr. Bottle cũng sáng.

“Tôi đăng địa chỉ trang web lên kênh công cộng, mọi người đọc tài liệu trước đã”.

Giọng nói vang lên bên tai trầm lắng, dịu dàng, giống như một làn gió ấm áp, mềm mại khẽ lướt qua tai.

Kỳ Quyên không khỏi sửng người. Cô đã từng nghe rất nhiều giọng nam hay nhưng âm sắc hay đến như vậy không nhiều. Giọng nói của Bottle rất dễ nhận, chín chắn, điềm đạm, dịu dàng, nghe anh ta nói cảm giác thấy lòng ấm áp,

đúng là một sự hưởng thụ.

Mr. Bottle tiếp tục nói: "Sư phụ, người đọc tài liệu rồi chứ? Hay là người chỉ huy?"

Kỳ Quyên vội nói: "Đồ đệ chỉ huy đi, sư phụ vẫn chưa đọc".

Hiếm khi Kỳ Quyên nói dối, trong lòng không khỏi an ủi bản thân, không sao không sao, không phải là vì muốn được nghe ai đó nói nhiều hơn mới cố tình nói dối để nhường quyền chỉ huy, mà là vì... người có giọng nói dễ nghe, khi chỉ huy thì mọi người sẽ càng có động lực, đúng không?

(3)

Nếu một người vốn thích làm nhóm trưởng như sư phụ đại nhân đột nhiên không muốn chỉ huy nữa thì Bottle cũng đành phải nhận quyền chỉ huy, không hề khách khí giải thích với mọi người cách đánh Boss trên YY:

"Trước tiên mọi người hãy đọc tài liệu game mà tôi đã gửi, giai đoạn thứ nhất kỹ năng công công đơn cá nhân "Tơ nhện" gây ra 2000 điểm sát thương, đồng thời khiến người chơi định thân 10 giây, chỉ cần không phải là y sư, những người khác đều có thể thêm máu chống đỡ".

Nam Cung Ước trong vai trò y sư hỏi: "Vậy nếu tôi xui xẻo bị định thân thì sao?"

Bottle nói: "Chẳng phải main tank của chúng ta có kỹ năng xả thân sao, đến lúc ấy ném cho anh một cái".

Chiến sĩ có kỹ năng "Xả thân", có thể thay đổi phương tiếp nhận tất cả thương tổn trong mười giây, đúng nghĩa với việc "xả thân vì người khác". Vì chiến sĩ máu nhiều, da dày, phòng ngự cao, thay y sư da mỏng chịu đựng thương tổn cũng không bị Boss giết chết ngay lập tức, vừa vặn có thể vượt qua mười giây.

Ngạo Thị Quần Hào gõ chữ trên kênh nhóm: "Nam Cung Ưc, đừng sợ, anh làm vệ sĩ bảo vệ người đẹp".

Nam Cung Ưc gửi biểu tượng xấu hổ, "Được, người ta giao mạng sống của mình cho anh đây ^_^"

Nam Cung Mặc trốn sang một bên nôn mửa.

Bottle bật cười trước trò sến súa của ba người, tiếp tục nói trên YY: "Giai đoạn hai, đến lúc ấy nhất định phải nhìn rõ trạng thái của Boss, tốt nhất là đừng để sự tấn công của mình bị phản đòn, trạng thái co cứng đừng tấn công vật lý, trạng thái co cứng đừng tấn công pháp thuật, mọi người cẩn thận một chút, đừng nhầm là được".

Ngạo Thị Quần Hào: "Ừm, hiểu rồi hiểu rồi".

Bottle nói: "Còn về kỹ năng tấn công theo nhóm ở giai đoạn ba 'Nhện nghìn chân', hiện nay hệ thống cũng chưa giải thích rõ ràng rốt cuộc là kỹ năng tấn công theo nhóm như thế nào, đến lúc ấy xem xem có thể dùng khinh công để tránh không. Nếu không thể thì mọi người đứng sát lại với nhau, thêm máu theo nhóm để chống đỡ".

Nam Cung Ưc: "Được, cứ làm như vậy đi".

Bottle nói: "Nếu không có vấn đề gì thì bắt đầu đánh

nhé?”

Kỳ Quyên gõ chữ trên kênh nhóm: “Bắt đầu đi”.

Bottle nghi hoặc hỏi: “Sao sư phụ tôi không nói?”

Kỳ Quyên tiếp tục gõ chữ trên kênh nhóm: “Sư phụ không có micro”.

Bottle: “...”

Ngạo Thị Quần Hào: “Các anh em, tôi lên đây!”

Nam Cung Ưc: “Cố lên, em tin vào anh!”

Thế là Ngạo Thị Quần Hào hít một hơi thật sâu, cầm thương xông đến trước mặt Nhện Chúa. Trên đầu Nhện Chúa xuất hiện dòng chữ “Mùi thức ăn thật tươi ngon, lâu lắm rồi không được ăn thịt người ngon thế này...” Dòng chữ đại diện Boss bắt đầu tấn công.

Năm người liên tiếp tung kỹ năng, ánh sáng rực rỡ lập tức khiến động nhện tối tăm sáng như ban ngày.

Nhện Chúa nhanh chóng bị mọi người chồng chéo rất nhiều trạng thái tiêu cực lên người, y sư khiến nó liên tục mất máu, pháp sư hạ thấp phòng ngự pháp thuật của nó, còn có cầm sư làm giảm tốc độ di chuyển của nó... Con Nhện Chúa chống đỡ hàng loạt trạng thái tiêu cực vẫn vô cùng hung dữ, vung tám cái chân không ngừng gào lên.

Đột nhiên, trên màn hình của Kỳ Quyên xuất hiện một dòng thông báo: “Nhện Chúa đang chú ý tới bạn”.

Đồng thời, trên đầu Nhện Chúa hiện lên một cái tên:

“Hoa Đỗ Quyên Nở!”

Đây chính là việc điểm danh tùy ý của Boss trong truyền thuyết.

Kỳ Quyên vừa nhìn thấy tên mình đã muốn dùng khinh công nhảy lên để tránh theo phản xạ. Kết quả là vẫn chưa kịp chạy thì đã thấy miệng của Nhện Chúa đột nhiên nhả ra một sợi tơ nhện, bó chặt Hoa Đỗ Quyên Nở thành một chiếc bánh chưng...

Vì đúng lúc đang bay lên thì bị định thân, vì thế tư thế của Hoa Đỗ Quyên Nở trên màn hình vô cùng kỳ quặc, trông rất giống với “Hằng Nga bôn nguyệt[1]” một cách bất đắc dĩ.

[1] Hằng Nga bay lên cung trăng.

Hoa Đỗ Quyên Nở: “...”

Tơ nhện đã đóng băng mình đầu tiên, vận may thật là tệ.

Bị tư thế Hằng Nga bôn nguyệt định thân, Kỳ Quyên không những không thể triển khai bất kỳ chiêu thức nào, lại còn ở vào trạng thái mất máu liên tục trong mười giây, Kỳ Quyên chỉ có thể đứng im, để y sư Nam Cung Ưc nhanh chóng thêm máu cho mình.

Cuối cùng mười giây định thân đã hết, Kỳ Quyên thở phào, sau khi được thả lập tức điều chỉnh trạng thái, bắt đầu chiến đấu.

Boss nhanh chóng bị đánh còn 80% máu, sau đó trên

màn hình lại xuất hiện một dòng thông báo:

“Nhện Chúa đang chú ý đến bạn”.

Đồng thời trên đầu Nhện Chúa xuất hiện một cái tên: “Hoa Đỗ Quyên Nở!”

Kỳ Quyên không kìm được trợn mắt. Có nhầm không vậy, tùy ý điểm danh lần đầu tiên gọi cô, lần thứ hai lại gọi cô, cô thật xui xẻo mới được Boss “yêu quý” như vậy.

Kênh YY, Nam Cung Ưc cũng không kìm được nói: “Sao lại gọi Đỗ Quyên vậy?”

Nam Cung Mặc nói: “Đỗ Quyên quá anh tuấn, Boss thích Đỗ Quyên”.

Vừa nói dứt lời, trên màn hình lại một lần nữa xuất hiện dòng thông báo: “Nhện Chúa đang chú ý tới bạn”.

Lần này Kỳ Quyên không buồn trợn mắt.

Nam Cung Mặc cười ha ha, “Nhìn đi nhìn đi, tôi đã nói rồi mà, chắc chắn là Boss yêu Đỗ Quyên rồi”.

Nam Cung Ưc nói: “Thế mới thấy Boss yêu nhiều như thế nào, tùy ý điểm danh mà có thể gọi ba lần liên tiếp”.

Ngạo Thị Quần Hào nói: “So với chị Đỗ Quyên, tôi thật kém cỏi. Chị Đỗ Quyên mới là main tank của chúng ta, chống lại sự tấn công của tư nhện ba lần liên tiếp!”

Nam Cung Mặc nói: “Tôi đã nói là con nhện này thật sự rất yêu Hoa Đỗ Quyên Nở rồi, ha ha ha”.

Kỳ Quyên bị mọi người trêu chọc tới mức có chút ức

chế, không kìm được nói: “Này này, mấy người đừng có trêu tôi nữa, chẳng bao lâu là sẽ vào giai đoạn hai, liệu mà đánh đi, cẩn thận không cả nhóm bị tiêu diệt đấy”.

Giọng nói của cô nghe vừa lạnh lùng vừa nghiêm khắc.

YY im lặng như tờ, bốn người đều không nói gì nữa, giống như đột nhiên bị điểm huyết cam.

Trên màn hình máy tính, Mr. Bottle lao thẳng về phía Boss như bị động kinh, một pháp sư áo trắng phóng khoáng xuất trần đột nhiên lao vào Boss. Tư thế ấy thật quá anh tuấn, hết như muốn quyết một phen sống mái với Boss.

Dĩ nhiên Bottle đâm vào Boss chẳng khác nào trứng chọi với đá. Sau khi lao tới, Boss không hề hấn gì còn Bottle thì mất nửa máu trong nháy mắt, được Nam Cung Ưc thêm một đồng máu.

Kỳ Quyên nghi ngờ hỏi: “Bottle làm gì vậy?”

Lẽ nào anh ta lại phát minh ra cách đánh mới? Lẽ nào lao vào Boss có thể giải trừ được trạng thái gì sao?

Bên tai vang lên giọng nói như đang mỉm cười của Bottle, “Xin lỗi, lỡ tay, ấn nhầm nút”.

Kỳ Quyên: “...”

Bottle im lặng một lúc rồi nói: “Bây giờ sư phụ có micro rồi chứ? Nói chuyện đi, gõ chữ không tiện”.

Chết rồi, lộ tẩy rồi!

Kỳ Quyên nhớ lại lúc nãy mình đã từng nghiêm túc nói

với anh ta “Sư phụ không có micro”. Kết quả sau khi bị ba người kia thông đồng trêu chọc, Kỳ Quyên tính khí nóng nảy lập tức quên chuyện này, không kịp được mở miệng nói.

Bị ai đó vạch trần ngay trước mặt, mặt Kỳ Quyên nóng bừng.

Đột nhiên nhìn thấy Nhện Chúa rơi vào trạng thái co cứng miễn dịch với tấn công vật lý còn Nam Cung Mặc vẫn ngây người đứng đó cầm kiếm đâm vào người nó, Kỳ Quyên không kịp được nói: “Boss co cứng rồi, Tiểu Mặc mau dừng tay”.

Nam Cung Mặc lập tức ngoan ngoãn dừng tay, hay nói cách khác là anh ta đờ ra vì sợ giọng nói bình tĩnh như nữ hoàng ra mệnh lệnh đột ngột vang lên bên tai.

Giọng nói của Bottle vẫn rất ôn hòa, nhẹ nhàng nói: “Thật ra trạng thái co cứng rất dễ nhận biết, trên người Boss có một ký hiệu nhỏ màu xanh lục, mọi người chú ý nhận biết. Khi có ký hiệu này, những người đảm nhiệm tấn công vật lý lập tức dừng tay”.

Kỳ Quyên nói: “Ừm, cũng như vậy với trạng thái đông cứng là ký hiệu màu lam, đến lúc ấy hai người tấn công pháp thuật chúng ta dừng tay, người tấn công vật lý có thể đánh...”

Bottle nói: “Ừm, phát hiện ra rồi”.

Hai người nói chuyện trên YY như thế không có ai bên cạnh, ba người còn lại vẫn im lặng không nói gì giống như bị điểm huyệt câm.

Ngạo Thị Quần Hào hoàn toàn không ngờ nhóm trưởng mà mình tôn sùng hai ngày hôm nay lại là con gái, nhớ lại cảnh tượng ngày hôm qua mình đã nói là “sau này sẽ đi theo nhóm trưởng”, tâm trạng của Ngạo Thị Quần Hào liền có chút phức tạp.

Còn tâm trạng của Nam Cung Mặc và Nam Cung Ưc không chỉ biến động đôi chút mà còn là nổi sóng ầm ầm.

Sở dĩ hai người không nói là bởi vì họ đang lén lút chat riêng.

Nam Cung Mặc: “Đại ca, anh anh anh anh nghe thấy Đỗ Quyên nói chuyện chưa? Hắc hắc hắc hắc hắc hắc là con gái!”

Nam Cung Ưc: “Nghe thấy rồi nghe thấy rồi! Anh cũng không ngờ cô ta là con gái! Tác phong hung hăng như vậy, đấu tay đôi thần thú, dẫn nhóm qua đột phá. Anh còn tưởng anh ta, à không cô ta là nhân yêu [2]. Vãi!”

[2] Nhân yêu trong game chỉ là nam chơi nhân vật nữ.

Nam Cung Mặc: “Đại ca, anh có thấy giọng cô ta rất hay không?”

Nam Cung Ưc: “Ừ ừ, rất giống nữ hoàng, rất hay rất hay! Rất có phong cách!”

Nam Cung Mặc: “Nhanh lên nhanh lên, kéo chị này vào bang của chúng ta! Nhân tài không thể bỏ lỡ”.

Nam Cung Ưc: “... Đúng rồi, chẳng phải cậu nói không giết chết cô ta tới mức ra khỏi máy chủ thì không tên là

Nam Cung Mặc sao?”

Nam Cung Mặc: “Em mới mua nick ^_~”

Nam Cung Ưc: “...”

(4)

Dưới sự chỉ huy sắc sảo của hai lãnh đạo Bottle và Đỗ Quyên, giai đoạn hai trở nên vô cùng đơn giản. Boss bị đánh đến 10% lượng máu thì lập tức bước vào trạng thái tấn công theo nhóm giai đoạn ba, khu vực tung kỹ năng bắt đầu đọc dòng thông báo – “Nhện nghìn chân!”

“Tấn công theo nhóm rồi, mau chuẩn bị khinh công nhảy lên!” Kỳ Quyên nói vào micro, đồng thời nhanh tay nhanh mắt ấn nút khinh công bay lên. Những người khác sau khi nghe chỉ thị của cô cũng chuẩn bị sẵn sàng khinh công. Trong khoảnh khắc Boss tung “Nhện nghìn chân” thì nhanh chóng nhảy lên.

Quả nhiên kỹ năng tấn công theo nhóm này vô cùng lớn mạnh, tám cái chân của Boss giống như nhện bay trong khu vui chơi, quay 360⁰ quét khắp mặt đất. Có thể thấy nếu lúc này mọi người vẫn còn ở dưới đất thì chắc chắn cả nhóm sẽ bị tiêu diệt một cách thê thảm. May mà cách của Bottle có tác dụng, dùng khinh công bay lên có thể tránh được kỹ năng tấn công theo nhóm trên mặt đất.

Kỹ năng tấn công theo nhóm “Nhện nghìn chân” ba mươi giây một lần, vừa hay có thể dùng khinh công ba mươi giây hồi chiêu một lần để chống đỡ, chỉ cần mọi người tránh được thì thậm chí sẽ không mất máu.

Sau lần đầu tiên thành công tránh được, tinh thần của mọi người đều tập trung cao độ, vừa thấy Boss tung “Nhện nghìn chân” là lập tức nhảy lên. Cộng thêm sự chỉ huy kịp thời của Kỳ Quyên trên YY, ba lần tấn công mọi người đều tránh được.

Lượng máu của Boss nhanh chóng giảm xuống 5%, vạch máu bắt đầu nhấp nháy, rơi vào trạng thái “hồng huyết” cuối cùng.

Boss sắp chết đột nhiên gầm lên một tiếng tức giận, chia thành bốn con nhện con, nhanh chóng chạy về bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Rõ ràng là Ngạo Thị Quần Hào không đủ kinh nghiệm, Boss trước mặt đột nhiên chia thành bốn con nhện con, cậu ta đứng ngây ra đó, không biết phải làm thế nào.

Thấy bốn con nhện sắp chạy mất...

“Sư phụ định thân theo nhóm!”

Gần như là cùng lúc Bottle mở miệng, Kỳ Quyên đã ẩn kỹ năng “Thủy Diệu Ca Đầu”. Đây là kỹ năng mới nhất của cầm sư cấp 51 – Phóng cầm âm, khiến kẻ địch trong phạm vi hai mét rơi vào trạng thái định thân, liên tục ba giây.

Khi ba giây sắp hết, Bottle nhanh chóng triệu hoán con rùa, vật nuôi của mình ra, tung ra kỹ năng thần thú “liệt nham”, ép tất cả kẻ địch tấn công nó, những con nhện con sau khi hết bị định thân muốn chạy trốn đã lại bị rùa kéo lại.

Sự phối hợp ăn ý và hoàn mỹ này khiến ba người còn

lại trợn mắt há mồm!

Nếu không phải Đỗ Quyên phản ứng nhanh, nếu không phải Bottle nhanh chóng triệu hoán rùa thì bốn con nhện con mà Boss biến thành có lẽ sẽ chạy thoát. Một khi chúng chạy thoát thì cũng có nghĩa là trước đó họ đánh đều uổng công vô ích.

Mọi người không kịp được toát mồ hôi lạnh.

Thái độ của Bottle vẫn rất bình tĩnh, mỉm cười nói trên YY: “Được rồi, may mà không có gì nguy hiểm, Ngạo Thị tiếp tục dụ địch, giải quyết mấy con nhện con này là chúng ta sẽ qua cửa”.

Đột nhiên Ngạo Thị Quần Hào cảm thấy có chút áy náy.

Thực ra lúc này khi xuất hiện bốn con nhện, cậu ta cũng có thể dùng kỹ năng “Trào phúng quần thể” của chiến sĩ để giữ bốn con nhện. Nhưng một người thiếu kinh nghiệm như cậu ta, nhìn thấy Boss đột nhiên phân thân nên vô cùng lúng túng, không thể nhanh chóng phản ứng để cứu vãn tình thế, không như Đỗ Quyên và Bottle... Đây chính là sự khác biệt giữa cao thủ và tân thủ.

Mang theo tâm trạng áy náy và khâm phục, Ngạo Thị Quần Hào dùng kỹ năng của mình để giữ mấy con nhện. Nam Cung Mặc bắt đầu tung kỹ năng tấn công theo nhóm của kiếm khách, Bottle cũng triệu hoán thần thú có kỹ năng tấn công theo nhóm. Chưa đầy nửa phút, bốn con nhện con với lượng máu không nhiều đã bị mọi người hợp lực đánh chết.

Kênh Thế giới cùng lúc xuất hiện một dòng thông cáo cỡ chữ lớn:

“Chúc mừng hiệp sĩ Hoa Đổ Quyên Nở, Mr. Bottle, Ngạo Thị Quần Hào, Nam Cung Ưc, Nam Cung Mặc đã thuận lời hoàn thành Phụ Bản Động Nhện, là những người đầu tiên giết chết Nhện Chúa ẩn thân!”

Thông tin này lại một lần nữa khiến Kênh Thế giới sục sôi:

{Thế Giới} {Manh Manh Đứng Lên}: Sặc! Lại là nhóm của Hoa Đổ Quyên Nở!

{Thế Giới} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Xúc động quá, lại là sư phụ và sư huynh của tôi! Sư phụ sư huynh ơi, tôi rất yêu hai người >_<

{Thế Giới} {Trâu Bò Hay Không Còn Tùy Người}: May mắn vậy sao, gặp hần Boss ẩn thân? Ông đây đánh mười vòng Động Nhện mà chưa gặp Boss ẩn thân một lần nào! Đúng là tức chết đi được!

{Thế Giới} {Xin Đừng Chú Ý Đến Tôi}: Nói mới thấy nhóm này có gì đó rất kỳ lạ. Chẳng phải hôm qua Nam Cung Mặc còn vác loa rêu rao nói là không giết Hoa Đổ Quyên Nở đến mức phải ngừng chơi sao, sao thoát một cái lại cùng lập nhóm đánh yêu quái rồi?

{Thế Giới} {Trâu Bò Hay Không Còn Tùy Người}: Tôi đã nhìn thấy Nam Cung Mặc truy sát Mr. Bottle ở cửa Lạc Dương rất nhiều lần rồi.

{Thế Giới} {Tiêu Sái Ca}: Lẽ nào là hóa thù hận thành sức mạnh?

Nhìn thấy những thông tin đó trên kênh Thế giới, bạn Nam Cung Mặc không khỏi có chút đỏ mặt.

May mà Hoa Đỗ Quyên Nở hoàn toàn không chú ý đến những thông tin đó, Mr. Bottle hình như cũng không bận tâm tới những ân oán đó, Nam Cung Mặc cũng yên tâm, mạnh dạn tiếp tục lấy “nick mới mua” làm lý do, mặt dày gửi mặt cười đáng yêu trong kênh nhóm.

{Thế Giới} {Tiên Tiên}: Đúng rồi, các vị đại hiệp đã đánh chết Boss ẩn thân, Nhện Chúa để lại trang bị gì vậy?

{Thế Giới} {Manh Manh Đứng Lên}: Nào nào, các vị đã giết Boss ẩn thân, hãy khoe trang bị để mọi người mở rộng tầm mắt cái nào!

Trong Phụ Bản Động Nhện, những người vừa mới đánh chết Boss đang do dự không biết để ai mở trang bị.

Bởi vì trang bị mà Boss rớt lại trong game này là ngẫu nhiên. Cho dù là sau khi đánh chết Boss, người chơi A và người chơi B đi mở gói đồ thì trang bị xuất hiện có thể cũng không giống nhau. Thông thường sau khi cả nhóm đánh chết Boss, chuyện mở trang bị sẽ giao cho người may mắn với hy vọng sẽ lấy được những trang bị tốt.

Boss ẩn thân rất hiếm gặp, trang bị rớt lại dĩ nhiên cũng vô cùng cao cấp. Nếu là nhóm bạn thân thì ai đi lấy trang bị cũng không vấn đề gì. Nhưng trong nhóm có hai thành viên mới vào, Kỳ Quyên vẫn quyết định hỏi ý kiến

của mọi người. Thế nên liền hỏi trên YY: "Ai đi mở gói đồ đây?"

Nam Cung Mặc nhìn hót nói: "Chị Đỗ Quyên chị mở đi mở đi ^_^"

Nam Cung Úc cũng nói theo: "Đỗ Quyên mở đi."

Ngạo Thị Quần Hào nói: "Chị mở đi, chị là nhóm trưởng"

Kỳ Quyên im lặng một lúc, nói với ai đó không lên tiếng: "Ờ, Bottle đâu?"

Bottle nói: "Đây".

Kỳ Quyên nói: "Đồ đệ may mắn chứ? Hay là đồ đệ mở?"

Bottle mỉm cười: "Thôi sư phụ mở đi ạ, từ nhỏ đến lớn mỗi lần bốc thăm trúng thưởng, phần thưởng lớn nhất của đồ đệ là một cái chậu rửa mặt".

Kỳ Quyên: "..."

Thế là trước sự mong đợi của mọi người, Kỳ Quyên bước lên trước mở "gói đồ thần bí mà Nhện Chúa để lại".

Trong cửa sổ vật phẩm hiện lên trên màn hình có ba trang bị màu tím.

Trang bị trong game phân thành năm cấp trắng, lục, lam, tím, bạc. Trang bị màu trắng, lục là trang bị rớt lại khi đánh tiểu quái, có thể bán cho thương nhân trong game để đổi lấy chút tiền tiêu vặt; trang bị màu lam là trang bị được

thường khi làm nhiệm vụ, cũng là trang bị chủ yếu của người chơi game hiện nay; trang bị tím là trang bị cao cấp mà chỉ có đánh những Boss đặc biệt mới rớt lại.

Còn trang bị màu bạc là trang bị cao cấp hơn cần người chơi dùng những nguyên liệu đặc biệt và kỹ năng sinh hoạt như khâu, rèn để tự mình chế tạo, thuộc tính cũng tốt hơn trang bị tím. Hiện tại mọi người đều bận nâng cấp, vẫn chưa có người nghiên cứu cái này. Vì thế tính ở thời điểm hiện tại, trang bị màu tím đã được coi là trang bị tốt nhất.

Một lần rớt ba trang bị màu tím, Boss ẩn thân quả nhiên là danh bất hư truyền.

Kỳ Quyên kiểm tra kỹ thuộc tính của trang bị, có một cây trường thương là vũ khí của chiến sĩ, một chiếc nhẫn tăng khả năng tấn công vật lý, mục lựa chọn nghề nghiệp có viết chiến sĩ, kiếm khách đều dùng được, một bộ quần áo tăng khả năng phòng ngự pháp thuật, mục lựa chọn nghề nghiệp có viết: pháp sư, cầm sư đều dùng được.

Như vậy là dĩ nhiên trường thương sẽ chia cho Ngạo Thị Quần Hào, nhẫn có thể chia cho Ngạo Thị Quần Hào cũng có thể chia cho Nam Cung Mặc. Nếu Ngạo Thị đã lấy vũ khí rồi thì dĩ nhiên Kỳ Quyên sẽ chia nhẫn cho Nam Cung Mặc.

Nam Cung Mặc xúc động tới mức múa máy chân tay, nói với Nam Cung Ước trên kênh chat riêng: "A a a a, em lấy được nhẫn rồi! Em còn tưởng cô ta sẽ nhét tất cho Ngạo Thị Quần Hào cơ! Suy cho cùng thì người ta cũng là nhóm bạn thân mà!"

Trang bị mà hai nghề nghiệp đều có thể lấy thì phân phát như thế nào, quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay nhóm trưởng. Không ngờ Hoa Đỗ Quyên Nở không tính toán chuyện cũ, chí công vô tư, chia cho mình một chiếc nhẫn cao cấp. Bỗng chốc Nam Cung Mặc cảm động tới mức nước mắt đầm đìa, đồng thời cảm thấy trước đây mình đã treo thưởng giết Hoa Đỗ Quyên Nở lại còn vác loa chửi cô ta thật đúng là ngu ngốc hết chỗ nói.

Nam Cung Mặc: “Đại ca, anh mau chóng kéo cô ta vào bang chúng ta! Nhanh lên, cẩn thận không lại bị người khác cuỗm mất!”

Đột nhiên Nam Cung Ưc nảy ra một ý rất hay, “Ừ, nhiệm vụ này giao cho cậu nhé, anh tin tưởng cậu, cố lên ^_^”

Nam Cung Mặc: “...”

Nam Cung Mặc và Nam Cung Ưc ở đó bàn bạc kế hoạch lôi kéo nhân tài, còn Kỳ Quyên ở bên kia máy tính lại đang do dự không biết phân phát bộ quần áo này như thế nào. Bộ quần áo “Mặc Ngân” tăng thêm 150 điểm phòng ngự pháp thuật, 100 điểm phòng ngự vật lý, đồng thời còn tăng thêm 1000 điểm khí huyết, so với trang bị màu lam chỉ tăng mười mấy điểm phòng ngự và mấy trăm điểm khí huyết thì đúng là một sự nhảy vọt về chất...

Thú thực, nhìn thấy trang bị tốt như vậy, dĩ nhiên Kỳ Quyên rất muốn có. Nhưng bộ quần áo này pháp sư và cầm sư đều có thể mặc. Điều đó cũng có nghĩa là Bottle cũng rất cần.

Kỳ Quyên do dự một lúc, đang định hỏi trên YY xem nên chia bộ quần áo này như thế nào thì nghe thấy Bottle khẽ nói: “Quần áo sư phụ lấy đi, những nguyên liệu như tơ nhện thì cho đệ tử”.

Nhìn xem người ta hào phóng chưa kia, trực tiếp ăn nút từ bỏ, nhường lại trang bị.

Kỳ Quyên thấy hơi cảm động, cầm bộ quần áo vui sướng mặc lên người, thuộc tính nhân vật được nâng lên nhanh chóng, quan trọng là bộ quần áo này mặc rất đẹp.

Quần áo màu đen, ở phần đuôi váy trang trí hoa văn màu bạc, bộ quần áo màu đen bó sát giống cái tên “Mặc Ngân” của nó, nhìn trông có vẻ giống với một bức tranh thủy mặc nho nhã, mặc lên người của một cầm sư trông vô cùng gợi cảm.

Bottle đứng trước mặt Hoa Đỗ Kỳ Quyên Nở ngấm ngĩa một chút, gửi tin nhắn trên kênh nhóm: “Được đấy, rất đẹp :)”

Kỳ Quyên mặc trang bị mới, tâm trạng rất tốt, nói trên kênh nhóm: “Hehe”

Mọi người đều rất vui vì có được trang bị mới, phấn khích một hồi rất lâu, đột nhiên Bottle nói: “Tôi có việc phải out đây, hẹn gặp mọi người sau :)”

Kỳ Quyên nói: “Sao out sớm vậy?”

Hoàn toàn không phải là lưu luyến, chỉ là buột miệng hỏi mà thôi.

Bottle gửi tin nhắn chat riêng, "Đồ đệ phải viết truyện, bạn chơi game mấy hôm không post truyện rồi".

Hoa Đỗ Quyên Nở: "..."

Suýt chút nữa thì quên, tên tác giả khốn kiếp này mấy hôm không post phần mới của "Dị thể du hiệp lục" rồi!

Anh ta đúng là Mr. Bottle, là Thịt Kho Tàu!!

Bỗng chốc Kỳ Quyên cảm thấy trong lòng như có một đàn voi chạy qua, rốt cuộc mình nên vờ như không biết hay nói mình chính là Hoa Đỗ Quyên Nở đã lỡ tay ném đá anh ta đây? Rốt cuộc là nên lưu luyến không muốn anh ta offline sớm, ở lại chơi thêm một chút hay là nhanh chóng đuổi anh ta đi để anh ta nhanh chóng viết truyện đây?

Kỳ Quyên đang do dự thì thấy anh ta gõ một hàng chữ: "Sư phụ chính là Đỗ Quyên đã lỡ tay đúng không?"

Kỳ Quyên không thể giả vờ được nữa, đành phải mặt dày gõ một chữ với tâm trạng vô cùng phức tạp: "Ừm..."

"Lúc đầu chỉ là nghi ngờ nên mới bái sư, không ngờ lại trùng hợp như vậy, đúng là sư phụ :)"

Đúng là nhìn thấy Đỗ Quyên lỡ tay, tò mò nên mới bái sư. Điều đó khiến một người làm sư phụ như cô còn mặt mũi nào đây!

(5)

Mr. Bottle nói phải viết truyện xong nhanh chóng offline, trước đó Kỳ Quyên đã từng add QQ của anh ta, thế

nên gọi anh ta trên QQ: "On không?"

Cô nhanh chóng nhận được câu trả lời: "Có, đang chuẩn bị viết truyện".

Là fan của anh ta, đột nhiên Kỳ Quyên cảm thấy mình suốt ngày kéo anh ta đi chơi game để anh ta có cơ không viết truyện thật là không tốt. Cô chần chừ một lúc rồi nói: "Hay là anh đưa tài khoản cho tôi, tôi giúp anh nâng cấp, anh chuyên tâm viết truyện là được rồi".

Thấy anh ta không có phản ứng gì, Kỳ Quyên cũng cảm thấy đề nghị này của mình có chút đường đột, thế nên bổ sung thêm: "Nếu anh lo lắng tôi đổi mật khẩu, anh có thể kết nối với điện thoại của mình".

Mr. Bottle nói: "Ồ, tôi không lo lắng chuyện đó, tôi không vội nâng cấp".

Kỳ Quyên vội nói: "Không sao, tôi có thể chơi hai nick cùng lúc, nhóm lúc này vẫn chưa giải tán, dùng nick của anh cùng mọi người tiếp tục nâng cấp trong Động Nhện là được".

"Vậy thì phiền cô rồi :)"

"Không phiền đâu".

Thế là Mr. Bottle liền gửi tài khoản và mật khẩu cho Kỳ Quyên qua cửa sổ chat.

Kỳ Quyên vừa nhìn mật khẩu của anh ta là pingzi0229, trong lòng có chút nghi hoặc, "29 tháng 2 là sinh nhật anh à?"

Bottle nói: “Bị cô phát hiện rồi :)”

Anh ta tên là Mr. Bottle, trong tiềm thức của Kỳ Quyên luôn nghĩ rằng anh ta thuộc cung Bảo Bình, không ngờ anh ta lại thuộc cung Song Ngư dịu dàng lãng mạn nhất trong mười hai cung, hơn nữa còn sinh vào ngày 29 tháng 2, là “song ngư vô cùng hiếm có” bốn năm sinh nhật một lần...

Song Ngư bốn năm mới có, hình như có chút đáng thương? Người khác mỗi năm tổ chức sinh nhật một lần còn anh ta chỉ có thể cách bốn năm mới sinh nhật một lần. Hồi nhỏ nhìn người khác ăn bánh gato thối nển chắc chắn là rất buồn?

Trong đầu hiện lên bộ dạng ảm ức của Bottle bé nhỏ khi nhìn người khác ăn bánh gato, đột nhiên Kỳ Quyên cảm thấy rất đáng yêu.

Đây là lần đầu tiên cô gặp người sinh ngày 29 tháng 2 của năm Nhuận!

Không kìm được muốn trêu chọc anh ta: “Thế thì chẳng phải bốn năm mới được đón sinh nhật một lần sao? Hồi nhỏ không buồn sao?”

Bottle mỉm cười nói: “Tôi đón sinh nhật theo lịch âm, mười tám tháng riêng, năm nào cũng có :)”

“...” Lần đầu tiên Kỳ Quyên bị chặn họng không nói lên lời.

Sặc! Nhất thời phần khích quên rằng có lịch âm!

Mặc dù phần lớn mọi người đều đón sinh nhật theo lịch

dương, nhưng có một số người vẫn quen theo lịch âm, đặc biệt là người là lịch dương bốn năm mới có một lần như anh ta, chỉ nghĩ thôi cũng biết chắc chắn anh ta ăn sinh nhật theo lịch âm!

Kỳ Quyên rất muốn cào tường, không biết vì sao ở trước mặt anh ta cô lại trở nên mất bình tĩnh như vậy. Bottle lại nói thêm: "Lớn rồi rất ít khi tổ chức sinh nhật, có điều sinh nhật lịch dương bốn năm một lần vẫn cùng các bạn tổ chức chúc mừng. Năm sau là năm Nhuận, định tụ tập bạn bè. Đến lúc ấy nếu có thời gian thì cô cùng đến ăn bánh gato nhé :)"

Lời mời với ngữ khí rất tự nhiên nhưng lại khiến tim Kỳ Quyên đập thình thịch.

Bạn?

Anh ta coi mình là bạn?

Không phải độc giả, không phải bạn qua mạng, không phải sư phụ... mà là bạn?

Cảm giác này thật tuyệt.

"Ok, có thời gian nhất định sẽ đến!" Kỳ Quyên vui vẻ nhận lời, sau đó lại gửi một tin nhắn, "Anh mau viết truyện đi, không thì mọi người lại oán trách đấy!"

Không biết vì sao câu nói này lại có chút gì đó "thiên vị". Trước kia, cô là người hung dữ nhất trong số những người oán trách, quả nhiên sau khi quen anh, ngay cả việc giục anh ta viết truyện cũng quên, ngược lại còn lôi kéo anh chơi game, thật đúng là tội lỗi tội lỗi...

“Ok, tôi đi viết truyện đây, cô cũng đừng chơi khuya quá”.

“Ừm, cố lên!”

“Ok :)”

Bottle nhanh chóng offline, Kỳ Quyên nhìn nick QQ biến thành màu xám, im lặng một lúc.

Đột nhiên nhớ ra mình sinh cuối tháng mười thuộc cung Bọ Cạp, là chòm sao độc mồm, hung dữ nhất trong mười hai chòm sao.

Trên mạng đã từng lưu truyền một câu chuyện cười liên quan đến cung Bọ Cạp: Chuyện xui xẻo nhất của mười hai cung là gì: cung Bạch Dương: đắc tội Bọ Cạp; Cung Kim Ngưu: đắc tội Bọ Cạp; Cung Song Tử: đắc tội Bọ Cạp... Trong mắt của mọi người, người thuộc cung Bọ Cạp hình như rất đáng sợ.

Thực ra cũng không đáng sợ như thế chứ?

Kỳ Quyên không kìm được soi gương, cảm nhận, mắt to, toàn thân toát lên phong thái chính trực của một vị luật sư, rất giống người tốt mà!

Vậy cung Song Ngư thì sao?

Đột nhiên Kỳ Quyên có chút tò mò. Vốn dĩ cô không bao giờ tin học thuyết về các chòm sao, nhưng hôm nay sau khi biết Bottle thuộc cung Song Ngư, cô lại muốn tìm hiểu đặc điểm chòm sao của anh ta.

Ngón tay nhanh chóng gõ cung Song Ngư trên trang tìm kiếm, nhưng kết quả tìm kiếm được liệt kê ra lại khiến cô giật nảy mình.

Bạn đời thích hợp nhất của nam giới cung Song Ngư: nữ giới cung Bọ Cạp.

Hai người đều là chòm sao thuộc nguyên tố nước, đều trọng tình cảm, nhưng hai người một cương một nhu, bù trừ lẫn nhau. Sự thông minh tháo vát của nữ giới Bọ Cạp kết hợp với sự lãng mạn dịu dàng của nam giới Song Ngư, thật đúng là một cặp trời sinh.

Dĩ nhiên là về mặt quan hệ chăn gối, cả hai đều có thể bày tỏ ham muốn của mình một cách mãnh liệt, tận hưởng cuộc sống tươi đẹp.

Cái gì mà linh tinh lộn xộn thế này, ngay cả quan hệ chăn gối cũng đem ra nói!

Kỳ Quyên bất giác nóng ran, vội vàng đóng trang tìm kiếm.

Trên trang web vừa rồi có một đồng miêu tả về “đời sống chăn gối sau hôn nhân” của Bọ Cạp và Song Ngư, thậm chí có người còn comment nói, mình là Bọ Cạp, chồng là Song Ngư, quả thật về mặt này rất hợp nhau, cả hai đều cảm thấy rất thỏa mãn...

Nhớ tới Bottle là Song Ngư, cô tìm kiếm Song Ngư cũng là vì tò mò về đặc điểm của anh ta, kết quả lại tìm được nhiều thứ không “trong sáng” thế này, bỗng chốc Kỳ Quyên cảm thấy toàn thân khác lạ, thậm chí còn có chút

chột dạ.

Thật sự cô chỉ muốn tìm hiểu một chút thôi...

Bỏ qua cảm giác khó hiểu trong lòng, hít một hơi thật sâu để ổn định nhịp tim, Kỳ Quyên mở Client Danh kiểm online, đăng nhập tài khoản của Mr. Bottle, nói trên kênh nhóm: "Tôi mở nick Bottle cùng mọi người tiếp tục vào Động Nhện, được không?"

Ngạo Thị Quần Hào mấy ngày qua đều theo Kỳ Quyên, nhóm trưởng nói như vậy dĩ nhiên cậu ta không có ý kiến gì. Còn Nam Cung Úc và Nam Cung Mặc đang âm mưu lên kế hoạch lôi kéo Hoa Đỗ Quyên Nở và Mr. Bottle vào bang hội của mình, dĩ nhiên sẽ không phản đối đề nghị này.

Mặc dù trong đội thiếu đi một người đánh quái sẽ chậm hơn một chút, có điều hôm nay bốn người lập nhóm vào Phụ Bản đã chơi được mấy vòng, thêm vào đó là cùng nhau đánh chết Boss ẩn thân Nhện Chúa, đến bây giờ đã phối hợp với nhau khá ăn ý. Bốn người đánh tiểu quái hoàn toàn không có vấn đề gì.

Kỹ năng tấn công theo nhóm của cầm sư quá ít, Kỳ Quyên quyết định để Hoa Đỗ Quyên Nở đi theo Mr. Bottle, còn mình thì mở nick của Mr. Bottle, mang theo con hổ nhỏ lanh lợi của anh ta cùng với nhóm đi diệt quái.

Nhìn những phím kỹ năng tắt mà anh ta cài đặt, một cao thủ game online như Kỳ Quyên cũng không tìm được thăm thán phục trong lòng.

Cài đặt như thế vừa nhìn đã biết là cao thủ, kỹ năng

thường dùng và kỹ năng khẩn cấp được đặt ở vị trí vô cùng hợp lý, nhìn vào là biết ngay. Bố cục của các phím E, Q, R khiến ngón tay có thể ấn được kỹ năng mà mình muốn trong thời gian nhanh nhất, đặc biệt là lúc PK, có thể nhanh chóng phản ứng để hoàn thành những đợt tấn công liên tục.

Việc cài đặt kỹ năng của Kỳ Quyên cũng tương tự như anh ta, vì thế nhanh chóng thích nghi được với cách đặt phím tắt của anh ta, cùng nhóm diệt quái trong Động Nhện nửa tiếng, năm người cùng lên cấp 55.

Ngạo Thị Quần Hào: “Các vị, ngày mai tôi còn phải đi học, out trước đây”.

Nam Cung Ưc nói: “Trường tôi mười hai giờ cắt mạng nên tôi cũng out đây, bye bye các vị”.

Chắc học đều là sinh viên, gần mười hai giờ là lần lượt offline.

Nam Cung Mặc vẫn còn trong nhóm, đợi hai người kia offline, anh ta mới gõ chữ trên kênh nhóm: “Chị Đỗ Quyên ơi, muốn bàn bạc với chị chuyện này ^_”

Mặt cười ấy làm cho Kỳ Quyên toàn thân nổi hết da gà, vội vàng hỏi: “Nói đi, chuyện gì?”

Nam Cung Mặc nói: “Chị và đồ đệ của chị vẫn chưa có bang hội đúng không? Hay là vào bang của bọn em? {Chớp mắt}”

“...”

“Sau này sẽ mở vườn bang hội, cấp 60 bắt đầu làm nhiệm vụ của bang hội, nâng cấp rất nhanh, sau khi lên cấp cao nhất sẽ mở bang chiến và Phụ Bản thách đấu giữa các anh hùng trong bang hội, nhà ăn và hiệu thuốc của bang hội còn bán rất nhiều đạo cụ và vật cưỡi hiếm có, kỹ năng sinh hoạt sau cấp 60 cũng phải ở bang hội mới có thể nâng cấp... vào bang hội sẽ không bị thiệt đâu ^_”

Kỳ Quyên im lặng một lúc rồi mới không kìm được hỏi: “Phần phía trước dấu ba chấm là cậu copy trên mạng đúng không?”

Quả nhiên nói trúng tim đen.

“Ặc, bị phát hiện rồi”. Nam Cung Mặc mặt dày nói, “Em cảm thấy chị rất lợi hại. Em nhận chị làm chị được không ^_”

“Đừng, tôi không bao giờ nhận họ hàng bữa bãi trong game”.

“Vậy em báỉ chị làm sư phụ được không ^_”.

“Trên cấp 50 không thể báỉ sư”.

“Vậy thì em nhận Bottle làm anh, sau đó gọi chị là sư phụ giống như anh ấy được không ^_”

“...”

“Cứ vậy nhé, sau này sư phụ hãy dạy bảo đồ đệ, lần sau tiếp tục cùng sư phụ đánh Boss!”

Mình vẫn chưa đồng ý mà cậu ta đã bắt đầu mặt dày gọi sư phụ rồi. Cuối cùng Kỳ Quyên đã hiểu “dai như kẹo

kéo" trong truyền thuyết có nghĩa là gì rồi.

Bị Nam Cung Mặc đeo bám tới mức không biết làm thế nào, Kỳ Quyên đành phải miễn cưỡng đồng ý gia nhập Nam Cung Thế Gia. Anh ta lại tiếp tục kiên trì không biết mệt mỏi mời Mr. Bottle. Kỳ Quyên vội giải thích: "Tôi đang vào nick của Bottle, có vào bang hội hay không hôm nào anh ta vào game thì cậu hỏi sau".

"Ok, vậy hôm khác đệ tử hỏi huynh ấy, đệ tử out trước đây, bye bye sư phụ".

"Bye bye..."

Cuối cùng đã xử lý xong cái tay Nam Cung Mặc "kẹo kéo" đó, Kỳ Quyên thở phào, đóng Client, định đi ngủ sớm.

Vừa leo lên giường, đột nhiên nhớ ra người nào đó sau khi mở hồ liền đi chơi game, mới mở mà không post chương mới, đã mấy ngày rồi không viết một chữ nào. Hôm nay anh ta out sớm để viết truyện, chắc là phải post phần mới rồi mới đúng?

Kỳ Quyên mở nhãn Favourite với tâm trạng đầy mong đợi, sau đó cảm Kỳ Quyên rớt xuống đất.

Tối nay anh ta post liên tiếp bảy chương, được độc giả mệnh danh là "chàng bảy lần một đêm"...

Mr. Bottle thật đúng là bom nguyên tử "không nổ thì thôi, nổ thì thật kinh", trong người tiềm ẩn năng lượng vô hạn, post liên bảy chương, thật là vô cùng anh tuấn!

Đột nhiên Kỳ Quyên ham muốn vò nát khuôn mặt đại

thần này rồi lại vò nó về nguyên dạng.

Chương 7: Đấu võ cầu thân

(1)

Là một fan trung thành của Thịt Kho Tàu, thấy anh ta post bảy chương liên tiếp, Kỳ Quyên vô cùng vui sướng, vội vàng click vào đó xem nội dung mới post hôm nay, bảy chương ba vạn chữ, chưa đầy mười phút đã đọc xong. Kỳ Quyên cảm thấy vẫn chưa đã, lại thích thú đọc một lượt nữa.

Nói đúng ra, tiểu thuyết trong series Du Hiệp Lục là phần tiếp theo của series Danh Kiếm, trong tiền đề bối cảnh lớn không thay đổi, kể câu chuyện xông pha giang hồ của các nhân vật chính khác nhau.

Kỳ Quyên bắt đầu đọc tác phẩm của anh ta từ “Danh kiếm”, đọc đến “Dị thể du hiệp lục”, cảm giác giống như tận mắt nhìn thấy các nhân vật từng bước trưởng thành, có tình cảm vô cùng sâu sắc với các nhân vật dưới ngòi bút của anh ta. Đặc biệt trong bảy chương anh ta post ngày hôm nay đã nhắc đến nhân vật nam chính quy ẩn giang hồ trong “Danh kiếm”...

Kỳ Quyên đọc xong mà không khỏi suy tư.

Lúc mới đọc “Danh kiếm” mình vẫn còn là sinh viên, bây giờ đã là một luật sư. Nhân vật nam chính trong “Danh kiếm” hồi ấy tuổi đời còn trẻ đã hô mưa gọi gió trên giang hồ. bây giờ đã là “lão tiền bối” tóc bạc phơ, có cả cháu gái rồi.

Thật đúng là thời gian thấm thoát thoi đưa, năm tháng

không tha cho con người.

Kỳ Quyên mãi ngẩn ngối sự đời thì đột nhiên nick QQ của Mr. Bottle sáng lên.

Cô ngửa tay gõ một hàng chữ: “On không?”

Một lúc sau anh ta nhắn lại: “Sao vậy sư phụ?”.

Được anh ta gọi là sư phụ trên QQ, Kỳ Quyên có chút vui mừng và ngạc nhiên, hàng chữ “Tôi là fan trung thành của anh, vô cùng yêu thích truyện của anh, có thể tặng tôi một cuốn sách có chữ ký được không” vừa mới gõ xong do dự một lúc... lại xóa đi.

Nếu đã được gọi là sư phụ, vậy thì phải ra dáng sư phụ một chút.

Thế là Kỳ Quyên nhếch mép cười đầy cá tính nói: “Ừm, tài khoản game của đồ đệ cứ vớt cho ta. Mấy ngày tới ta giúp đồ đệ nâng cấp, đồ đệ dành thời gian viết truyện là được rồi”.

“...”. Mr. Bottle dùng dấu ba chấm để bày tỏ tâm trạng của mình.

Kỳ Quyên không thể hiểu được tâm trạng của anh ta, nói tiếp: “Dù sao thì game này trước khi lên cấp cao nhất là cấp 80 cũng chẳng có gì thú vị, không cần thiết phải suốt ngày lãng phí thời gian đi làm những nhiệm vụ vô vị ấy”.

Bottle im lặng một lúc mới nói: “Sư phụ cảm thấy đồ đệ chơi game bỏ bê viết truyện sao T_T”.

“...”.

Anh ta gửi biểu tượng T_T khóc lóc ra vẻ ảm ức đáng thương. Điều này khiến Kỳ Quyên vô cùng sửng sốt, hình tượng Thịt Kho Tàu trong lòng hình như đang dần dần sụp đổ...

"Lúc này ở mục comment có một đồng người đánh điểm trừ, chữ đồ đệ chơi game không post truyện T_T".

"...".

Không biết vì sao, nhìn thấy biểu tượng mếu máo này của anh ta Kỳ Quyên lại thấy mềm lòng.

Hôm nay anh ta đã offline từ sớm để chạy đi viết truyện, cả buổi tối viết bảy chương ba vạn chữ, gõ đến đau cả tay, nhất định chẳng dễ dàng gì, vui sướng mò lên mạng post truyện, kết quả lại nhìn thấy ở mục comment có người đánh điểm trừ, chữ anh ta. Nhất định là tâm trạng của anh ta rất ức chế.

Trong lúc mềm lòng, đột nhiên Kỳ Quyên muốn làm gì đó để an ủi anh ta, thuận theo ý anh ta dĩ nhiên là không được, đối phương đâu phải là con gái, những lời an ủi thường dùng trên mạng như "xoa đầu", "ôm ôm" càng không được.

Thế là Kỳ Quyên quyết định dùng hành động thực tế, mở trang truyện "Dị thể du hiệp lục", bắt đầu comment từ chương đầu tiên.

Chương 1: "Mở đầu viết rất hay. Cho điểm + 2".

Chương 2: "Cuối cùng nam chính đã xuất hiện, tôi rất

thích anh ta. Cho điểm + 2”.

Chương 3: “Cô gái này có phải nữ chính không? Trông rất đáng yêu. Cho điểm + 2”.

...

Chương 10: “Hôm nay post nhiều như vậy, thật vất vả quá, tiếp tục cố gắng nhé, bóp vai. Cho điểm + 2”.

Tác giả nào đó ở bên kia máy tính thấy QQ sư phụ không có động tĩnh gì, trong lúc nhàn rỗi refresh trang truyện, kết quả... từ đầu đến cuối Hoa Đỗ Quyên Nở đều cộng điểm.

Nhìn hàng điểm + 2 thẳng tắp, đột nhiên tâm trạng của tác giả rất phức tạp.

Trên QQ, cuối cùng Kỳ Quyên đã cho điểm xong, nghiêm túc gõ một hàng chữ: “Ta đã bù lại số điểm mà bọn họ trừ của đồ đệ rồi, đừng ức chế nữa”.

Tác phong nhanh chóng dứt khoát thật, trong nửa phút cho điểm mười chương, quả thực khiến người ta phục sát đất.

Có điều, vì sao lại có cảm giác... giống như cô đang an ủi mình?

Khụ khụ, đây chắc chắn là ảo giác.

“Đúng rồi, tài khoản game của đồ đệ ta sẽ luyện giúp đồ đệ. Đồ đệ muốn vào game thì hãy nói với ta trên QQ một tiếng”. Kỳ Quyên nói: “Còn nữa, tốt nhất là đồ đệ nên thiết lập một hòm thư an toàn, kết nối với điện thoại, nếu

không bị hack nick thì phiền phức lắm”.

“Vâng, cảm ơn sư phụ :)”.

“Đừng khách sáo :)”. Kỳ Quyên không kìm được mỉm cười. Đột nhiên cô phát hiện sau khi đã quen với mặt cười :) của Bottle, trông biểu tượng mặt cười ấy rất đáng yêu.

Kỳ Quyên không kìm được thầm tưởng tượng đáng về của Mr. Bottle khi gỡ biểu tượng này. Nếu bút danh của anh ta là Thịt Kho Tàu, vậy thì có lẽ anh ta là một cậu nam sinh mập mạp với khuôn mặt bánh bao rất đáng yêu?

Kỳ Quyên hoàn toàn không nghĩ tới khả năng “Nếu Mr. Bottle không thuộc cung Bảo Bình” “thì Thịt Kho Tàu cũng không phải là mặt bánh bao”.

Người nào đó đang bị tưởng tượng có mặt bánh bao nhân thịt đang vươn vai dễ chịu trước máy tính, sau đó tìm Mr. Virus trong nick bạn thân QQ, mở cửa sổ chat.

“Virus on không?”.

Một lúc sau, bên kia mới trả lời: “Đang tắm – ing”.

“...”. Tắm mà còn có thể lên QQ?

Bottle đang bắn khoản thì bên kia lại nói: “Tôi là vợ anh ấy, anh tìm anh ấy có chuyện gì không?”.

Là vợ, sặc. Bottle ho một tiếng, thân thiện chào hỏi: “Xin chào Lục phu nhân :)”.

“Vâng vâng, chào anh. Anh ấy sắp ra rồi, tôi để anh ấy nói chuyện với anh nhé ^_”.

Đột nhiên trong long có chút ngưỡng mộ, haiz, vợ chồng người ta thật tình cảm, một người đi tắm, người kia chơi máy tính, thoải mái lên QQ của nhau, đâu có giống người độc thân như mình, lúc đi tắm chỉ có thể ẩn nick QQ.

Một lúc sau, Virus mới gửi tin nhắn: “Tìm mình làm gì?”.

“...”.

“Mình bảo là cậu tìm mình có chuyện gì? Dấu ba chấm có nghĩa là gì?”. Mr. Virus có chút ức chế, mới tắm được một nửa thì bị bà xã đại nhân gọi ra bảo có người tìm, kết quả là người tìm anh chỉ gửi dấu ba chấm?

“Bị cảnh tượng ân ái của vợ chồng cậu kích thích, đột nhiên mình quên mất là mình tìm cậu định nói gì rồi”. Bottle gõ hàng chữ ấy, một lúc sau anh lại gửi một tin nhắn, “Đợi mình nhớ ra sẽ tìm cậu, G9”.

Sau đó anh offline.

Mr. Virus ở đầu bên kia không thể nhắn nhin được, không cần nhắn nhin nữa, cuối cùng khẽ nói: “Shit”.

Tối hôm sau, khi Kỳ Quyên đi làm về bật máy tính, vào trang truyện “Dị thế du lục hiệp”, lại một lần nữa shock rất cảm. Hôm nay Thịt Kho Tàu lại post thêm năm chương, năm chương! Tròn hai vạn chữ!

Bỗng chốc máu trong người Kỳ Quyên sục sôi, mục comment đang sục sôi.

“Thịt Kho Tàu thật anh tuấn!”.

“Khả năng bùng phát này quả thật khiến người ta ngỡ ngàng, nhất định phải tiếp tục phát huy đấy!”.

“Thịt Kho Tàu của chúng ta không phải là bom nguyên tử thỉnh thoảng phát nổ một lần mà là súng liên thanh, loại súng liên thanh cao cấp một khi đã mở thì sẽ păng păng păng liên tục không ngừng”.

“Đúng rồi các đồng chí, theo thông tin vừa hè từ nhóm 5, vì tài khoản game của người nào đó bị sư phụ lấy đi luyện hộ, thế nên người đó chuyên tâm viết truyện, tốc độ mới nhanh như thế. Hôm nào đó lấy lại nick không biết chừng lại đi chơi game không post truyện nữa!”.

“Cầu xin sư phụ đại nhân mau đổi pass, nhất định không được trả lại tài khoản cho anh ta!”.

Kỳ Quyên đọc đến comment cuối cùng mà có chút 囧 [1].

[1] Nghĩa gốc của từ này là “quang minh”, từ năm 2008 trở thành một icon rất nổi tiếng trong ngôn ngữ mạng Trung Quốc, có ý nghĩa “ức chế, bất lực”.

Đột nhiên tâm trạng của cô rất phức tạp. Mặc dù hy vọng ai đó có thể chuyên tâm viết truyện đừng chơi game, nhưng... cô cũng rất mong đợi được cùng ai đó chơi Phụ Bản trong game.

Kỳ Quyên cau mày, quyết định bỏ qua tâm trạng này, gọi Bottle vào Phụ Bản.

“Bottle on không?”.

“On”.

“Có thời gian vào game đi, xem kỹ năng cộng điểm thế nào, ta chưa cộng giúp đồ đệ”.

“Được ạ :)”.

Bottle mở Client đăng nhập vào game, ngạc nhiên nhìn thông tin nhân vật của mình.

Đã... đã lên cấp 60 rồi sao?

Hôm qua lúc đưa tài khoản cho cô ấy mới là cấp năm mươi mấy, một buổi tối đã lên cấp 60, quả nhiên là sư phụ tốc độ thần sầu, sư phụ quả nhiên không thể coi thường. Tốc độ này chẳng khác nào chiến đấu cơ siêu hạng. Chúng ta gọi nó là chiến đấu cơ anh hùng.

(2)

Bottle im lặng rất lâu, cuối cùng cũng chấp nhận được sự thật “Mr. Bottle” cấp 60 trước mắt mình chính là tài khoản của mình, anh mở kho chứa đồ, không khỏi lại một lần nữa cảm thấy kinh ngạc!

Chỉ thấy kho chứa đồ được chia thành bốn ô rất ngay ngắn, ô thứ nhất đựng các loại nguyên liệu để may vá như vải, tơ nhện; ô thứ hai để các loại khoáng thạch dùng để rèn như quặng vàng, quặng bạc; ô thứ ba đặt các loại đạo cụ hữu dụng như thủy linh thạch, hỏa linh thạch; ô thứ tư đặt các loại trang bị, còn được sắp xếp theo thứ tự đẳng cấp cao thấp.

Vừa nhìn đã thấy rất ngăn nắp gọn gàng, trông chẳng

khác nào tử đồ trưng bày trong trung tâm mua sắm.

Rõ ràng là Hoa Đỗ Uyên Nở đặc biệt sắp xếp giúp anh, kho chứa đồ gọn gàng ngăn nắp trước mắt so với kho chứa đồ bừa bãi lộn xộn trước đó hoàn toàn là hai thái cực.

Bottle nhìn kho chứa đồ ngăn nắp của mình, không kìm được khẽ mỉm cười.

Tác phong tháo vát của cô gái này thật khiến người ta không thể không phục. Cô làm việc có kế hoạch như vậy, xem ra tác phong sinh hoạt cũng rất nghiêm chỉnh. Giọng nói nghe có vẻ vô cùng quyết đoán, dứt khoát, không giống những cô bé cố tình nũng nịu, ra vẻ đáng yêu trên kênh YY, ngược lại có sự nhanh nhẹn dứt khoát riêng của những người phụ nữ mạnh mẽ.

Có lẽ chính là mẫu phụ nữ kiểu nự tử khó theo đuổi nhất trong truyền thuyết?

Bottle cúi đầu suy nghĩ một lúc. Đúng rồi, hình như giọng nói của cô nghe quen quen. Còn nhớ lần trước khi nghe thấy trên kênh YY, vì quá ngạc nhiên anh đã lỡ tay ấn nhầm nút, đâm thẳng vào Boss. Lúc này nghĩ kỹ lại mới nhớ ra giọng nói của cô hơi giống giọng cô luật sư Kỳ nói như sấm liên thanh trong vụ kiện đột trước mình đến nghe xử...

Không, phải nói là rất giống.

Bottle khẽ xoa cằm, nhớ lại cảnh tượng ngày hôm ấy trên toà.

Nữ luật sư với ánh mắt sắc bén, luận điệu đanh thép, khiến luật sư đối Phương tức đến ói máu, cô đi giày cao

gót, mặc váy công sở, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng. Khi toà tuyên án, vì thắng kiện mà đắc ý nhếch mép...

Rõ ràng là một người phụ nữ trông rất mạnh mẽ nhưng điều bộ lén mỉm cười sau lưng phóng viên lại để lộ vẻ đáng yêu tinh nghịch.

Hình tượng như vậy rất giống nữ thích khách trong game. Cách di chuyển chuẩn xác, thao tác sắc bén, nhìn là biết là cao thủ game online. Nhưng thỉnh thoảng cũng phạm sai lầm, lúc nóng vội lỡ tay ấn nhầm nút, sau đó lại ngượng ngùng xin lỗi.

Đúng là một cô gái rất đặc biệt, đặc biệt hơn bất kỳ cô gái nào anh đã từng gặp trước đây.

Đội nhiên Bottle cảm thấy, duyên phận giữa anh và cô quả thực rất thú vị.

Kỳ Quyên thấy Bottle online, vội vàng nhắn tin: “À đúng rồi, ta tiện tay sắp xếp kho chứa đồ giúp đồ đệ”.

“Nhìn thấy rồi, cảm ơn sư phụ :)”.

“Không có gì”. Kỳ Quyên nói, “Còn điểm kỹ năng, lên cấp thưởng 10 điểm, đồ đệ xem xem cộng thể nào, cộng xong muốn làm nhiệm vụ thì gọi ta.”

“Ok”.

Điểm kỹ năng là điểm số dùng để học tập kỹ năng môn phái trong game, kỹ năng khác nhau cần tiêu tốn điểm số khác nhau. Vì kỹ năng trong game rất nhiều, nếu học toàn bộ thì không đủ điểm, chỉ có thể học những kỹ năng

mình thích một cách có lựa chọn. Kỳ Uyên không biết Bottle muốn học gì, vì thế không dám tự ý thêm điểm cho anh ta.

Sau khi đọc tin nhắn xong, Bottle mở bảng kỹ năng, quả nhiên từ cấp 50 đến cấp 60 thưởng 10 điểm kỹ năng.

Anh quay về môn phái Tiêu Diêu Cư, quyết định học kỹ năng khinh công “Tiêu diêu du” mới ra dành cho cấp 60 ở chỗ trưởng môn, nhân tiện học “Chu Tước chân ngôn”, có thể triệu hoán thần thú Chu Tước, bây giờ, anh đã có đủ kỹ năng triệu hoán tứ đại thần thú của pháp sư.

Bottle học xong kỹ năng, cảm thấy vô cùng hài lòng, đang định báo cáo tiến độ với sư phụ thì đột nhiên trên màn hình hiện lên tin nhắn riêng của Nam Cung Mặc:

“Bottle on không ^_^-”.

Cậu ta tìm mình làm gì? Bottle có chút băn khoăn, liền nhắn lại: “On, sao vậy?”.

Nam Cung Mặc nói: “Hôm nay game vừa mới update hệ thống kết hôn, nhiệm vụ rất thú vị, anh có hứng thú không, chúng ta cùng làm nhiệm vụ nhé ^_^-”.

Nhiệm vụ kết hôn? Bottle im lặng một lúc, xác định lại: “Cùng với cậu?”.

Nam Cung Mặc nói: “Ừm ^_^-”.

Bottle bình tĩnh hỏi: “Cậu đang cầu hôn tôi sao?”.

“...”. Nam Cung Mặc sững người.

Bottle vẫn rất bình tĩnh, “Được thôi, cậu đến chỗ NPC đổi giới tính, tôi sẽ lấy cậu :)”.

Nam Cung Mặc bình tĩnh, lập tức nước mắt đầm đìa, “Không không không không, tôi gõ nhầm rồi, shit! Không phải là hệ thống kết hôn, mà là hệ thống kết nghĩa, hệ thống kết nghĩa, hệ thống kết nghĩa!!!”.

Nam Cung Mặc dùng liên tiếp ba câu hệ thống kết nghĩa để bày tỏ nỗi bi phẫn trong lòng mình.

Bottle mỉm cười, “Được thôi”.

“...”. Ặc? Vậy, vậy là đồng ý rồi sao? Thật là quá dễ dàng.

Vốn dĩ Nam Cung Mặc đã chuẩn bị một bụng lý lẽ, ví dụ “sau khi kết nghĩa hệ thống sẽ tặng nguyên liệu đặc biệt”, “nhiệm vụ kết nghĩa có thể làm lại hàng ngày, có thể lấy rất nhiều kinh nghiệm”, “sau khi kết nghĩa còn có danh hiệu vô cùng uy vũ”. Những lời này còn chưa kịp nói mà anh ta đã nhận lời rồi, ==.

“Chỉ hai chúng ta kết nghĩa thôi sao?”. Bottle hỏi.

Nam Cung Mặc nói: “Còn có đại ca của chúng tôi Nam Cung Ưc ^_^”.

“Thế thì nhân tiện rủ cả bạn tôi Mr. Virus nhé?”.

“Dĩ nhiên là được!”. Muốn quá đi chứ, ôm chân trái của đại thần Bottle, lại còn mua một tặng một, tặng thêm chân phải của đại thần Virus, ôm cả hai chân, Nam Cung Mặc cười thầm trong lòng.

Bottle nhanh chóng chat riêng với Virus: "Virus on không?".

Đầu bên kia im lặng một lúc rồi gửi một câu: "Cậu hãy nghĩ thật kỹ xem mình muốn nói gì rồi hãy nói với mình, mình chuẩn bị đi tắm, cảm ơn!".

Bottle sửng người một lúc, nhớ lại chuyện tối qua ai đó tắm dở thì bị vợ gọi ra, không kịp được mỉm cười: "Rõ ràng mình đã nói là không vội mà vợ cậu cứ gọi cậu ra đấy chứ. Đó không phải lỗi của mình :)".

"...". Virus không còn gì để nói.

"Đừng giận, mình cho cậu hai tệ điện nước, cậu tắm lại nửa người hôm qua vẫn chưa tắm xong đi :)".

"Sặc! Cậu tắm mà còn chia ra tắm từng nửa một sao?". Mr. Virus không thể nhẫn nhịn được nữa, "Mau nói đi, lần này tìm mình có chuyện gì?"

Lúc ấy Bottle mới nói: "Nam Cung Mặc và Nam Cung Úc muốn kết nghĩa với hai chúng ta, cùng làm nhiệm vụ kết nghĩa".

Mr. Virus bắn khoản: "Nam Cung Mặc? Hình như cái tên này quen quen?".

Bottle giải thích: "Quen là đúng rồi, chính là cái tay Nam Cung Mặc trước đó đã từng truy sát chúng ta, về sau bán nick đổi người".

Virus rất nghi ngờ: "Bán nick? Thật hay giả?".

Bottle mỉm cười nói: “Thật :)”.

“...”. Virus nhếch mép.

Dĩ nhiên là giả rồi. Rõ ràng là chuyện “bán nick” của Nam Cung Mặc chỉ là để hai bên không cảm thấy khó xử. Bottle là người ôn hòa, không những chấp nhận lý do này mà không truy cứu nữa mà còn muốn kết nghĩa huynh đệ với người đã giết mình vô số lần...

Có lúc anh chàng này thật khó hiểu.

Khi Bottle và Virus đến thành Lạc Dương, Nam Cung Mặc và Nam Cung Úc đã chờ ở đó từ lâu, nhìn thấy hai người liền chạy lại chào hỏi.

Bốn người cùng lập nhóm đến trước mặt NPC phụ trách kết nghĩa, do nhóm trưởng Nam Cung Mặc giao đạo cụ “kết nghĩa kim lan” đã viết tên của bốn người cho NPC, sau đó bốn người quỳ ở đó dập đầu, chúc rượu. Thiết kế của hệ thống kết nghĩa này còn có chút phong vị giang hồ trong thế giới võ hiệp.

Sau khi hoàn tất một loạt nghi thức, trên đầu NPC hiện ra dòng chữ: “Chúc mừng hiệp sĩ Mr. Bottle, Mr. Virus, Nam Cung Mặc, Nam Cung Úc kết thành huynh đệ, mong rằng từ nay về sau các vị sẽ chân thành đối đãi, có nạn cùng chịu, đồng sinh cộng tử!”.

Trạng thái im lặng khó xử kéo dài rất lâu.

Nam Cung Mặc nhảy ra gỡ rối: “Hay là nói gì đó đi? Thế này là xong sao?”.

Mr. Bottle: “Thế thì nói gì vậy. Hôm nay bốn chúng ta kết thành huynh đệ, nguyện không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm”.

Mr. Virus: “Cũng không nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm”.

Mr. Bottle: “Cậu có thể không bổ sung”.

Mr. Virus: “Mình không tìm được”.

Mr. Bottle: “Phải cố nhin :)”.

Mr. Virus: “...”.

Chỉ có Nam Cung Úc khá là nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói trên kênh nhóm: “Các vị huynh đệ, chúng ta phải sắp xếp thứ tự, ai là đại ca?”

Mr. Bottle: “Tôi”.

Người này thật không khách sáo!

Bottle nói tiếp: “Hai cậu vẫn còn là sinh viên, tôi đã đi làm rồi, tôi lớn tuổi hơn hơn hai người, dĩ nhiên là đại ca :)”.

Nam Cung Úc tâm phục khẩu phục, “Được! Thế ai làm nhị ca?”.

Virus: “Tôi. Lý do giống Bottle”.

Nam Cung Úc ngạc nhiên nói: “Anh cũng đi làm rồi?”.

Virus: “Tôi không chỉ đi làm mà còn có vợ rồi, có thể không lâu nữa còn làm bố nữa, ngưỡng mộ không ngưỡng mộ không ^_^”.

Bottle: “Thật ngưỡng mộ, mình cũng muốn đêm nào cũng nghe thấy tiếng khóc kỳ diệu của con nhỏ, nếu có thể sinh hai đứa, âm cao âm thấp cùng song ca, thế thì thật là hoàn mỹ :)”.

Virus: “...”.

Thấy người khác sắp làm bố còn mình chưa có bạn gái nên chắc chắn là anh ta đang đổ kị!

Virus quyết định mặc kệ anh ta.

Đúng lúc ấy, đột nhiên trên kênh Thế Giới xuất hiện một thông tin.

“Hoa Đỗ Quyên Nở, hãy lấy anh, anh thích em từ lâu lắm rồi”. Người đăng tin tên là Tự Thuỷ Vô Ngân, là một nam kiểm khách cấp 60, ấn chuột phải mở thông tin, điểm trang bị vượt qua con số một vạn, rõ ràng là một nhân vật vô cùng lợi hại

Thông tin cầu hôn này liên tục đăng hơn mười lần, đến nỗi mọi người trong toàn máy chủ đều bắt đầu tò mò rất cuộc giữa Hoa Đỗ Quyên Nở và Tự Thuỷ Vô Ngân này có chuyện gì.

Càng kỳ lạ hơn là bị đăng mười mấy tin cầu hôn nhưng nữ chính vẫn không có động tĩnh gì, không hề trả lời?

Kênh Thế giới sục sôi, trong kênh nhóm, Nam Cung Mặc cũng tỏ ra vô cùng phấn khích: “Oá óá, sư phụ của tôi được cầu hôn rồi óá óá óá óá óá!”.

Nam Cung Ưc: “Đừng óá nữa, đâu phải cậu được cầu

hôn!”.

Nam Cung Mặc: “Xem kịch hay mà, em muốn xem cái tay này sẽ chết như thế nào, ha ha ha!”.

Nam Cung Ưc: “Khụ khụ, nói cũng phải, người anh em này ăn gan hùm gan báo mới đăng tin cầu hôn Đỗ Quyên, cũng không sợ Đỗ Quyên chặt đầu lột da anh ta”.

Virus im lặng một lúc, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi Bottle, Hoa Đỗ Quyên Nở chẳng phải là sư phụ của cậu sao?”.

Bottle bình tĩnh trả lời: “Ừm”.

Virus nói: “Cô ta được người ta cầu hôn, xem ra cậu sắp có sư công rồi?”.

Bottle mỉm cười, “Chuyện đó còn chưa chắc”.

(3)

“Hoa Đỗ Quyên Nở, hãy lấy anh, anh thích em từ lâu lắm rồi”. Thông tin này vẫn không ngừng xuất hiện trên kênh Thế giới, rõ ràng là anh chàng Tự Thuỷ Vô Ngân này vô cùng cố chấp, nhất định phải đăng đến lúc đối phương trả lời thì thôi.

Ban đầu mọi người còn phấn khích xúm xít lại hóng hớt, về sau phát hiện một mình Tự Thuỷ Vô Ngân tự biên tự diễn, còn nữ chính Hoa Đỗ Quyên Nở thì không trả lời, tin đăng quá nhiều, nỗi phấn khích của mọi người cũng dần nhạt đi, thậm chí có người còn tỏ ra khó chịu:

“Tôi bảo này, người anh em này cũng thật si tình, đăng cả buổi tối vẫn chưa chịu từ bỏ sao?”.

“Nhiều tin cầu hôn như vậy mà vẫn không khiến nữ chính cảm động, tôi thấy không có cửa đâu, đừng đăng nữa, đau mắt”.

“Rõ ràng là cô ấy không thích anh, nếu thích thì đăng một tin đã nhận lời rồi, người anh em, hãy từ bỏ đi”.

Tâm trạng Bottle có chút phức tạp.

Vốn dĩ đăng tin cầu hôn trong game là một chuyện rất bình thường. Là đồ đệ, sư phụ được người ta cầu hôn anh nên cảm thấy vui mừng mới phải... Nhưng không biết vì sao, nhìn thông tin “Hoa Đỗ Quyên Nở, hãy lấy anh” không ngừng xuất hiện trên kênh Thế giới, anh không thể vui mừng được, ngược lại khổ cau mày.

Xuất phát từ sự quan tâm đối với sư phụ, hoặc là vì một thứ tình cảm khác không thể nói rõ...

Bottle chủ động chat riêng với Đỗ Quyên: “Sư phụ on không?”.

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Tắm-ing”.

Bottle sửng người, lại gõ một dòng chữ: “Người đăng tin cầu hôn với sư phụ là ai vậy?”

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Tắm-ing”.

Bottle: “Thôi được sư phụ tiếp tục...”.

Hoa Đỗ Quyên Nở: “Tắm-ing”.

Cô đi tắm mà vẫn còn để chế độ trả lời tự động trong game, xem ra cô online nhưng không ngồi trước máy tính.

Sở dĩ không có phản ứng gì với tin cầu hôn hoàn toàn không phải vì cô giỏi kiềm chế, mà là cô... không nhìn thấy.

Anh bạn Tự Thuỷ Vô Ngân đáng thương đăng tin suốt một tiếng đồng hồ, kết quả nữ chính đang tắm. Tâm trạng của Bottle không hiểu sao tốt hẳn lên, lông mày cũng dần dần giãn ra, thậm chí không kìm được nhếch mép cười - kẻ cầu hôn bừa bãi hoàn toàn không đáng được đồng cảm.

Thấy Tự Thuỷ Vô Ngân vẫn đăng tin trên kênh Thế giới, Bottles không kìm được chat riêng: "Cô ấy đi tắm rồi, đừng đăng nữa, anh đăng bao nhiêu cô ấy cũng không nhìn thấy".

Tự Thuỷ Vô Ngân hỏi lại với tâm trạng phức tạp: "Anh là ai?". Ngay cả chuyện cô ấy đi tắm anh ta cũng biết? Rõ ràng là quan hệ không đơn giản!

Bottle mỉm cười, gõ ba chữ: "Anh đoán xem".

Tự Thuỷ Vô Ngân cau mày, "Chắc không phải là bạn trai ngoài đời đấy chứ?".

Bottle nói: ":)".

"...".

Ý nghĩa ẩn chứa trong mặt cười này quả thật sâu sắc. Tự Thuỷ Vô Ngân sững người, nhìn lại cuộc đối thoại của hai người, vẫn chưa hiểu rốt cuộc anh ta là ai.

Bottle vờ ra vẻ vô tình hỏi: "Sao đột nhiên anh lại cầu hôn với Hoa Đỗ Quyên Nở? Hình như trước đây tôi chưa từng gặp anh".

Tự Thủy Vô Ngân nói: "Anh không hiểu đâu, tôi với Hoa Đỗ Quyên Nở thật đúng là có duyên! Trong một trò game tên là Mộng Lý Giang Hồ, tôi tên là Thần Chết Đến Rồi, không phải Tự Thủy Vô Ngân. Cô ấy vẫn tên là Hoa Đỗ Quyên Nở. Lần đầu tiên tôi chơi game, không hiểu gì cả, lên cấp rất chậm. Cô ấy lên cấp siêu nhanh. Chẳng mấy chốc đã lên cấp cao nhất, tự lập một bang hội. Tôi gia nhập bang hội của cô ấy không chút do dự.

Hồi ấy đúng lúc game đưa ra hệ thống kết hôn, có rất nhiều phần thưởng kinh nghiệm, tôi muốn làm nhiệm vụ vợ chồng lấy điểm kinh nghiệm để nhanh chóng lên cấp. Thế là tôi tìm vợ trên kênh Thế giới, kết quả tìm ba ngày mà không tìm được, đành phải tự lập nick mới, định tự lấy mình...".

Bottle hứng thú hỏi: "Sao đó thì sao? Anh tự lấy mình sao?".

"Không không, về sao Hoa Đỗ Quyên Nở cảm thấy tôi chơi hai nick rất mệt, cô ấy liền trượng nghĩa tương trợ, sau đó, sau đó hai chúng tôi kết hôn ^_^".

Bottle gật đầu, vờ làm ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Sau khi kết hôn thì sao? Chung sống thế nào?".

Tự Thủy Vô Ngân nói: "Dĩ nhiên là vô cùng ngọt ngào vô cùng ân ái rồi, quả thực là vợ chồng mẫu mực!".

Bottle nói trúng tim đen: "Thế vì sao đột nhiên cô ấy bỏ rơi anh đổi game?"

"Ặc, chuyện này...". Tự Thủy Vô Ngân buồn rầu nói,

“Vì lý do công việc nên cô ấy bán nick T_T”.

Bottle hơi chững lại, khóe miệng gật gật, “Bán nick sao?”.

Mấy hôm trước Nam Cung Mặc cũng vừa bán nick.

Còn lâu anh mới tin lời giải thích này, với tính cách của Đỗ Quyên, chắc chắn sẽ không vì mấy trăm tệ mà sang tay cho người khác. Cho dù không chơi nữa, cô cũng sẽ không bán, rõ ràng “bán nick” chẳng qua chỉ là một cái cớ.

Tự Thủy Vô Ngân nói: “Ừm, cô ấy bán nick. Tôi chán chơi nên cũng đổi game, không ngờ hôm qua ở cửa thành Lạc Dương nhìn thấy một người tên là Hoa Đỗ Quyên Nở đang bày hàng. Cô ấy vẫn chọn nghề thích khách giống trước đây. Tôi có trực giác, người này nhất định là cô ấy!”.

Bottle gật đầu: “Vì thế hôm nay anh liền cầu hôn?”.

Tự Thủy Vô Ngân: “Dĩ nhiên, tôi muốn ra tay trước”.

Bottle mỉm cười: “Chúc anh may mắn”.

Tự Thủy Vô Ngân nói: “Cám ơn ^_^”.

Lúc này thấy cô được người ta cầu hôn, còn tưởng trong thời gian mình không chơi game, cô gây ra ân oán tình thù gì đó, thậm chí còn lo lắng lần cầu hôn này là hai người thích nhau, trong lòng còn có cảm giác khó chịu kỳ lạ.

Nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn là một mình Tự Thủy Vô Ngân tưởng bở. Đỗ Quyên không hề có ý gì với anh ta, nếu không cũng đã không lấy cớ bán nick đổi sang game khác.

Một cô gái với tính cách như cô, cho dù muốn kết hôn trong game thì cũng nên tìm một người có thể ủng hộ cô, bao dung cho cô, cùng cô kề vai tác chiến. Rõ ràng là Tự Thủy Vô Ngân tuổi còn quá nhỏ, tâm trí cũng chưa đủ trưởng thành, nói một cách chính xác hơn là anh ta cầu hôn chỉ là nhất thời bông bột, hoàn toàn không phải là “thích” thật sự.

Nếu thật sự thích thì không nên hấp tấp cầu hôn khi hoàn toàn không biết tâm ý đối phương thế nào, khiến đối phương khó xử. Nếu thật sự thích thì nên đặt cảm nhận của cô, niềm vui của cô lên vị trí hàng đầu.

Bottle dựa vào ghế, nhìn câu trả lời “Tắm-ing” của Hoa Đỗ Quyên Nở trong kênh chat riêng, khóe miệng bất giác nở nụ cười.

Tìm được vị trí của cô trong list bạn thân, Bottle đi thẳng đến Trường An, tìm đến nơi cô treo máy.

Dưới gốc cây liễu ngoài thành Trường An, cô gái với dáng người cao ráo, mặc quần áo màu đen bó sát, buộc tóc cao gọn gàng đang đứng im ở đó không nhúc nhích, lưng đeo cây đàn cổ. Sát thủ của Tuyệt Tình Cốc rõ ràng là có dáng vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng nhưng lúc này đây cô gái đứng một mình dưới gốc cây, hình bóng cô đơn ấy lại khiến người ta nảy sinh ham muốn được bảo vệ, chăm sóc cho cô.

Bottle không kìm được bước lên một bước, đứng bên cạnh cô nhưng bất ngờ phát hiện, pháp sư của Tiêu Diêu Cư và thích khách của Tuyệt Tình Cốc, một trắng một đen,

một nóng, một lạnh, hai người đứng cạnh nhau, cùng với cổng Trường An trang nghiêm sau lưng và những cảnh liễu rủ đung đưa theo gió trước mặt, bức tranh ấy thật đẹp.

Tiên tay chụp một bức tranh trong máy tính, khoảnh khắc ấy, đột nhiên anh không muốn gọi cô là “sư phụ” nữa.

Anh muốn sánh vai với cô.

Nhìn cảnh tượng đẹp đẽ như bức tranh thủy mặc vẽ hai người đứng kề vai bên nhau ngoài thành Trường An... Rất mơ hồ, đột nhiên trong lòng anh có một thứ cảm xúc dịu dàng khẽ lan tỏa.

Giống như mặt hồ yên ả đột nhiên gợn sóng.

(4)

Một lúc sau, Kỳ Quyên tắm xong quay lại, nhìn thấy trong kênh chat riêng có một đồng tin nhắn:

Nam Cung Mặc: “Sư phụ sư phụ, trên kênh Thế giới có người cầu hôn với sư phụ, ha ha, vận đào hoa của sư phụ thật mãnh liệt! Nhớ chia kẹo mừng cho đồ đệ nhé!”.

Nam Cung Mặc: “Đúng rồi sư phụ, đồ đệ và huynh Bottle kết nghĩa rồi, sau này sẽ gọi người là sư phụ giống huynh ấy ^_^”.

Cậu đã gọi rồi.

Nam Cung Mặc: “Đồ đệ không làm phiền nữa, sư phụ đại nhân tắm quan trọng hơn, tắm sạch nhé, cổ tắm nhé, tắm xong lại là hảo hán”.

Sao anh chàng này lại thích ăn đấm thế nhỉ, nhìn thấy tin nhắn nào của cậu ta cũng ngứa tay.

Kỳ Quyên không thèm bận tâm tới cậu ta, bình tĩnh uống ngụm nước, sau đó kéo xuống dưới thì thấy tin nhắn riêng của Bottle.

Mr. Bottle: "Sư phụ on không?".

Mr. Bottle: "Người cầu hôn với sư phụ trên kênh Thế giới là ai vậy?".

Kỳ Quyên sửng người, vốn tưởng Nam Cung Mặc đang đùa (Cô luôn nghĩ rằng lời nói của Nam Cung Mặc độ tin cậy không quá mười phần trăm), nhưng Bottle cũng gửi tin nhắn (Lời nói của Bottle độ tin cậy cao hơn chín mươi phần trăm), người không đáng tin và người đáng tin đều nói như vậy, rõ ràng là chuyện này không phải bịa đặt.

Kỳ Quyên vội vàng đặt cốc nước xuống, nhắn lại: "Sư phụ quay lại rồi, đồ đệ nói cái gì mà đăng tin cầu hôn?".

Mr. Bottle: "Lên QQ, gửi hình chụp màn hình cho sư phụ" .

Hình chụp màn hình? Sặc, anh ta còn giữ lại chứng cứ sao?!

Kỳ Quyên thấy sống lưng lạnh buốt, vội vàng mở QQ, góc phải gần như nháy ra tin nhắn Mr. Bottle gửi cùng lúc cô đang đăng nhập. Mở ra thì thấy, quả nhiên là hình chụp màn hình trong game, trên đó hiển thị thông tin trên kênh Thế giới.

{Thế giới} {Tự Thủy Vô Ngân}: Hoa Đỗ Quyên Nở hãy lấy anh, anh thích em từ lâu lắm rồi.

{Thế giới} {Tự Thủy Vô Ngân}: Hoa Đỗ Quyên Nở hãy lấy anh, anh thích em từ lâu lắm rồi.

Kỳ Quyên nhìn thông tin đăng đầy trên màn hình không biết nói gì, nắm tay rất chặt. Nếu cô có thể chui vào game, nhất định cô sẽ đâm nát mặt kẻ đó. Đáng tiếc cô không thể xuyên không, chỉ có thể ngồi trước máy tính đập bàn.

"Người này ta không quen!". Kỳ Quyên lập tức nhăn lại.

Nhìn dấu chấm than đầy tức giận ấy, Bottle mềm lòng, không kìm được mỉm cười nói: "Đừng nóng, đồ đệ chat với cậu ta rồi. Cậu ta nói trước đây hai người quen nhau trong Mộng Lý Giang Hồ, hai người còn kết hôn, đúng không?".

"...".

Đột nhiên trước mắt Kỳ Quyên hiện lên cảnh tượng vô cùng kỳ lạ - Trước đó không lâu, trong game Mộng Lý Giang Hồ, cậu nhóc ngờ nghệch kém mình rất nhiều tuổi đột nhiên nói: "Anh nghĩ mình thật sự thích em rồi, hay là chúng ta gặp nhau đi!". Khoảnh khắc ấy, tóc cô như bị điện giật, suýt chút nữa thì dựng đứng lên.

"Thần Chết Đến Rồi?". Kỳ Quyên nghi hoặc gõ bốn chữ.

"Đúng vậy :)".

“...”. Kỳ Quyên khóc ròng.

Cứu tôi với, lần trước nói là bán nick, khó khăn lắm mới thoát khỏi cậu ta, sao đổi game rồi mà vẫn gặp được anh chàng này. Cậu ta không nên tên là Thần Chết Đến Rồi. Cậu ta nên đổi tên là “Ôn Thần Âm Hồn Không Tan”.

“Sư phụ định thế nào?”. Bottle mỉm cười hỏi.

Kỳ Quyên bứt tóc, thở dài nói: “Ta sẽ nói không phải là mình”.

Bottle nghĩ một lúc rồi nói: “Cách này không hay, cho dù lần này sư phụ từ chối cậu ta, cậu ta không từ bỏ, sau này vẫn bám riết lấy sư phụ. Hơn nữa, ngoài cậu ta, không biết chừng sau này còn có người khác cầu hôn sư phụ”.

“Ặc, cũng phải”. Bây giờ Kỳ Quyên không chỉ đứng đầu bảng xếp hạng đẳng cấp mà còn đứng trong top đầu của bảng điểm trang bị. Thêm vào đó là liên tiếp mấy lần trở thành người đầu tiên giết Boss được đăng lên thông cáo trên kênh Thế giới. Có thể nói là người nổi tiếng của máy chủ này, cao thủ độc thân lại giỏi giang như vậy, có người muốn kết hôn với cô không phải là chuyện lạ.

Cứ nghĩ đến chuyện bị người ta cầu hôn, Kỳ Quyên lại thấy đau đầu.

Bottle vờ ra vẻ nghiêm túc nói: “Hay là đồ đệ nghĩ cách giúp sư phụ nhé?”.

Có người nghĩ cách giúp dĩ nhiên là tốt, Kỳ Quyên vội nói: “Được, đồ đệ nghĩ cách giúp ta”.

Bottle trả lời: “Đồ đệ thấy hôm nay mới đưa ra hệ thống kết hôn, ngoài hai bên tự nguyện đăng ký kết hôn ở chỗ Nguyệt Lão, còn có một phương thức, đó là phụ nữ độc thân mở võ đài ở Lạc Dương, đấu võ cầu thân”.

Kỳ Quyên sững người, “Đấu võ cầu thân?”.

Bottle vẫn rất chính trực, rất ra dáng đồ đệ ngoan: “Vâng, đồ đệ kiến nghị sư phụ trực tiếp mở võ đài đấu võ cầu thân, sau đó để những người muốn lấy người đến đấu võ. Đồ đệ tin rằng trong máy chủ không có mấy người đánh thắng được sư phụ, là bại tướng dưới tay người thì cũng không có mặt mũi nào cầu hôn với người nữa”.

Kỳ Quyên nghĩ một lúc, thấy cũng có lý. Đánh nhau thì cô rất tự tin, đánh cho những kẻ muốn quấy rầy cô một trận tơi bời hoa lá quả thực là cách hay, thế là cô hỏi: “Vậy đấu võ cầu thân cụ thể thao tác như thế nào?”.

Rõ ràng là Bottle đã đặc biệt tìm hiểu trên trang chủ, thấy ai đó sắp cần câu, vội vàng đáp lại: “Tìm NPC ở võ đài trung tâm thành Lạc Dương để ghi danh, mở võ đài cần nộp 10000 xu, mỗi người tham gia thi đấu đều phải nộp 5000 xu phí ghi danh, trong đó 1000 xu nộp cho hệ thống làm phí thủ tục, 4000 xu thuộc về sư phụ”.

Hai mắt Kỳ Quyên vụt sáng, “nói như vậy thì chỉ cần có trên ba người đăng ký là ta kiếm được tiền rồi?”.

“Đúng vậy :)”.

Kỳ Quyên rất vui mừng, có thể ngăn được vận đào hoa lại còn kiếm được tiền, đúng là vẹn cả đôi đường!

“Vậy thì cứ quyết định như thế đi! Ngày mai ta sẽ đấu võ cầu thân!”.

Đột nhiên Bottle nói: “Đến lúc ấy đồ đệ giúp sư phụ canh võ đài :)”.

Kỳ Quyên vẫn còn đang phẫn khích, hoàn toàn không phát hiện hàm ý sâu xa trong câu nói của Bottle, còn tưởng rằng mình đã thu nhận một đồ đệ tốt! Không kìm được vui vẻ nói: “Ừ ừ, cảm ơn Bottle!”.

“Sư phụ khách sáo rồi :)”.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Bottle không kìm được khẽ nhếch mép cười trước máy tính - Hôm nay gọi cô là sư phụ nhiều như vậy, chỉ là để sau này không bao giờ gọi cô là sư phụ nữa.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi khi cô online, nhìn câu “Ân sư của bạn {Hoa Đỗ Quyên Nở} online” trong tin nhắn hệ thống, anh lại cảm thấy hơi tức ngực.

Ân sư...

Anh ghét từ này.

Nếu không phải là sư đồ mà đổi sang cách xưng hô khác, có lẽ sẽ càng tốt hơn?

Trong game, Hoa Đỗ Quyên Nở và Mr. Bottle vẫn đang kề vai đứng dưới gốc cây ngoài thành Trường An. Pháp sư áo trắng thân hình cao ráo, mái tóc dài tùy ý buông xoã, toát lên vẻ phóng khoáng, xuất trần. Nữ sát thủ áo đen thon thả gợi cảm, mái tóc đen nhánh buộc cao gọn gàng,

toát lên khí chất quyết đoán, dứt khoát.

Rõ ràng là hai thái cực, nhưng khi họ đứng cùng nhau lại vô cùng tương xứng.

Hai người đang chat riêng, nhân vật trong game cứ đứng yên ở đó không nhúc nhích, gió thổi bay mái tóc và vạt áo của hai người, xung quanh người qua kẻ lại nhưng hai người kẻ vai đứng đó không chút bận tâm. Đó là một bức tranh rất ấm áp, rất đẹp dễ, chỉ lặng lẽ đứng bên nhau như thế lại khiến người ta có cảm giác "năm tháng tĩnh lặng tươi đẹp".

Nếu cô ấy biết mục đích thực sự của việc mình xúi giục cô ấy mở võ đài, e rằng đến lúc ấy sẽ không muốn cảm ơn, mà muốn... giết người?

Chỉ là với tính cách của cô ấy, bị đồ đệ cầu hôn chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng khó xử, và chắc chắn sẽ không đồng ý. Anh muốn thay đổi mối quan hệ giữa hai người nhưng không muốn cô có bất kỳ điều gì khó xử.

Vì thế chỉ có thể đi đường vòng, lựa chọn phương thức... uyển chuyển này.

(5)

Mấy ngày hôm nay máy chủ Mộng Giang Nam của khu 1 vô cùng náo nhiệt, không biết có phải trùng hợp hay không mà tình nhân ở máy chủ này vô cùng nhiều, thậm chí có tin đồn, rất nhiều đôi tình nhân trong game thực chất cũng là người yêu hoặc vợ chồng ngoài đời. Từ khi bắt đầu mở hệ thống kết hôn, khắp nơi trong thành Lạc Dương đều

là “Đoàn đón dâu dài không kể xiết”, “Tiếng pháo chúc mừng hôn lễ đình tai nhức óc”.

Các FA nhìn thấy các đoàn rước dâu điều qua điều lại và thông cáo hệ thống với chữ hỷ to đùng, trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa đổ kỵ. Những quý tộc độc thân không kìm nén được nổi cô đơn bắt đầu rục rịch hành động, thậm chí dấy lên trào lưu công khai tìm đối tượng trên kênh Thế giới:

{Thế giới} {Manh Manh Không Cần Tiền}: Tìm vợ, tốt nhất là những em gái dịu dàng giọng nói dễ nghe, có thể nói chuyện, hát trên YY!

{Thế giới} {Cảm Giác Không Bình Thường}: Cầu xin Thượng Đế ban cho con một cô vợ, độc thân thật đáng thương!

{Thế giới} {Tiêu Sái Ca}: Khẩn cấp tìm vợ cùng làm nhiệm vụ vợ chồng! Không có yêu cầu gì, chỉ cần là phụ nữ còn sống là được!

{Thế giới} {Tiêu Sái Ca}: Nhân yêu cũng được!

Trong số những thông tin cầu hôn tràn lan khắp kênh Thế giới, có một tin khiến mọi người cảm thấy vô cùng quen mắt.

{Thế giới} {Tự Thủy Vô Ngân}: Hoa Đỗ Quyên Nở hãy lấy anh, anh thích em từ lâu lắm rồi ~!

Cái anh chàng Tự Thủy Vô Ngân ngờ nghệch này cứ đăng tin đi đăng tin lại trên kênh Thế giới không biết mệt mỏi, từ hôm qua đến tận hôm nay, không hề nhụt chí, rất nhiều người bắt đầu đồng cảm với anh ta.

Kỳ Quyên vừa vào game đã nhìn thấy tin này, suýt chút nữa thì tóc dựng đứng.

Kẹo kéo siêu cấp dính vào người có muốn vút cũng không vút được chính là nói về anh chàng Tự Thủy Vô Ngân này, không biết rốt cuộc anh ta thích điểm gì ở mình. Rõ ràng trong game trước hai người cũng chỉ qua lại rất bình thường. Bây giờ đổi game, anh ta còn ở đó ra vẻ si tình. Kỳ Quyên nghi ngờ không biết có phải anh ta đã xem quá nhiều phim truyền hình hay không mà tự khoác cho mình hình tượng chàng trai đau khổ vì tình.

Bottle nhìn thấy tin nhắn hệ thống “Ân sư của bạn {Hoa Đỗ Quyên Nở} online”, bỏ qua hai từ “ân sư” gây cảm giác tức ngực, lập tức gửi tin nhắn riêng: “Cái cậu Tự Thủy Vô Ngân kia vẫn đang đăng tin, hay là tối nay sư phụ bắt đầu mở võ đài đấu võ cầu thân, diệt trừ hậu họa đi ạ :)”.

Kỳ Quyên không nói thêm một lời nào mà đồng ý ngay: “Được, ta đi ghi danh đây!”.

Gỡ xong câu này, Kỳ Quyên hùng hổ đến thành Lạc Dương, qua địa đồ tìm thấy NPC phụ trách ghi danh đấu võ cầu thân ở cạnh võ đài trong trung tâm thành Lạc Dương, mở cửa sổ chat.

“Các cô nương có thể mở võ đài đấu võ cầu thân ở đây, thời gian mở võ đài một tiếng, đấu loại 1V1, công tử dành chiến thắng cuối cùng khi thời gian kết thúc có thể thành thân với cô nương mở võ đài... Mời bạn chọn: 1, Mở võ đài đấu võ (nộp lệ phí 10000 xu). 2, Tôi chỉ là người qua đường...”.

Kỳ Quyền quyết đoán lựa chọn: “Mở võ đài đấu võ”.

Cùng lúc ấy, kênh Thế giới xuất hiện thông báo với dòng chữ lớn: “Đệ tử Tuyệt Tình Cốc, cô nương {Hoa Đỗ Quyền Nở} sẽ mở võ đài đấu võ cầu thân ở trung tâm thành Lạc Dương, tìm kiếm lang quân như ý, các vị hiệp sĩ mau đến đăng ký tham gia!”.

Cái tên “Hoa Đỗ Quyền Nở” vô cùng hot trong máy chủ Mộng Giang Nam, nhiều lần lập kỷ lục người đầu tiên vượt qua Phụ Bản, đứng đầu bảng xếp hạng đẳng cấp, dẫn đầu bảng điểm trang bị, rất nhiều người quen ID này, đặc biệt là những người chơi trong cùng môn phái Tuyệt Tình Cốc đều sùng bái Hoa Đỗ Quyền Nở như thần tượng.

Không ngờ người nổi tiếng như vậy lại công khai đấu võ cầu thân, hơn nữa lại là người đầu tiên mở võ đài cầu thân trong máy chủ này, máu hóng hớt của mọi người lập tức sục sôi.

{Thế giới} {Tiêu Sái Ca}: Hoa Đỗ Quyền Nở là con gái thật, shock quá!

{Thế giới} {Manh Manh Không Cần Tiền}: Woa, thần tượng Đỗ Quyền tử mở võ đài cầu thân, mau nói với tôi là tôi không hoa mắt đi?

{Thế giới} {Cảm Giác Không Bình Thường}: Tôi đăng ký tham gia! Quyền tử hãy ngược đãi! Hãy đánh đập!

{Thế giới} {Nam Cung Mặc}: Ủng hộ sư phụ! Sư phụ thật giỏi! Nhất định sư phụ có thể đánh khắp thiên hạ không có địch thủ!

{Thế giới} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Sư phụ mở võ đài rồi, chúc mừng chúc mừng ~.

{Tin nhắn hệ thống}: Hiệp sĩ {Vô Cùng Yêu Mến} tham gia võ đài cầu thân của {Hoa Đổ Quyên Nở}.

{Tin nhắn hệ thống}: Hiệp sĩ {Nam Cung Ưc} tham gia võ đài cầu thân của {Hoa Đổ Quyên Nở}.

{Tin nhắn hệ thống}: Hiệp sĩ {Nam Cung Thạch Đầu} tham gia võ đài cầu thân của {Hoa Đổ Quyên Nở}.

{Tin nhắn hệ thống}: Hiệp sĩ...

Kỳ Quyên shock đến nỗi suýt rớt cằm.

Chuyện này... vì sao lại có cảm giác không hay lắm nhỉ?

Nhiều người đăng ký như vậy, mặc dù có thể kiếm được chút phí ghi danh, nhưng ngộ nhỡ có người lợi hại hơn cô, đánh thắng cô thì chẳng phải cô sẽ phải lấy đổi phương sao?

Hơn nữa cô hoàn toàn không ngờ mình là người đầu tiên mở võ đài, thậm chí còn gây chấn động toàn máy chủ. Bên dưới võ đài ở trung tâm thành Lạc Dương chẳng mấy chốc đã chật kín người đến xem...

Đúng lúc ấy, trên kênh Thế giới lại xuất hiện một tin nhắn hệ thống:

{Thế giới} {Tin nhắn hệ thống}: Hiệp sĩ {Mr. Bottle} tham gia võ đài cầu thân của {Hoa Đổ Quyên Nở}.

Kỳ Quyên suýt thì đập đầu vào màn hình.

(6)

Kỳ Quyên đang định gửi tin nhắn hỏi Bottle thì như có thần giao cách cảm nhận được tin nhắn riêng của Bottle với mấy chữ đơn giản: “Đồ đệ canh võ đài giúp sư phụ”.

Tảng đá trong lòng Kỳ Quyên nhanh chóng biến mất, có một đại đồ đệ cao thủ như Bottle ở đó, tất nhiên cô cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Bảy giờ năm mươi phút tối, bên cạnh võ đài ở trung tâm thành Lạc Dương, người đông như trảy hội, người đi ngang cũng không khỏi tò mò đứng lại theo dõi, chốc chốc trên đầu NPC lại hiện ra dòng thông cáo:

“Chào đón tham gia trận đấu võ cầu thân của cô nương {Hoa Đổ Quyên Nở}, trận đấu sẽ bắt đầu lúc tám giờ”.

Người đấu võ cùng với nhóm bạn thân, nhóm trợ uy Nam Cung Thế Gia đến góp vui dưới sự dẫn dắt của bang chủ Nam Cung Úc, quần chúng không có việc gì đến xem... mọi người đều nghển cổ chờ đợi dưới võ đài, mong mãi cuối cùng cũng đến tám giờ.

Hoa Đổ Quyên Nở chính thức xuất hiện giữa võ đài, cô gái trong bộ quần áo màu đen bó sát của đệ tử Tuyệt Tình Cốc trong rất khí thế, toát lên dáng vẻ của nữ hoàng.

Trận đấu sắp bắt đầu, tính đến giờ, số người ghi danh tham gia đấu võ cầu thân với Kỳ Quyên đã có mười hai

người, thứ tự thi đấu vô cùng tự do, bạn có thể là người đầu tiên lên võ đài, gây ấn tượng tốt với nữ chính, cũng có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ những người khác bị đánh bại rồi là người cuối cùng lên đấu.

Mọi người đều rất tò mò không biết ai sẽ là người đầu tiên lên võ đài. Đúng lúc ấy, mọi người chỉ thấy trước mắt bùng sáng, một chàng trai trong bộ quần áo màu trắng, phong độ ngời ngời đột nhiên bước đến cạnh võ đài, dùng một cú khinh công đẹp mắt, nhảy thẳng lên võ đài.

“Chào mọi người, tôi là đại đồ đệ của Đỗ Quyên, muốn lấy sư phụ tôi, trước tiên phải qua cửa của tôi đã”.

Người tên là Mr. Bottle gửi thông tin này trên kênh phụ cận.

Những người đến giao đấu không khỏi có chút căng thẳng. Vị đại đồ đệ này trông có vẻ tự tin, như thể có anh ta cạnh võ đài thì không ai có thể lấy được sư phụ của anh ta vậy. Có điều ngay cả đồ đệ cũng đấu không lại thì cũng chẳng có mặt mũi nào mà lấy sư phụ nữa.

“Ai đánh trước?”. Bottle hỏi.

“Tôi trước tôi trước ^_^”. Nam Cung Ưc nói rồi nhảy lên võ đài.

Mười giây đếm ngược, khoảnh khắc trận đấu bắt đầu, Bottle nhanh chóng cầm pháp trượng phóng một mũi băng tiễn từ xa, Nam Cung Ưc vẫn chưa kịp ra tay thì đã bị đóng băng. Bottle liền đánh anh ta vài nhát như đánh cột gỗ, Nam Cung Ưc đổ rầm xuống đất.

Mr. Bottle: "...".

Hoàn toàn không ngờ anh chàng này lại dễ bị hạ gục như vậy, đánh vài nhát đã chết, bản thân Bottle cũng vô cùng kinh ngạc.

Nam Cung Ưc: "Bottle, huynh thật bạo lực, 555, bằng tiền đánh vào người đau chết đi được T_T".

Những người thuộc Nam Cung Thế Gia ở bên dưới võ đài lặng lẽ quay đi: Thật không muốn thừa nhận anh ta là đại ca!

Mr. Bottle: "Vẫn còn hai trận :)".

Nam Cung Ưc: "Còn hai trận không đánh nữa, thực ra tôi đến để góp vui, nhân tiện đưa tiền mừng cho Đỗ Quyên ^_^".

Bởi vì trong 5000 xu phí ghi danh có 1000 phí hệ thống, 4000 còn lại là kinh phí chuẩn bị hôn lễ mà hệ thống tặng cho vợ chồng mới cưới khi chủ võ đài kết hôn. Một số bạn bè thân thiết đến ghi danh giao đấu, một là thêm phần không khí, hai là cũng coi như tặng tiền mừng cho cô dâu.

Kỳ Quyên cảm thấy Nam Cung Ưc thật nghĩa khí nên bày tỏ sự cảm kích của mình trên kênh phụ cận.

{Phụ cận} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Cảm ơn bang chủ.

{Phụ cận} {Nam Cung Ưc}: Hi hi, đừng khách sáo. Hai người chơi tiếp đi, tôi đứng dưới xem.

{Phụ cận} {Nam Cung Ưc}: Chúc Đỗ Quyên tìm được

chồng tốt! Bottle, huynh nhất định phải thay sư phụ huynh giữ chặt cửa đây nhé!

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Dĩ nhiên rồi :).

Khụ khụ, dĩ nhiên anh sẽ giữ chặt cửa, không tha cho một ai.

{Thế giới} {Hệ thống kết hôn}: Chúc mừng {Mr. Bottle} đã chiến thắng {Nam Cung Ưc} trong cuộc đấu võ cầu thân của {Hoa Đỗ Quyên Nở}.

Sau khi Nam Cung Ưc đi xuống, người thứ hai lên giao đấu là Vô Cùng Yêu Mến.

Cũng bị kịch như Nam Cung Ưc, cũng bị Bottle ra tay trước, giết chết trong năm chiêu.

{Thế giới} {Hệ thống kết hôn}: Chúc mừng {Mr. Bottle} đã chiến thắng {Vô Cùng Yêu Mến} trong cuộc đấu võ cầu thân của {Hoa Đỗ Quyên Nở}.

Sau khi đánh bại 2 người liên tiếp, những người đứng xem ở dưới có chút mất bình tĩnh.

"Cái tay Mr. Bottle này là thần thánh phương nào vậy, trông có vẻ rất lợi hại...".

"Đúng vậy, thủ pháp của anh ta rất nhanh. Tôi cũng chơi pháp sư. Tôi tuyệt đối không thể đưa ra những đòn tấn công liên tiếp xuất sắc như anh ta...".

"Không còn gì để nghi ngờ nữa, Hoa Đỗ Quyên Nở là trâu bò, đồ đệ của trâu bò chắc chắn cũng là trâu bò".

“Tôi thấy những người đến giao đấu hôm nay chắc là đến đồ đệ cũng không đánh thắng nổi...”

Dưới võ đài, mọi người đang vui vẻ bàn tán. Trên võ đài, Mr. Bottle vẫn rất bình thản, ung dung đánh bại hết người đàn ông này đến người đàn ông khác. Một đám người bị anh đánh tới bời hoa lá, nước mắt đầm đìa.

{Thế giới} {Hệ thống kết hôn}: Chúc mừng {Mr. Bottle} đã chiến thắng {Cảm Giác Không Bình Thường} trong cuộc đấu võ cầu thân của {Hoa Đỗ Quyên Nở}.

{Thế giới} {Hệ thống kết hôn}: Chúc mừng {Mr. Bottle} đã chiến thắng {Tiêu Sái Ca} trong cuộc đấu võ cầu thân của {Hoa Đỗ Quyên Nở}.

...

Kênh Thế giới không ngừng hiện lên thông báo, đại đồ đệ anh tuấn trên võ đài giành được chiến thắng hết lần này đến lần khác.

Còn sư phụ Kỳ Quyên thì ngồi bên cạnh uống trà một cách vô cùng bình tĩnh, vô cùng thư thái.

Có đại đồ đệ canh võ đài thật tốt, người làm sư phụ như mình chỉ cần ngồi đó đếm đầu người tính tiền là được. Những kẻ có ý đồ với cô nhìn thấy những đứa trẻ đáng thương bị đồ đệ của cô đánh cho tới bời hoa lá trong trận đấu võ cầu thân ngày hôm nay, chắc cũng không có ai dám lấy cô nữa.

Kỳ Quyên vô cùng hài lòng với kết quả này.

Vốn định tự mình động thủ, không ngờ cô không cần động thủ, Bottle đã giúp cô giải quyết tất cả.

Thời gian đấu võ sắp kết thúc, người cuối cùng giao đấu là Tự Thuỷ Vô Ngân. Anh ta đứng dưới theo dõi đã lâu, nhìn thấy Mr. Bottle gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật không chút nường tay đã cảm thấy lòng nguội lạnh mất một nửa.

Haiz, lẽ nào số anh ta không lấy được vợ, phải tự lập nick để lấy mình sao?

Ủ dột bước lên võ đài, đột nhiên Tự Thuỷ Vô Ngân nhớ ra hình như cái tay Mr. Bottle này rất dễ nói chuyện, thế nên mang trong đầu ý nghĩ cầu may chat riêng với anh: "Bottle à, có thể châm chước cho tôi qua cửa được không, đợi tôi lấy được sư phụ anh rồi, nhất định tôi sẽ đối xử tốt đối với anh, giống như đồ đệ ruột của mình, được không ^ _ ^".

Bottle nói: "Không được đâu :)".

Tự Thuỷ Vô Ngân có chút ức chế, "Nhưng thời gian đấu võ sắp kết thúc rồi, đến bây giờ vẫn chưa có người nào thắng được anh. Nếu tôi thua anh thì người chiến thắng cuối cùng là anh sẽ phải lấy sư phụ của mình theo quy định. Anh không muốn lấy sư phụ của mình, đúng không?".

Bottle nói: ":)".

Nhìn mặt cười cong cong của Bottle, đột nhiên Tự Thuỷ Vô Ngân sững người.

Không, không phải chứ? Không phải anh ta canh võ

đài? Lễ nào không phải đơn thuần giúp sư phụ canh võ đài sao?

Đúng lúc Tự Thuỷ Vô Ngân trợn mắt há mồm thì trận đấu cuối cùng chính thức bắt đầu.

Cuộc đối đầu giữa lính mới tò te và cao thủ trong game quả là thảm khốc. Anh bạn Tự Thuỷ Vô Ngân đáng thương hoàn toàn không kịp phản kháng đã bị Bottle đánh gục dễ dàng. Sau ba trận thua thảm hại, hệ thống cũng cùng lúc đăng thông báo:

{Thế giới} {Hệ thống kết hôn}: Chúc mừng {Mr. Bottle} đã chiến thắng {Tự Thuỷ Vô Ngân} trong cuộc đấu võ cầu thân của {Hoa Đỗ Quyên Nở}.

{Thế giới} {Hệ thống kết hôn}: Cuộc đấu võ cầu thân của {Hoa Đỗ Quyên Nở} kết thúc, người giành chiến thắng cuối cùng là {Mr. Bottle}, chúc mừng {Mr. Bottle} bây giờ có thể chính thức cầu hôn {Hoa Đỗ Quyên Nở}.

Thông tin này vừa xuất hiện, không chỉ quần chúng xì xào bàn tán mà ngay cả bản thân Kỳ Quyên cũng vì quá kinh ngạc làm đổ cốc trà, nước đổ hết vào người.

{Hệ thống kết hôn}: {Mr. Bottle} cầu hôn bạn, bạn có đồng ý không?

"...". Kỳ Quyên vẫn đang ở trong trạng thái vô cùng choáng váng, không nghĩ gì mà ấn ngay từ chối.

{Hệ thống kết hôn}: Xin lỗi, từ chối thất bại.

"...". Sặc! Từ chối mà cũng thất bại?!

{Hệ thống kết hôn}: Vì {Mr. Bottle} là người giành chiến thắng cuối cùng trong trận đấu võ cầu thân của bạn, nếu bạn phá bỏ quy ước, từ chối lời cầu hôn, bạn phải trả cho người đó 20000 xu phí bồi thường huỷ hôn, rất xin lỗi, tài khoản của bạn không đủ.

Kỳ Quyên chỉ thấy đầu óc rối bời.

Lúc này cô mới nhớ ra, ban đầu khi mở võ đài, NPC đã từng cảnh cáo cô: “Để tránh có một số người chơi ác ý mở võ đài gây đảo lộn trình tự trong game. Sau khi mở võ đài cầu thân, bạn phải giữ lời hứa lấy người giành chiến thắng cuối cùng. Nếu thất hứa thì phải nộp 20000 xu phí tổn thất tinh thần cho đối phương”.

Điều đó cũng có nghĩa là mở võ đài đấu võ cầu thân, nhưng nếu cuối cùng lại huỷ hôn không lấy nữa thì phải trả cho đối phương “phí tổn thất tinh thần”. Cách cài đặt này cũng là để tránh có người cầu kết với bạn bè, ác ý mở võ đài để kiểm soát phí ghi danh.

Còn tiền thưởng là phí ghi danh tham gia võ đài, sau khi cô dâu chú rể đăng ký kết hôn, hệ thống sẽ coi đó là tiền mừng cho người chơi. Nếu không kết hôn thì một xu cũng không được nhận.

Kỳ Quyên là người nóng vội, lúc ấy nhìn thấy thông báo cảnh cáo hiện lên trên cửa sổ, cũng không đọc kỹ mà ấn luôn đồng ý. Bottle nói sẽ giúp cô canh võ đài. Cô cũng không nghĩ đến khả năng “Nếu Bottle quá lợi hại đánh bại tất cả những người đến đăng ký thì chẳng phải là sẽ bị hệ thống ép lấy cô sao?”.

Bây giờ ân hận vô cùng nhưng đã không còn kịp nữa...

Chả trách không có ai mở võ đài, thì ra là có quy tắc "ép cưới". Điều này giống quy tắc đấu võ cầu thân trong tiểu thuyết về thời cổ. Cho dù người chiến thắng cuối cùng có xấu đến đâu, đáng ghét đến đâu thì bạn phải giữ lời hứa, buộc phải lấy anh ta.

Bây giờ, người giành chiến thắng là Mr. Bottle mặc dù không xấu chút nào, cũng không đáng ghét chút nào, nhưng Kỳ Quyên thà lấy một kẻ xấu trai mặt đầy sẹo trong game cũng không muốn lấy Mr. Bottle dịu dàng đẹp trai.

Một là Bottle là đại đồ đệ của cô, hai là Bottle còn là tác giả mà cô thầm tôn sùng đã lâu, phải lấy anh ta, trong lòng thật sự khó chấp nhận...

Vì sao cuối cùng lại thành ra thế này?

Tâm trạng của Kỳ Quyên rất phức tạp, đến bây giờ, cô vẫn chưa từng nghi ngờ đây là âm mưu của Bottle.

Kỳ Quyên ngượng ngùng nhả một câu: "Bottle, ặc, không ngờ cuối cùng lại thành ra thế này ==".

Ai đó đang mỉm cười trước máy tính dĩ nhiên là đã sớm nghĩ tới rồi...

Chỉ có điều hình tượng ôn hoà tốt bụng của ai đó trước mắt mọi người đã lừa gạt tất cả mọi người.

Kỳ Quyên nói tiếp: "Hay là đồ đệ cho sư phụ mượn chút tiền, sư phụ trả 20000 xu phí tổn thất tinh thần cho đồ đệ, nếu không hệ thống không cho ta huỷ hôn ==".

Bottle nói với vẻ vô tội: “Nhưng trong túi đồ đồ chỉ có 4000”.

Kỳ Quyên có chút khó xử, “Vậy phải làm thế nào?”.

Bottle mỉm cười, “Không sao, lấy tôi là được rồi :)”.

“...”.

Chương 8: Thầy Ôn Bình

(1)

Nhìn thấy thái độ bình tĩnh của Mr. Bottle, Kỳ Quyên thật sự rất muốn bóp nát bàn phím, cái gì mà “Không sao, lấy tôi là được rồi”. Thật chẳng khác nào coi hôn nhân là trò chơi.

Có điều kết hôn trong game vốn dĩ chính là trò chơi ...

Mặc dù lấy anh ta bản thân không có tổn thất gì, nhưng Kỳ Quyên nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy trong lòng không được yên tâm cho lắm. Nếu đối phương là bạn trên mạng bình thường, kết hôn trong game hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng suy cho cùng Mr. Bottle rất đặc biệt, cụ thể đặc biệt chỗ nào thì Kỳ Quyên cũng không nói rõ được.

Màn hình lại một lần nữa hiện lên thông tin “Mr. Bottle cầu hôn bạn, bạn có đồng ý không?”. Mr. Bottle không vội mà hệ thống đấu võ cầu thân này còn tích cực hơn anh nhiều, cứ như sợ chủ võ đài thất hứa vậy, cứ cách một phút lại tự động nhảy ra thông báo cầu hôn một lần. Kỳ Quyên suýt phát cuồng, nghiêm mặt nhìn thông báo này, cuối cùng ... đóng luôn cửa sổ game.

Giây phút quan trọng, out do lỗi kỹ thuật.

Dĩ nhiên để giả vờ nhà bị mất điện, Kỳ Quyên tiện tay tắt cả QQ.

Không thể từ chối thông tin cầu hôn, lại không đủ tiền bồi thường phí tổn thất tinh thần, tìm người khác vay tiền Kỳ Quyên cũng không muốn mặt mở miệng được, quả thực

không nghĩ ra cách gì, tạm thời out tránh một chút cũng là một cách kéo dài thời gian.

Kỳ Quyên tắt game và QQ như không có chuyện gì xảy ra, ra tủ lạnh lấy một quả táo, rồi lại tìm file “Thám tử lừng danh Conan” trong ổ F, mở tập “Món quà của hung thủ”, vừa gặm táo, vừa xem say sưa.

Sở thích lúc rảnh rỗi của cô chính là chơi game, đọc tiểu thuyết, truyện tranh và xem phim hoạt hình. Cô rất thích phim hoạt hình về đề tài trinh thám “Thám tử lừng danh Conan”. Mỗi lần đoán trúng hung thủ điều khiến cô cảm thấy rất vui sướng.

Kỳ Quyên làm việc gì cũng rất chú tâm, lúc xem Conan cũng vậy, nhìn vào màn hình máy tính không chớp mắt, nhanh chóng đắm chìm vào cảm giác phấn khích khi suy đoán hung thủ, hoàn toàn quên chuyện kết hôn trong game.

Kỳ Quyên không ngờ, mình out đột ngột lại khiến cả game Danh Kiếm sục sôi.

Hoa Đỗ Quyên Nở là người đầu tiên mở võ đài đấu võ cầu thân trong toàn máy chủ, vì thế có rất đông người đến xem, thậm chí có “phóng viên diễn đàn” trong truyền thuyết cũng đứng ở dưới hóng hớt, vừa xem trận đấu, vừa tường thuật trực tiếp trên diễn đàn.

Chỉ trong hai giờ đồng hồ ngắn ngủi, chuyên mục “Tường thuật trực tiếp cuộc đấu võ cầu thân của nữ hiệp Hoa Đỗ Quyên Nở nổi tiếng Mộng Giang Nam” trong box tổng hợp của diễn đàn đã thu hút hơn chục nghìn lượt truy

cập, comment hơn chục trang, ký hiệu "HOT" trên tên chuyên mục cũng thu hút ngày càng nhiều những người chơi tò mò, hóng hớt, nhàn rỗi click vào xem.

Vị phóng viên tên là "Tiểu U" này ngòi bút sắc sảo, đồng thời có trí tưởng tượng phong phú. Trận đấu võ cầu thân đơn giản được cô ta miêu tả vô cùng sinh động và hấp dẫn, chốc chốc lại đăng hình chụp màn hình trận đấu để thu hút con mắt của mọi người. Nam pháp sư trong hình khoác trên mình bộ đồ màu trắng đứng trên võ đài, đánh bại hết người này đến người khác. Hình ảnh tràn đầy phong độ ấy quả thực vô cùng anh tuấn.

Quần chúng bàn tán góp chuyện rôm rả:

#1: Mục này sẽ hot! Đặt chỗ!

#2: Hàng đầu tôi chiếm rồi, đừng ai cướp!

#3: Đạp nước nước càng mạnh.

...

#12: Của máy chủ chúng ta, Tôi cũng ở Mộng Giang Nam ~ Các anh chị em cùng máy chủ hãy add nhé!

#13: Máy chủ Tướng quân Lệnh gửi điện chúc mừng!

#14: Máy chủ Điệp Luyện Hoa gửi điện chúc mừng +1!

...

#26: Tôi biết Hoa Đỗ Quyên Nở, nhóm đầu tiên giết chết Boss ẩn thân Nhện Chúa chính là do cô ta dẫn đầu, không ngờ cô ta mở võ đài đấu võ cầu thân, thật đúng là

người phụ nữ tài giỏi! Ngưỡng mộ!

#27: Cái gì? Hoa Đỗ Quỳnh Nở không phải là nhân yêu à? Thế giới quan của tôi sụp đổ rồi!

#28: Nghe người của Nam Cung Thế Gia nói, cô ta đã từng nói chuyện trên YY, giọng nói rất hay, không phải là nhân yêu đâu.

...

#70: Đánh đến bây giờ đều là Mr. Bottle thắng? Người này thật trâu bò!

#71: Đây không phải là đại đồ đệ của Đỗ Quỳnh sao?

#110: Trận đấu kết thúc rồi sao? Vì thế người chiến thắng cuối cùng là đại đồ đệ Mr. Bottle?

#111: Không phải chứ! Những người tham gia đấu võ cầu thân yếu tới mức ngay cả đồ đệ của người ta cũng đánh không lại sao? Thế thì đại đồ đệ phải làm thế nào đây? Có ý tốt giúp sư phụ canh võ đài, kết quả không ai qua được cửa, bản thân phải lấy sư phụ sao?

#113: Đúng rồi, sư phụ đâu?

#114: Á? Hoa Đỗ Quỳnh Nở đâu?

115: Không tổ chức hôn lễ sao?

#116: Khe khẽ nói một câu trận đấu vừa kết thúc, hình như Hoa Đỗ Quỳnh Nở đã, đã offline luôn ...

...

131: Bỏ chạy sao?

#132: Sặc, không phải chứ? Cô dâu chạy rồi?

#133: Có chấp nhận được không! Đấu võ đấu mãi mới xong thì người chạy mất?!

...

Những người theo dõi trên diễn đàn bỗng chốc sục sôi cảm phần, có người chửi rủa Hoa Đỗ Quyên Nở không giữ chữ tín, lừa bịp mọi người, cũng có người phân tích khả năng đấu võ cầu thân lừa tiền, mọi người bàn tán rất gay gắt.

Cũng như vậy, trong game, sau khi trận đấu kết thúc có một số người còn ở lại đó muốn uống rượu mừng, kết quả người mở võ đài offline.

{Thế giới} {Vô Cùng Yêu Mến}: Hoa Đỗ Quyên Nở offline là có ý gì?

{Thế giới} {Hòn Đá Bật Khóc}: Không phải chứ? Lẽ nào cô ta hủy hôn không lấy chồng nữa?

{Thế giới} {Tiêu Sái Ca}: Đây là lừa bịp mọi người sao?!

{Thế giới} {Vô Cùng Yêu Mến}: Không giải thích sao? Không phải là liên thủ với đồ đệ lừa tiền thiên hạ đấy chứ?!

{Thế giới} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Đại sư huynh mau nói gì đi chứ! Sao đột nhiên sư phụ lại offline?

{Thế giới} {Nam Cung Mặc}: Nói láo! Sư phụ tôi còn

lâu mới lừa đảo!

Khi trên kênh Thế Giới cãi nhau tung trời, cuối cùng nam chính cũng đứng ra.

{Thế giới} {Mr. Bottle}: Mọi người đừng nóng, nhà cô ấy mất điện :).

Mọi người im lặng.

{Thế giới} {Mr. Bottle}: Yên tâm Đỗ Quyên không lừa tiền đâu, cho dù người chiến thắng cuối cùng là ai cô ấy cũng sẽ lấy. Hôn lễ của chúng tôi sẽ tổ chức vào hôm khác, đến lúc đó hoan nghênh mọi người đến xem nhận phong bao :).

Đã chuyển từ sư phụ sang Đỗ Quyên rồi, thật là thuận miệng!

Một số người vẫn thầm hoài nghi trong lòng.

Nhưng thái độ của Bottle quả thực quá tốt, sau mỗi câu nói đều kèm theo hình mặt cười đáng yêu. Anh ra mặt bày tỏ thái độ rồi, mọi người cũng không tiện tiếp tục chửi rủa Đỗ Quyên là kẻ lừa đảo ở nơi công cộng nữa.

Cũng không biết mất điện là thật hay giả, dù sao thì ... có rất nhiều người đều chụp lại mấy câu nói của Bottle. Nếu đến lúc đó lại hủy hôn, thì lên diễn đàn tố cáo bắt họ đền tiền là được.

Kỳ Quyên say sưa xem hết năm tập Conan, leo lên giường, ôm gối chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Trong khi đó, Tiêu Tinh ăn xong đăng nhập vào game

thì nhìn thấy một đồng thông tin trên kênh thế giới. Có người đang chửi Hoa Đỗ Quyên Nở cầu kết với đồ đệ lừa đảo, có người nghi ngờ Hoa Đỗ Quyên Nở muốn hủy hôn, cuối cùng Mr. Bottle xuất hiện, dùng một câu "nhà cô ấy mất điện" để xoa dịu quần chúng, đồng thời nghiêm túc nói: Hôn lễ của chúng tôi sẽ tổ chức vào hôm khác.

Chuyện này... chẳng qua chỉ hai tiếng cô không online, sao đột nhiên trong game lại xảy ra chuyện long trời lở đất thế này?

Chị Kỳ Quyên mở võ đài đấu võ cầu thân? Hơn nữa... Bottle là người chiến thắng cuối cùng? Vì thế Kỳ Quyên phải lấy đồ đệ của mình theo quy định sao?

Đầu óc của Tiêu Tinh có chút rối loạn, nhất thời không hiểu rõ tình hình, nhìn những thông tin lung tung lộn xộn ấy mà cảm thấy vô cùng khó hiểu. Đúng lúc ấy, đột nhiên cửa sổ chat báo có tin nhắn mới. Tiêu Tinh mở ra đọc, là tin nhắn của Bottle.

"Bạn là chị em tốt của Đỗ Quyên đúng không? Bạn có số điện thoại của cô ấy không?".

Tiêu Tinh vẫn đang ở trong trạng thái mơ hồ, không nghĩ gì mà nói luôn: "Dĩ nhiên là có"

"Cho tôi số điện thoại của cô ấy, có chuyện gấp cần tìm cô ấy".

Tiêu Tinh tìm trong điện thoại số của Kỳ Quyên, vừa định gõ cho anh ta, đột nhiên nhớ ra chẳng qua anh ta chỉ là một người bạn trên mạng, vội vàng xóa số đi một cách

cảnh giác, nói rằng “Số của cô ấy anh tìm cô ấy mà xin, tôi không dám tự tiện cho anh”.

“Cô ấy không online”.

“Vậy thì đợi cô ấy online rồi xin”.

“...”

“Nếu tui lén cho anh số điện thoại của cô ấy, ngộ nhỡ cô ấy không vui thì tôi sẽ bị xé xác T_T”

“Đáng sợ vậy sao?”

“Đúng vậy, tuyệt đối đáng sợ hơn anh tưởng tượng!”.

“Thôi được, vậy bạn add QQ của tôi đi, có việc gì tiện liên lạc”.

Bạn trong game add QQ cũng là chuyện bình thường, Tiêu Tinh nghĩ một lúc rồi ném nick QQ của mình cho anh ta.

Chẳng mấy chốc, ở góc dưới hiện lên thông báo kết bạn, viết hai chữ “Bottle”. Tiêu Tinh chấp nhận đề nghị kết bạn của anh ta, mở phần thông tin ra xem, tên QQ của anh ta giống tên trên mạng, cũng là Mr. Bottle. Làm vậy rất giống Kỳ Quyên, hai người đều là những người lười nghĩ tên.

Tên QQ của Tiêu Tinh là “Ngày Nắng”, tên thường dùng trong game là “Chờ Một Ngày Nắng”. Mặc dù không khác biệt là mấy nhưng chí ít cũng không lặp lại hoàn toàn, chăm chỉ hơn họ chút xíu.

{Ngày Nắng}: Xin chào ^_^.

Tiêu Tinh lịch sự chủ động chào hỏi, nhưng đầu bên kia im lặng rất lâu.

{Ngày Nắng}: Á? Không on sao?

Buzzzz một cái, cuối cùng Bottle cũng có phản ứng.

{Mr. Bottle}: Trong thông tin viết là sinh viên, bạn vẫn đang đi học à?

{Ngày Nắng}: Ừm, đang đi học.

{Mr. Bottle}: QQ tên là Ngày Nắng, trong game tên là Chờ Một Ngày Nắng, trong tên của bạn có một chữ "Tinh" đúng không?

{Ngày Nắng}: Đúng vậy đúng vậy, đoán trúng rồi, anh thật là lợi hại ^_^.

{Mr. Bottle}: :).

{Ngày Nắng}: Đúng rồi, anh thuộc cung Bảo Bình à? Sao lại tên là Mr. Bottle?

{Mr. Bottle}: Chuyện này không quan trọng :).

{Ngày Nắng}: Vậy chuyện gì quan trọng?

{Mr. Bottle}: Ngủ sớm đi, chuyện ngày mai đừng đến muộn qua trọng hơn :).

{Ngày Nắng}: ...

Nhìn thấy câu nói ấy của Mr. Bottle, đột nhiên Tiêu Tinh nhớ ra tiết học đầu tiên sáng ngày mai là tiết của thầy Ôn mà cô sợ nhất. Kết quả của việc đến muộn nhất định sẽ là chết rất thê thảm.

Thấy sắp đến mười hai giờ, Tiêu Tinh vội vàng gửi biểu tượng "vẫy tay tạm biệt" rồi vội vàng offline.

Sáng hôm sau, Tiêu Tinh không nghe tiếng báo thức kêu lúc bảy giờ, khi tỉnh dậy đã là tám giờ, cô cuống quýt chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng, thay quần áo, đến bữa sáng cũng không kịp ăn mà chạy thẳng đến ga tàu điện ngầm.

Khi Tiêu Tinh hồn hển chạy đến phòng học ở tầng ba của trường thì cửa sau đã bị khóa, chỉ có cửa trước mở một khe nhỏ, loáng thoáng nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Khi lên lớp, thầy Ôn có một thói quen rất kinh khủng. Thầy vừa vào lớp học là sẽ khóa cửa sau, một là để ngăn sinh viên chuồn ra khỏi lớp giữa giờ, hai là sau khi tiếng chuông vào học vang lên, những sinh viên đến muộn sẽ phải đi vào lớp bằng cửa trước trước mặt thầy. Càng đáng sợ hơn là thầy còn cho mọi người dùng tiếng vỗ tay nồng nhiệt để chào đón sinh viên đến muộn. Sau vài lần được chào đón, các bạn sinh viên ở lớp Tiêu Tinh cứ đến giờ của thầy Ôn là tích cực đến trước chiếm chỗ, không dám đến muộn nữa.

Hôm nay Tiêu Tinh ngủ quên, đành phải mặt dày đi cửa trước. Các bạn rất tự giác, rất nghe lời, vỗ tay nhiệt liệt theo sự căn dặn của thầy Ôn. Tiêu Tinh đỏ mặt, cúi đầu

nhANH chóng đi xuống hàng ghế cuối cùng nhưng đột nhiên nghe thấy Ôn Bình trên bục giảng nói: “Học sinh đến muộn, lại đây, ngồi hàng đầu tiên”.

Tiêu Tinh ngoảnh đầu nhìn vào mắt anh ta, ánh mắt tươi cười trông vô cùng chân thành.

Tiêu Tinh vội vàng quay lại hàng ghế đầu tiên, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Khuôn mặt của Ôn Bình vẫn nở nụ cười ôn hòa, nhìn Tiêu Tinh một cái rồi nhấn chuột mở bức ảnh tiếp theo như không có chuyện gì xảy ra, cầm micro tiếp tục giảng bài:

“Lúc này giảng đến mối quan hệ giữa sáng tối với sự biến đổi bề mặt, do các mặt của vật thể hướng về phía nguồn sáng khác nhau, mức độ mạnh yếu khi tiếp nhận ánh sáng cũng khác nhau, từ đó nảy sinh những tầng sáng tối thiên biến vạn hóa. Trong thiết kế phác họa, chúng ta phải vận dụng phương pháp sáng tối một cách chính xác để miêu tả cảm giác lập thể của vật thể...”

Nội dung anh ta giảng ngày hôm nay là tạo hình sáng tối trong thiết kế phác họa.

Mặc dù Tiêu Tinh rất sợ tính cách xấu xa “nhìn thì có vẻ vô cùng lương thiện và vô hại nhưng tâm địa vô cùng đen tối” của anh ta, nhưng lại thật lòng khâm phục tài hoa của anh ta. Thêm vào đó lại bị anh ta lôi lên ngồi ở hàng đầu tiên nên tiết học này tập trung cao độ, chăm chú nghe giảng.

Hai tiết học kết thúc, mọi người lần lượt rời khỏi phòng

học. Dĩ nhiên cũng có một số bạn nữ kiểm cố vây quanh bực giảng để nhờ thầy Ôn tư vấn. Thầy Ôn cũng kiên nhẫn trả lời. Tiêu Tinh cầm túi xách định lên chuồn đi nhưng đột nhiên Ôn Bình nói: "Tiêu Tinh, sau khi tan học đến phòng làm việc của tôi nộp bài".

Tiêu Tinh lập tức dừng bước, lông tơ trên người dựng đứng lên, "Thưa thầy em... nộp cho lớp trưởng được không ạ?".

Ôn Bình mỉm cười nhìn cô, "Tranh của em vẫn còn rất nhiều thiếu sót, tôi đích thân giảng giải cho em, em không vui sao?".

Tiêu Tinh vội vàng gật đầu lia lịa, "Em rất vui, em vô cùng vinh dự!".

Trên đường về chỗ, Tiêu Tinh không khỏi rầu rĩ nghĩ, chỉ đến muộn thôi mà, có cần thiết phải tự nộp bài tập rồi phụ đạo riêng không? Giờ phụ đạo riêng của thầy Ôn rất đáng sợ. Mặc dù anh ta sẽ không mắng bạn, nhưng những câu chát vẫn dịu dàng nhưng sắc bén của anh ta chắc chắn sẽ đả kích bạn tới mức nước mắt đầm đìa, chỉ muốn chui vào bụng mẹ sinh ra lần nữa rồi.

Khó khăn lắm mới chịu đựng được đến giờ tan học, Tiêu Tinh cầm mấy bức tranh đến phòng làm việc của anh ta, gõ cửa không thấy có phản ứng. Tiêu Tinh nhìn qua khe cửa, phát hiện phòng làm việc không có người, cô đẩy cửa đi vào, định đặt bài tập lên bàn rồi chuồn luôn.

Đến chỗ bàn làm việc thì nhìn thấy máy tính trên bàn đang bật, trên màn hình là một trang web.

Đó là trang web mà cô vô cùng thân thuộc, background màu lam nhạt vừa nhìn là biết đó là Thiên đường văn học. Có điều khác với bình thường trang này là "hậu trường tác giả".

Trên đó hiển thị những quyền chỉ tác giả mới có thể truy cập như : "Quản lý tác phẩm", "Tạo sách mới", "Quản lý bình luận của độc giả". Càng đáng sợ hơn là trong phần quản lý tác phẩm của anh ta có ba bộ truyện, "Danh kiếm", "Giang hồ du hiệp lục" đã hoàn thành và "Dị thể du hiệp lục" vẫn đang post dở.

Tên của anh ta là ba chữ: Thịch Kho Tàu.

Đầu óc của Tiêu Tinh bỗng nhiên trở nên rối loạn như bị điện giật.

Thịch Kho Tàu!

Thầy Ôn Bình chính là Thịch Kho Tàu ư?

Cô luôn tưởng rằng Thịch Kho Tàu là một chàng trai mũm mĩm đáng yêu với khuôn mặt bánh bao, hoàn toàn không thể liên hệ thầy Ôn Bình cao ráo đẹp trai với ba chữ Thịch Kho Tàu a a a a a!

Tiêu Tinh vô cùng quen thuộc với bút danh Thịch Kho Tàu. Trước đây cô từng vẽ tranh minh họa cho truyện ngắn trên tạp chí của tác giả này. Bức tranh minh họa ấy nhận được sự khen ngợi lớn của chính tác giả. Nhờ vào danh tiếng của anh ta cộng với sự nỗ lực của bản thân, Tiêu Tinh với bút danh là "Tiêu Tinh Thiên" cũng dần dần có chút danh tiếng trong giới vẽ tranh minh họa.

Nhưng về sau, Thị Kho Tàu kết thúc lãng xẹt tiểu thuyết “Giang hồ du hiệp lục”. Kỳ Quyên đã theo đọc cuốn sách này suốt hai năm, khi anh ta kết thúc lãng xẹt, cô ấy suyết chút nữa thì tức giận đập vỡ bàn. Lúc ấy Tiêu Tinh đang online, bị tiếng gầm rú đầy sát khí của chị Kỳ Quyên làm cho sợ gần chết. Từ đó không dám liên hệ với Thị Kho Tàu nữa.

Cô hoàn toàn không ngờ Thị Kho Tàu đã từng khen mình vẽ tranh rất đẹp lại là... thầy Ôn Bình suốt ngày tươi cười?

Tâm trạng của Tiêu Tinh rất phức tạp.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc khẽ mở ra, Ôn Bình cầm cốc nước bước vào, nụ cười trên khuôn mặt anh ta vẫn ôn hòa, thân thiện, lương thiện vô hại. Anh ta nhìn Tiêu Tinh, mỉm cười nói: “Tiêu Tinh đến nộp bài à? Để trên bàn là được rồi”.

Tiêu Tinh lờ tay, cả tập tranh rơi xuống đất.

(3)

So với sự kinh ngạc tốt cùng của Tiêu Tinh, Ôn Bình tỏ ra hết sức bình tĩnh, như thể đã sớm đoán trước tất cả vậy. Anh ta mỉm cười bước đến trước mặt Tiêu Tinh, cúi người nhặt những bức tranh dưới đất rồi ra sau bàn làm việc, dựa vào ghế, nghiêm túc xem tranh.

“Ừm, bức tranh này vẽ rất đẹp”. Ánh mắt của Ôn Bình vô cùng chân thành, “Chỉ ít tiến bộ hơn lần trước, xem ra thời gian này em đã bỏ công sức thật”.

Tiêu Tinh búng tỉnh, ngượng ngùng nói: “Em cảm ơn thầy”.

Ôn Bình chỉ tay vào thiếu hiệp áo trắng trên đó, “Bức tranh này tham khảo nhân vật trong game đúng không?”.

Tiêu Tinh gật đầu, “Vâng, em nhìn thấy một người mặc áo trắng trong game, thấy rất đẹp nên chụp lại, dựa vào phong cách ấy vẽ lại một bức tranh nhân vật mang hơi hướng cổ đại”.

Ôn Bình nói với vẻ suy tư: “Sao tôi thấy quen quen nhỉ?”. Ngừng một lát lại hỏi: “Em tham khảo game gì?”.

Tiêu Tinh thật thà nói: “Là game online mới nhất hiện nay, tên là Danh Kiếm”.

“Thật trùng hợp, tôi cũng đang chơi Danh Kiếm”.

“Á?” Vì quá kinh ngạc mà mồm Tiêu Tinh há hốc.

Ôn Bình ngẩng đầu nhìn Tiêu Tinh, mỉm cười hỏi: “Em ở máy chủ nào?”

Tiêu Tinh chần chờ một lúc mới nói: “Ở Mộng Giang Nam”.

“Thật trùng hợp, tôi cũng ở Mộng Giang Nam”.

“...”. Không phải chứ! Thật xui xẻo ở cùng máy chủ với anh ta!

Ôn Bình tiếp tục mỉm cười nói: “ID của tôi là Mr. Bottle, em có thể add tôi làm bạn thân, sau này cùng chơi”.

“...” Đột nhiên Tiêu Tinh muốn khóc.

“Đúng rồi”. Ôn Bình nhìn bức tranh ấy với vẻ đầy suy tư, “Tôi cảm thấy bức tranh mà em vẽ hình như hơi giống tôi”.

“...” Tiêu Tinh hoàn toàn không biết phải nói gì.

Không phải hơi giống anh, thực ra đó chính là anh!

Lần trước khi làm nhiệm vụ đột phá, nhìn thấy pháp sư áo trắng đứng dưới gốc cây ở cổng thành Lạc Dương, Tiêu Tinh thấy anh ta đẹp đến sững sờ, vội vàng chụp ảnh lại lưu trong máy, sau đó tham khảo thiết kế nhân vật này vẽ một bức tranh nhân vật cổ trang để nộp cho thầy Ôn.

Cô hoàn toàn không ngờ người trong tranh lại chính là thầy Ôn, chẳng trách anh ta nói bức tranh này vẽ rất đẹp - Anh ta có thể nói mình không đẹp sao?

Thầy Ôn suốt ngày tươi cười, tác giả Thệt Kho Tàu đáng yêu mũm mĩm trong tưởng tượng, hiệp khách áo trắng Mr. Bottle phong độ ngời ngời trong game lại là cùng một người. Thật không thể tưởng tượng được!

Sau một hồi kinh ngạc, cuối cùng Tiêu Tinh lấy lại bình tĩnh. Nếu anh ta chính là Mr. Bottle, vậy thì tối qua khi add QQ của mình có lẽ đã nhận ra mình. Bởi vì Tiêu Tinh chơi game và học tập, làm việc đều dùng cùng một nick QQ, không giống anh ta, QQ làm việc và QQ game khác nhau.

Chẳng trách tối hôm qua anh ta nói những lời kỳ lạ như: “Chuyện đừng đến muộn quan trọng hơn”.

Tiêu Tinh cúi đầu, lè lưỡi, khẽ nói: "... Thưa thầy, thực ra em chính là Chờ Một Ngày Nắng tối qua vừa add thầy".

Ôn Bình mỉm cười, "Thảo nào tôi thấy nick QQ ấy quen thế, thì ra đúng là em".

Đúng lúc này, đột nhiên điện thoại của Tiêu Tinh đổ chuông, màn hình hiển thị tên Kỳ Quyên.

Buổi chiều Tiêu Tinh đã nhắn tin cho cô ấy, hỏi cô ấy rốt cuộc chuyện đấu võ cầu thân trong game là thế nào. Chắc là cả ngày hôm nay công việc của Kỳ Quyên rất bận, không nhắn lại, đến tận lúc hết giờ làm mới gọi điện.

Tiêu Tinh nhìn màn hình điện thoại, vội vàng mỉm cười với Ôn Bình rồi nói: "Thầy Ôn, nếu không có việc gì thì em đi trước đây".

Ôn Bình gật đầu: "Ừ, đi đi".

Tiêu Tinh vội vàng chạy ra ngoài nghe điện thoại.

Vừa bấm nút nhận cuộc gọi đã nghe giọng nói véo von của Kỳ Quyên, "Tiêu Tinh à, tao đọc tin nhắn mà mày gửi cho tao rồi, chuyện đấu võ cầu thân tình hình có chút phức tạp, về nhà nói chuyện nhé, tao đi bắt xe đã ...".

Tiêu Tinh vội nói: "A Quyên, mày đừng cúp máy vội! Tao nói với mày chuyện này, hôm nay ở trường tao gặp ...".

"Tiêu Tinh". Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc, ngắt đúng chỗ quan trọng.

Tiêu Tinh ngoảnh đầu lại thì thấy Ôn bình đứng ở cửa phòng làm việc, miệng nở nụ cười như có như không,

“Chuyện tôi là Mr. Bottle, tạm thời đừng nói với bất kỳ ai... kể cả chị em tốt của em. Được không?”.

Không biết vì sao trong đôi mắt đen sáng lấp lánh ấy như ẩn chứa một vẻ nghiêm túc lạ thường.

Tiêu Tinh sửng người, hỏi với vẻ thăm dò: “Chị em tốt của em? Thầy muốn nói đến Kỳ Quyên? Thầy biết cô ấy sao?”.

“Ừ”. Ôn Bình mỉm cười, “Nhưng cô ấy không biết tôi”.

“...”

“Tôi biết em và cô ấy là bạn rất thân, nhất định em sẽ nghĩ cho cô ấy. Bí mật lớn như vậy mà bắt em giấu cô ấy, quả thực là rất khó cho em”. Ôn Bình ngừng một lát, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn, “Có điều em yên tâm, tôi có thể đảm bảo tôi không hề có ác ý gì với cô ấy. Tôi chỉ không muốn sự tham gia của em làm đảo lộn tiết tấu giữa tôi và cô ấy”.

“...”

“Em là chị em tốt nhất của cô ấy, lại là sinh viên của tôi. Chuyện này em xen vào thì không hay. Cách tốt nhất chính là đứng ngoài cuộc, em hiểu không?”.

Nhìn người đàn ông đột nhiên trở nên nghiêm túc trước mặt, Tiêu Tinh không biết phải nói gì.

Trong ấn tượng của cô, thầy Ôn là một người bề ngoài rất tốt bụng nhưng bên trong thì rất “đen tối”. Nhưng hiếm khi anh ta nghiêm túc nói chuyện với cô như hôm nay, từng

câu từng chữ dường như đều rất đáng tin tưởng.

Trước cái nhìn trù mẫn, ôn hòa của anh ta, Tiêu Tinh ngoan ngoãn gật đầu, “Em biết rồi... Em không nói nữa vậy”.

Trong lòng không kìm được nghĩ rốt cuộc giữa thầy Ôn và Kỳ Quyên có ân oán gì? Về mặt và ngữ khí của thầy Ôn nghiêm túc như vậy, dường như là có chuyện gì lớn sắp xảy ra!

Bước đầu tiên đã “dọn dẹp” luôn người chị em thân thiết nhất bên cạnh Kỳ Quyên, bước tiếp theo... anh ta sẽ làm thế nào đây?

Đột nhiên Tiêu Tinh cảm thấy rất mong chờ.

Buổi tối sau khi về đến nhà, Kỳ Quyên vừa đăng nhập vào game đã nhận được một đồng tin nhắn riêng.

{Chat riêng} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Sư phụ, có người gửi sư phụ câu kết với đại sư huynh lừa tiền, sao người không giải thích!

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Sư phụ, khi nào người kết hôn với anh Bottle? Nhớ thông báo một tiếng rồi chia kẹo mừng cho đồ đệ nhé ~.

{Chat riêng} {Tự Thủy Vô Ngân}: Đấu võ cầu thân thua đồ đệ của em, không thể lấy được em quả thực rất nuối tiếc, nhưng vẫn chúc phúc hai người T_T.

{Chat riêng} {Nam Cung Ưc}: Đỗ Quyên, Tôi nhìn thấy trong chuyên mục tường thuật trực tiếp đấu võ cầu thân

trên diễn đàn có người nói cô bỏ trốn không muốn cưới chồng = =||, không phải là thật chứ?

...

Một đồng tin nhắn khiến Kỳ Quyên nhìn mà choáng váng.

Chẳng qua cô chỉ out nick mà thôi, không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy.

Cô tò mò click vào diễn đàn xem chuyên mục mà Nam Cung Ưc nói. Quả nhiên chuyên mục đó vô cùng hot, lượt comment vượt quá hai mươi trang, sau trận đấu chủ võ đài offline, rất nhiều người bắt đầu nghi ngờ Hoa Đỗ Quyên Nở mở đấu võ cầu thân là lừa bịp quần chúng, may mà cuối cùng có người gửi hình chụp trong game, trên đó là giải thích của Mr. Bottle trên kênh Thế giới.

{Thế giới} {Mr. Bottle}: Mọi người đừng nóng, nhà cô ấy mất điện :).

{Thế giới} {Mr. Bottle}: Yên tâm, Đỗ Quyên không lừa tiền đâu, cho dù người chiến thắng cuối cùng là ai cô ấy cũng sẽ lấy. Hôn lễ của chúng tôi sẽ tổ chức vào hôm khác, đến lúc đó hoan nghênh mọi người đến xem nhận phong bao :).

Nhìn những dòng này, tâm trạng của Kỳ Quyên bỗng trở nên vô cùng phức tạp. Cô hoàn toàn không ngờ mình vừa out nick mà đã đẩy Bottle lên đầu sóng ngọn gió, làm người đứng mũi chịu sào, cũng hoàn toàn không ngờ Bottle sẽ ra mặt, thay mình gánh tất cả.

Đúng lúc ấy, góc dưới bên trái hiện lên tin nhắn hệ thống: “Ái đồ của bạn {Mr. Bottle} online”.

Kỳ Quyên lập tức tìm tên của Bottle trong list bạn thân, gửi tin nhắn chat riêng:

“Bottle on không?”.

Bên kia nhanh chóng trả lời: “On”.

Kỳ Quyên mắt dày nói: “Tối qua ta đột ngột out nick, thật là ngại quá, nhà bị mất điện, khụ khụ”.

Bottle nói: “Không sao :)”.

Kỳ Quyên nói: “Ta đọc chuyên mục trên diễn đàn rồi, rất nhiều người nói hành vi mở võ đài cuối cùng lại thất hứa không lấy nữa thật hèn hạ ==, lẽ nào chỉ có thể kết hôn sao? Ta công khai xin lỗi có được không?”.

Bottle nói: “Kết hôn với đồ đệ khiến người cảm thấy ảm ức sao?”.

Kỳ Quyên vội nói: “Không không, ta không có ý đó”.

“Vậy thì kết hôn đi”.

“...”. Cũng không phải ý này!

“Hôm nay có một cô gái lạ mặt cứ bám lấy đồ đệ nói là muốn lấy đồ đệ. Đồ đệ cảm thấy rất khó chịu, sư phụ mau đến giải cứu cho đồ đệ đi”

“...”.

“Chúng ta kết hôn có thể cùng tránh được vận đào

hoa, với sư phụ cũng không có gì xấu, đúng không?”.

“...”. Về lý là như vậy, nhưng Kỳ Quyên vẫn cảm thấy cứ lấy anh ta như vậy có gì đó không ổn.

Trước đây khi chơi game, vì phần thưởng trong nhiệm vụ vợ chồng, cô cũng đã kết hôn rất nhiều lần. Cô cảm thấy kết hôn trong game chẳng qua chỉ là một cách chơi giống như đánh Phụ Bản mà thôi. Nhưng lần này thì khác, đứng trước Bottle, cô không thể phóng khoáng vỗ ngực nói, không sao, lấy thì lấy!

Trong lòng cô có chút bất an, còn có chút khó xử kỳ lạ.

“Không sao, người không cần cảm thấy áp lực, chúng ta chỉ tạm thời kết hôn, làm sáng tỏ mọi tin đồn mà thôi :)”.

Ngữ khí của Bottle vẫn rất dịu dàng, “Sau khi kết hôn, đồ đệ sẽ không làm phiền sư phụ, sư phụ cứ tiếp tục chơi game của mình, được không?”.

“...”. Đã nói đến thế này rồi, không lấy thì chúng tỏ mình hẹp hòi.

Nhưng phải lấy Bottle, cô cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Đối với cô mà nói Bottle rất đặc biệt, mặc dù bây giờ vẫn chưa thể nói rõ rốt cuộc cảm giác ấy là gì nhưng anh không hề giống những người bạn bình thường trên mạng có thể tùy tiện kết hôn cho vui.

“Cứ như vậy nhé?”.

“... Ừm”. Kỳ Quyên đành gật đầu với tâm trạng phức tạp.

“Đồ đệ đi chuẩn bị hôn lễ :).” Hình như Bottle rất vui, cười nói: “Sư phụ nhận lời cầu hôn trước đã”.

“... Được”.

Khi thông báo cầu hôn một lần nữa hiện ra, cuối cùng Kỳ Quyên đã miễn cưỡng ấn đồng ý.

{Thế giới} {Hệ thống kết hôn}: {Hoa Đổ Quyên Nở} nhận lời cầu hôn của {Mr. Bottle}, chúc mừng hai người kết thành lương duyên!

Bottle lại nói: “Hôn lễ tổ chức vào tám giờ tối nay, sư phụ thấy được không?”.

Kỳ Quyên cảm thấy hơi nhanh quá, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý. Bottle nóng vội như vậy, lẽ nào là sợ cô hối hận? Có đều, kết hôn trong game cần phải chuẩn bị tâm lý sao? Kỳ Quyên không hiểu vì sao đột nhiên lại nảy ra ý nghĩ này. Chỉ là game mà thôi, đâu phải kết hôn thật...

“Liệu có nhanh quá không?”. Kỳ Quyên ngượng ngùng hỏi.

Bottle nói: “Không đâu, rèn sắt khi còn nóng :).”.

Thế là trên kênh Thế Giới lại hiện lên một thông tin:

{Thế giới} {Hệ thống kết hôn}: Hôn lễ của {Hoa Đổ Quyên Nở} và {Mr. Bottle} sẽ được tổ chức vào tám giờ tối nay, tại hôn lễ sẽ có kẹo mừng và rượu mừng! Hoan nghênh các vị hiệp sĩ giang hồ đến chung vui!

Vì sao lại có cảm giác “Anh đã có âm mưu từ trước”

nhỉ? Ngay cả hôn lễ cũng chuẩn bị xong rồi sao?

Kỳ Yên đang rối bời thì nhìn thấy tin nhắn riêng của chị em tốt Tiêu Tinh, cô ấy gửi ba tin liên tiếp.

“Chị Quyên, chị định lấy Bottle thật sao T_T”.

“Không suy nghĩ thêm sao T_T”.

“Có lẽ sẽ có người thích hợp hơn, nếu quả thực ghét bị đeo bám thì tao lập nick name khác rồi lấy mày cũng được T_T”.

Kỳ Quyên cảm thấy rất lạ. Cô đi lấy chồng chứ đâu phải đi đám tang, sao Tiêu Tinh lại gửi nhiều biểu cảm mếu máo như thế này.

“Khóc cái gì? Tao kết hôn thì sao?”.

“Nhưng Bottle ...”.

“Anh ta làm sao?”.

“Anh ta chính là...” Tiêu Tinh chỉ nhận lời của thầy Ôn không nói cho người khác biết chuyện Ôn Bình chính là Mr. Bottle, không hứa với anh ta không nói với người khác Mr. Bottle chính là Thệt Kho Tàu. Làm như vậy không bị coi là không giữ lời hứa đúng không?

Tiêu Tinh nói với tâm trạng vô cùng phức tạp: “Mr. Bottle thực ra chính là Thệt Kho Tàu. Đại thần Thệt Kho Tàu, tác giả mà mày vừa yêu vừa hận đấy!”.

Kỳ Quyên bình tĩnh nói: “Tao biết rồi”.

“...”. Tiêu Tinh vô cùng kinh ngạc. “Mày biết rồi?”.

Kỳ Quyên tiếp tục bình tĩnh nói: “Đúng, tao biết từ lâu rồi, vì thế tâm trạng của tao hiện giờ cũng hơi phức tạp”.

“...”. Tiêu Tinh khóc ròng.

Nếu mà biết Thịt Kho Tàu chính là thầy Ôn Bình thì tâm trạng của mà chắc chắn sẽ phức tạp hơn gấp trăm lần!

Đúng lúc ấy, Tiêu Tinh đột nhiên nhận được tin nhắn riêng.

“Tiêu Tinh online rồi?”. Tin nhắn từ Mr. Bottle.

Tiêu Tinh lập tức ngồi thẳng người, “Chào thầy Ôn ^_^”.

Ôn Bình nói: “Trong game không cần nghiêm túc như vậy, cứ gọi tôi là Bottle :)”.

Tiêu Tinh vội vàng đổi cách xưng hô: “Chào Bottle :)”.

Ôn Bình mỉm cười nói: “Tôi sắp kết hôn với chị em tốt Hoa Đỗ Quyên Nở của em trong game. Nếu cô ấy biết người cô ấy sắp lấy chính là thầy giáo của em ngoài đời, cô ấy sẽ rất khó xử, đúng không?”.

Tiêu Tinh lập tức vỗ ngực thề thốt: “Em đảm bảo sẽ không nói với cô ấy!”.

“Thế thì tốt :)”.

Tiêu Tinh do dự một lúc rồi gõ một hàng chữ: “À, thưa thầy, em có thể nhân tiện hỏi một câu được không?”.

“Hỏi đi”.

“Vì sao đột nhiên thầy muốn lấy Đỗ Quyên? Thầy có biết cô ấy là ai không?”.

“Biết chứ. Cô ấy là chị em tốt của em, luật sư Kỳ tiếng tăm lừng lẫy”.

“Ặc! Thế mà thầy còn dám lấy cô ấy!”.

“Bởi vì tôi rất dũng cảm”.

“Nếu thầy muốn chơi trò yêu đương trong game, em khuyên thầy nhanh chóng tìm đối tượng khác đi, thật đấy! Cô ấy ghét nhất là bị người khác bỡn cợt. Hậu quả của việc cô ấy giận dữ là vô cùng vô cùng nghiêm trọng!”

“Không sợ”.

“...”. Tiêu Tinh cảm thấy đúng là đàn gảy tai trâu. Thầy Ôn không biết tầm nghiêm trọng của vấn đề, thế nào cũng bị gậy ông đập lưng ông.

Còn Ôn Bình thì lại mỉm cười khi gõ hàng chữ này.

Từ sau khi anh biết Hoa Đỗ Quyên Nở chính là vị luật sư Kỳ ấy, anh bỗng có hứng thú mãnh liệt với con người này, cảm giác từng hành động, từng cử chỉ, lời nói của cô đều rất cá tính.

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ có suy nghĩ “muốn được tiếp cận, muốn được hiểu nhiều hơn” với một cô gái nào. Có lẽ đây chính là lực hút từ trường trong truyền thuyết!

Chương 9: Hôn lễ trong game

(1)

Tám giờ tối, miếu Nguyệt Lão ngoài thành Lạc Dương.

Mr. Bottle và Hoa Đỗ Quyên Nở đang vai kề vai đứng trước miếu Nguyệt Lão. Một người là nam pháp sư trong bộ áo trắng như tuyết, phong độ ngời ngời. Một người là nữ thích khách trong bộ đồ màu đen bó sát, gợi cảm hấp dẫn. Hai người đứng cạnh nhau trong vô cùng xứng đôi.

Hai người đứng trước miếu Nguyệt Lão làm gì vậy nhỉ? Dĩ nhiên là đang đăng ký kết hôn rồi.

Chỉ có điều, tất cả thủ tục đều do Mr. Bottle phụ trách, Kỳ Quyên chỉ đứng cạnh anh làm "đạo cụ".

Bởi vì vợ chồng đăng ký kết hôn phải đi cùng nhau, đích thân đến nơi, đích thân xác nhận. Việc mà Kỳ Quyên cần làm chỉ là ấn vào chữ "có" trong tất cả các cửa sổ hiện ra.

Có, có, đồng ý, đồng ý...

Một đồng thông báo của hệ thống vợ chồng, quy tắc vợ chồng, những điều cần chú ý sau khi kết hôn...

Tin nhắn hệ thống nháy ra không ngừng, Kỳ Quyên ấn đến hoa mắt chóng mặt.

Trong kênh nhóm, đột nhiên Mr. Bottle hỏi: "Sinh nhật?".

Cuối cùng Kỳ Quyên cũng cảm thấy mình có ích, vội

nói: “28 tháng 10 ~”.

Bottle hỏi: “Là cung Bọ Cạp à?”.

Kỳ Quyên nói: “Ừm ~”.

Bottle nói: “Rất giống :)”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc, không biết anh ta nói giống rốt cuộc là đang khen hay đang chửi, suy cho cùng cung Bọ Cạp luôn là danh từ đại diện cho lòng dạ hiểm độc, lạnh lùng tuyệt tình trong mười hai cung, hình như không được đánh giá tốt lắm...

Bottle lại hỏi: “Cần mua bao nhiêu thiệp mời?”

Kỳ Quyên nghĩ rồi nói: “Tùy anh” .

Bottle nhanh chóng mua xong thiệp mời, “Hơn một trăm thiệp chắc là đủ chứ?” .

Kỳ Quyên nói: “Đủ rồi, quá đủ ~”.

==, nghĩ đến cảnh một trăm người đến tham dự hôn lễ, tận mắt chứng kiến cảnh cô và Bottle bãi đường thành thân, Kỳ Quyên lại có ham muốn lập tức rút ngồn điện bỏ trốn khỏi hôn lễ.

“Cô có bạn bè đến dự hôn lễ không? Gởi thiệp mời cho họ”. Bottle nói rồi ẩn yêu cầu giao dịch.

Kỳ Quyên đồng ý giao dịch, liền thấy trong cột giao dịch có chục cái thiệp mời. Nhìn hai chữ “thiệp mời” màu đỏ, trong lòng Kỳ Quyên có chút khó xử. Mặc dù chỉ là hôn lễ trong game nhưng quả thực quá trình này quá giống thật,

lại còn có cả thiệp mời, hơn nữa trên đó còn chính thức viết tên của hai vợ chồng...

Khó khăn lắm mới hạ quyết tâm ấn đồng ý giao dịch, kết quả tin nhắn hệ thống nói "Xin lỗi, không gian không đủ, giao dịch thất bại".

Mr. Bottle: "Sao lại hủy bỏ?" .

Hoa Đỗ Quyên Nở: "Khụ khụ, túi của tôi đầy rồi, chờ chút". Kỳ Quyên mở túi đồ, nhanh chóng vút một đồng nguyên liệu xuống đất, sau đó nói: "Được rồi, giao dịch lại đi".

Mr. Bottle lặng lẽ giao dịch với cô, một lúc sau, không kìm được hỏi: "Sao lại hủy bỏ?"

"... Vẫn còn thiếu một ô trống, chờ chút". Một người đột nhiên không đáng tin cậy như Kỳ Quyên mướt mãi mở hòm đồ, nhanh chóng ném bớt một trang bị cấp thấp. Lúc ấy mới xin giao dịch lại, "Lần này thì ok thật rồi, haizz ~".

Cuối cùng đã giao dịch thành công, sau khi nhận được mười tấm thiệp cưới, đột nhiên Kỳ Quyên phát hiện trong túi có chín ô trống, mười ô trống mà cô đã vút đồ đi để đựng thiệp cưới cuối cùng chỉ dùng một ô. Kỳ Quyên không khỏi có chút ức chế, "Tôi tưởng mỗi thiệp cưới phải đặt vào một ô, không phải như vậy sao?"

Bottle nhin cười nói: "Có thể xếp chồng lên nhau".

"Sao anh không nói sớm ==".

"Tôi đang định nói thì cô đã nhanh chóng ném đồ đi

rồi :)”. Chỉ thấy trong hòm đồ của cô bay ra một đồng nguyên liệu, tốc độ đó chẳng khác nào thiên nữ rải hoa, Bottle đứng cạnh tròn mắt nhìn.

Kỳ Quyên đúng là một người nóng vội, động tác rất nhanh, ném đồ không chút thương tiếc. Nhìn một đồng nguyên liệu và trang bị vút dưới đất, Kỳ Quyên thấy xót ruột, thế là lại quay lại nhặt.

Bottle thấy cô đi quanh mình, tay chân thoăn thoắt nhanh chóng nhặt sạch đồ dưới đất. Tốc độ ấy quả thật giống như một cơn lốc xoáy.

Bottle không kìm được nhếch môi cười rồi hỏi: “Nhặt xong chưa?”.

Kỳ Quyên nói: “Xong rồi ~”.

“Gửi thiệp cưới cho bạn đi, hôn lễ bắt đầu lúc tám giờ, đừng đến muộn”.

Kỳ Quyên nói: “Ừm, biết rồi”.

Sau khi ra khỏi miếu Nguyệt Lão, Kỳ Quyên nghĩ đi nghĩ lại, những người có thể tham dự hôn lễ trong game đếm trên đầu ngón tay. Ngoài Tiêu Tinh, còn có đồ đệ Tiểu Tiểu Pháp Sư mà cô đã thu nhận cùng với Bottle cách đây không lâu. Đại sư huynh của cậu ta là Mr. Bottle đến nay đã cấp 60, nhưng Tiểu Tiểu Pháp Sư vẫn đang cấp 20, chậm chậm bò về phía trước như một chú rùa.

Kỳ Quyên gửi một tấm thiệp cưới cho Tiểu Tiểu Pháp Sư, đúng lúc cậu ta online, sau khi nhận được thiệp cưới cậu ta phấn khích nói: “Sư phụ sẽ kết hôn với đại sư huynh

sao? Vậy sau này con phải gọi đại sư huynh là sư công sao ạ? Haha ~”.

Kỳ Quyên quyết định không trả lời câu hỏi phức tạp này.

Tiểu Tiểu Pháp Sư lại hỏi: “Thực ra lúc đầu khi sư phụ gọi đại sư huynh giúp con làm nhiệm vụ, con đã nhận ra hai người có tình ý với nhau rồi, ha ha, quả nhiên con không nhìn lầm! Chúc mừng sư phụ!”.

“...”. Kỳ Quyên vô cùng băn khoăn, con mắt nào của cậu ta nhìn thấy hai người có tình ý? Lúc đó giữa cô và Bottle là tình sư đồ trong sáng mà.

Kết hôn với đồ đệ đầu phải là chuyện vinh dự gì, đặc biệt là trước mặt tiểu đồ đệ, cảm giác bị tiểu đồ đệ trêu chọc thật không vui. Kỳ Quyên quyết định mặc kệ cậu ta, tiếp tục gửi một tấm thiệp cưới cho Tiêu Tinh, sau đó gửi cho Nam Cung Mặc, Nam Cung Úc...

Sau khi gửi một đồng thiệp cưới, Kỳ Quyên liền đứng ngây người ở cổng thành Lạc Dương.

Nửa tiếng nữa là cô sẽ kết hôn với Mr. Bottle, tâm trạng của cô vẫn rất phức tạp.

Đồ đệ biến thành chồng, điều này đã khiến cô rất khó chấp nhận rồi, huống hồ đồ đệ này là tác giả Thịt Kho Tàu mà cô đã thầm thích bấy lâu nay. Cứ nghĩ tới cảnh cùng anh ta báai thiên địa, Kỳ Quyên lại cảm thấy phấp phỏng.

Thậm chí cô có ý nghĩ rút dây điện vờ mất điện.

Có điều... sự việc đã tới nước này chỉ có thể nghiêng rằng đối diện. Ngày hôm qua vì out nick mà đã gây ra không ít phiền phức, nếu bây giờ lại chạy nữa thì sau này cô và Bottle không cần chơi trong máy chủ này nữa.

Bảy giờ năm mươi phút tối, đột nhiên Kỳ Quyên nhận được lệnh triệu tập của sư môn, vẫn chưa kịp phản ứng đã bị đưa về sư môn, đến phòng cốc chủ Liễu Cẩm của Tuyệt Tình Cốc. Liễu Cẩm thuyết giáo cô một hồi, sau đó tặng cô một bộ áo cưới mới.

Hệ thống hôn lễ trong game này vô cùng đặc biệt, mô phỏng tập tục cưới hỏi trong giang hồ của Trung Quốc cổ đại, trước khi xuất giá cô dâu sẽ bị gọi về sư môn, còn chú rể thì phải dùng kiệu hoa tám người khiêng, đi một chặng đường rất xa đến đón cô dâu, còn phải vượt qua các thử thách của sư môn đối phương, giống những thử thách làm khó cho chú rể khi đến đón cô dâu thời cổ. Nếu hai người đồng môn, cũng phải tiếp nhận thử thách của sư phụ.

Kỳ Quyên bị bắt về sư môn, ngồi trong phòng sư phụ, mặc bộ áo cưới đỏ chói chờ Bottle đến rước cô.

Kỳ Quyên cảm thấy hệ thống này vô cùng đáng ghét, không kìm được than phiền với Bottle: "Trực tiếp đăng ký không phải là xong rồi sao, còn nhiều thử tục như thế nữa, thật là phiền phức, = =".

Bottle thì tỏ ra rất dễ chịu, ngử khí ôn hòa: "Đừng sốt ruột :)".

Không phải cô sốt ruột, chỉ là cô rất ghét thiết kế này!

Rõ ràng chỉ là hôn lễ trong game, đăng ký xong là được! Vì sao lại còn phải bá kiến sư phụ hai bên, mời trà uống rượu, cướp dâu... lại còn động phòng hoa chúc nữa?

Vì môn phái có người xuất giá, rất nhiều đệ tử Tuyệt Tình Cốc nhàn rỗi không có việc gì làm lại thích hóng hớt chạy về sư môn để chiêm ngưỡng phong thái của đại sư tỷ, một đám người vây quanh phòng của Trưởng môn Liễu Cẩm...

{Môn phái} {Tuyệt Tình Cốc} {Đoạn Kiếm Thiên Nhai}: Nhìn thấy Hoa Đồ Quyên Nở ở chỗ chương môn rồi, mặc áo cưới màu đỏ, sắp lấy chồng sao?

{Môn Phái} {Tuyệt Tình Cốc} {Gió Tây Không Ngừng}: Sư Tỷ Đồ Quyên đẹp quá ~ Sư tỷ, tỷ là thần tượng của muội ~.

{Môn Phái} {Tuyệt Tình Cốc} {Thu Sắc Liên Ba}: Sư tỷ có thiệp cưới không cho muội một tấm, muội rất muốn đến dự hôn lễ ~.

{Môn Phái} {Tuyệt Tình Cốc} {Gió Tây Không Ngừng}: Sư tỷ cho muội một tấm ~.

Dù sao trong túi của Kỳ Quyên vẫn còn rất nhiều thiệp mời, mỗi tấm thiệp mời khoảng 100 xu, giá rất rẻ, cô liền hào phóng phát cho các tiểu sư muội thích náo nhiệt mỗi người một tấm.

Bảy giờ năm mươi lăm phút, đoàn rước dâu của Mr. Bottle cuối cùng đã dừng ở lối vào Tuyệt Tình Cốc.

{Phụ cận} {Nam Cung Mặc}: ==, Tuyệt Tình Cốc năm

ở dưới vách núi sao?

{Phụ cận} {Ngạo Thị Quần Hào}: Không phải bây giờ cậu mới biết đấy chứ = =.

{Phụ cận} {Nam Cung Ước}: Khụ khụ, thế là tiếp theo, chúng ta phải nhảy tập thể sao?

{Phụ cận} {Mr. Virus}: Một mình chú rể nhảy ^_^.

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Cùng nhảy cùng nhảy, đừng khách sáo :).

{Phụ cận} {Mr. Virus}: Ai khách sáo với cậu, anh đây không muốn nhảy!

Mr. Virus vừa nói dứt lời, Mr. Bottle đập một cái sau lưng anh ta, thế là...

{Phụ cận} {Mr. Virus}: Shit... á á á...

Mr. Virus rơi thẳng xuống hồ nước của Tuyệt Tình Cốc.

Các đệ tử của Tuyệt Tình Cốc tò mò ngẩng đầu, chỉ thấy đoàn rước dâu của chú rể như sủi cỏ từ trên trời rơi xuống, từng người từng người bất chấp tính mạng nhảy xuống, cảnh tượng ấy thật là hoành tráng.

{Môn phái} {Tuyệt Tình Cốc} {Đoạn Kiếm thiên Nhai}: ==, xem ra sau này muốn lấy mỹ nữ của Tuyệt Tình Cốc cũng phải có dũng khí rất lớn.

{Môn phái} {Tuyệt Tình Cốc} {Gió Tây Không Ngừng}: Muốn lấy đàn ông của Tuyệt Tình Cốc mới càng cần dũng khí. Suy cho cùng chú rể đến đón cô dâu nhảy xuống vách

núi không sao. Cô dâu đến nhà chồng lại phải cùng chồng nhảy xuống vách núi thì...

Mọi người tưởng tượng cảnh tượng ấy, thật là giống tự sát vì tình.

Thế là những chàng trai độc thân của Tuyệt Tình Cốc khóc ròng tập thể.

Đoàn rước dâu của Mr. Bottle nhanh chóng đến trước đại sảnh của Tuyệt Tình Cốc. Người của bang Nam Cung Thế Gia chạy đến cho thêm phần hoành tráng, đoàn rước dâu trông thật uy phong. Chú rể Mr. Bottle trong bộ hỷ phục màu đỏ đi đầu, sau khi nói chuyện với NPC, được đưa vào phòng của trưởng môn.

Bottle vừa vào cửa đã bị mấy vệ sĩ bên cạnh trưởng môn sư phụ bao vây.

Bottle vô cùng nghi hoặc: "NPC của môn phái cô muốn làm gì?" .

Kỳ Quyên nói: "Chắc là thử thách trong truyền thuyết" .

"Tôi phải đánh bại bọn họ ah?"

Kỳ Quyên nhớ lại chuyện mình giết thần thú của Tiêu Diêu Cư bị nhốt vào địa lao, vội nói: "Đừng ra tay vội, ngộ nhỡ anh giết chết bọn họ, biến thành quan hệ thù hận với Tuyệt Tình Cốc, không ra ngoài được thì làm thế nào?".

Mr. Bottle: "Thôi được, tôi không đánh trả".

Thế là Mr. Bottle vô cùng quân tử, đứng im ở đó không

đánh trả, âm thầm bị đệ tử Tuyệt Tình Cốc vây đánh.

Đáng tiếc mấy đệ tử này khả năng tấn công quả thật quá thấp. Mr. Bottle cấp 60 lúc này đã có hơn mười nghìn máu. Mấy đồ đệ này đánh anh giống như gãi ngứa vậy. Đánh một lúc chỉ mất 100 điểm máu.

Bottle đứng ở đó rất lâu, lượng máu vẫn ở mức 85%, cuối cùng không kìm được hỏi: “Bọn họ còn đánh bao lâu nữa?”.

Kỳ Quyên: “Không biết = =”.

Một phút trôi qua, cuối cùng lượng máu từ 85% giảm xuống 80%, Bottle không kìm được nữa, liền nói: “Tôi đánh trả đây :)” .

Kỳ Quyên vẫn chưa kịp mở miệng thì đã thấy Bottle tung kỹ năng tấn công theo nhóm, giết chết mấy đệ tử gãi ngứa đang vây quanh mình trong nháy mắt.

Kỳ Quyên không kìm được thầm oán trách trong lòng: Nhóm NPC Tuyệt Tình Cốc này thật khiến cô mất mặt.

Tiếp đó lại là một lũ tiểu quái, sau năm đợt liên tiếp bị Bottle giết chết trong nháy mắt, lúc ấy trưởng môn mới bắt đầu thư thái nói: “Thiếu hiệp quả nhiên thân thủ phi phàm! Hôm nay, ta giao đệ tử bản môn Hoa Đồ Quyên Nở cho con, hy vọng hai vợ chồng con từ nay về sau hỗ trợ lẫn nhau, mãi mãi không tách rời!”.

Kỳ Quyên không còn gì để nói.

Cô đến Tiêu Diêu Cư giết thần thú thì bị nhốt vào địa

lao, Bottle quang minh chính đại xông vào Tuyệt Tình Cốc giết chết nhiều vệ sĩ như vậy mà vẫn bình an vô sự đứng trước mặt trưởng môn, lại còn thuận lợi lấy được đệ tử của Tuyệt Tình Cốc.

Lẽ nào đây là sự khác biệt giữa xui xẻo và may mắn.

Kỳ Quyên đã quên, lúc đầu cô chém thần thú là mở mô thức tàn sát, còn Mr. Bottle với mấy đệ tử Tuyệt Tình Cốc chỉ là giao đấu thân thiện, nhìn Bottle mà xem, anh để vệ sĩ Tuyệt Tình Cốc chém ba phút mới bắt đầu đánh trả, thật là phong độ. Còn Kỳ Quyên thì xông thẳng vào, bất chấp sự chống cự của thần thú giết chết thần thú...

Rõ ràng đây không phải là sự khác biệt của vận may mà là sự khác biệt của thái độ.

(2)

Sau khi vượt qua thử thách của trưởng môn, cuối cùng Bottle đã đón được Hoa Đổ Quyên Nở ra khỏi Tuyệt Tình Cốc.

Trong game có NPC chuyên khiêng kiệu hoa, chơi nhạc, đốt pháo, khiến hôn lễ vô cùng náo nhiệt. Chú rể Mr. Bottle mặc hỷ phục đỏ, cưỡi ngựa trắng anh tuần đi đầu đoàn rước dâu. Còn Kỳ Quyên thì ăn mặc xinh đẹp ngồi trong kiệu hoa. Đoàn người hoành tráng bắt đầu đi về phía Tiêu Diêu Cư.

Tiếp đó, hai người phải đến môn phái của nhà trai để mời rượu trưởng môn sư phụ.

Đoàn rước dâu đến gần thành Trường An, đột nhiên

xuất hiện một toán cướp chặn trước kiệu hoa... có lẽ người thiết kế game vì muốn quá trình hôn lễ phong phú hơn nên cố tình thiết kế trò cướp dâu. Đều là những tiểu quái khả năng tấn công yếu đến cướp cô dâu, chỉ là để tăng thêm phần thú vị cho buổi hôn lễ mà thôi.

Bọn cướp xuất hiện quanh kiệu hoa của cô dâu, không chỉ có thể khiến cô dâu căng thẳng lo lắng, đồng thời cũng cho chú rể có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.

Thấy kiệu hoa của cô dâu bị toán cướp chặn lại, Bottle và các huynh đệ kết nghĩa đang định quay lại giết bọn chúng thì thấy một bóng dáng màu đỏ đột nhiên bay ra từ trong kiệu hoa, sau một màn khinh công đẹp mắt cô chạm đất, tiếp đó cầm đoản kiếm, chém vài nhát nhanh gọn dứt khoát, nhanh chóng giết chết những tên cướp trước kiệu hoa.

Sau đó, cô dâu áo đỏ lại bình tĩnh bay vào kiệu hoa ngồi ngay ngắn.

Đoàn người dừng lại, những người đến rước dâu và những người đứng xem đều mắt chữ A mồm chữ O.

Dường như cái mà họ nhìn thấy không phải là cô dâu sắc bén mà là một cơn lốc xoáy màu đỏ.

{Phụ cận} {Hoa Đổ Quyên Đỏ}: Đoàn người phía trước sau lại dừng lại?

So với sự kinh ngạc của tất cả mọi người, chú rể tỏ ra rất bình tĩnh, mỉm cười rồi quay lại đi lên phía trước.

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Không sao rồi, đi tiếp thôi :).

Mọi người im lặng.

Trước đây khi đến xem hôn lễ, các cô dâu gặp cướp đều vờ ra vẻ yếu ớt ngồi trong kiệu hoa không dám ra ngoài. Cứ đến lúc ấy, chú rể sẽ uy phong quay lại giải cứu, biểu diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân xúc động lòng người. Cô dâu hôm nay thì chú rể vẫn chưa kịp quay đầu đã bình tĩnh bay ra khỏi kiệu hoa, chém chết bọn cướp.

Quả nhiên là Hoa Đỗ Quyên Nở trong truyền thuyết, sát thủ máu lạnh một thời bị nghi ngờ là nhân yêu, kết hôn còn bạo lực như vậy, hoàn toàn không có vẻ ngượng ngùng và e thẹn cần có của một cô dâu. Chồng của cô ta cũng vậy, hình như anh ta đã quen với tác phong này của cô ta, vô cùng bình tĩnh quay lại đi trước, ngay cả một câu hỏi han như “Vợ có sợ không”, “Vợ không sao chứ”, cũng không nói.

Hai người thật là xứng đôi vừa lứa!

Cửa sổ chat riêng của Bottle đột nhiên nháy ra một đồng tin nhắn.

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Đại ca, sư phụ thật mạnh mẽ! Bái phục!

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ừm, cô ấy không cần anh hùng cứu mỹ nhân, cô ấy quen tự cứu mình.

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Sư phụ đúng là quá mạnh! Lần đầu tiên đệ thấy một cô dâu mạnh thế này! Quả nhiên là sư phụ!

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Đệ chưa bái sư, sau này gọi

là đại tẩu đi.

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Vâng, được ạ!

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Có điều, đệ gọi là đại tẩu, huynh có chắc là đại tẩu không đánh đệ không?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Lúc đệ gọi cô ấy là sư phụ, cô ấy có đánh đệ không?

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Không ạ ~.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Thế thì đúng rồi, cô ấy mạnh mẽ nhưng mềm lòng, sẽ không làm gì đệ đâu :).

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Vâng, để đệ thử xem :).

Sau đó Nam Cung Mặc nhắn tin cho Kỳ Quyên

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Đại tẩu ^_^.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Đại tẩu ^_^.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Đại tẩu ^_^.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Đại tẩu ^_^.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Gọi tôi làm gì? Có chuyện gì? Nói.

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Không có gì, gọi thử

xem tẩu có phản ứng gì không, Bottle nói tẩu mạnh mẽ nhưng mềm lòng nên sẽ không mắng đệ, quả nhiên là thật ^_^.
^_^.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Chat riêng} {Nam Cung Mặc}: Đại ca đại ca, quả nhiên đại tẩu không mắng đệ, chỉ gửi dấu ba chấm ~.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ừ.

Dấu ba chấm chính là đang thầm chửi cậu đấy đồ ngốc ạ.

Sau khi kết thúc cuộc chat riêng với Nam Cung Mặc, Bottle lại nhận được tin nhắn từ cậu cứng Mr. Virus.

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Sư phụ của cậu thật dũng mãnh, mình đang định quay lại xem có chuyện gì thì trong nháy mắt cô ấy đã giết chết những kẻ đến cướp dâu rồi. Tốc độ này thật đúng là chiến đấu cơ kiểu mới, à không, phải là hàng không mẫu hạm mới đúng!

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ha ha, quen là được :).

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Có điều, mình vẫn không hiểu vì sao đột nhiên cậu lại lấy cô ấy? Cậu chơi game, chẳng phải là chưa bao giờ kết hôn sao? Lần này là sao vậy?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Đánh thắng võ đài cầu thân, mình cũng là bất đắc dĩ thôi.

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Mình thấy không phải cậu bất đắc dĩ mà là rất vui mừng thì có.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: :).

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Lại còn cười nữa = =.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: :).

{Chat riêng} {Mr. Virus}: = =.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ha ha, nói thật với cậu, đúng là mình cố ý, muốn kết hôn với cô ấy trong game xem thế nào. Mình cảm thấy cô ấy rất có cá tính, nói chuyện với cô ấy rất thú vị.

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Chẳng giống phong cách của cậu chút nào.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Sao? Hình như cậu không tán thành?

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Không phải mình đả kích cậu, kể cậu nghe một chuyện mình biết, mấy hôm trước một đồng nghiệp của mình kết hôn với một cô gái trong game. Lúc gặp mới biết đối phương là một cô bé mười tuổi, một cô bé vẫn còn đang học tiểu học. Anh bạn của mình chỉ biết khóc ròng!

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: ...

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Vì thế mới nói, tình yêu trong game hoàn toàn không đáng tin, nếu cậu thật sự muốn tìm bạn gái, xung quanh mình có rất nhiều cô gái độc thân, mình sẽ giới thiệu cho cậu một cô.

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Hơn nữa, chẳng phải anh

cậu đang giới thiệu bạn gái cho cậu sao? Ngay cả gặp mặt ăn cơm cậu cũng không chịu, sao lại có tâm tư lấy vợ trong game? Theo mình thấy, cái cô Hoa Đỗ Quyên Nở kia rất ghê gớm, cậu cẩn thận chơi với lửa bị lửa thiêu đấy người anh em!

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Yên tâm, mình biết giữ chừng mực, mình biết cô ấy là ai.

Câu nói này khiến cho tâm hồn hóng hớt của Mr. Virus lập tức bùng cháy:

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Cậu biết cô ấy là ai á?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ừm, là chị em tốt của một sinh viên của mình, kém mình mấy tuổi, vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận.

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Shit, tuổi tác cũng điều tra rõ ràng rồi, cậu hành động thật nhanh!

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Quá khen quá khen :).

{Chat riêng} {Mr. Virus}: ... Hình như mình không khen cậu thì phải?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Cái lần cậu tắm ấy, mình tìm cậu vốn định nói chuyện này mà quên mất. Mấy hôm trước bọn mình cùng chơi Phụ Bản, gặp Boss ẩn thân mọi người cùng lên YY nghe chỉ huy. Mình nhận ra giọng nói của cô ấy, muốn cậu điều tra giúp mình xem cô ấy là ai. Có điều bây giờ không cần nữa, mình đã biết rồi.

{Chat riêng} {Mr. Virus}: Cậu điều tra dữ liệu khi cô

ấy đăng ký game á?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Không cần phiền phức như vậy, mình chỉ dọa sinh viên của mình một chút, sinh viên của mình đã khai hết :).

{Chat riêng} {Mr. Virus}: ...

Cô sinh viên bị dọa là Tiêu Tinh lúc này đang cùng đoàn rước dâu đi về phía Tiêu Diêu Cư với tâm trạng vô cùng ức chế.

Tiêu Tinh theo kiệu hoa của Kỳ Quyên đến Tiêu Diêu Cư bái kiến trưởng môn sư phụ của chú rể với tâm trạng vô cùng phức tạp. Nhìn Kỳ Quyên bước từ kiệu hoa xuống, cùng Bottle quỳ trước mặt trưởng môn để mời rượu trưởng môn... Mặc dù chỉ là hôn lễ trong game, nhưng nhìn nghi thức cưới hỏi giống y như thật này, trong lòng Tiêu Tinh vẫn có cảm giác buồn bã khi tiễn chị em tốt đi lấy chồng.

Cô không kịp được chat riêng: "A Quyên, sau này phải bảo trọng đấy T_T"

Kỳ Quyên chỉ cảm thấy mơ hồ, "Xin nàng, tao chỉ lấy chồng trong game thôi mà, nói cứ như tao lấy chồng thật ấy, nghiêm trọng vậy sao?"

Rõ ràng là Kỳ Quyên cho rằng Tiêu Tinh chuyện bé xé ra to.

Nhưng theo những gì Tiêu Tinh biết về thầy Ôn, cô luôn cảm thấy cách làm này của thầy Ôn không hề đơn giản.

Tiêu Tinh quen thầy Ôn từ cách đây rất lâu rồi, từ hồi còn học ở nhà ông nội.

Hồi ấy Tiêu Tinh đang học tiểu học, Ôn Bình vừa đỗ đại học, ông nội mời anh ta tới nhà dạy cho Tiêu Tinh vẽ tranh. Ôn Bình rất thích tỏ ra “già đời”, lúc nào cũng tươi cười ra vẻ cao thâm khó đoán, nói chuyện cũng xài điển tích, nghe có vẻ vô cùng chuyên nghiệp. Hồi ấy Tiêu Tinh nhỏ bé, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn anh ta. Thêm vào đó khi giảng bài thầy Ôn thao thao bất tuyệt, nói như nước chảy, Tiêu Tinh cứ tưởng rằng anh ta lớn tuổi hơn mình rất nhiều, là một chuyên gia cực giỏi. Trong lòng cô rất tôn kính anh ta, lúc nào cũng gọi thầy Ôn thầy Ôn.

Về sau mới biết, chẳng qua tất cả chỉ là do ai đó giả bộ như vậy mà thôi.

Tuổi thật của ai đó không lớn như anh ta ra vẻ. Hồi ấy anh ta mới học năm thứ nhất, không phải là thầy giáo chứ đừng nói là chuyên gia mỹ thuật. Anh ta chỉ dùng những lời nói nhảm nhí để lừa Tiêu Tinh nhí mà thôi.

Thậm chí anh ta còn lấy lý do “Con gái ăn nhiều rất dễ béo” để ăn hết tất cả những món ngon mà ông nội làm cho Tiêu Tinh.

Dần dần Tiêu Tinh phát hiện người này vẻ ngoài lương thiện tốt bụng nhưng bên trong vô cùng nham hiểm, thật đúng là sói đội lốt cừu điển hình.

Tiêu Tinh bị lừa vô số lần, sau khi nhận ra bản chất của anh ta, liền gọi thầy Ôn là bình nước nóng, cuối cùng gọi là bình mực - cái bình đựng đầy nước đen, quả thực có

thể dùng “bình mực” để hình dung một cách chân thực về anh ta.

Tiêu Tinh còn biết rằng bao năm qua anh ta không có bạn gái, không phải vì không muốn tìm, càng không phải không tìm được, chỉ là vì anh ta không chịu được con gái cứ bám riết lấy mình. Anh ta cho rằng những cô gái suốt ngày bắt bạn trai đưa đi xem phim, dạo phố, ăn vặt, nhõng nhẽo rất khó chiều. Bản thân anh ta rất lười biếng, làm sao mà bỏ tâm sức ra dỗ dành bạn gái được. Vì thế anh ta nhất quyết độc thân luôn.

Theo nguồn tin đáng tin cậy của các bạn trong lớp, anh ta có một người anh vô cùng lợi hại, hình như còn là Boss trong làng giải trí. Anh trai và bố mẹ anh ta nghĩ mọi cách ép anh ta mau chóng kết hôn. Lúc nguy cấp này, đột nhiên anh ta lấy Hoa Đỗ Quyên Nở trong game, hơn nữa là trong tình huống đã biết đối phương là ai... Ngay cả một người vốn chậm hiểu như Tiêu Tinh cũng cảm nhận được sự bất thường trong đó.

Tiêu Tinh có cảm giác để chị Kỳ Quyên kết hôn với thầy Ôn giống như đưa hổ cái vào hang sói. Cuối cùng là hổ làm sói tâm phục khẩu phục hay sói thản nhiên ăn thịt hổ... thật đúng là không thể dự đoán được.

Tiêu Tinh ngồi trước máy tính cau mày nhăn nhó, trong khi đó Ôn Bình lại mỉm cười.

Chẳng mấy chốc đoàn rước dâu đã hoàn thành nhiệm vụ bái kiến sư môn hai bên, quay về miếu Nguyệt Lão ở thành Lạc Dương.

Trước miếu Nguyệt Lão có thể nói là cả một biển người.

Vì chuyên mục vô cùng hot trên diễn đàn, rất nhiều người nghi ngờ Hoa Đổ Quyên Nở sẽ hủy hôn, còn có không ít người muốn chiêm ngưỡng phong thái của nữ sát thủ và pháp sư tài giỏi trong truyền thuyết nên hôm nay người đến xem rất đông.

Sau khi Nguyệt Lão mở hội trường hôn lễ, những người trước đó đã nhận được thiệp mời nhanh chóng chen vào hội trường "hôn lễ của Mr. Bottle và Hoa Đổ Quyên Nở". Vì chỉ có những người có thiệp mời mới có thể vào bên trong, những người không có thiệp mời chỉ có thể đứng ngoài cửa kêu gào: "Tôi từ máy chủ khác tới xem, chú rể hào tâm cho tôi một tấm thiệp mời đi ~".

"Xin thiệp mời +1".

"Xin thiệp mời +10086".

Trước đó Bottle mua một trăm tấm thiệp mời, trong túi vẫn còn, anh nói trên kênh phụ cận: "Tôi vút dưới đất nhé, những ai muốn vào thì tự nhặt, không nhặt được thì tìm tôi :)".

Một đồng thiệp mời được tung ra, rất nhiều người đến xem vui sướng nhặt thiệp mời, vào hội trường hôn lễ.

"Chú rể thật hào phóng!".

"Cám ơn Bottle ~ Chúc hai người sống đến đầu bạc răng long!".

“Trăm năm hòa hợp ~!”

Thực ra nhiều người muốn có thiệp mời như vậy là vì sau khi vào hội trường hôn lễ có thể tìm NPC đổi kẹo mừng, kẹo mừng có khả năng mở ra đá quý và nguyên liệu cao cấp. Một số người đơn thuần là muốn có đá quý.

Lúc đầu Kỳ Quyên còn nghĩ rằng Bottle mua một trăm tấm thiệp mời quả thực quá nhiều, không ngờ bây giờ một trăm tấm thiệp mời còn không đủ phân phát. Bottle còn mua thêm mấy tấm cho những người không nhận được.

Hội trường hôn lễ bố trí rất đẹp mắt, sau khi đi qua cầu có một tấm thảm đỏ rất dài, hai bên thảm còn trang trí rất nhiều hoa tươi rực rỡ, khung cảnh game 3D trông giống y như thật. Mặc dù chỉ là hôn lễ trong game nhưng cảnh tượng hoành tráng và sống động này vẫn khiến Kỳ Quyên cảm thấy vô cùng ngưỡng ngàng.

Người chủ hôn tuyên bố hôn lễ bắt đầu, bên tai vang lên tiếng nhạc vui tươi, những người đến xem tự giác đứng hai bên thảm đỏ.

Cô dâu chú rể phải sánh vai bước trên tấm thảm, người đến tham dự quả thực rất đông. Kỳ Quyên nhìn biển người xung quanh mà chỉ thấy hoa mắt chóng mặt. Màn hình máy tính cũng vì số lượng người chơi quá nhiều mà trở nên vô cùng chật chội.

Đi được một nửa, đột nhiên Kỳ Quyên phát hiện mình không nhúc nhích được nữa. Nhân vật mắc kẹt ở đó hoàn toàn không cử động chút nào, cô nhấn chuột liên tục cũng

không có bất kỳ tác dụng gì.

Mười giây sau, màn hình nhảy ra thông báo "Xin lỗi, bạn đã mất kết nối với máy chủ".

Sặc! Không phải chứ?!

Hôm qua cô cố tình out nick, lần này thì hay rồi, đứt mạng thật!

Đúng lúc quan trọng sắp bái đường, cô dâu lại bị đứt mạng, lần này toàn máy chủ sẽ cười nhạo họ mất...

Kỳ Quyên sầm mặt nhanh chóng kết nối lại, kết quả ngay cả băng thông rộng cũng mất.

"Xin lỗi, lỗi kết nối...".

Kỳ Quyên tức giận tắt máy và khởi động lại.

Trong game, cô dâu chú rể đang tay trong tay bước trên thảm đỏ, mới đi được một nửa, đột nhiên cô dâu biến mất, chỉ còn lại chú rể cô đơn giữa thảm đỏ.

Tiếng nhạc hôn lễ vẫn vang lên không ngừng, tiếng pháo vẫn đình tai nhức óc.

Nhưng mọi người xung quanh thì lại im lặng đến kỳ lạ.

Rất lâu sau đó, kênh phụ cận hiện lên một tin nhắn:

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Xin lỗi, nhà cô ấy lại mất điện rồi :).

Mọi người: ...

Hôm ấy Hoa Đỗ Quyên Nở được diễn đàn bầu chọn là

“cô dâu không đáng tin nhất trong lịch sử”.

(3)

Hôn lễ đang cử hành thì nhà cô dâu đứt mạng. Chuyện xui xẻo trăm năm có một này lại rơi đúng vào Kỳ Quyên. Kỳ Quyên cảm thấy vô cùng ức chế.

Rút dây mạng ra rồi lại cắm vào, cắm vào rồi lại rút ra, máy tính restart rồi lại restart, sau năm phút lặp đi lặp lại vẫn là: Xin lỗi, không thể kết nối.

Cuối cùng Kỳ Quyên từ bỏ.

Có thể là mạng ở nhà có vấn đề, trong chốc lát cũng không thể chữa ngay được, cô gọi điện đến công ty cung cấp mạng, người trực nói: “Chúng tôi đang kiểm tra, xin chờ một lát...”.

Một lát biến thành rất lâu, chờ rất lâu rồi vẫn phải chờ.

Kỳ Quyên ủ rũ ngồi trước máy tính, nghĩ đến cảnh tượng hỗn loạn ở hôn lễ, đột nhiên cảm thấy rất đau đầu.

Lần này thì xong rồi, nhất định chú rể sẽ bị người người chửi cho té tát. Vốn dĩ hôn lễ của hai người rất được quan tâm chú ý, thậm chí ngay cả phóng viên của diễn đàn cũng đến xem. Kết quả tiến hành được một nửa thì đột nhiên cô dâu biến mất. Thật không thể chấp nhận được.

Kỳ Quyên thầm nhủ: Không phải tôi không đáng tin, là mạng nhà tôi có vấn đề đúng lúc quan trọng, Mr. Bottle xin hãy thông cảm, hết sức thông cảm.

So với Kỳ Quyên đang lo lắng đến toát mồ hôi, Mr.

Bottle tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Sau khi cô dâu offline anh lập tức chat riêng với Tiêu Tinh:

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Đột nhiên Đỗ Quyên out, có biết chuyện gì không?

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Chắc là bị mất mạng.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Mất mạng? Trùng hợp vậy sao?

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Cũng có khả năng là lúc nấu mỳ bị nhảy áp. Nó thường xuyên nấu mỳ ở nhà ^_^.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Em có biết tài khoản của cô ấy không? Nếu biết thì em đăng nhập, hoàn thành hôn lễ rồi tính.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Cái này thì em không biết.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Vậy số điện thoại thì em phải biết chứ?

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Dạ... Cái này thì em biết.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Nói cho tôi.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Nhưng...

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Em cũng không muốn nhìn thấy thầy Ôn bị mọi người mắng té tát, đúng không?

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: ...

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Nào, mau cho tôi số điện thoại :).

Nhớ lại vẻ mặt nghiêm túc của Ôn Bình trong phòng làm việc hôm ấy, Tiêu Tinh chỉ phản kháng trong lòng một lúc rồi nó cho anh số điện thoại.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Vâng, 138756XXXXX.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Cảm ơn.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Không có gì, hôm nào thầy mời em đi ăn là được ^_^.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Không vấn đề :).

Kỳ Quyên hoàn toàn không ngờ mình đã bị Tiêu Tinh bán đi với giá một bữa cơm.

Sau khi lấy được số điện thoại, Ôn Bình lập tức gọi vào số đó. Bên tai vang lên một hồi tút tút, đối phương từ chối nghe máy. Ôn Bình không bỏ cuộc lại gọi tiếp một lần nữa. Kết quả đối phương lại từ chối nghe máy.

Chắc là Kỳ Quyên nhìn thấy số điện thoại lạ, tưởng là công ty bảo hiểm gọi đến thông cáo nên từ chối luôn.

Ôn Bình đành phải nhắn tin: "Tôi là Bottle, nghe máy đi".

Kỳ Quyên nhìn thấy tin nhắn này, lỡ tay làm rơi điện thoại... May là cô nhanh tay nhanh mắt, nhanh chóng giơ

hai chân ra đỡ để điện thoại rơi vào lòng mình, không tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Cô cầm điện thoại lên, ấn nút nghe, bên tai vang lên giọng nói của một chàng trai trẻ, trầm lắng và dịu dàng giống như trong ký ức.

“Đỗ Quyên à, tôi là Bottle”. Giọng nói mang theo nụ cười khiến Kỳ Quyên bỗng chốc liên tưởng tới câu “người quân tử dịu dàng như ngọc”.

“Sao vậy? Mất mạng hay mất điện?”. Bottle mỉm cười hỏi.

Kỳ Quyên ngượng ngùng im lặng một lúc rồi mới nói: “Ừm, băng thông rộng có vấn đề, không vào mạng được”.

Quả nhiên là vậy.

Bottle mỉm cười nói: “Thế này nhé, cô gửi tài khoản và mật khẩu cho tôi, tôi giúp cô đăng nhập, hoàn thành hôn lễ trước rồi tính”.

Kỳ Quyên vội vàng đồng ý: “Ok, anh vào QQ đi, tôi gửi tài khoản và mật khẩu cho anh”.

Bottle im lặng một lúc, “Nhắn tin không được sao?”.

“...” Chết rồi, anh hỏi tài khoản, mật khẩu, phản ứng vô thức của cô chính là lên mạng gửi cho anh, còn nghĩ máy tính của mình mất mạng, có thể dùng điện thoại đăng nhập QQ, rồi gửi tài khoản cho anh qua QQ mà quên cả cách trực tiếp nhất là “nhắn tin”.

Khoan đã, anh ta lấy đâu ra số điện thoại của mình?

Kỳ Quyên đang cau mày suy nghĩ thì bên tai lại vang lên giọng nói của anh: “Nhắn tin cho tôi là được”.

Kỳ Quyên vội nói: “Ok, tôi nhắn đây, làm phiền anh rồi”.

“Không sao”.

Kỳ Quyên ngừng một lát: “VẬY TÔI CÚP MÁY ĐÂY”.

“Ừm, bye”.

Sau khi cúp máy, Kỳ Quyên lập tức nhắn tài khoản và mật khẩu của mình cho anh ta. Bên kia nhanh chóng nhắn lại: Ok.

Nhận được tin nhắn Ôn Bình liền mở Client, đăng nhập vào tài khoản của Kỳ Quyên.

Tại hội trường hôn lễ, vì sự biến mất đột ngột của cô dâu mà đám đông đứng hai bên thảm đỏ rơi vào hỗn loạn. Mọi người mồm năm miệng mười suy đoán về các khả năng “bỏ trốn”, “out nick”, “mất mạng”, “mất điện”. Đúng lúc ấy, chú rể Mr. Bottle đột nhiên gõ một hàng chữ trên kênh phụ cận:

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Xin lỗi vì đã để mọi người đợi lâu, nhà cô ấy bị mất điện, bây giờ thì ổn rồi :)”.

Vừa dứt lời thì cô dâu xuất hiện bên cạnh chú rể, thần kỳ như cùng tần sóng não bộ vậy.

Những người thích tám chuyện lén chat riêng:

“Tôi cảm thấy hai người họ chắc chắn là quen nhau

ngoài đời, không biết chừng còn có gian tình ~”.

“Tôi cũng thấy vậy! Chú rể vừa nói lên mạng là cô dâu lập tức lên mạng, làm gì có chuyện thần giao cách cảm như thế!”.

“Không phải là người yêu ngoài đời chứ?”.

“Có khả năng!”.

“Không biết chừng còn là vợ chồng, hai vợ chồng cùng lên mạng ở nhà, chồng ở phòng làm việc, vợ ở phòng ngủ. Vợ mất mạng, chồng qua giúp đỡ vợ kiểm tra dây mạng, kiểm tra xong rồi, hai người cùng lúc lên mạng”.

“==, cậu giỏi tưởng tượng gớm...”.

Mọi người đều cho rằng hai vợ chồng có thần giao cách cảm, không ai ngờ rằng cô dâu và chú rể lúc này thật ra đều là do một mình Mr. Bottle đăng nhập điều khiển.

Đỗ Quyên và Bottle cùng đi tới trước mặt Nguyệt Lão, cử hành nghi lễ thề ước cuối cùng trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Ôn Bình ngồi trước máy tính, bình tĩnh thao tác hai nhân vật, khi nháy ra câu hỏi “Con có đồng ý lấy Hoa Đỗ Quyên Nở làm vợ không?” thì ấn đồng ý không chút do dự, sau đó mở Client khác, khi nháy ra câu hỏi “Con có đồng ý lấy Mr. Bottle làm chồng không?” thì cũng tiện tay ấn đồng ý.

Mặc dù có cảm giác kỳ quặc là “tự mình lấy mình” nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ

của Ôn Bình.

Cuối cùng hôn lễ cũng kết thúc, những người đến dự dùng thiệp cưới đổi kẹo mừng ở chỗ NPC. Có rất nhiều người may mắn mở kẹo mừng được đá quý cao cấp. Người kém may mắn nhất cũng có thể đổi được 100 xu. Mọi người đều rất vui mừng, kênh phụ kiện ngập tràn trong hoa tươi và những lời chúc phúc.

{Phụ cận} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Chúc sư phụ và đại sư huynh trăm năm hòa hợp!

{Phụ cận} {Manh Manh Đứng Lên}: Chúc hai vợ chồng ân ái, đầu bạc răng long ~.

{Phụ cận} {Bình Phân Thu Sắc}: Tôi đến xem hôn lễ, chúc hai vị tương thân tương ái ~ Tân hôn vui vẻ!

{Phụ Cận} {Nam Cung Ưc}: Khó khăn lắm mới có nhiều người góp mặt thế này, nào nào, mọi người cùng chụp tấm ảnh kỷ niệm nào!

Trước lời kêu gọi của Nam Cung Ưc, tất cả mọi người trong Nam Cung Thế Gia và những người đến xem hôn lễ cùng tập hợp xung quanh Nguyệt Lão, đứng thành mấy hàng chụp ảnh kỷ niệm, rất nhiều người mang pháo hoa cũng đốt pháo không tiếc tay. Hôn lễ vô cùng náo nhiệt.

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Cảm ơn mọi người đến tham dự hôn lễ của chúng tôi :).

{Phụ cận} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Cảm ơn mọi người đến tham dự hôn lễ của chúng tôi :).

Ngay cả lời cảm ơn cũng giống hệt nhau... Quả nhiên là phu xướng phụ tùy?

Thực ra chỉ là Ôn Bình lười nên copy past mà thôi.

Khi pháo hoa cháy hết, mọi người cũng dần dần giải tán, trong lễ đường chỉ còn lại cô dâu chú rể và cô bạn Tiêu Tinh vô cùng tò mò.

Tiêu Tinh nghi ngờ chat riêng với Kỳ Quyên: "A Quyên, mạng nhà mày được chưa?".

Đối phương im lặng rất lâu không trả lời.

Tiêu Tinh nói tiếp: "Xin lỗi mày, Bottle uy hiếp tao đòi số điện thoại của mày, tao bắt buộc dĩ phải cho anh ta T_T".

Lần này thì đã nhắn lại: "Ồ, anh ta uy hiếp mày sao?".

"Đúng vậy, không phải tao cố ý cho anh ta đâu, tao thật sự không còn cách nào T_T".

"Em Tiêu Tinh, bữa trưa ngày mai của em bay mất rồi".

"..."

"Tôi là thầy Ôn của em".

"Sặc! Thầy Ôn chơi hai nick, tự mình kết hôn với mình sao?".

"Ừm, tôi thật sự chẳng còn cách nào".

"..."

Cứu với! Sao lại là anh ta cơ chứ, chị Kỳ Quyên yên

tâm đưa tài khoản cho anh ta, thật là bất cần...

“Cuối cùng đã hoàn thành hôn lễ, haizzz, kết hôn với chị em tốt của em thật là gian nan”.

Tiêu Tinh nói với tâm trạng phức tạp: “Đúng vậy đúng vậy, cuối cùng cũng kết hôn rồi, chúc mừng chúc mừng, tân hôn vui vẻ ~”.

Ôn Bình nói: “Cám ơn em :)”.

Thấy không còn sớm nữa, Tiêu Tinh vội nói: “Thưa thầy, em off trước đây ^_”.

“Ừm, tiết đầu tiên ngày mai lại là tiết của tôi, đừng đến muộn đấy”.

“Biết rồi biết rồi! Em sẽ không bao giờ đến muộn nữa”.

Tiêu Tinh gõ xong hàng chữ ấy lập tức offline. Ôn Bình thấy nick cô đã tắt, lắc đầu ngao ngán. Chắc chắn ngày mai cô ta lại đến muộn, haizz, IQ của con bé này sao cứ dừng mãi ở thời thơ ấu cơ chứ.

Đúng lúc ấy, đột nhiên màn hình điện thoại của anh sáng lên, nhận được tin nhắn từ Hoa Đỗ Quyên Nở: “Mạng của tôi được rồi ~ lập tức đăng nhập đây”.

Cùng với tin nhắn ấy, trên màn hình cũng cùng lúc hiện ra tin nhắn hệ thống, “Xin lỗi, tài khoản Hoa Đỗ Quyên Nở được đăng nhập ở nơi khác, bạn sẽ bị out sau mười giây”.

Quả nhiên là cô ấy có tác phong rất nhanh nhẹn, một tay nhắn tin, một tay đăng nhập, hai tay hai súng, tranh thủ từng phút từng giây.

Tài khoản Hoa Đỗ Quyên Nở tự động offline, mười giây sau, Hoa Đỗ Quyên Nở do chính Kỳ Quyên đăng nhập xuất hiện trước mặt Bottle.

Hình như cô có chút mơ màng, nhìn hội trường hôn lễ vô cùng hoành tráng nhưng không một bóng người im lặng rất lâu mới mơ hồ hỏi: “Ặc, hôn lễ đã kết thúc rồi sao?”.

Bottle đáp lại bằng một nụ cười: “Đúng vậy, kết thúc rồi :)”.

Theo trình tự, sau khi hôn lễ kết thúc chính là thời gian hai vợ chồng động phòng hoa chúc. Hệ thống sẽ đưa hai người vào phòng tân hôn. Đó mới là thời khắc ngọt ngào nhất, lãng mạn nhất trong hôn lễ.

Kỳ Quyên vừa nghĩ tới việc lát nữa sẽ cùng với Bottle ở trong phòng tân hôn... là cảm thấy...

Offline thì tốt hơn! “Ồ, vậy thì tôi đi tắm đây, bye bye ~”.

Gỡ xong hàng chữ này, Kỳ Quyên nhanh chóng offline.

Ôn Bình không kìm được mỉm cười: Cô dâu này không những không tham gia bái đường, ngay cả động phòng hoa chúc cũng định nhảy qua sao?”.

Chương 10: Lần đầu gặp mặt

(1)

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tinh vội vàng chạy vào lớp vào giây cuối cùng khi tiếng chuông vào học vang lên. Ôn Bình đang đứng trên bục giảng dường như đã biết trước kết quả này, mỉm cười với cô rồi mở Power Point bắt đầu giảng bài.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, thắt cà vạt màu xanh lam, chiếc quần Tây vừa vặn làm tôn lên đôi chân dài thẳng tắp, giày da bóng lộn. Cách ăn mặc như thế này khiến anh trông vô cùng trẻ trung, đẹp trai và tràn đầy sức sống. Đặc biệt là khi anh nhìn bạn với ánh mắt chăm chú, nụ cười thân thiện... hiệu quả tuyệt đối có thể tẩy não bạn trong nháy mắt.

Dĩ nhiên, tất cả chỉ là vẻ bề ngoài của anh. Các bạn trong lớp của Tiêu Tinh đã sớm nhận ra bản chất của anh. Cho dù hôm nay thầy Ôn ăn mặc vô cùng đẹp, mọi người cũng chỉ lặng lẽ chiêm ngưỡng, nhưng khi bàn tán trong Weixin (phần mềm chat) thì lại khác:

“Thực ra thầy Ôn của chúng ta có rất nhiều ưu điểm... ví dụ đẹp trai này, lại còn...”.

“Lại còn cái gì?”.

“Còn... còn không?”.

“Hết rồi!”.

Cuối cùng đã kết thúc một ngày học, Tiêu Tinh đang

thu dọn sách vở, đột nhiên nhận được điện thoại của Kỳ Quyên.

“A lô, Tiêu Tinh, tan học chưa?”. Đầu dây bên kia vang lên tiếng còi ô tô ồn ào, chắc là cô ấy đang đứng bên đường gọi điện thoại. Tiêu Tinh vừa sắp xếp màu vẽ vừa trả lời: “Tao vừa tan học, sao thế A Quyên?”.

“Là thế này, tao có voucher giảm giá suất ăn tình nhân ở một nhà hàng đồ Âu mới mở gần đây. Nghe nói đồ ăn rất ngon, cũng rất nhiều. Một mình tao ăn không hết, hay là hai đứa mình cùng đi ăn đi!”.

Kỳ Quyên nói nhanh như bắn súng liên thanh vậy. Tiêu Tinh chần chừ một lúc mới hỏi: “Là suất ăn tình nhân sao?”.

Kỳ Quyên nói: “Đúng vậy, dù sao thì anh Thẩm Quân Tắc nhà mày đi công tác rồi. Mày đi ăn cùng tao đi. Nếu không một mình tao ăn suất tình nhân thì thật kỳ quặc, một người ăn hai suất, người ta sẽ tưởng tao là lợn!”

Tiêu Tinh cũng không muốn về nhà nấu cơm, chị em tốt mời dĩ nhiên sẽ không từ chối, thế là cô gật đầu nói: “OK, nhà hàng ở chỗ nào?”.

Kỳ Quyên nói: “Mày mù đường, tao nói mày cũng không tìm được. Thế này nhé, bây giờ tao bắt xe đến cổng trường mày đợi mày, mày mau ra ngoài... Xe của tao đến rồi bye bye!”.

“Ấy...”. Tiêu Tinh vẫn chưa kịp nói xong thì cô đã cúp máy.

Khi Tiêu Tinh thu dọn màu vẽ đi ra cổng trường thì Kỳ

Quyên đã đợi ở đó rồi.

Hôm nay cô mặc bộ váy công sở gọn gàng, lịch sự, đi đôi giày cao tám phân, đậm phong cách của dân văn phòng. Mái tóc đen nhánh cắt ngắn đến ngang cằm, khuôn mặt trái xoan hơi gầy kết hợp với kiểu tóc này khiến cô không hề có một chút yếu đuối của phụ nữ, ngược lại toát lên vẻ phóng khoáng và thẳng thắn.

Càng khoa trương hơn là cô đeo một chiếc kính râm rất to che nửa khuôn mặt, để lộ cái cằm nhọn và đôi môi mím chặt, trông rất giống chị hai xã hội đen...

Nếu không phải Kỳ Quyên chủ động chào, Tiêu Tinh suýt chút nữa không nhận ra.

Kỳ Quyên thấy Tiêu Tinh đứng ngây ra đó, không kìm được giục: "Nhanh lên, mày đi giày bệt sao bò chậm vậy?".

Tiêu Tinh lè lưỡi, nhanh chóng chạy đến trước mặt cô, tò mò ngắm nghía cô rồi nói: "A Quyên, sao mày lại đeo kính râm?".

Kỳ Quyên nhướn mày, nhếch mép cười nói: "Xấu quá phải che lại, tránh làm ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố".

"...". Tiêu Tinh không còn gì để nói. Nếu Kỳ Quyên xấu đến mức phải dùng kính râm che đi thì chẳng phải mình phải đeo mặt nạ khi ra đường sao?

Lúc hai người đến nhà hàng cũng đã là sáu giờ tối. Thời điểm này vốn dĩ là giờ cao điểm ăn tối nhưng nhà hàng này vẫn vô cùng yên tĩnh.

Nhà hàng mới mở, thiết kế rất thanh nhã, cầu thang được chạm khắc hoa văn theo phong cách phục cổ, đại sảnh tầng một bài trí hòn giả sơn có nước chảy, ghế ngồi là sofa mềm, menu tinh xảo với chữ bạc in trên bì da, tất cả đều khiến việc dùng bữa ở đây trở thành một sự hưởng thụ tinh tế.

Hai người tìm chỗ ngồi trên tầng hai. Kỳ Quyên nhìn xung quanh một lượt, không tìm được xuýt xoa: "Ở đây rất đẹp, rất thích hợp để hẹn hò".

Tiêu Tinh cũng gật đầu, "Đúng là rất đẹp". Cô xem menu rồi nói, "Một nơi cao cấp như thế này, đồ ăn cũng đắt cắt cổ...".

Kỳ Quyên phóng khoáng xua tay: "Không sợ, tao có voucher giảm giá, có thể giảm hai mươi phần trăm, ăn một suất không đủ thì gọi hai suất".

Tiêu Tinh nghi hoặc hỏi: "Ai cho mày voucher? Tao nhớ mày rất hiếm khi ăn đồ Âu mà".

Kỳ Quyên nói: "Thời Viêm cho tao, là bạn học cùng đại học với tao. Lần trước cậu ta kiện cáo chẳng phải nhờ tao giúp sao? Hôm nay gặp cậu ta ở gần công ty, cậu ta cho tao một xấp voucher, bảo tao ăn thử đồ Âu".

Tiêu Tinh kinh ngạc, "Một xấp?".

Kỳ Quyên mỉm cười gật đầu, lấy trong túi ra một xấp voucher dày, vẩy vẩy trước mặt Tiêu Tinh nói: "Thấy chưa? Đủ cho hai chúng ta ăn cả tuần".

"...". Tiêu Tinh chỉ biết mắt chữ A mồm chữ O.

Quả nhiên Kỳ Quyên lợi hại, voucher mà cũng dùng “xấp” để tính.

Thực ra Thời Viêm đưa voucher cho Kỳ Quyên là hy vọng Kỳ Quyên có thể mạnh dạn hẹn chàng trai mà mình thích đi ăn cơm tình nhân, vun đắp tình cảm.

Nếu Thời Viêm biết Kỳ Quyên dùng tất cả số voucher mà anh ta tặng để cô tìm bạn trai vào việc mời Tiêu Tinh đi ăn cơm, nhất định anh ta sẽ tức ói máu.

(2)

Trong nhà hàng, nhân viên phục vụ nhanh chóng mang nước đến cho hai người, mỉm cười hỏi: “Hai cô dùng gì ạ?”.

Kỳ Quyên nói: “Suất cơm tình nhân, cảm ơn”.

Phục vụ sững người, nhìn Kỳ Quyên đeo kính râm vô cùng cool rồi lại nhìn Tiêu Tinh với mái tóc xõa ngang vai và nụ cười rất đáng yêu... gật đầu hiểu ý rồi quay người rời khỏi đó.

Tiêu Tinh im lặng một lúc, cuối cùng không kìm được khẽ nói: “A Quyên, tao thấy hình như anh ta hiểu lầm chúng ta là tình nhân rồi”.

Kỳ Quyên nhún vai bất cần: “Hiểu lầm thì kệ, cùng tao đi ăn cơm tình nhân, mày phải chuẩn bị tâm lý bị hiểu lầm. Chẳng còn cách nào cả, quá cool cũng không phải lỗi của tao”.

“...”. Tiêu Tinh không còn gì để nói, “Tao vẫn rất tò mò

vì sao mày phải đeo kính râm?”.

Kỳ Quyên mím môi, nói một câu “nhà vệ sinh” rồi đi mất.

Một mình Tiêu Tinh ngồi đó không biết làm gì nên liếc nhìn xung quanh. Đột nhiên, ánh mắt của cô dừng lại ở đôi nam nữ vừa mới đi ngang qua bàn mình.

Người đàn ông mặc quần Tây áo sơ mi trắng, dáng người cao ráo, khuôn mặt vô cùng đẹp trai, dáng vẻ tươi cười trông rất lịch sự, toát lên phong độ của một quý ông. Người phụ nữ bên cạnh anh ta cũng rất có khí chất, làn da trắng nõn, tóc vấn cao rất đẹp, kết hợp với váy dài bó sát cùng với khăn choàng, trông rất có khí chất.

Thầy Ôn!

Người đàn ông vừa mới bước qua chính là Ôn Bình!

Tiêu Tinh nhanh chóng lấy menu che mặt, chỉ để lộ hai con mắt tò mò nhìn sang phía đối diện. Ôn Bình kéo ghế cho người phụ nữ kia rất phong độ, galant mời cô ta ngồi vào chỗ, sau đó mới mỉm cười ngồi xuống phía đối diện.

Tiêu Tinh không kìm được thầm hỏi, hình như thầy Ôn chưa có bạn gái, người phụ nữ kia là ai? Sao lại cùng anh ta đến nhà hàng đồ Âu ăn cơm? Thái độ anh ta đối với cô ta cũng rất dịu dàng, ân cần.

Tiêu Tinh tò mò nhìn trộm, trong lòng thầm cầu nguyện anh ta đừng nhìn thấy mình.

Ai ngờ cô không cẩn thận để lộ mặt, đúng lúc ấy thì

bắt gặp ánh mắt của Ôn Bình.

Hiển nhiên là Ôn Bình nhận ra Tiêu Tinh, anh mỉm cười, đứng dậy đi đến trước mặt Tiêu Tinh, khẽ gõ ngón tay xuống bàn, “Thật trùng hợp, Tiêu Tinh”.

Thật trùng hợp, thầy Ôn.

Tiêu Tinh nhăn mặt nói: “Em chào thầy”.

Ôn Bình hỏi: “Em đi cùng anh Thẩm à? Anh ấy đâu?”.

Tiêu Tinh vội nói: “Anh ấy, anh ấy vào nhà vệ sinh rồi”.

Ôn Bình gật đầu, ghé sát lại, khẽ nói: “Có thể giúp tôi một việc được không?”.

Tiêu Tinh nhìn anh với ánh mắt đề phòng, “Chuyện, chuyện gì ạ?”

Ôn Bình chỉ tay về phía đối diện với vẻ thần bí, “Người phụ nữ ngồi đằng kia, nhìn thấy chưa?”.

“Dạ, nhìn thấy rồi”.

“Bà ấy là mẹ tôi”.

“Hà?”. Thì ra là mẹ anh ta. Mẹ anh ta quá quá quá trẻ...

Thấy Tiêu Tinh kinh ngạc, Ôn Bình thở dài nói: “Gần đây mẹ tôi về nước, sau khi biết tôi còn độc thân thì vô cùng tức giận, bắt tôi từ hôm nay phải xem mặt theo sự sắp xếp của bà. Bà sắp xếp cho tôi bảy cô gái đủ các phong cách”.

“...”

Ôn Bình gượng cười nói: “Mỗi ngày phải đưa các đại tiểu thư ấy đi ăn, đi xem phim, dạo phố... Em nói xem, sau tuần này, liệu tôi có bị tâm thần phân liệt không?”.

“Ặc...”. Từ thứ hai đến chủ nhật, mỗi ngày xem mặt một lần, ngày ngày đưa phụ nữ đi dạo phố, mua sắm hình như có chút bi thảm. Tiêu Tinh không khỏi cảm thấy thương hại cho anh.

Ôn Bình thành khẩn nói: “Vì thế Tiêu Tinh à, em có thể hy sinh một chút được không?”.

“... Hy sinh thế nào ạ?”.

Ôn Bình mỉm cười nói: “Qua chào một tiếng, nói là bạn gái của tôi, diễn kịch với thái hậu nhà tôi. Thế là tôi được giải thoát”.

Tiêu Tinh vẫn còn do dự, suy cho cùng thì cô không có chút tự tin nào với khả năng diễn xuất của mình, hơn nữa, đóng giả làm bạn gái thầy Ôn, ngộ ngộ bị anh chàng hay ghen ở nhà biết được thì chắc chắn hậu quả sẽ rất nghiêm trọng...

Kỳ Quyên đi giày cao gót bước lại, từ xa đã nhìn thấy một người đàn ông rất đẹp trai đang nói gì đó với Tiêu Tinh. Cô từ từ bước lại, giọng nói của anh ta cũng dần rõ ràng hơn: “Làm bạn gái của tôi, chỉ một tuần thôi, được không?”.

“Chuyện này...”. Tiêu Tinh tỏ ra khó xử.

Kỳ Quyên sa sầm mặt xuống, bước tới trước mặt Ôn Bình, lạnh lùng nhìn anh ta.

“...”. Cô gái đeo kính râm trước mặt anh vô cùng khí thế, Ôn Bình không khỏi sửng người.

Kỳ Quyên cau mày nói: “Anh này, cô ấy đã kết hôn rồi, chồng cô ấy rất tốt với cô ấy, anh bảo cô ấy làm bạn gái anh, hình như có chút không thỏa đáng thì phải?”.

“...”. Ôn Bình chớp mắt vô tội.

Kỳ Quyên ghét nhất là loại đàn ông đi đến đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, hưởng hồ người bị trêu ghẹo là chị em tốt của mình. Là chị cả, dòng máu nóng muốn bảo vệ Tiêu Tinh bồng chốc sục sôi trong lòng cô.

Đáng tiếc đây là nhà hàng đồ Âu. Mặc dù trong lòng cô tức giận nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ lịch sự. Cô mỉm cười nói: “Chúng tôi phải dùng bữa rồi, mời anh tự nhiên”.

Đã đuổi người rồi.

“...”. Nhưng Ôn Bình thì vẫn tỏ ra vô tội.

Tiêu Tinh vội đứng dậy, gượng cười giải thích: “A Quyên, mày hiểu lầm rồi, đây là thầy Ôn ở trường tao”.

Thầy Ôn?

Người đàn ông trước mặt không phải là công tử đào hoa nhìn thấy mỹ nữ là chạy đến trêu ghẹo sao?

Người đàn ông đang cười rất vô tội trước mặt... là thầy giáo của Tiêu Tinh? Thầy Ôn!

Kỳ Quyên cảm thấy có chút choáng váng. Tiêu Tinh thấy cô đứng ngây ra đó không nhúc nhích, đành phải quay sang giải thích với Ôn Bình: “Thưa thầy, cô ấy là Kỳ Quyên bạn em”.

Kỳ Quyên?

Nhìn cô gái đeo kính râm rất cool rất oai trước mặt, Ôn Bình im lặng rất lâu, cuối cùng không kìm được khẽ mỉm cười, đưa tay ra: “Xin chào cô Kỳ, rất vui được làm quen với cô”. Chả trách anh thấy có gì đó quen quen, thì ra đúng là cô. Vì cô đeo kính râm nên anh không nhận ra ngay.

“...”. Kỳ Quyên ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào anh.

Cô vừa mới hiểu lầm anh trêu ghẹo Tiêu Tinh, nói năng rất không khách khí, lại còn đuổi anh nữa.

Tiêu rồi, thật là mất mặt.

May mà đeo kính râm che mặt, nếu không thì cô không biết để mặt mũi vào đâu nữa.

Mặt Kỳ Quyên nóng bừng, ngượng ngùng giơ tay, khẽ bắt tay anh và nói: “Thì ra là thầy Ôn, xin lỗi, lúc nãy... là tôi hiểu lầm”.

Nhìn cô gái đỏ mặt cúi đầu trước mặt mình, Ôn Bình mềm lòng, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng, “Không sao, bảo Tiêu Tinh làm bạn gái của tôi, câu nói này vốn dĩ đã có nghĩa khác. Cô nghe xong hiểu lầm cũng là chuyện thường tình”.

Anh rất ân cần tìm đường thoát cho mình khiến Kỳ Quyên vừa mới thắng thường đuổi anh đi cảm thấy rất xấu hổ.

Thật là mất mặt, ai ngờ anh lại là thầy giáo của Tiêu Tinh!

“Thật ngại quá...”, Kỳ Quyên đỏ mặt tía tai, “Hay là ngồi cùng chúng tôi, tôi mời thầy ăn cơm nhé?”.

Ôn Bình lịch sự từ chối, “Không cần đâu, tôi có người đi cùng”. Nói rồi anh chỉ tay về chỗ ngồi bên cạnh, “Tôi qua đó trước, lần sau cùng ăn cơm nhé”.

“... Ồ, được. Tạm biệt thầy Ôn”.

“Ừm, tạm biệt”.

Kỳ Quyên chỉ muốn đào cái lỗ chui xuống đất, còn Tiêu Tinh thì cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó.

Tiêu Tinh đang suy nghĩ một vấn đề nghiêm trọng.

Nếu Kỳ Quyên biết người đàn ông vừa mới bị mình mắng té tát chính là “Mr. Bottle”, chồng của mình trong game, liệu cô ấy có bị nhồi máu cơ tim phải đưa vào bệnh viện cấp cứu không nhỉ?

(3)

Sau khi Ôn Bình về bàn mình, Kỳ Quyên mới ngồi xuống ghế. Nhìn đồ ăn bày trên bàn, Kỳ Quyên đang đói bụng nhanh chóng bỏ qua chuyện xấu hổ lúc nãy, tập trung vào chuyện ăn uống quan trọng hơn.

Thỉnh thoảng cô bắt gặp ánh mắt của anh chàng bàn bên, mỗi lần như vậy anh lại mỉm cười.

Kỳ Quyên cảm thấy trông thầy Ôn có gì đó rất quen nhưng lại không nhớ ra rốt cuộc đã gặp ở đâu. Nụ cười mỉm nơi khóe miệng này ấm áp, dịu dàng như nắng tháng ba.

Kỳ Quyên cứ tưởng rằng thầy giáo mỹ thuật mà Tiêu Tinh rất sợ mang hình tượng nhà nghệ thuật không gặp thời râu ria xồm xoàm, tóc tai bù xù, tư tưởng cổ hủ kia. Không ngờ, anh chàng Ôn Bình trước mặt trông rất bình thường, hơn nữa còn rất đẹp trai, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng thầy Ôn "rất biến thái", "rất đáng sợ", "bọn lớp mình đều rất sợ anh ta" mà Tiêu Tinh miêu tả.

Kỳ Quyên không khỏi nghi ngờ mắt nhìn người của Tiêu Tinh, không kìm được khẽ hỏi: "Anh ta có đúng là thầy Ôn không? Hoàn toàn không đáng sợ như những gì mày nói".

Tiêu Tinh nghiêm túc nói: "Lần đầu tiên gặp anh ta, mày sẽ nghĩ anh ta là người tốt. Sau khi thật sự hiểu anh ta, mày sẽ cảm thấy, người lúc đầu nghĩ anh ta là người tốt như mình đúng là con ngốc".

Lời Tiêu Tinh nói đậm chất triết lý. Kỳ Quyên quay đầu nhìn Ôn Bình về suy nghĩ, im lặng một lúc rồi lại nói: "Sao tao thấy... giọng nói của anh ta nghe có vẻ quen quen nhỉ?".

Tiêu Tinh nói: "Thấy quen chẳng phải là rất bình thường sao?".

Kỳ Quyên ngạc nhiên nói: “Mày nói cái gì?”.

Tiêu Tinh lờ lờ, vội vàng kiểm cố lấp liếm: “À, ý của tao là giọng nói quen là chuyện rất bình thường. Một đứa bạn của tao nói giọng giống hết mày”.

Kỳ Quyên cau mày, tưởng là ảo giác của mình nên không suy nghĩ nhiều. Dù sao thì lúc này anh ta chỉ nói một, hai câu, nghe không rõ lắm. Hơn nữa tỷ lệ gặp bạn trong game ở ngoài đời không tới một phần trăm.

Hai người ở bàn bên ăn xong rồi đứng dậy ra về. Vì Tiêu Tinh ăn chậm nên vẫn đang ăn mỳ Ý, đợi mãi cô ấy mới ăn xong, Kỳ Quyên cúi đầu xem đồng hồ, đã bảy giờ rồi, thế nên cô nói: “Bọn mình cũng về thôi”.

“Ừ”. Tiêu Tinh lấy khăn lau mồm rồi gật đầu.

Kỳ Quyên vẫy tay gọi phục vụ, “Thanh toán”.

Phục vụ bước lại, Kỳ Quyên đang định lấy voucher trong ví thì phục vụ cười nói: “Thưa cô, đã có người thanh toán rồi”.

Kỳ Quyên ngẩn đầu, ngạc nhiên nhìn anh ta: “Ai thanh toán?”.

Phục vụ nói: “Chính là cái anh lúc này ngồi đối diện với hai vị”.

Kỳ Quyên ngoảnh đầu nhìn bàn lúc này Ôn Bình đã ngồi. Lúc này ghế trống trơn, rõ ràng là anh đã đi từ lâu.

Kỳ Quyên đành phải cất voucher đi, nói với phục vụ:

“Cảm ơn anh.”

Hai người đứng dậy đi ra ngoài. Khi ra cửa, cuối cùng Kỳ Quyên không kìm được hỏi: “Vì sao thầy Ôn lại thanh toán cho chúng ta? Là tao hiểu lầm anh ta, lẽ ra phải là tao mời để xin lỗi mới đúng...”. Kỳ Quyên cảm thấy rất khó hiểu.

Tiêu Tinh lau bầu: “Chắc là anh ta muốn nhân tiện mời mày ăn cơm”.

Kỳ Quyên tự động chuyển sang từ quan trọng là “mời mày” sang “mời chúng ta”, cô cười nói: “Nói như vậy thì thầy giáo của bọn mày thật là nghĩa khí, nhìn thấy sinh viên, lúc đi còn nhân tiện thanh toán cho”.

Tiêu Tinh không trả lời.

Thầy Ôn nhìn thấy sinh viên ăn ở bàn bên cạnh tuyệt đối sẽ không thanh toán hộ. Anh ta không bắt sinh viên thanh toán cho mình là tốt lắm rồi! Hôm nay anh ta chủ động thanh toán hoàn toàn không có bất kỳ mối liên hệ nào với việc “sinh viên Tiêu Tinh có ở đó”. Chắc chắn là vì một người khác!

Lúc này khi thầy Ôn nhìn Kỳ Quyên cúi đầu xin lỗi, vẻ dịu dàng toát lên trong ánh mắt, Tiêu Tinh đứng bên cạnh nên nhìn thấy rất rõ! Dĩ nhiên, người biết rõ chân tướng là Tiêu Tinh không thể nói ra được, bởi vì cô đã hứa với thầy Ôn sẽ không nói với người khác.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy chiếc xe màu trắng đi ra từ bãi đỗ xe dừng trước mặt mình. Ôn

Bình hạ cửa xe, nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Có cần tôi đưa hai người về không?”.

Tiêu Tinh vội nói: “Không cần đâu thầy, bọn em tự bắt xe...”.

Ôn Bình nói: “Đoạn đường này khó bắt xe lắm, hơn nữa trời sắp mưa rồi”.

Kỳ Quyên và Tiêu Tinh ngồi trong nhà hàng rất lâu, không hề phát hiện ra thời tiết bên ngoài thay đổi.

Không khí oi bức rõ ràng là đang dự báo một trận mưa sắp ập tới. Sau khi Ôn Bình nói xong câu này, thậm chí còn có giọt mưa mát lạnh rơi xuống mặt họ.

Tiêu Tinh vẫn đang đấu tranh tư tưởng nhưng Kỳ Quyên đã nói: “Vậy cảm ơn thầy Ôn nhé!”.

Sau đó cô không hề khách khí mở cửa chui vào ghế sau, lại còn dùng mắt ra hiệu với Tiêu Tinh “Đừng nói nhiều nữa, mau lên xe, nếu không sẽ bị ướt như chuột lột đấy”.

Tiêu Tinh ức chế tới mức muốn ói máu.

Mình thật ngốc khi lo lắng cô ấy bị thầy Ôn lừa mà nghĩ mọi cách để từ chối không lên xe. Kỳ Quyên lại còn chủ động chui vào xe, cô ấy thực sự... hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm sao?

Tiêu Tinh gượng gạo ngồi lên xe, Ôn Bình quay lại nhìn cô, khẽ mỉm cười, “Tiêu Tinh, em vẫn cùng anh Thẩm sống ở khu biệt thự Nguyệt Hoa chứ?”.

Tiêu Tinh gật đầu: “Vâng”.

Ôn Bình nhìn Kỳ Quyên: “Cô Kỳ sống ở đâu?”.

Kỳ Quyên vội nói: “Tôi ở phía quảng trường Thời Đại”.

Ôn Bình gật đầu, khởi động xe, lúc đến ngã tư anh rẽ trái không chút do dự.

Chiếc xe đi chậm rãi trên con đường rộng thênh thang. Dưới ánh đèn vàng ấm áp hai bên đường, khuôn mặt của Ôn Bình lúc sáng lúc tối, nụ cười trên khóe môi cũng lúc ẩn lúc hiện.

Tiêu Tinh nhìn nụ cười của anh ta, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt...

Rõ ràng là chỗ ở của Kỳ Quyên khá gần, chỉ cần rẽ phải ở ngã tư rồi đi thêm mấy con phố nữa là tới. Nhưng anh ta lại cố tình rẽ trái... Điều đó cũng có nghĩa là anh ta phải vòng đường xa đưa Tiêu Tinh về nhà rồi lại vòng đường xa hơn nữa để đưa riêng Kỳ Quyên về nhà.

Còn lâu Tiêu Tinh mới tin thầy Ôn “lạc đường”. Anh ta vòng đường xa như vậy rõ ràng là cố ý.

Đây là khu tập trung nhiều nhà hàng cao cấp khá nổi tiếng trong thành phố. Trước đây Tiêu Tinh đã từng cùng Thẩm Quân Tắc đến đây ăn cơm, vì thế vô cùng quen thuộc với đường xá ở đây. Còn một quý tộc độc thân như Kỳ Quyên thì lại rất ít khi đến ăn ở những nhà hàng đồ Âu thích hợp cho các đôi tình nhân hẹn hò này. Bình thường cô đều tự nấu ăn ở nhà hoặc mua đồ ăn về nhà nên không quen đường ở khu này.

Kỳ Quyên hoàn toàn không ý thức được rằng “anh lái xe” đang đi vòng vèo. Hay nói cách khác là cô không hề quan tâm tới việc “anh lái xe” đi đến chỗ nào trước. Chỉ cần cuối cùng đưa mình về nhà là được, đâu cần biết anh đi đường thẳng hay đi vòng quanh trái đất một vòng.

Nếu nói trước đây Tiêu Tinh vẫn chưa thể chắc chắn về mục đích Ôn Bình kết hôn với Kỳ Quyên trong game thì đến hôm nay, cô đã lờ mờ đoán được - Thầy bình mục thật sự thích A Quyên nhà mình sao?

Nếu không thì bị cô ấy chửi mà vẫn còn cười tươi như thế sao?

Anh ta đâu mắc chứng thích ngược đãi mình, bị cô ấy vô cớ chửi cho một trận mà vẫn tỏ ra thoải mái bắt tay cô ấy, lại còn chủ động thanh toán, thậm chí ân cần đưa người ta về nhà...

Thật là quá kỳ lạ.

Tiêu Tinh quay sang nhìn Kỳ Quyên, cô đang cúi đầu nghịch điện thoại. Khuôn mặt bị kính râm che kín nên không nhìn rõ nét mặt, khóe miệng khẽ mỉm cười – Cô đang vào weibo bằng điện thoại, ngón tay thon dài ấn phím thần tốc, trả lời comment, share tin bài vô cùng bận rộn, hoàn toàn không cảm nhận được không khí bất thường trong xe.

Kỳ Quyên với kinh nghiệm tình trường bằng không cho dù trong công việc mạnh mẽ quyết đoán nhưng trong tình cảm thì lại khá ngây thơ.

Cô không hề có tâm tư nhạy cảm mà một cô gái nên

có, một người tính tình thẳng thắn như cô suy nghĩ cũng không vòng vo, hoàn toàn không biết khi con trai theo đuổi con gái thì sẽ biểu hiện như thế nào, thậm chí không hề nghĩ tới vấn đề “Vì sao thầy Ôn đưa mình về nhà”. Đối với cô, thầy Ôn chỉ là “Trời sắp mưa nên tiện đường đưa về” mà thôi...

Tiêu Tinh còn nhớ cách đây không lâu mình đã từng nghĩ tới một vấn đề, nếu nói thầy Ôn là sói đội lốt cừu, chị Kỳ Quyên là hổ cái. Khi hổ vào hang sói, rốt cuộc kết quả cuối cùng là ai ăn thịt ai đây?

Bây giờ cô thấy kết quả rất rõ ràng.

Vì Ôn Bình là sói thật, còn Kỳ Quyên lại là hổ giấy.

(4)

Chiếc xe của Ôn Bình nhanh chóng đến gần khu biệt thự Nguyệt Hoa. Tiêu Tinh thấy đã đến nhà mình, đành phải mở cửa xuống xe, nói với Ôn Bình: “Em đến nhà rồi, cảm ơn thầy Ôn”.

Ôn Bình gật đầu với cô, “Đừng khách sáo”.

Kỳ Quyên hoàn toàn không biết “anh lái xe” đang đi đường vòng nên cũng vẫy tay với Tiêu Tinh: “Bye bye Tiêu Tinh, tối buồn nhé!”. Nói rồi liền đóng cửa xe lại.

Tiêu Tinh nhìn cô, lặng lẽ quay đầu về nhà.

Trong xe chỉ còn lại hai người, không ai nói chuyện, không khí bỗng chốc trở nên yên lặng. Vì trời mưa nên khu vực gần khu biệt thự Nguyệt Hoa bắt đầu tắc đường. Một

hàng xe dài nối đuôi nhau trên đường, đuôi xe kết thành một dãy dưới trời mưa, giống như một sợi xích màu đỏ dài vô tận.

Mưa càng lúc càng to, tiếng mưa rơi lên kính xe lộp độp. Kỳ Quyên nhìn cảnh tượng tắc đường đáng sợ bên ngoài, không kìm được khẽ cau mày.

Ôn Bình thấy cô cau mày, liền nói: “Cô Kỳ có vội về không?”.

Kỳ Quyên quay lại đáp: “Không sao, tôi không vội”.

Ôn Bình nhìn ra ngoài cửa xe và nói: “Mưa to quá, tắc đường khá khiêm trọng, đành phải chờ một lúc thôi”.

Kỳ Quyên nói: “Vâng, chờ chút đi, an toàn là trên hết”.

Ôn Bình mỉm cười, chuyển chủ đề nói chuyện: “Đúng rồi, tôi đã nghe Tiêu Tinh nhắc đến cô, cô là luật sư đúng không?”.

Nhắc đến công việc, Kỳ Quyên lập tức trở nên nghiêm túc: “Đúng vậy, tôi làm việc ở văn phòng luật sư Thời Đại”. Cô lấy trong túi một tấm danh thiếp đưa cho anh, “Đây là danh thiếp của tôi, sau này thầy Ôn gặp vấn đề gì về pháp lý thì có thể tìm tôi”.

Kỳ Quyên vốn là một người rất nghĩa khí. Thầy Ôn mời cô ăn cơm, đưa cô về nhà, hơn nữa anh lại là thầy giáo của chị em tốt của mình, dĩ nhiên cô rất vui nếu sau này có thể giúp được anh. Là một luật sư chuyên nghiệp, thầy Ôn có bất kỳ vấn đề gì không hiểu về mặt pháp lý, cô đều có thể thẳng thắn giải thích. Cho dù anh muốn kiện cáo, cô cũng

có thể giảm chút chi phí thuê luật sư cho anh.

Ôn Bình cầm lấy tấm danh thiếp trên tay cô. Trên nền danh thiếp màu trắng viết tên, số điện thoại, nơi làm việc, địa chỉ email của cô. Phong cách thiết kế giống hệt cá tính của cô, nền trắng chữ đen, đơn giản, phóng khoáng.

Chẳng mấy chốc đã lấy được danh thiếp của cô, điều đó khiến Ôn Bình hơi ngạc nhiên, đúng là không tốn chút công sức nào, vẫn chưa kịp hỏi, cô ấy đã chủ động đưa cho mình hình thức liên lạc. Quả nhiên là người phụ nữ của công việc, mọi chuyện đều đứng ở góc độ công việc để suy xét. Trong mắt cô, Ôn Bình rõ ràng đã biến thành khách hàng tiềm năng.

“Cảm ơn”. Ôn Bình mỉm cười, nhét danh thiếp vào ví, nhân tiện lấy danh thiếp của mình đưa cho cô, “Đây là danh thiếp của tôi, sau này nếu cô Kỳ cần giúp đỡ, cũng có thể tìm tôi bất cứ lúc nào”.

Kỳ Quyên cầm lấy danh thiếp trên tay anh, nhìn thấy trên danh thiếp viết hai chữ Ôn Bình và phương thức liên lạc, cũng là danh thiếp nền trắng chữ đen nhưng trên danh thiếp của anh lại rất bắt mắt, chữ và bố cục đều được thiết kế tỷ mỉ, trông vô cùng tinh xảo, mặt sau còn in hoa văn độc đáo.

Kỳ Quyên không kìm được hỏi: “Danh thiếp này là do thầy Ôn tự thiết kế sao?”

Ôn Bình gật đầu: “Ừm, tiện tay vẽ vài thứ”.

Kỳ Quyên tấm tắc khen: “Rất đẹp”.

Ôn Bình không kìm được mím cười. Được cô khen khiến anh rất vui.

Bên ngoài trời vẫn mưa to, đoàn xe dài dằng dặc cũng không di chuyển chút nào. Hai người trong xe đều không nói gì, hình như không khí quá mờ ám, Kỳ Quyên đành phải chủ động tìm chủ đề nói chuyện. Cô nói tiếp: “Đúng rồi, tôi thường nghe Tiêu Tinh nhắc đến thầy. Thầy Ôn tốt nghiệp đại học mỹ thuật ở nước ngoài đúng không? Trẻ như vậy mà đã làm giảng viên hướng dẫn thạc sĩ, thật đúng là tuổi trẻ tài cao”.

Dĩ nhiên khi Tiêu Tinh nhắc tới Ôn Bình, trong mười câu thì có đến chín câu là chửi anh.

Kỳ Quyên khó khăn lắm mới chọn ra được một câu khen ngợi duy nhất, đó chính là “tuổi trẻ tài cao”.

Tâm trạng vui vẻ khi được khen ngợi của Ôn Bình vẫn tiếp diễn, anh mím cười nói: “Cô Kỳ quá khen rồi”. Ngừng lại một lát anh lại nói đùa: “Thực ra tôi không được coi là trẻ nữa, đi trên đường một đám trẻ con gọi tôi là chú. Ở trường, sau lưng tôi các sinh viên cũng gọi tôi là chú”.

Kỳ Quyên nghiêm túc nói: “Tôi cũng thường xuyên bị gọi là cô”.

Ôn Bình cười nói: “Cô không để ý sao? Rất nhiều cô gái đều không thích bị gọi là cô”.

Kỳ Quyên nhún vai: “Cách xưng hô thôi mà, chẳng sao cả, bị gọi là cô mặt cũng đâu thêm nếp nhăn”.

Quả nhiên tính cách của cô rất cởi mở, Ôn Bình nhìn Kỳ Quyên, chỉ thấy càng nhìn càng thuận mắt.

Có điều, vì sao cô lại đeo kính râm?

Ôn Bình không khỏi nghi ngờ hỏi, “Cô Kỳ quen đeo kính râm sao?”.

Vẻ mặt của Kỳ Quyên dưới chiếc kính râm có chút ngượng ngùng, “À, đeo kính để tránh nắng”.

Bên ngoài đang mưa, ngồi trong xe còn đeo kính râm tránh nắng? Đây rõ ràng là cái cớ.

Chương 11: Nhiệm vụ vợ chồng

(1)

Sau khi về nhà Kỳ Quyên tắm nhanh một cái rồi mặc đồ ngủ, nhìn con mắt bị muỗi đốt sưng vù của mình trong gương, chỉ cảm thấy vô cùng xui xẻo.

Hôm nay dùng kính râm che cả ngày, nhưng cuối cùng vẫn bị thầy Ôn phát hiện. Tuy thầy Ôn không cười cô nhưng trong lòng Kỳ Quyên vẫn thấy rất ức chế. Bộ dạng xui xẻo khi mắt sưng như cái bánh bao bị người khác nhìn thấy chẳng phải là chuyện thú vị gì.

Kỳ Quyên cau mày lấy lọ tinh dầu mà Ôn Bình đưa cho, bôi một ít lên mí mắt, không biết lọ dầu này có công hiệu hay không. Kỳ Quyên chỉ hy vọng nốt sưng có thể nhanh chóng xẹp xuống. Cô không muốn suốt ngày đeo kính râm để bị người ta nhìn ngó.

Quay về bàn làm việc bật máy tính, Kỳ Quyên vừa đăng nhập game, vừa tiện tay mở QQ. Vừa online đã nhìn thấy góc dưới bên phải hiện ra avatar quen thuộc của cô nàng Tiêu Tinh.

Kỳ Quyên mở cửa sổ chat thì thấy Tiêu Tinh nhắn ba tin liên tiếp:

{22:05} {Ngày nắng}: Về nhà chưa?

{22:15} {Ngày nắng}: Vẫn chưa về à?

{22:25} {Ngày nắng}: Không phải là vẫn chưa về nhà đấy chứ?

Cứ cách mười phút lại hỏi “đã về nhà chưa” khiến Kỳ Quyên vô cùng nghi hoặc, còn tưởng Tiêu Tinh có chuyện gì gấp cần giúp đỡ nên lập tức nhăn lại:

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Tao về rồi, có chuyện gì?

{Ngày nắng}: Không có chuyện gì. Về nhà là tốt rồi
^_^.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Ngày nắng}: Đúng rồi, về sau thầy Ôn có nói gì với mày không?

{Ngày nắng}: Có hẹn mày hôm nào đi ăn không?

Tiêu Tinh cảm thấy lời nhắc nhở của mình đã vô cùng rõ ràng nhưng Kỳ Quyên lại không nghĩ về hướng ấy.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Có phải là mày làm sai chuyện gì đắc tội với thầy Ôn không? Sao cứ dò hỏi thông tin về anh ta?

{Ngày nắng}: = =.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Tao không thân với anh ta.

{Ngày nắng}: = =.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Vào game đi, chẳng phải trước đó đã nói đưa mày vào Phụ Bản sao, hôm nay tao rảnh.

{Ngày nắng}: Ừm >_<.

Sau khi đăng nhập vào game, Kỳ Quyên phát hiện trong thông báo ở góc trên cùng có hai bức thư chưa đọc.

Tiêu Tinh nói là chờ cô ở cổng Phụ Bản Động Nhện. Tam thời Kỳ Quyên không đọc tin nhắn mà bay thẳng đến cổng Phụ Bản Động Nhện tìm Tiêu Tinh.

Động Nhện là Phụ Bản diệt quái nâng cấp thích hợp cho người chơi cấp 50, qua cấp 60 thì không có bất kỳ kinh nghiệm gì. Lúc này Kỳ Quyên đã lên cấp 60, chơi Phụ Bản này là hoàn toàn lãng phí thời gian. Có điều nếu chị em tốt yêu cầu, dĩ nhiên Kỳ Quyên sẽ trượng nghĩa đưa cô ấy nâng cấp. Hai người nhanh chóng gặp nhau trong game, lập nhóm cùng vào Phụ Bản.

Sau khi vào, Tiêu Tinh nhìn thấy trong hang động tối om chỉ có hai nhân vật là Chờ Một Ngày Nắng và Hoa Đỗ Quyên Nở, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Chỉ có hai chúng ta sao? Có cần gọi thêm người không?”.

Kỳ Quyên nói: “Không cần, hai người giết quái, kinh nghiệm của mày sẽ nhiều hơn”.

Nói rồi cô dũng mãnh xông lên phía trước, hình bóng uy phong lẫm liệt trông rất giống một nữ chiến sĩ.

Nhưng chiến sĩ là nghề da dày nhiều thịt phòng ngự cao. Mặc dù Kỳ Quyên có tấm lòng chiến sĩ nhưng lại không có thân thể của chiến sĩ. Cầm sư yếu ớt vừa xông vào đám yêu quái đã bắt đầu bị mất máu điên cuồng. Xui xẻo hơn là sau khi bị một con nhện xanh tấn công, Hoa Đỗ Quyên Nở trúng trạng thái “trói buộc”, bị trói tại chỗ không thể tung kỹ năng.

Tiêu Tinh vẫn còn đang xuýt xoa uy vũ “một người chiến đấu với lũ nhện” của Kỳ Quyên, đột nhiên nhìn thấy

một dòng chữ trên kênh nhóm:

“Đồ ngốc! Mà mày không thêm máu muốn nhìn tao chết sao?”.

=, trong mắt Tiêu Tinh, chị Kỳ Quyên là vô địch, quên mất rằng cô cũng cần thêm máu.

“Mau hóa giải trạng thái cho tao!”. Kỳ Quyên gầm lên trong kênh nhóm.

Tiêu Tinh luống cuống nhắn tin lại: “Phải hóa giải trạng thái gì? Hóa giải thế nào?”.

“...”. Kỳ Quyên gửi dấu ba chấm, không còn gì để nói với cô nàng này.

Trước đó đánh Động Nhện là đánh cùng với nhóm của Nam Cung Ưc. Mặc dù Nam Cung Ưc có chút “ngơ” nhưng chí ít còn là một y sư đủ tiêu chuẩn, hóa giải trạng thái, thêm máu rất nhanh. Còn Tiêu Tinh lại là một y sư ngốc nghếch. Kỳ Quyên cảm thấy mình cùng Tiêu Tinh vào Phụ Bản thật sai lầm.

Tiêu Tinh tìm trong cột kỹ năng rất lâu, cuối cùng tìm được kỹ năng tên là “Quảng mộc hương”, trong cột miêu tả kỹ năng có viết “có thể giải được trạng thái trúng độc, trói buộc, hóa đá”. Tiêu Tinh phấn khích gõ trên kênh nhóm: “Tao tìm thấy rồi!”.

Kỳ Quyên không trả lời.

“Ặc... mày chết rồi sao...”. Tiêu Tinh toát mồ hôi hỏi.

Kỳ Quyên im lặng một lúc rồi mới bất lực nói: “Đúng

vậy, tao đã chết rất lâu rồi”.

“= =”.

Tiêu Tinh vội vàng làm cho Kỳ Quyên sống lại. Kỳ Quyên bổ sung thể lực rồi lại dũng mãnh xông lên trước.

Một lúc sau, “Thêm máu!”.

“Ừm”.

“Thêm máu đi, đừng để tao phải nhấc mày!”.

“Đang thêm đang thêm...”.

“Sao tao lại chết rồi?”.

“Có thể là bug, tao đang thêm máu mà, nhưng máu của mày không thêm được >_<”.

Kỳ Quyên mở nhật ký chiến đấu, trên đó viết rất rõ: “Thuật trị liệu của Chờ Một Ngày Nắng cho bạn 1 điểm máu”. Kỳ Quyên suýt chết vì tức ngực, nhất định là cô nàng ngốc nghếch này không mặc trang bị, lượng trị liệu là 1 điểm ít ỏi!

Kỳ Quyên bực tức nói: “Mày xem trang bị của mày đi”.

Tiêu Tinh mở trang bị, “Á! Xin lỗi! Lúc nãy tao không đổi trang bị chữa trị...”.

Biết ngay mà...

Kỳ Quyên vô cùng chán ngán. Cô cảm thấy đưa một y sư ngốc nghếch như Tiêu Tinh vào Phụ Bản nhất định sẽ chết rất thảm, gọi thêm vài người nữa thì đảm bảo hơn, gọi

những người có nghề nghiệp lợi hại vào tấn công theo nhóm là có thể nghiền nát Phụ Bản như máy ủi.

Thế là Kỳ Quyên đăng quảng cáo trên kênh Thế giới:

{Thế giới} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Những người cấp 50 vào Động Nhện nâng cấp click tôi vào nhóm! Cần có người kỹ năng tấn công theo nhóm bạo lực!

Sau khi thông tin được đăng, chẳng mấy chốc đã bị nhấn chìm trong thông tin gọi lập nhóm vào "Phụ Bản U Cốc". Rõ ràng là phần lớn mọi người đã có đẳng cấp trên 60, rất ít người vào Động Nhện nâng cấp. Phần lớn người chơi đều hứng thú với việc vào Phụ Bản U Cốc ở cấp 60.

Chờ hồi lâu mà không có ai trả lời, Kỳ Quyên và Tiêu Tinh tròn mắt nhìn nhau trong Phụ Bản.

{Thế giới} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Những người cấp 50 vào Động Nhện nâng cấp click tôi vào nhóm! Kỹ năng tấn công theo nhóm bạo lực!

Kỳ Quyên không cam tâm lại đăng một tin quảng cáo, đột nhiên bên tai vang lên tiếng báo có tin chat riêng "ting tang":

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Cho tôi vào, kỹ năng tấn công theo nhóm của tôi rất bạo lực :).

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: = =.

Kỳ Quyên cảm thấy Bottle đang trêu chọc mình, nghĩ một lúc cô vẫn thân thiện nhắn lại:

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Tôi muốn vào Động

Nhện, anh cấp 60 rồi, vào đó không có kinh nghiệm.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Dẫn đồ đệ à?

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Dẫn chị em tốt ~.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Chờ Một Ngày Nắng?

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Đúng vậy ~.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Đi cùng với cô ngốc ấy, nhất định cô chết rất thảm đúng không?

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Để tôi vào nhóm.

Bottle nói rồi gửi thông báo xin vào nhóm.

Kỳ Quyên nhớ tới các tư thế chết của mình lúc này, trong tim đúng là đang rỉ máu, sau cấp 50 chết sẽ mất kinh nghiệm. Cô cùng Tiêu Tinh vào Động Nhện, không còn lấy được một điểm kinh nghiệm nào thì đã đành, lại còn mất mấy vạn kinh nghiệm vì bị chết.

Nếu Bottle muốn vào nhóm, dĩ nhiên Kỳ Quyên vô cùng hoan nghênh. Bottle có rất nhiều vật nuôi có thể làm bia đỡ đạn. Lúc cần thiết gọi rùa ra chịu đòn, gọi hổ ra cắn người gì đó. Có anh, hệ số an toàn đã tăng từ 0 lên 100.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ra cổng Phụ Bản, gọi tôi tới.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ừm ~.

Kỳ Quyên ra khỏi Phụ Bản, định sử dụng chức năng triệu hoán sư đồ để gọi Bottle nhưng mở cột sư đồ thì phát

hiện bên trong hoàn toàn không có tên của Mr. Bottle.

Kỳ Quyên bắn khoăn hỏi: “Vì sao chức năng triệu hoán sư đồ không dùng được nữa?”.

Bottle nghiêm túc trả lời: “Bởi vì chúng ta kết hôn rồi, quan hệ đã chuyển từ sư đồ sang vợ chồng :)”.

Kỳ Quyên vội vàng mở list bạn bè, quả nhiên người đứng đầu là Mr. Bottle, màu sắc cũng biến thành màu hồng tượng trưng cho quan hệ vợ chồng. Trong list bạn bè màu xanh lam, hai chữ Mr. Bottle trở nên vô cùng nổi bật.

Kỳ Quyên nhìn dòng chữ màu hồng ấy mà tâm trạng có chút khó tả.

Ặc, nếu không phải Bottle nhắc thì suýt chút nữa cô đã quên mình đã lấy Bottle, trở thành vợ của Bottle trong game.

Bottle kiên nhẫn giải thích: “Cô dùng chức năng truyền gọi vợ chồng, có thể kéo thẳng tôi qua đó”.

Kỳ Quyên nhấn lại một chữ “ừm”, mở cột vợ chồng, phát hiện trong game có rất nhiều kĩ năng vợ chồng, Đồng khí liên chi (hai vợ chồng ở cùng một nhóm có thể nâng 5% lượng máu và pháp lực), Đồng sinh cộng tử (hai vợ chồng nếu một người chết thì người còn lại có thể lựa chọn lập tức tự vẫn), Thiên lý tương hội (lập tức gọi đối phương đến bên cạnh mình)...

Kỳ Quyên ngượng ngùng ấn vào “Thiên lý tương hội”, chưa đầy mười giây, quả nhiên một pháp sư đẹp trai xuất hiện bên cạnh cô.

Tiêu Tinh cũng cùng Kỳ Quyên ra khỏi Phụ Bản, bởi vì cô vừa nhận được tin nhắn riêng của Bottle:

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Tiêu Tinh, tôi nhớ sáng mai em phải đi học đúng không?

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Đúng ạ, tiết một ngày mai hình như là tiết của thầy >_<.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Vậy thì có phải là em nên đi ngủ sớm không nhỉ?

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Nên ạ, em cũng không muốn làm kỳ đà, em đi ngủ đây >_<.

Vừa thấy Bottle đến, Tiêu Tinh tỏ ra biết điều gõ một hàng chữ trên kênh nhóm: "Tao đi ngủ đây, hai người chơi đi ~".

Kỳ Quyên cau mày nói: "Mới mười một giờ, đi ngủ sớm như vậy không giống phong cách của mày".

Tiêu Tinh nói: "Sáng mai tao có tiết, đi đây, bye bye ^_^".

Nói rồi lập tức offline.

Kỳ Quyên không còn gì để nói. Đặc biệt gọi Bottle đến để đưa Tiêu Tinh đi nâng cấp, sao Tiêu Tinh vừa nhìn thấy anh là lập tức offline nhỉ? Kỳ Quyên cảm thấy Tiêu Tinh làm như vậy là không đúng, liền gõ chữ trên kênh nhóm: "Xin lỗi, cô ấy vẫn còn là sinh viên, phải đi ngủ sớm, khiến anh uống công chạy đến đây rồi".

Bottle nói: “Không sao :)”.

Là anh cố tình đuổi con kỳ đà này đi, hơn nữa vua đến muộn là Tiêu Tinh suốt ngày đi học muộn, người làm thầy giáo như anh cũng chẳng biết làm thế nào, đuổi cô nàng đi ngủ là một lựa chọn đúng đắn.

Kỳ Quyên nói: “Bạn tôi out rồi, anh làm việc của anh đi ~”.

Bottle nói: “Dù sao cũng rảnh, hay là đi làm nhiệm vụ vợ chồng hôm nay?”.

Nói rồi anh ta liền gọi vật cưỡi của mình. Đó là một con tuần mã màu trắng rất đẹp, dây cương màu đỏ, thiết kế yên ngựa vô cùng tinh xảo, móng ngựa được nạm sắt tinh chế, mỗi bước đi phát ra tiếng kêu cộp cộp.

{Tin nhắn hệ thống}: Phu quân của bạn {Mr. Bottle} mời bạn ngồi cùng.

Kỳ Quyên vẫn chưa kịp nhận ra đó là chuyện gì, vô thức ấn đồng ý, đột nhiên đã thấy mình bị anh kéo lên ngựa, ngồi trước mặt anh,

Trong game, Mr. Bottle kéo dây cương điều khiển tuần mã, còn Hoa Đổ Quyên Nở thì e ấp ngồi trước mặt anh. Có lẽ là người thiết kế game vì muốn tạo ra không khí thân mật giữa các đôi tình nhân nên đã cố tình thiết kế vậy. Mr. Bottle ngồi sau điều khiển ngựa vòng tay qua eo Hoa Đổ Quyên Nở, khẽ ôm Hoa Đổ Quyên Nở vào lòng. Đổ Quyên thì dịu dàng ngả vào ngực anh.

Kỳ Quyên nhìn tư thế này, trong lòng vô cùng ngưỡng

ngừng, chỉ muốn nhảy ngay xuống ngựa. Nhưng cô tìm mãi mà không thấy nút xuống ngựa ở đâu, đành phải tiếp tục ngồi trên lưng ngựa với tâm trạng phức tạp.

Dường như Bottle không hề bận tâm tới khoảng cách thân mật của hai người, vẫn tỏ ra tự nhiên, chỉ gõ hai chữ trên kênh nhóm: “Đi thôi”, sau đó kéo dây cương, điều khiển tuần mã chạy trên đường.

Phong cảnh đẹp dễ lướt qua trước mắt, tiếng nhạc và tiếng vó ngựa đều đặn trong game vang lên bên tai rất rõ ràng. Hai người cùng cưỡi một con ngựa, từ thảo nguyên xa xôi vòng qua bảy, tám địa đồ, đến tận cổng thành Trường An.

Lúc ấy Bottle mới dừng ngựa và nói: “Đây là con ngựa mà hệ thống tặng cho hai vợ chồng, tên là “Tuyệt Ảnh”. Lúc này cô không online, tôi nhận được mail nên đi lĩnh trước rồi :)”.

Kỳ Quyên đành phải gõ một chữ “Ừm”, lúc ấy mới nhớ ra hai bức thư chưa đọc.

Rõ ràng chỉ là cùng anh cưỡi ngựa chạy qua mấy địa đồ trong game mà thôi, nhưng Kỳ Quyên lại cảm thấy nhịp tim hình như hơi nhanh, đặc biệt là khi nhìn thấy tư thế ôm ấp thân mật của hai người, cô càng cảm thấy khó xử.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Đến rồi chứ? Thả tôi xuống.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Tôi nhớ nhầm, nhiệm vụ vợ chồng ở Lạc Dương, không phải ở Trường An.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Xin lỗi, lúc này đi nhầm đường rồi :).

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

Thế là Mr. Bottle mặt dày không biết liêm sỉ là gì lại cưỡi ngựa quay về phía thành Lạc Dương, đi vòng thứ hai qua những địa đồ mà họ vừa mới đi qua.

(2)

Mặc dù Kỳ Quyên cảm thấy con đường mà Bottle đưa cô quay lại trông quen quen nhưng cô hoàn toàn không nghĩ theo hướng ấy.

Cũng phải, ai lại ngờ rằng pháp sư cùng cưỡi một con ngựa với mình trong game là chính là chàng trai mà hôm nay mình vừa mới gặp mặt? Anh nói đi nhầm thì có nghĩa là đi nhầm, cứ coi như ngắm phong cảnh là được rồi.

Hai người vừa đến cổng thành Lạc Dương thì nhìn thấy mấy người quen ở Nam Cung Thế Gia là Nam Cung Mặc, Nam Cung Ưc. Lúc ấy Kỳ Quyên muốn nhảy xuống khỏi yên ngựa để tránh bị mấy người đó trêu chọc nhưng cô vẫn chưa nghiên cứu được rốt cuộc nút xuống ngựa ở đâu, còn Mr. Bottle vô cùng lịch sự nhìn thấy bạn bè trong game dĩ nhiên sẽ dừng lại chào hỏi, thế là...

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Chào hai vị.

{Phụ cận} {Nam Cung Mặc}: Woa, đại ca, đại tẩu, thật trùng hợp! Con ngựa này ở đâu ra vậy?

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Hệ thống tặng một con ngựa cho hai vợ chồng mới cưới trong thời gian một tuần :).

{Phụ cận} {Nam Cung Mặc}:Ồ, đẹp thật đấy! Hai vợ chồng cùng cưới một con ngựa trông thật đẹp. Đây đúng là vật cưới tuyệt nhất cho việc đi dạo ngắm phong cảnh trăng mật!

{Phụ cận} {Mr. Bottle}:Huynh cũng thấy vậy :).

{Phụ cận} {Nam Cung Úc}: Hai người đến Lạc Dương để làm nhiệm vụ vợ chồng sao?

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Ừm.

{Phụ cận} {Nam Cung Mặc}: Còn có nhiệm vụ vợ chồng để làm, thật là quá hạnh phúc!

{Phụ cận} {Nam Cung Úc}: Sao đại tẩu không nói gì?

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: A Quyên không online à?

Kỳ Quyên nhìn hai chữ này nhảy lên trên màn hình mà suýt sặc.

A Quyên? Ai cho phép anh ta gọi như thế?

Đang định gõ chữ thì lại thấy trên màn hình hiện ra một hàng chữ:

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Có thể là cô ấy không ngồi trước máy tính.

Kỳ Quyên: ...

{Phụ cận} {Nam Cung Mặc}: Thì ra là không có ở đó!

Đệ còn tưởng cô dâu mới kết hôn ngại nói chuyện với người quen. Nghĩ cũng đúng, tính cách của tẩu ấy không giống người biết e thẹn!

Kỳ Quyên: "...".

{Phụ cận} {Nam Cung Ưc}: Thế thì chưa chắc, đệ không thấy tối hôm kết hôn tẩu ấy cứ theo sau chú rể không nói một câu nào sao.

{Phụ cận} {Nam Cung Mặc}: Quả nhiên kết hôn làm thay đổi con người!

{Phụ cận} {Nam Cung Ưc}: Ừ, thế mới nói đứng trước tình yêu, sắt thép cũng hóa mềm, hơn nữa đại tẩu Đỗ Quyên của chúng ta vẫn còn kém sắt thép một chút chút.

{Phụ cận} {Nam Cung Mặc}: Chí lý!

Kỳ Quyên: "...".

Hai kẻ này dám ngang nhiên thảo luận cô có phải là sắt thép hay không trước mặt cô...

{Phụ cận} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Này, hai người nói xấu tôi trước mặt tôi, tưởng tôi chết rồi sao?

{Phụ cận} {Nam Cung Mặc}: ...

{Phụ cận} {Nam Cung Ưc}: ...

{Phụ cận} {Nam Cung Mặc}: Thì ra là đại tẩu ở đó, bọn đệ không làm kỳ đà nữa, đi trước đây!

{Phụ cận} {Nam Cung Ưc}: Bọn đệ đi trước đây, tạm biệt đại ca đại tẩu!

Hai người nói xong liền biến mất, chạy nhanh thật!

Đến tận sau khi hai người đi mất, Kỳ Quyên mới gõ dấu ba chấm lên kênh nhóm: "...".

Bottle mỉm cười nói: "Thì ra cô có online?".

"Ừm, suốt từ lúc này".

Bottle nghi hoặc hỏi: "Thế sao suốt đường đi không nói gì?".

Kỳ Quyên nói: "Tôi không tìm thấy nút xuống ngựa ở đâu, thử ấn một lượt từ A đến Z đều không có tác dụng, chỉ mở ra một đồng cửa sổ ==".

Nghĩ tới vẻ cau có của cô khi đóng từng cửa sổ một, Ôn Bình cảm thấy rất thú vị, không kìm được nhếch miệng cười, kiên nhẫn nói: "Xuống ngựa không dùng phím tắt, ở phía dưới bên trái avatar của nhân vật có một ký hiệu rất nhỏ, hiển thị 'hai người cùng cưỡi ngựa', cô ấn chuột phải vào ký hiệu đó là có thể kết thúc trạng thái này, tự động nhảy xuống ngựa".

Kỳ Quyên làm theo chỉ dẫn của anh tìm thấy ký hiệu, ấn chuột phải, quả nhiên đã xuống ngựa.

"Thì ra là vậy". Cô chưa bao giờ cưỡi ngựa cùng với người khác, nhất thời không tìm được cách xuống ngựa, cảm thấy hơi ngượng.

Sau một hồi im lặng, đột nhiên Kỳ Quyên nhớ ra một chuyện quan trọng, "Đúng rồi, anh đừng gọi tôi là A Quyên nữa, tôi không quen...".

Chỉ có những người vô cùng thân thiết mới gọi cô như vậy, vô duyên vô cớ bị Bottle gọi như vậy, Kỳ Quyên cảm thấy không thoải mái chút nào.

Bottle nhả lại: “Ồ? Vậy tôi gọi cô là gì? Không thể gọi là sư phụ đúng không?”.

Kỳ Quyên kiên quyết nói: “Cứ gọi là Đỗ Quyên là được”.

Sau khi kết hôn trong game, phần lớn các cặp vợ chồng đều gọi đối phương là chồng hoặc vợ. Như thế sẽ tỏ ra vô cùng thân mật.

Có điều với tính cách của Kỳ Quyên, gọi cô là vợ chắc chắn cô sẽ không vui. Hơn nữa Ôn Bình cũng không phải là loại người tùy tiện đùa giỡn tình cảm trong game. Anh luôn cảm thấy từ “vợ” rất có sức nặng, không nên gọi bừa. Khi một người đàn ông gọi một tiếng “vợ” thì nên chuẩn bị gánh vác trách nhiệm.

Từ này nên để dành cho người vợ tương lai của mình.

Anh tin rằng người đó sẽ là Kỳ Quyên.

Nếu nói trước đó là cảm tình mà anh dành cho cô vẫn còn chút mơ hồ, vậy thì hôm nay sau khi gặp mặt ở nhà hàng, Ôn Bình càng khẳng định tình cảm của mình.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng đỏ mặt của cô, nhớ lại từng kỷ niệm đã từng có trong game, một thứ cảm xúc dịu dàng chưa từng có trào dâng trong lòng anh. Mời cô ăn cơm, đưa cô về nhà, che ô cho cô, đưa cho cô tinh dầu...

Những việc làm ấy vô cùng đơn giản nhưng lại khiến anh có cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Những lời mà anh đã nói với mẹ sau khi về nhà cũng rất nghiêm túc. Quả thực anh muốn đưa cô về nhà để ra mắt mẹ, để cô trở thành con dâu của nhà họ Ôn.

Dĩ nhiên.... Đây chỉ là tình cảm đơn phương của anh.

Từ “vợ” này cho dù là trong game hay ngoài đời thì vẫn còn quá sớm để gọi.

Kỳ Quyên thấy Bottle im lặng rất lâu không nói gì, sợ anh không vui, vội giải thích: “Ý của tôi là hai chúng ta cũng không phải là kết hôn thật, gọi vợ chồng quá sến”.

Bottle nói: “Cũng phải, nếu bây giờ đột nhiên cô gọi tôi một tiếng chồng, chắc là bộ não của tôi sẽ ngừng hoạt động”.

Sung sướng tới mức ngừng hoạt động.

Kỳ Quyên sửng người.

Ngừng hoạt động? Có cần khoa trương vậy không?

Bottle nói: “Vậy thì tất cả như cũ? Tôi vẫn gọi cô là Đồ Quyên à?”.

Kỳ Quyên gật đầu: “Ừm, tôi cảm thấy trong game đối xử với nhau như bạn bè mới thoải mái nhất. Mặc dù chúng ta kết hôn rồi nhưng không nên quá nhập vai thì tốt hơn”. Sau khi gõ xong hàng chữ này, vì muốn tôn trọng ý kiến của đối phương, Kỳ Quyên lại gõ một hàng chữ: “Anh đồng ý chứ?”.

Mặc dù Kỳ Quyên chưa từng yêu nhưng thái độ của cô trong chuyện tình cảm là vô cùng nghiêm túc. Cô luôn cảm thấy việc nói yêu và thích trong game là vô cùng phù phiếm. Từ trước tới nay cô "chỉ có game, không yêu đương".

Không ngờ Bottle cũng là người thoải mái, dứt khoát nói: "Ừm, tôi hoàn toàn đồng ý".

Dám không đồng ý sao? Đại luật sư đã lời hiệp ước sau hôn nhân ra, dĩ nhiên Ôn Bình không muốn phản đối cô. Để có thể thuận lợi lấy được nữ hoàng về nhà tạm thời thỏa hiệp là điều cần thiết.

Kỳ Quyên nói: "Thế thì được, vậy thì sau này chúng ta hãy đối xử với nhau như bạn bè".

Ôn Bình gõ ba chữ: "Không vấn đề".

Khóe miệng anh nở nụ cười đầy ẩn ý: Rất tốt, anh rất hài lòng. Bởi vì tất cả "gian tình" đều bắt đầu từ tình bạn.

(3)

Đám người Nam Cung Mặc, Nam Cung Ước hoàn toàn không thể ngờ rằng trong mắt họ cặp vợ chồng mới cưới ríu rít như đôi chim câu, vào cái ngày thích hợp nhất để bồi dưỡng tình cảm vợ chồng là ngày thứ hai sau khi kết hôn đã vô cùng lý trí và bình tĩnh, thảo luận về khả năng có tình yêu trong game và tình yêu ngoài đời, cuối cùng rút ra một kết luận không thể tưởng tượng được là "chúng ta vẫn cứ là bạn đi".

Nếu nói ra chắc chắn sẽ bị các đôi tình nhân trong game cười cho thối mũi.

Lúc này, trước miếu Nguyệt Lão ngoài thành Lạc Dương đang có mấy cặp vợ chồng.

Hệ thống vợ chồng trong Danh Kiếm Online vừa mới được ra mắt, nhiệm vụ vợ chồng cũng vừa được công bố chưa lâu, phía nhà sản xuất vì muốn thu hút người chơi tích cực tham gia nên đã thiết kế phần thưởng vô cùng hậu hĩnh trong nhiệm vụ vợ chồng, đồng thời lấy hình thức “vợ chồng hợp tác phá quan” để thiết kế nhiệm vụ. Tổng cộng có mười cửa (quan), qua được mỗi cửa đều có kinh nghiệm, tiền, nguyên liệu, đồng thời tăng thêm mức độ thân mật vợ chồng, mức độ thân mật tích lũy đến một mức độ nhất định có thể nhận được danh hiệu có hiệu quả ánh sáng đặc biệt.

Rõ ràng là mấy cặp vợ chồng bên cạnh cũng là lần đầu tiên làm nhiệm vụ vợ chồng, hơn nữa gặp vấn đề nan giải nên cứ đứng trước NPC chần chừ do dự.

{Nhóm} {Tiểu Đậu Đình}: Sặc! Nhiệm vụ vợ chồng thật quá biến thái, cửa chín khó như vậy, giết người à!

{Nhóm} {Tiểu Đậu Đình}: Chồng ơi, moa moa, chúng ta không làm nữa, dù sao thì kinh nghiệm cũng không cao, vợ cùng chồng vào Phụ Bản nhé ~.

{Nhóm} {Tiểu Đậu Đình}: Được, vợ đi cùng chồng nhé, hun ~.

Các cặp vợ chồng mới cưới bên cạnh vừa làm nhiệm vụ vừa chuyện trò tình cảm sến súa. Trong khi đó cặp vợ

chồng Mr. Bottle và Hoa Đỗ Quyên Nở nổi tiếng cả mấy chủ thì không âu yếm nhau chút nào. Chỉ thấy một con tuần mã màu trắng phi như bay đến trước mặt NPC, dừng lại chưa đầy ba giây, sau khi nhận nhiệm vụ lập tức quay người phóng đi.

Mấy cặp vợ chồng trước miếu Nguyệt Lão đều có chút kinh ngạc. Thôi được, thứ lỗi cho họ, chắc là nhận được nhiệm vụ "Tìm kho báu tính giờ" nên mới vội như vậy.

Cửa thứ nhất trong nhiệm vụ vợ chồng là "Tìm kho báu tính giờ", hai vợ chồng cần đến địa điểm đã định tìm "dây tơ hồng mà Nguyệt Lão đánh rơi ở trần gian". Trên địa đồ sẽ hướng dẫn một khu vực nào đó, thời gian quy định là chính mười giây.

Vì hạn chế thời gian nên Bottle nhận được nhiệm vụ là quất ngựa phi thẳng về phía khu vực đã định, nhanh chóng đến khu rừng ở vùng ngoại ô phía Bắc thành Lạc Dương. Khu rừng này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thời gian nhiệm vụ quy định lại có hạn, một người tìm hai sợi tơ hồng hơi khó, thế nên Bottle liền đề nghị: "Chia nhau tìm nhé?".

"Ừm". Kỳ Quyên cũng có ý đó, sau khi gõ đồng ý lập tức xuống ngựa đi về phía bên phải, còn Bottle thì hiểu ý đi tìm ở phía bên trái.

Cửa đầu tiên trong nhiệm vụ vợ chồng không khó lắm. Bottle nhanh chóng tìm được vật phẩm dưới một cái cây ở góc phía bên trái, còn Kỳ Quyên cũng tìm thấy "sợi tơ hồng bị mất" cạnh một tảng đá.

Bottle nói trên kênh nhóm: “Tìm thấy rồi, tôi đến đón cô nhé?”.

Kỳ Quyên nói: “Không kịp giờ đâu, anh đi đường lớn bên kia, tôi đi thẳng qua khu rừng!”.

“Ok”.

Nhiệm vụ vợ chồng có một quy định, khi nhận nhiệm vụ và khi giao nhiệm vụ, hai vợ chồng phải ở trong một nhóm (hơn nữa không có người thứ ba), hai người cũng phải cùng nhau đến trước mặt NPC, cùng giao vật phẩm của nhiệm vụ.

Hai mươi giây sau, nam pháp sư đẹp trai cưỡi ngựa và nữ thích khách áo đen dùng khinh công bay đến cùng đứng trước mặt Nguyệt Lão, cùng giao vật phẩm mà nhiệm vụ yêu cầu.

{Tin nhắn hệ thống}: Chúc mừng bạn và phu quân {Mr. Bottle} hợp tác hoàn thành {Cửa đầu tiên trong nhiệm vụ vợ chồng: Tìm kho báu tính giờ}, giành được 5200 kinh nghiệm, 520 xu, tơ hồng X 1, Lam Bảo Thạch cấp 1 X 1, mức độ thân mật vợ chồng + 1.

Vốn dĩ Kỳ Quyên hoàn toàn không có hứng thú với nhiệm vụ vợ chồng vừa nghe đã thấy sến súa này nhưng khoảnh khắc hoàn thành nhiệm vụ lĩnh thưởng, đột nhiên tâm trạng của Kỳ Quyên trở nên vô cùng phấn khích.

Không ngờ phần thưởng của nhiệm vụ vợ chồng lại hậu hĩnh như vậy, chẳng trách có bao nhiêu người tranh nhau đòi kết hôn!

Mặc dù đá quý cấp 1 chỉ là đá quý cấp thấp nhất cho việc cường hóa trang bị sau này nhưng nhiệm vụ vợ chồng mỗi ngày có thể làm lại ít nhất là ba lượt. Điều đó cũng có nghĩa là mỗi ngày cô và Bottle có thể làm ba lượt nhiệm vụ vợ chồng lấy được sáu viên đá quý cấp 1.

Năm viên đá quý cấp 1 có thể hợp thành một viên đá quý cấp 2, giá thị trường của đá quý cấp 2 là khoảng trên dưới 2000 xu. Kỳ Quyên tính sơ sơ, chỉ riêng đá quý mà nhiệm vụ thường cho thôi đã là một khoảng thu nhập không nhỏ rồi, thêm vào đó mỗi lần làm nhiệm vụ lấy được 520 xu. Khoản thu nhập này dùng vào việc chi tiêu hằng ngày vẫn còn dư ấy chứ.

Nghĩ đến đây, Kỳ Quyên lập tức gõ một hàng chữ trên kênh nhóm hỏi: “Anh nhận được Lam Bảo Thạch rồi chứ?”.

Bottle nói: “Nhận được rồi”.

“Đưa cho tôi đi, trong kho của tôi có mấy viên liền, để tôi hợp thành mấy viên cấp 2 ~”.

Bottle nói: “Chờ chút, trong kho của tôi cũng có, để tôi đi lấy”.

Bottle quay người đi vào kho rồi nhanh chóng cưỡi ngựa quay lại, yêu cầu giao dịch với Kỳ Quyên.

Kỳ Quyên đồng ý giao dịch, chỉ thấy Bottle để mấy viên đá quý cấp 1 màu sắc trên bảng giao dịch, tiếp đó lại đặt vào 50000 xu.

Kỳ Quyên ngạc nhiên nói: “Số tiền này là?”.

Bottle giải thích: “Tiền thưởng mở võ đài đấu võ cầu thân. Ngày thứ hai sau khi kết hôn, hệ thống gửi cho chúng ta mỗi người một nửa số tiền thưởng vào hòm thư với hình thức quà cưới. Cô không đi lĩnh à?”.

Đột nhiên Kỳ Quyên nhớ ra lúc nãy online nhìn thấy có hai bức thư chưa đọc. Cô còn tưởng là quảng cáo của hệ thống nên không bận tâm, không ngờ lại là tiền thưởng đấu võ lần trước, cô liền cảm thấy vui sướng.

“Nhiều tiền vậy sao? Tôi cũng có 50000 xu sao?”.

“Ừm, hôm ấy có rất nhiều người đăng ký đấu võ cầu thân, hơn nữa hôn lễ của chúng ta đứng trong top 10 của máy chủ, top 10 có thêm 5000 tiền thưởng, cô là người mở võ đài, nên có 55000”

“Tôi đi lĩnh đây!”.

Vừa nghe thấy có nhiều tiền như vậy, Kỳ Quyên nghèo rớt mùng tơi lập tức lao đi như một cơn gió đến chỗ hòm thư. Chỉ để lại Bottle đứng trước miếu Nguyệt Lão bắn khoản dỗi theo bóng cô.

Giao dịch của tôi cô vẫn chưa ấn xác nhận mà...

Người nóng vội thật khiến người ta bó tay.

(4)

Kỳ Quyên đến chỗ nhận thư mở hòm thư, quả nhiên đúng như Bottle nói, hệ thống gửi 55000 tiền thưởng. Không chỉ có vậy, hệ thống còn tặng một con ngựa ô, giống hệt con ngựa trắng của Bottle, đều là vật cưới đặc biệt

dành cho hai người. Tất cả các cặp vợ chồng mới cưới trong game đều nhận được loại ngựa này, dùng để du sơn ngoạn thủy, bồi dưỡng tình cảm vợ chồng.

Mặc dù con ngựa mà hệ thống tặng có giới hạn thời gian, sau bảy ngày sẽ hết hạn nhưng Kỳ Quyên vẫn cảm thấy rất thích thú, lập tức triệu hoán con ngựa ấy rồi nhảy vọt lên lưng ngựa.

Vốn dĩ đã mặc trang phục sát thủ màu đen bó sát, lại cưỡi ngựa ô, Hoa Đổ Quyên Nở trong game trông càng giống một nữ sát thủ khí thế. Kỳ Quyên cảm thấy rất hài lòng, cưỡi ngựa đi dạo quanh thành Lạc Dương một vòng mới quay về bên cạnh Bottle đang đợi trước miếu Nguyệt Lão.

Từ xa Bottle đã nhìn thấy một hình bóng màu đen lao về phía mình, đúng là tốc độ của lốc.

Bóng đen vừa dừng lại bên cạnh, trước mặt đã nhảy ra một thông báo: "Hoa Đổ Quyên Nở mời bạn cùng cưỡi ngựa".

Bottle ấn đồng ý, nam pháp sư trong máy tính liền nhảy lên con ngựa ô ấy, hai tay vòng ra ôm nữ hiệp trước mặt rất tự nhiên.

Kỳ Quyên không kìm được than phiền: "Sao vẫn là tư thế khó coi này! Tôi mời anh, anh mời tôi, động tác trên lưng ngựa vẫn như vậy, người thiết kế thật lười biếng!".

Bottle nói: "Cũng được, không xấu lắm". Với con mắt của một giáo viên mỹ thuật chuyên nghiệp như anh, tư thế

mỹ nhân trong vòng tay thiết kế rất đẹp, có thể cho chín mươi điểm.

Nhưng Kỳ Quyên lại cảm thấy ôm ôm ấp ấp cùng cười ngựa như vậy quả thực rất chướng mắt, nhấn chuột vào nút hai người cùng cười ngựa, Bottle đáng thương đã bị cô ném từ trên lưng ngựa xuống đất.

“...”. Bottle ầm ỨC gõ đầu ba chấm.

Kỳ Quyên không bận tâm tới sự bất mãn yếu ớt của ai đó, gõ chữ hỏi: “Đúng rồi, anh vừa mới nói trong kho có đá quý đúng không? Đưa cho tôi hai viên Lam Bảo Thạch, tôi hợp thành đá quý cấp 2 mang bán ~”.

“Ừm”. Bottle mở bảng giao dịch, đặt tất cả đá quý trong túi vào đó, “Cho cô tất”.

Nhìn những viên đá quý được đặt theo màu sắc trong bảng giao dịch, đặc biệt là Hồng Bảo Thạch, có một hàng hơn hai mươi viên, Kỳ Quyên không kìm được hỏi: “Anh lấy đâu ra nhiều đá quý vậy?”.

Bottle nói: “Hôm nay vừa mới mua :)”.

Kỳ Quyên nghi hoặc hỏi: “Bao nhiêu tiền?”.

“Một viên đá quý cấp 1 400 xu”.

Kỳ Quyên giơ ngón tay ra tính, một viên đá quý cấp 1 400 xu, năm viên cấp 1 hợp thành một viên cấp 2. Điều đó cũng có nghĩa là nguyên liệu làm một viên đá quý cấp 2 giá 2000 xu, giá của đá quý cấp 2 trên thị trường là khoảng 2200 xu, hợp thành đá quý phải tốn thể lực rất quý báu,

hợp thành đá quý đi bán lấy tiền, tính kỹ ra thì cũng không lãi là bao.

Tính toán xong, Kỳ Quyên liền nói trên kênh nhóm: “Không cần mua nhiều như vậy, hợp thành một viên đá quý cấp 2 đã mất 2000, bán 2200, một viên chỉ kiếm được 200. Nhưng hợp thành đá quý lại tiêu tốn quá nhiều thể lực, không lãi lời gì”.

Bottle khen ngợi: “Nhanh như thế mà đã tính xong rồi, cô rất giỏi tính toán”.

Kỳ Quyên tự hào nói: “Đúng vậy, chị đây thi toán còn từng được điểm tối đa cơ”.

Bottle nhĩn chữ “chị” mà cô tự hào nói, sững người một lúc, không kìm được mỉm cười, dường như có thể tưởng tượng được dáng vẻ đắc ý vênh mặt của cô trước máy tính... Mặc dù Ôn Bình rất chú trọng vai vế, có điều đối phương là Kỳ Quyên, anh không hề bận tâm tới việc cô ra oai trước mặt mình.

“Đúng rồi, giao dịch”. Nhớ tới việc lúc nãy cô vội vàng chạy đi lấy tiền, vẫn chưa giao dịch xong, Ôn Bình lại một lần nữa gửi yêu cầu giao dịch.

Kỳ Quyên chấp nhận yêu cầu, nhìn bảng giao dịch lại đặt vào một đồng đá quý và 50000 xu, vội nói: “50000 này anh cầm lấy, sau này còn phải dùng tiền nhiều”.

Thấy cô không cần khoản tiền thưởng này, Bottle cũng không miễn cưỡng mà lấy 50000 xu khỏi bảng giao dịch, “Thôi được, tôi cầm khoản tiền này đi mua đá”.

Kỳ Quyên bần khoản nói: “Anh mua nhiều đá như thế làm gì?”.

Bottle mỉm cười nói: “Sau khi hết cấp làm trang bị cho hai chúng ta dùng :)”.

“...”. Không hiểu vì sao, nhìn anh nói ra từ “hai chúng ta” rất tự nhiên, bỗng nhiên Kỳ Quyên cảm thấy ấm áp.

Từ sau khi chị em tốt đều tốt nghiệp, cô luôn chơi game một mình, không bao giờ quan tâm tới vấn đề trang bị của người khác. Dĩ nhiên cũng sẽ không được bất kỳ người nào quan tâm. Cô đã quen với việc tự cung tự cấp, đã rất lâu không có ai đặc biệt chuẩn bị cho cô cái gì.

Cô và Bottle chỉ là vợ chồng trong game mà thôi.

Họ không ân ái sến súa như những cặp vợ chồng khác, suốt ngày “anh yêu em yêu”, “anh nhớ em”, “em nhớ anh”. Họ cũng không suốt ngày tặng nhau những trang phục đắt tiền và pháo hoa để chứng minh tình yêu kiên định của nhau như những cặp vợ chồng khác. Thậm chí họ còn không gọi nhau một tiếng “chồng”, “vợ”.

Nhưng chính cách chung sống đơn giản này lại khiến Kỳ Quyên cảm thấy rất thoải mái.

Không giống vợ chồng mà giống bạn bè, một tình bạn thật sự.

Nhìn một đồng đá quý cấp 1 trong túi và câu nói đơn giản “Sau khi hết cấp làm trang bị cho hai chúng ta dùng :)” và mặt cười :) mà Bottle thường hay dùng trong kênh

nhóm, đột nhiên Kỳ Quyên cảm thấy lòng rất ấm áp.

Bottle tiếp tục giải thích: “Mấy hôm nay những nhiệm vụ mới mở đều thưởng đá quý, rất nhiều người lấy được đá quý là mang đi bán, vì thế giá đá quý trên thị trường khá thấp. Tôi muốn nhân cơ hội này mua một ít. Đợi đến khi mọi người đều hết cấp rồi, khi cường hóa trang bị cần rất nhiều đá quý, đến lúc ấy nhất định đá quý sẽ tăng giá”.

Rõ ràng Bottle đã từng chơi rất nhiều game online nên khá hiểu về quy tắc trong game, nói anh có tầm nhìn xa quả không phải là nói quá.

Mặc dù trong lòng Kỳ Quyên rất khâm phục sự tỉ mỉ của anh nhưng ngoài miệng lại không muốn khen anh để tránh anh mặt dày, không khí lại trở nên kỳ quặc, cô vội vàng chuyển chủ đề: “Anh đưa hết đá quý cho tôi, kho của tôi cũng không để được, hay là thế này, tôi lập một nick khác chuyên dùng làm kho nhé”.

Trong game, chỉ có nhân vật trên cấp 10 mới có thể mở kho.

Bottle nói: “Lập nick phụ là cần thiết, tôi cũng lập một cái :)”.

“Ok, vậy cùng lập nhé!”

Một lúc sau, ở nơi ra đời của làng tân thủ, cùng lúc xuất hiện hai nhân vật cấp 1, một người tên là “Tiểu Đổ Quyên”, một người tên là “Tiểu Bottle”.

{Phụ cận} {Tiểu Đổ Quyên}: ...

{Phụ cận} {Tiểu Bottle}: ...

{Phụ cận} {Tiểu Đỗ Quyên}: Bottle?

{Phụ cận} {Tiểu Bottle}: Đúng vậy :).

{Phụ cận} {Tiểu Đỗ Quyên}: Sao anh lại đặt tên này...

{Phụ cận} {Tiểu Bottle}: Chẳng phải cô cũng vậy sao?

{Phụ cận} {Tiểu Đỗ Quyên}: Tôi lười nghĩ nên gõ bừa.

{Phụ cận} {Tiểu Bottle}: Ừm, đúng là có thần giao cách cảm.

{Phụ cận} {Tiểu Đỗ Quyên}: ...

{Phụ cận} {Tiểu Bottle}: Cùng làm nhiệm vụ nhé, lên cấp 10 đi mở kho.

{Phụ cận} {Tiểu Đỗ Quyên}: Ừm, cũng được.

Thế là tối hôm ấy, những người chơi ở làng tân thủ chứng kiến một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ, chỉ thấy một đôi vợ chồng tên là "Hoa Đỗ Quyên Nở" và "Mr. Bottle" kề vai đi phía trước, dùng kỹ năng đẹp mắt giết tiểu quái trong chớp mắt. Còn theo sau họ là "Tiểu Đỗ Quyên" và "Tiểu Bottle" đứng im ở đó không nhúc nhích, hạnh phúc tăng kinh nghiệm.

Một cặp vợ chồng lợi hại dẫn theo hai người mới trông có vẻ ngu ngu thật giống một gia đình bốn người thân mật, hòa thuận.

Hai nick phụ Tiểu Đỗ Quyên và Tiểu Bottle nhanh chóng lên cấp 10, mở chức năng kho ở chỗ NPC, Kỳ Quyên nhân tiện sắp xếp, phân loại đồng đồ trong kho của nick chính.

Cái kho vốn dĩ bừa bộn qua sự sắp xếp của cô hoàn toàn thay đổi, các đồ vật được phân loại, trông rất ngăn nắp, gọn gàng. Ôn Bình giao hết tất cả những vật phẩm quý giá trong tài khoản cho cô.

Kỳ Quyên nhìn đạo cụ đáng giá hàng nghìn xu trong cột giao dịch, không kìm được nói: "Những thứ này anh giữ tốt hơn chứ?".

"Để chỗ cô đi, chỗ tôi quá bừa bộn".

"Ặc..."

"Nếu cần tôi sẽ bảo cô".

"Ừm, thôi được".

Kỳ Quyên cảm thấy hình như mình đã biến thành quản gia của anh. Đối phương giao toàn bộ kho cho cô giữ, ngay cả tài khoản và mật khẩu cũng cho cô biết. Rõ ràng là đối phương hoàn toàn tin tưởng cô. Nhưng kỳ lạ là cô cũng vô cùng vui lòng làm quản gia cho anh...

Trước đây chơi game thường cùng chị em tốt chia sẻ tài khoản, đồ trong kho của nhau nếu cần cũng tự vào nick lấy, đến cuối cùng thường không phân biệt được đồ của ai vào với ai. Kỳ Quyên đăng trí cũng không muốn tính toán với chị em. Nhưng Kỳ Quyên chưa bao giờ có quan hệ thân mật như vậy với một chàng trai.

Cảm giác cả hai tin tưởng lẫn nhau này khiến cô cảm thấy dường như có một chút gì đó không giống sự tin tưởng giữa các chị em trước kia.

... Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, nếu đã coi là bạn thì hãy bỏ qua giới tính của anh ta đi.

Kỳ Uyên cau mày, xua đi ý nghĩ kỳ quặc đang len lỏi trong đầu, tiếp tục tập trung vào nhiệm vụ vợ chồng trong game.

Nhiệm vụ vợ chồng trong game này được thiết kế rất đặc sắc. Mỗi ngày có thể chơi ba lượt, mỗi lượt mười cửa, hệ thống vì muốn chiêu cố người mới, sau khi hoàn thành cửa đầu tiên của mỗi lượt đều nhận được phần thưởng là đá quý cấp 1. Nếu hoàn thành toàn bộ mười cửa, nghe nói sẽ được thưởng đá quý cấp 2 trở lên là "Dương Chi Ngọc" vô cùng quý hiếm.

Sở dĩ là nghe nói bởi vì tính đến nay vẫn chưa có cặp vợ chồng nào có thể thành công qua được mười cửa. Rất nhiều cặp vợ chồng đều kẹt ở "Tuyệt Cảnh ảo ảnh" trong cửa thứ chín, ngay cả bóng dáng của cửa thứ mười còn chưa nhìn thấy.

Bottle và Đỗ Uyên nhanh chóng đến cửa thứ chín.

Tám cửa trước ngoài "Tìm kho báu theo giờ" cần phải tốc chiến tốc thắng, những nhiệm vụ khác như "Đến thăm bạn cũ", "Loại bỏ thổ phỉ" đều rất đơn giản, phần lớn là những nhiệm vụ nhỏ như tìm NPC, giết tiểu quái nhận kinh nghiệm. Cửa chín bị nhiều người ca thán như vậy, chắc

chắn là rất khó.

Trước khi nhận nhiệm vụ, Bottle nói trên kênh nhóm: “Tôi nhận nhé?”.

Kỳ Quyên hít một hơi rồi nhả lại: “Nhận đi”.

Cô rất hứng thú với các thử thách trong game, thấy cặp vợ chồng bên cạnh buồn phiền vì mắc ở cửa chín, cô đã muốn thử từ lâu rồi.

Sau khi Bottle nhận nhiệm vụ, chỗ của Kỳ Quyên lập tức hiện ra ô thông báo.

“{Nguyệt Lão}: Nhận nhiệm vụ {Nhiệm vụ vợ chồng cửa thứ chín: Tuyệt Cảnh ảo ảnh} thành công, hai vợ chồng sẽ được đưa tới Phụ Bản Tuyệt Cảnh sau năm giây, xin hãy chờ trong giây lát...”.

Kỳ Quyên chỉ thấy hoa mắt, cô bị đưa tới Phụ Bản tên là “Tuyệt Cảnh”.

Không giống với những Phụ Bản diệt quái lấy kinh nghiệm trước đây, Phụ Bản Tuyệt Cảnh này vô cùng quái dị, thậm chí có thể nói là âm u đáng sợ. Màu sắc rất tối, các con đường đan xen ngang dọc, góc phía trên cũng không có địa đồ chỉ đường, xung quanh chốc chốc lại vang lên tiếng quỷ gào. Những cô gái nhút nhát mà làm nhiệm vụ này thì đúng là một sự giày vò.

Nhưng Kỳ Quyên không sợ chút nào. Đối với một người đã từng chơi game về xác chết “Nguy Cơ Sinh Hóa” như cô mà nói, Phụ Bản Tuyệt Cảnh trước mặt chẳng qua chỉ hơi kinh dị một chút mà thôi. Kỳ Quyên cau mày, làm quen với

môi trường xung quanh, mở bảng hướng dẫn làm nhiệm vụ rồi lập tức thao tác cho Hoa Đỗ Quyên Nở đi lên phía trước.

Nhiệm vụ “Tuyệt Cảnh ảo ảnh” này yêu cầu hai vợ chồng phải tìm thấy “chân thân” của đối phương trong Tuyệt Cảnh, giới hạn thời gian mười phút. Nếu tìm thấy ảo ảnh thì đối phương sẽ lập tức biến thành tinh anh quái.

Kỳ Quyên bước đến một ngã rẽ, đột nhiên trước mặt xuất hiện một pháp sư áo trắng. Kỳ Quyên mừng thầm trong lòng, vội đi lên phía trước.

“Cô là ai?”. Hình như đối phương cũng phát hiện ra cô, khi nói ra câu này, cây pháp trượng trên tay “Mr. Bottle” trước mặt bắt đầu phát sáng, bày ra thế tấn công.

Chết rồi, là ảo ảnh!.

Kỳ Quyên lập tức dùng khinh công nhảy về phía sau, tránh được đòn chí mạng của đối phương, sau đó ngón tay lướt trên bàn phím một cách nhanh chóng và thuần thục, dùng kỹ năng khống chế và kỹ năng tấn công liên hồi đánh hết nửa lượng máu của đối phương.

Điều khiến cô ngạc nhiên là khả năng tấn công của ảo ảnh này vô cùng lớn, càng đáng sợ hơn là mô thức tấn công của hắn chính là bản copy của Mr. Bottle.

Mặc dù so với Bottle thật vẫn còn kém xa nhưng chỉ kể thừa sáu phần thực lực của Bottle thôi cũng đủ khiến Kỳ Quyên đau đầu rồi. Pháp sư tấn công từ khoảng cách xa, khả năng bùng phát lớn, bị hắn đánh trúng một cái, lượng máu đã giảm đi một nửa, phải vừa tránh vừa đánh, hết sức

cẩn thận, nếu không một khi bị giết chết thì nhiệm vụ sẽ thất bại.

Người thiết kế nhiệm vụ này quả thực là quá quá quá biến thái!

Khó khăn lắm mới đánh chết được ảo ảnh đầu tiên. Kỳ Quyên vừa mới hồi phục trạng thái, chưa đi được mấy bước thì lại nhìn thấy một nam pháp sư áo trắng đi về phía mình, miệng hét: “Người là ai?”

“...”.

Tám phút sau, Kỳ Quyên khóc ròng.

Suốt đường đi giết chết tám ảo ảnh của Mr. Bottle, cô sắp mệt đến ộc máu rồi. Ảo ảnh của Bottle thừa kế năng lực của anh, quả thực rất khó giết. Kỳ Quyên vừa oán trách sao Bottle vẫn chưa tìm đến vừa nguyền rủa người thiết kế nhiệm vụ này khi đi ra đường sẽ bị mắc mưa.

Đúng lúc ấy, ở phía không xa lắm lại xuất hiện một pháp sư áo trắng.

Kỳ Quyên hít một hơi thật sâu, đang định xông lên đánh hắn ta, vừa mới đi đến trước mặt đối phương rút đoản kiếm thì màn hình hiện lên tin nhắn hệ thống:

“Chúc mừng hai vợ chồng đã tìm thấy đối phương thành công, nhiệm vụ hoàn thành!”.

Khoảnh khắc ấy, đột nhiên Kỳ Quyên có ý nghĩ muốn ôm Bottle thật chặt.

Ở trong môi trường âm u đáng sợ giống như địa ngục,

giết chết tám ảo ảnh, cuối cùng tìm thấy chân thân, quả thực không dễ dàng chút nào!

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: ...

{Phụ cận} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Biết ngay là cô, may mà chưa đánh.

{Phụ cận} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Sao anh biết?

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Nhìn động tác vội vàng lao lên phía trước của cô là biết ngay.

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Ảo ảnh của cô không chạy nhanh như cô :).

Có thể coi câu nói này là một lời khen ngợi không ==.

{Phụ cận} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ảo ảnh của anh thật khó đánh, tấn công mạnh quá đấy.

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Cô còn đáng sợ hơn biết không? Lại còn ẩn thân đánh úp tôi T_T

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Hơn nữa cô toàn thân mặc đồ đen, bối cảnh xung quanh cũng màu đen, suốt cả đường đi, mắt của tôi sắp mù rồi...

Mặc dù kết thúc anh chàng này cố tình nhấn biểu tượng T_T nhưng nghe anh nói như vậy, Kỳ Quyên có thể tượng tượng được cảnh ngộ bi thảm của anh trên đường đi. Pháp sư tấn công mạnh, nhưng Bottle mặc áo màu trắng rất nổi bật, rất nhiều đòn tấn công có thể tránh được. Còn nữ

thích khách Kỳ Quyên lại có kỹ năng ẩn thân vô cùng biến thái, một khi ẩn thân đánh úp thì sẽ khiến người khác vô cùng đau đầu.

Nghĩ đến đây, Kỳ Quyên không kìm được an ủi anh: “Vất vả rồi”.

Bottle mỉm cười và đáp: “Cô cũng vậy”.

Dường như không khí có chút thân mật, Kỳ Quyên vội vàng chuyển chủ đề: “Nhiệm vụ này coi như là hoàn thành rồi chứ? Chúng ta ra ngoài lĩnh thưởng thôi”.

“Ok”.

Hai người nhanh chóng ra khỏi địa đồ Phụ Bản, quay về miếu Nguyệt Lão ở thành Lạc Dương, tìm Nguyệt Lão lĩnh thưởng.

{Tin nhắn hệ thống} Chúc mừng bạn và phu quân {Mr. Bottle} hợp tác hoàn thành {Nhiệm vụ vợ chồng cửa thứ chín: Tuyệt Cảnh ảo ảnh}, nhận được 5200 kinh nghiệm, 520xu, Hồng Bảo Thạch cấp 2 X 1, Dương Chi Ngọc X 1, mức độ thân mật vợ chồng + 10.

Kỳ Quyên nhìn phần thưởng trong túi, tâm trạng rất tốt, không kìm được nói trên kênh nhóm: “Quả nhiên có Dương Chi Ngọc! Làm nhiệm vụ biến thái này thật không uổng công”.

Bottle mỉm cười nói: “Ừm, Dương Chi Ngọc cứ giữ lấy, đừng bán vội”.

“Tôi đi xem giá thị trường, bán nó đi!”. Kỳ Quyên đang

định gõ hàng chữ này thì nhìn thấy câu trả lời của Bottle, ngưng ngưng một lúc, lẳng lặng xóa đi rồi hỏi: “Anh lại định giữ lại làm trang bị à?”.

“Ừm, sau khi hết cấp, những chiếc nhẫn thủ công tốt một chút đều gia công bằng Dương Chi Ngọc”.

“Thôi được”. Quả nhiên anh chàng này rất chú trọng tới trang bị.

Kỳ Quyên đành phải cất hai viên Dương Chi Ngọc của mình và của anh vào trong kho của nick phụ.

Tiếp theo là cửa thứ mười của nhiệm vụ vợ chồng. Kỳ Quyên vốn tưởng rằng cửa thứ mười sẽ biến thái hơn, khó khăn hơn cửa thứ chín, không ngờ, cửa thứ mười lại tên là vợ chồng hỏi đáp “Thần giao cách cảm”.

Giống cửa thứ chín, sau khi nhận nhiệm vụ thành công, hai vợ chồng không được nói chuyện trên kênh nhóm, hơn nữa không được chat riêng, chắc là ngăn ngừa hai vợ chồng trao đổi với nhau.

“Thần giao cách cảm” có tất cả mười câu hỏi, câu hỏi của hai vợ chồng không giống nhau.

Ví dụ của Kỳ Quyên là “Màu sắc đối phương thích nhất là màu gì” thì Bottle sẽ nhận được câu hỏi tương ứng là “Màu sắc mà bạn thích nhất là màu gì”.

Hai người lựa chọn giống nhau mới được coi là trả lời đúng, có thể chuyển sang câu tiếp theo.

Câu hỏi đầu tiên màu sắc mà Bottle thích. Kỳ Quyên

nhìn Mr. Bottle áo trắng đứng bên cạnh, lựa chọn “màu trắng”. Kết quả đối phương cũng chọn màu trắng. Sau khi tiếng chuông ting tang vang lên bên tai, khung hỏi đáp hiện lên đáp án đúng, đồng thời trên đầu NPC hiện lên hình mặt cười: “Rất tốt rất tốt, quả nhiên hai người có thần giao cách cảm”.

Câu hỏi thứ hai, Kỳ Quyên nhận được câu hỏi “Loại quả mà bạn thích nhất là”, đáp án có bốn loại: dâu tây, táo, dưa, chuối.

Kỳ Quyên chọn táo, Bottle chọn dưa.

Trả lời thất bại, cửa thứ mười kết thúc.

“Thì ra cô thích táo?”.

“Ừm, cắn rất giòn, rất đã”.

Đây cũng là lý do? Ôn Bình cảm thấy cô gái này quả thực có một cá tính khó có thể diễn tả được.

Dĩ nhiên cũng... rất hợp với sở thích của anh.

Không kìm được mỉm cười, gõ một hàng chữ: “Thôi, tôi ngủ trước đây. Cô cũng nghỉ sớm đi”.

Kỳ Quyên nhìn đồng hồ treo tường, vẫn chưa đến mười hai giờ, bình thường một giờ anh mới offline, sao hôm nay lại offline sớm thế?

Hình như đối phương đoán được suy nghĩ của cô, nhanh chóng giải thích: “Ngày mai mẹ tôi bắt đầu du lịch một tuần trong nước, tôi phải đi cùng bà, máy bay bảy giờ sáng mai”.

Ồ, con trai đi du lịch cùng mẹ, cảm giác anh rất hiếu thảo.

Đi du lịch cùng một người vừa dịu dàng vừa ân cần như anh nhất định là một sự hưởng thụ. Với tính cách của anh, việc ăn uống đi lại chắc chắn sẽ sắp xếp vô cùng thỏa đáng, trong chuyến đi cũng sẽ chăm sóc mẹ rất chu đáo.

Thực ra Kỳ Quyên thích nhất là người đàn ông vừa chín chắn lại biết chăm sóc gia đình như thế này. Lo anh ngủ muộn không dậy được, Kỳ Quyên vội nói: “Vậy anh đi ngủ sớm đi, để lỡ chuyến bay không tốt đâu. Hãy chăm sóc mẹ thật chu đáo”.

“Dĩ nhiên rồi. Mật khẩu tài khoản của tôi cô biết rồi đấy, nếu cần có thể đăng nhập. Đồ cứ lấy tùy thích, không cần hỏi tôi”.

“Được, có thời gian tôi sẽ giúp anh nâng cấp. Chúc thuận buồm xuôi gió ~”.

“Ừm, chờ tôi về nhé :)”.

Chờ tôi về nhé...

Bốn chữ đơn giản nhưng lại khiến Kỳ Quyên có cảm giác mối quan hệ giữa hai người được kéo lại gần hơn.

Càng kỳ lạ hơn là cô không hề phản cảm với cách nói ấy của Bottle. Hơn nữa khoảnh khắc anh offline, trong lòng Kỳ Quyên cũng nảy ra ý nghĩ “Không biết khi nào anh về”, như thể thật sự không muốn anh đi vậy.

Ặc...

Hoàn toàn không phải là không nỗ, chỉ là đã quen cùng nhau làm nhiệm vụ mà thôi đúng không?

Đúng là như vậy, không sai, chắc chắn là vì thói quen!

Chương 12: Tạm thời xa cách

(1)

Kỳ Quyên không hiểu, rõ ràng là thời gian quen Mr. Bottle không dài nhưng dường như giữa hai người có sự ăn ý kỳ lạ, rất nhiều lúc anh có thể dễ dàng đoán trúng suy nghĩ của cô, cô cũng thường xuyên đoán được động tác tiếp theo của anh. Trong game, họ bắt đầu chơi cùng nhau từ cấp 30, cho dù là chơi Phụ Bản, làm nhiệm vụ, khi có anh, cảm giác mọi thứ đều thuận lợi hơn, hợp tác với nhau ăn ý giống như tay trái và tay phải vậy.

Kỳ Quyên chơi game một mình bao nhiêu năm như vậy, chưa từng gặp ai hợp cạ như Bottle.

Sau khi anh đột ngột đi xa, Kỳ Quyên cảm thấy không quen lắm.

Mấy hôm nay, mỗi buổi tối sau khi lên mạng, Kỳ Quyên cùng với mấy người bạn là Nam Cung Mặc, Nam Cung Ước và Ngạo Thị Quần Hào lập nhóm vào Phụ Bản, nhân tiện mang theo nick của Bottle tăng kinh nghiệm họ cũng không có ý kiến gì.

Mọi người nhanh chóng lên cấp 70, có thể vào Phụ Bản mới "Đảo Đào Hoa".

Phần thưởng kinh nghiệm của Phụ Bản mới vô cùng hậu hĩnh, dĩ nhiên cũng rất khó vượt qua, còn có Boss rất lại trang bị rất tốt là "Đảo chủ đảo Đào Hoa". Kỳ Quyên mang theo nick của Bottle tăng kinh nghiệm, kết quả là nhóm bị tiêu diệt ba lần. Mặc dù đám Nam Cung Mặc không

nói gì nhưng Kỳ Quyên cũng xấu hổ không mặt dày mang theo nick của Bottle tặng kinh nghiệm nữa, chủ động rời khỏi nhóm, mời thêm một pháp sư vào đánh.

Mỗi ngày được vào Phụ Bản Đảo Đào Hoa tối đa năm lần, sử dụng đạo cụ tặng gấp đôi kinh nghiệm, đánh xong năm lần có thể tăng lên năm cấp. Chỉ có điều mỗi lần phải đánh nửa tiếng, vô cùng vất vả. Dĩ nhiên, nhìn kinh nghiệm tăng vọt, thêm vào đó là trang bị tốt mà Boss rớt lại, mọi người đều rất vui. Nỗi vất vả khi đánh tiểu quái cũng không đáng nhắc tới nữa.

Ngoài Phụ Bản Đảo Đào Hoa, cấp 70 bắt đầu mở hệ thống "chạy vòng" hoàn toàn mới.

Vì hệ thống này là nhiệm vụ đơn độc, rất thích hợp với những người chơi không thích lập nhóm đánh quái. Chỉ cần đến chỗ NPC ở thành Trường An nhận nhiệm vụ, sau đó theo hướng dẫn làm từng nhiệm vụ một, làm xong một lượt có thể nhận được phần thưởng kinh nghiệm vô cùng lớn.

Hơn nữa nhiệm vụ chạy vòng rất đơn giản, cơ bản đều là nhiệm vụ tìm người như "Giúp tôi mang bức thư đến chỗ thành chủ thành Lạc Dương", cũng chính là "nhiệm vụ chạy việc". Sau khi hoàn thành một số lượng nhất định nhiệm vụ chạy vòng, còn nhận được danh hiệu đặc biệt "Chạy chạy chạy gãy chân".

Người chơi nói nhiệm vụ này quá biến thái, nhưng phía hệ thống giải thích là dù sao thì bạn nhận nhiệm vụ rồi có thể tự động tìm đường, vừa ngắm phong cảnh vừa cắn hạt dưa, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?

Nhưng Kỳ Quyên thì rất đặc biệt. Cô mở nick của Bottle làm nhiệm vụ chạy vòng, còn nick của mình thì cùng đám Nam Cung Ưc vào Phụ Bản, thật đúng là không muốn lãng phí một giây phút nào. Đừng nói là có thời gian rảnh rồi ngắm cảnh cắn hạt dưa, cùng lúc chơi hai nick khiến cô bận quay cuồng. Một khi rảnh tay ở bên này, lập tức mở cửa sổ bên kia để Mr. Bottle giao nhận nhiệm vụ rồi lại chạy vòng tiếp theo. Trong thời gian bốn ngày ngắn ngủi, tài khoản của Mr. Bottle đã vượt qua kỷ lục chạy một trăm vòng.

Dĩ nhiên, chỉ dựa vào nhiệm vụ chạy vòng để nâng cấp thì chắc chắn không thể nhanh bằng vào Phụ Bản. Kỳ Quyên đã lên cấp 79, nhưng Bottle vẫn ở cấp 75.

Không biết vì sao, Kỳ Quyên không muốn anh ở cấp thấp hơn mình nhiều như vậy, cảm giác anh giao tài khoản cho mình, tin tưởng mình, nếu mình không giúp anh nâng cấp thì sẽ rất ngại.

Hơn nữa... giúp anh nâng cấp chỉ là tiện tay mà thôi.

Tối thứ sáu, sau khi Kỳ Quyên lên cấp 80, cô lại mở tài khoản của Mr. Bottle tiếp tục vào Phụ Bản nâng cấp, muốn lên cấp 80 trước khi anh quay về.

Lúc này, phần lớn mọi người trong máy chủ đều đang ở cấp 70 – 80. Phụ Bản Đảo Đào Hoa vẫn đang được ưa chuộng. Chỉ có điều bây giờ đã gần mười hai giờ, quá muộn rồi, không còn nhiều người lập nhóm nữa.

Kỳ Quyên liếc nhìn trên kênh Thế giới, đột nhiên nhìn

thấy một thông tin:

{Thế giới} {Tiểu Tâm}: Đào Đào Hoa tốc chiến, kỹ năng tấn công theo nhóm, trên cấp 75, $4 = 1$.

Trên cấp 75 vào Đào Đào Hoa sẽ khá dễ dàng, cô ta đăng thông cáo nói "tốc chiến", nhóm của cô ta chắc là khá giỏi. Kỳ Quyên không nói một lời nào mà click vào nhóm.

Sau khi vào nhóm mới phát hiện mấy người này không lợi hại như cô tưởng. Ngoài Mr. Bottle của cô là 75, bốn người còn lại đều là cấp 71.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Pháp sư ca ca nhanh lên, chỉ chờ anh thôi.

{Nhóm} {Hiệp Khách Phong Lưu}: Vợ đừng vội mà, người ta đang chạy ~.

Bỗng chốc Kỳ Quyên cảm thấy choáng váng.

Rõ ràng nhóm này là nhóm bạn thân, nhóm trưởng tên là "Tiểu Tâm", nam kiếm khách "Hiệp Khách Phong Lưu" là chồng của cô ta. Còn có một nữ dược sư tên là "Tiểu Vân" và nữ chiến sĩ tên là "Tiểu Như". Nhìn tên có lẽ là chị em tốt của "Tiểu Tâm".

Kỳ Quyên có nhiều kinh nghiệm chơi game. Kiểu nhóm bạn thân như thế này là nhóm mà cô không muốn va chạm nhất. Một khi nảy sinh mâu thuẫn, họ sẽ bênh vực bạn bè mà bất chấp lý lẽ, gặp kẻ quá đáng, không nói một lời liền truy sát bạn, chửi bạn trên kênh Thế giới. Tình huống này Kỳ Quyên đã gặp nhiều nên có chút ám ảnh tâm lý với nhóm bạn thân.

Có điều lúc này đã quá muộn rồi, Kỳ Quyên cũng không muốn đổi nhóm nữa. Với suy nghĩ “đánh xong cho rồi”, cô liền vào Phụ Bản trong sự thúc giục của nhóm trưởng.

Bốn người đang đợi ở cổng Phụ Bản. Mr. Bottle vừa bước vào, góc dưới cùng bên trái liền hiện lên mấy thông báo.

{Hệ thống}: Người chơi {Tiểu Tâm} đang lên kiểm tra trang bị của bạn.

{Hệ thống}: Người chơi {Tiểu Như} đang lên kiểm tra trang bị của bạn.

...

Bị người ta vây quanh dòm ngó, Kỳ Quyên liền cảm thấy rất áp lực.

Gần đây cô đều chơi nick Hoa Đỗ Quyên Nở, tài khoản của Bottle chỉ làm nhiệm vụ chạy vòng nâng cấp, trên người vẫn mặc trang bị màu lam mà hệ thống tặng khi lên cấp 70.

Bốn người kia tuy là cấp 71 nhưng ai cũng mặc trang bị màu tím. Hơn nữa bốn người đều mặc thời trang cao cấp rất đẹp mua trong thương thành. Rõ ràng là Kỳ Quyên đã gặp nhóm người đáng sợ nhất trong game – người chơi RMB (nhân dân tệ)

Quan niệm chơi game của những người này hoàn toàn khác với Kỳ Quyên. Họ có tiền, họ chơi game cũng không bận tâm tới việc tiêu tiền. Họ có thể dùng thời gian một giây

để mua đạo cụ mà bạn tích góp trong một tuần...

Những kẻ có tiền đáng ghét!

Mặc dù Kỳ Quyên không có thù hằn gì với người chơi RMB, nhưng nhìn mấy người mặc thời trang cao cấp, toàn thân phát sáng lấp lánh trước mắt, trong lòng vẫn có một sự gato nhẹ.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Mr. Bottle đã từng đánh Phụ Bản này chưa?

Quả nhiên, người này sau khi xem trang bị liền có cảm giác mình ưu việt hơn người, bắt đầu nghi ngờ khả năng của “người chơi bình thường”.

Kỳ Quyên ngồi trước máy tính mà không khỏi cảm thấy nực cười, đùa à, chị đây ngày nào cũng vào Phụ Bản này, sắp chán đến buồn nôn rồi biết chưa? Còn dám nghi ngờ khả năng của ta = =.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Chơi rất nhiều lần rồi, yên tâm.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Được rồi, mau đi thôi ~. Đã vào nhóm rồi còn hỏi như vậy, thật không hay O(∩_∩)O ~.

{Nhóm} {Hiệp Khách Phong Lưu}: Vợ nói không sai! Bắt đầu nào!

Kỳ Quyên không thèm bận tâm đến lời đùa cợt của đôi vợ chồng này, bắt đầu theo sau nữ chiến sĩ Tiểu Như đánh tiểu quái.

Trên đường, cái cô Tiểu Tâm và anh chàng Hiệp Khách Phong Lưu kia cứ chồng chồng vợ vợ rất sến súa. Thôi

được, vợ chồng người ta tình cảm, Kỳ Quyên cũng tạm thời nhẫn nhịn. Nhưng cái cô được sư kia không thêm máu là sao? Không thấy tôi sắp hết máu rồi sao?

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Thêm máu.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Vừa bị treo.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Thật ngại quá pháp sư ca ca ~.
Tiểu Vân nhà chúng tôi lên mạng trong trường ~.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Không sao.

Thôi được, Kỳ Quyên cũng đã từng là sinh viên, biết mạng trong trường củ chuối thế nào, tạm thời tha thứ cho cô ta.

May mà Bottle có rất nhiều vật nuôi có thể làm bia đỡ đạn, gặp tình huống cấp bách, triệu hoán chúng ra cũng không thành vấn đề. Mặc dù được sư Tiểu Vân chốc chốc bị treo máy, cầm sư Tiểu Tâm cũng hoàn toàn không thông thạo các kỹ năng mà nghề này cần phải nắm được. May mà nữ chiến sĩ và kiếm khách kia thao tác khá giỏi, cuối cùng cũng tiêu diệt sạch tiểu quái trong Phụ Bản.

Sắp sửa phải đối mặt với Boss, Kỳ Quyên liền trưng cầu ý kiến trên kênh nhóm:

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Có đánh Boss không?

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Dĩ nhiên là đánh rồi. Có rất nhiều trang bị đấy ~.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Mọi người đều biết đánh chứ?

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Ủm ừm!

Thấy cô ta nói biết đánh, Kỳ Quyên mới yên tâm hơn một chút, theo sau nữ chiến sĩ bước vào tiểu viện mà Boss “Đào chủ đảo Đào Hoa” sống.

Boss này rất chú trọng phối hợp, hơn nữa phải đánh xong trong thời gian quy định. Mỗi khi lượng máu của cô ta giảm 10% là sẽ phân thành năm ảo ảnh, truy kích năm người chơi. Một khi hai ảo ảnh trong số đó gặp nhau thì sẽ bùng phát kỹ năng tấn công theo nhóm phạm vi lớn, rất có thể nhóm sẽ bị tiêu diệt trong nháy mắt. Trước đó Kỳ Quyên lập nhóm cùng với đám Nam Cung Mặc, đều dùng cách đánh di chuyển cùng phương hướng.

Rõ ràng là bốn người này hoàn toàn không thông thạo cách đánh.

Khi lượng máu của Boss xuống 90%, xuất hiện ảo ảnh, họ vẫn đứng ngây ra đó. Kết quả là bốn ảo ảnh nhập vào nhau, cùng lúc tấn công theo nhóm. Bốn người bị tiêu diệt trong nháy mắt. Chỉ có Kỳ Quyên thấy tình hình không ổn lập tức chạy ra ngoài tiểu viện, giữ được mạng sống.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Mấy người không dùng cách đánh chạy vị trí à?

{Nhóm} {Tiểu Như} Chạy vị trí thế nào anh nói đi.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: ...

Không biết không sao, không biết mà cứ vờ như biết đánh, quả thực khiến người ta bó tay!

Kỳ Quyên đành phải kiên nhẫn giải thích cho họ.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Mỗi khi Boss giảm 10% lượng máu sẽ phân thành năm ảo ảnh truy kích năm người chúng ta, khi Boss phân thân, cầm sư dùng kỹ năng {Thủy điều ca đầu} khống chế tên bám theo nhũ mẫu (y sư), giảm bớt áp lực chữa trị.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Nhũ mẫu đứng ở giữa thêm máu, bốn người còn lại mang theo bốn ảo ảnh chạy theo chiều kim đồng hồ, để ảo ảnh bám theo sau mình. Như thế ảo ảnh sẽ không thể gặp nhau mà tung ra kỹ năng tấn công theo nhóm.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Sau hai mươi giây ảo ảnh sẽ tự động biến mất, chỉ cần chạy đúng vị trí thì Boss này rất dễ đánh.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Hiểu rồi, để tôi đi tìm kỹ năng đã nhé ~.

Kỳ Quyên không còn gì để nói.

Đối với cầm sư mà nói, {Tiên khúc nhập mộng}, {Thủy điều ca đầu} đều là kỹ năng khống chế thường dùng nhất. Thế mà cô ta vẫn còn phải "tìm đũa". Thật không biết cô ta làm cách nào mà lên được cấp 71, chắc là bám theo nhóm bạn thân để tăng kinh nghiệm?

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Ở đâu vậy, tôi không tìm thấy T_T.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Ở phần khúc điệu trang thứ hai trong võ học môn phái, ký hiệu màu xanh lam.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: A, tìm thấy rồi! Cảm ơn pháp sư ca ca $O(\cap \cap)O \sim$.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Cô hãy nhớ không chế tên bám theo nhũ mẫu.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Ừm ừm, biết rồi $\sim \sim$.

Quá trình đánh Boss tiếp theo quả thật khiến người ta không thể diễn tả được, Tiểu Tâm không chế trượt ảo ảnh, khó khăn lắm sau ba lần thất bại mới không chế thành công, mạng trong trường của nhũ mẫu lại rất tệ, mất mạng...

Thế là mọi người lại phải đợi năm phút để cô ta online.

Kỳ Quyên thật đúng là khóc một dòng sông. Nhóm bạn thân này đúng là không chấp nhận được, kẻ thì ngốc nghếch kẻ thì chậm chạp. Nhìn bề ngoài thì đều là những nhân vật lợi hại trang bị tốt, nhưng thao tác, thủ pháp chỉ thuộc hàng tép riu. Nhưng cô lại không tiện bỏ dỡ giữa chừng, đành phải cố gắng nhẫn nại với tâm trạng ức chế.

Cuối cùng, sau vô số lần bị tiêu diệt thảm hại, Kỳ Quyên đã dẫn dắt bọn họ giết chết Đảo chủ đảo Đào Hoa.

{Thế giới}: Người chơi {Tiểu Tâm} hoàn thành thành tựu {Tiêu diệt Đảo chủ đảo Đào Hoa}.

{Thế giới}: Người chơi {Tiểu Như} hoàn thành thành tựu {Tiêu diệt Đảo chủ đảo Đào Hoa}.

...

Kỳ Quyên liều muốn đập ngực mà chết.

Thì ra mấy người này chưa từng đánh Phụ Bản Đảo Đào Hoa, đăng thông cáo nói cái gì mà “trên cấp 75 tốc chiến”, thực ra chỉ là lừa đảo! Thật sự họ chỉ muốn tìm cao thủ dẫn dắt, còn Kỳ Quyên thì rất bi thảm bị kéo lên thuyền giặc!

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Woa, qua cửa rồi! Để tôi đi lấy trang bị ^_^.

Tiểu Tâm đi lên chạm vào Boss, đột nhiên Kỳ Quyên thấy trước mắt sáng rực, chỉ thấy trong túi đồ Boss rút lại có một bộ quần áo màu tím cấp 75 dành cho pháp sư.

Boss Đảo chủ đảo Đào Hoa thường rút lại một số trang bị màu tím như băng bảo vệ cổ tay, giày... Tỷ lệ rút lại quần áo không cao. Vậy mà hôm nay có thể nhìn thấy quần áo, lẽ nào là do “càng khó chơi thì càng có trang bị tốt” sao?

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Là quần áo của pháp sư ~. Nhét vào túi cho anh rồi nhé $O(\cap\cap)O \sim$.

Kỳ Quyên nhìn bộ quần áo trong túi, tâm trạng liền trở nên vui vẻ, có thể kiếm được bộ quần áo tốt như vậy cho anh cũng không coi là uống công vô ích, bị tiêu diệt vô số lần gì đó, cứ coi như là rèn luyện đi vậy.

Thông thường các nhóm vào Đảo Đào Hoa sẽ đánh năm lần liên tiếp, những lần tiếp theo ngoài chuyện mạng trong trường của nhũ mẫu có vấn đề bị rút mạng ra, bốn người còn lại cũng được coi là khá thành thực, dù có nhiều phen hú vía nhưng cuối cùng cũng đánh xong. Tài khoản

của Bottle từ cấp 75 lên cấp 77.

Sau khi ra khỏi Phụ Bản, Kỳ Quyên liền ra khỏi nhóm. Lúc này đã gần hai giờ, Kỳ Quyên muốn đi ngủ, nhưng đúng lúc ấy, đột nhiên nhận được tin nhắn riêng.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Add bạn nhé, tối mai có thời gian cùng chơi tiếp. Nhóm chúng tôi đang thiếu một pháp sư.

Cùng lúc đó trên màn hình hiện lên thông báo kết bạn

Có một nhóm cố định để nâng cấp cũng rất tốt, tiết kiệm thời gian đi tìm nhóm. Kỳ Quyên không nghĩ nhiều mà nhấn đồng ý, lịch sự đáp lại cô ta một câu.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ok.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Đúng rồi, có phải là anh hiểu rất rõ về nghề cầm sư không?

Dĩ nhiên rồi, nick của Kỳ Quyên chính là cầm sư. Nghề thích khách với khả năng khống chế pháp thuật không dễ chơi giỏi, càng không thích hợp với người mới.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Cũng tạm coi là biết. Sao vậy?

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Tài khoản này là của một người bạn của tôi, cô ấy ra nước ngoài nên tặng lại cho tôi. Tôi vừa mới chơi nghề cầm sư, còn nhiều thứ chưa hiểu. Hôm nay anh nói cái gì mà Tiên khúc nhập mộng, Thủy diệu ca đầu, trước đây tôi chưa từng nghe qua T_T.

Kỳ Quyên suýt nữa thì phì cười, cô bé này rất thành

thực, có thể thấy cô ta đúng là lính mới tò te. Hơn nữa lại lấy tài khoản trong tay bạn, quá trình nâng cấp từ 1 – 70 không được tham gia, chắc là ngay cả sư môn cũng chưa quay về lần nào.

Thật đúng là lính mới trong số các lính mới.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Nhìn anh có vẻ thao tác rất nhanh nhẹn, sau này có vấn đề gì có thể thỉnh giáo anh được không $O(\cap\cap)O \sim$?

Kỳ Quyên không hề ghét những người không biết gì trong game, dù sao thì mọi người cũng đã từng là lính mới. Nếu người mới có câu hỏi gì thì cô cũng sẵn lòng giải đáp.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Được thôi.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Cảm ơn nhé $O(\cap\cap)O \sim$.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Đừng khách sáo.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Bây giờ anh có thể lên YY nói cho tôi cách chơi của cầm sư được không $O(\cap\cap)O \sim$.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Hả? Muộn quá rồi, tôi buồn ngủ rồi.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Ồ, thế thì bye bye, hôm khác nói chuyện sau $\sim \sim$.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ừm, G9

Cô gái tên là Tiểu Tâm này khi nói chuyện thích dùng ký hiệu dễ thương $O(\cap\cap)O$, rõ ràng là “con gái dịu dàng” trong truyền thuyết. Còn tính cách của Kỳ Quyên thì hoàn

toàn ngược lại, nói năng dứt khoát, đến bây giờ cũng không biết ký hiệu $O(\cap\cap)O$ gõ thế nào = =.

Nhìn cô ta gõ các ký hiệu làm ra vẻ đáng yêu, Kỳ Quyên cảm thấy rất khó chịu, có lẽ là do sự khác biệt quá lớn về tính cách.

Nhưng kỳ lạ là Mr. Bottle cũng thường xuyên làm ra vẻ đáng yêu, cho dù là hình mặt cười :) hay là vẻ mặt T_T đáng ăn đấm, nhưng dường như cô đều... không cảm thấy đáng ghét.

Lẽ nào là vì đối phương là tác giả mà mình rất thích, vì thế mới có thể chịu đựng?

Có lẽ là vậy...

Kỳ Quyên tìm cho mình một lý do rất hợp lý mới yên tâm đi ngủ.

(2)

Hôm sau là thứ bảy, Kỳ Quyên mở bảng xếp hạng cấp bậc, phát hiện máy chủ Mộng Giang Nam đã có rất nhiều người lên cấp 80.

Trong Danh Kiểm, lên cấp 80 được coi là một sự nhảy vọt về chất, bởi vì bắt đầu từ cấp 80, trong game sẽ mở mô thức tranh tài theo nhóm "Đại hội võ lâm", mô thức PK bang hội "Bang phái tuyên chiến", mô thức "Xây dựng gia viên", mô thức "Môn phái phá quan", còn có cả cách chơi "Phụ Bản nhóm" hoàn toàn mới.

Đạt đến cấp 80 cũng có nghĩa là mọi người phải bắt

đầu tiên nhận làm trang bị.

Đúng như Bottle đã dự đoán trước đó, cuối tuần này, vật giá thị trường game bắt đầu dao động mạnh. Một số loại trang bị cấp thấp bán ra trước đó gần như không có ai hỏi mua trong khi đó những vật phẩm cần thiết để nâng cấp trang bị như đá quý, Dương Chi Ngọc, sắt tinh chế thì bắt đầu tăng giá, đá quý cấp 1 đã từ 400 xu tăng lên 550 xu, Dương Chi Ngọc tăng lên 3500 xu.

Kỳ Quyên nhìn Dương Chi Ngọc trong túi, trong lòng không khỏi có chút đắc ý.

Có lẽ cô và Bottle là đôi vợ chồng đầu tiên thông qua cửa chín trong nhiệm vụ vợ chồng và lấy được phần thưởng Dương Chi Ngọc.

Quả nhiên là hai người chơi giỏi liên thủ mới có thể hoàn thành cửa chín vô cùng khó!

Mặc dù cửa thứ mười vì không đủ hiểu nhau nên thất bại, nhưng làm xong cửa thứ chín đã rất lợi hại rồi!

So với những đá quý cấp thấp kia, giành được Dương Chi Ngọc khá khó khăn, làm nhiệm vụ vợ chồng, nhiệm vụ kết nghĩa phải sau cửa chín mới có thể có được một miếng, trong khi đó cửa chín thường rất khó vượt qua, vô cùng chú trọng phối hợp. Ngoài ra Dương Chi Ngọc còn là đồ mà Boss trong Phụ Bản nhóm quy mô làm rớt lại. Tính đến nay, trong máy chủ này vẫn chưa có bất kỳ nhóm nào thông qua Phụ Bản nhóm

Tính đi tính lại, nhiệm vụ vợ chồng vẫn là lời nhất.

Đáng tiếc nhiệm vụ vợ chồng cần sự phối hợp ăn ý cao độ của hai người mới có thể hoàn thành, nếu không cô đã mở hai nick để làm từ lâu rồi.

Kỳ Quyên thao tác nick của Bottle, lang thang ở chỗ Nguyệt Lão trong thành Lạc Dương, nhìn các cặp tình nhân xung quanh bận rộn làm nhiệm vụ vợ chồng, đột nhiên thấy hơi nhớ Mr. Bottle.

Haizz, thật hy vọng anh nhanh chóng quay về làm nhiệm vụ vợ chồng, như thế chỉ bán Dương Chi Ngọc thôi họ có thể kiếm bộn tiền.

Đúng lúc ấy, đột nhiên hiện lên một tin nhắn.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Ơ? Online sao?

Tiêu Tinh vừa mới gõ một dòng chữ trong khung chat “Chẳng phải thầy Ôn đi công tác rồi sao?”, kết quả lại nhận được câu trả lời:

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Tao là Kỳ Quyên, giúp anh ta nâng cấp.

Tiêu Tinh vội vàng xóa dòng chữ kia đi.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Thân nhau vậy sao, anh ta nói cả mật khẩu cho mày ^_^.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Mày nghĩ nhiều rồi.

Là mày nghĩ ít biết chưa!

Tiêu Tinh gần như sắp phát điên, sao Kỳ Quyên lại không có một chút cảm giác gì nhỉ?

Người ta bảo người trong cuộc thì u mê, với một người hoàn toàn không có kinh nghiệm yêu đương như Kỳ Quyên mà nói thì Mr. Bottle thật sự chỉ là “cạ cứng” của cô mà thôi.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Mày nâng cấp rất nhanh, vừa thấy nick Đỗ Quyên của mày đã lên cấp 80 rồi, Bottle cũng cấp 77 rồi!

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Còn phải nói.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Có cần tao dẫn mày không?

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Có chứ có chứ! Chị Quyên hãy bao nuôi em!

Đúng lúc ấy, góc dưới bên trái lại hiện ra một tin chat riêng.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Có thời gian vào Phụ Bản Đảo Đào Hoa O(∩_∩)O.

Nhìn biểu tượng mặt cười này, Kỳ Quyên lập tức nhớ ra đây là cầm sư ngốc nghếch cùng vào Phụ Bản tối qua. Mặc dù rất muốn nhanh chóng chơi xong Đảo Đào Hoa để Bottle lên cấp 80. Nhưng cô không thể bỏ mặc Tiêu Tinh.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Ngại quá, tôi đã nhận lời dẫn bạn rồi.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Bạn anh làm nghề gì?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Dược sư

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Thế thì hay quá, mạng ở

trường Tiểu Vân nhà chúng tôi quá tệ, hôm nay không đăng nhập được, chúng tôi đang thiếu một y sư, anh gọi bạn anh đến nhé O(∩_∩)O.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Vậy chờ chút, để tôi hỏi.

Kỳ Quyên hỏi Tiêu Tinh có đi không. Dĩ nhiên Tiêu Tinh không có ý kiến gì. Kỳ Quyên bảo cô đi đâu cô sẽ đi đó.

Hai người cùng vào nhóm của Tiểu Tâm. Cô nàng nhũ mầu với mạng ở trường rất chậm không online, hai người còn lại vẫn là hai gương mặt quen tối qua. Kỳ Quyên chat riêng với Tiêu Tinh về cách đánh rồi mọi người bắt đầu.

Có sự phối hợp từ tối qua, hôm nay đánh vô cùng thuận lợi. Mặc dù Tiêu Tinh không lợi hại lắm nhưng so với cô nhũ mầu suốt ngày bị đờ lại hoàn toàn không hề cảm thấy áy náy tối qua thì còn tốt hơn rất nhiều.

Trong kênh nhóm hai vợ chồng nhà kia cũng không sến súa như hôm qua. Việc này đối với Kỳ Quyên thật đúng là chuyện tốt.

Kỳ Quyên hoàn toàn không ngờ, lý do Tiểu Tâm không tình cảm sến súa với chồng là vì cô ta đang chat riêng với Tiêu Tinh.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Mr. Bottle là bạn của cô à?

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Đúng vậy.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Lúc này nhìn thấy hai người ở Phụ Bản U Cốc, anh ta hoàn toàn không có điểm kinh

nghiệm, dẫn cô đơn thuần là nghĩa vụ ~.

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Có phải hai người có "gian tình" không $O(\cap_\cap)O$?

Tiêu Tinh cau mày.

"Gian tình" cái đầu mi ấy! Chị Kỳ Quyên dẫn người khác đó là vì chị ấy có nghĩa khí! Chỉ có điều này giải thích ra thì hơi phức tạp. Tiêu Tinh cũng không muốn giải thích với người lạ là Kỳ Quyên đang dùng nick của Bottle.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Cô hỏi chuyện này làm gì?

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Không có gì, chỉ cảm thấy hai người đứng cạnh nhau rất xứng đôi $O(\cap_\cap)O$.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: = =.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Cô nghĩ nhiều rồi!

{Chat riêng} {Tiểu Tâm}: Lẽ nào tôi đoán sai, hai người không phải là một đôi $O(\cap_\cap)O$.

{Chat riêng} {Chờ Một Ngày Nắng}: Tuyệt đối không!

Đánh xong năm lần Phụ Bản Đảo Đào Hoa, Tiêu Tinh liền ra khỏi nhóm. Kỳ Quyên cũng ra theo. Tiêu Tinh lập tức gửi thông tin lập nhóm.

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Cái cô Tiểu Tâm kia là ai vậy?

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Hôm qua mới quen, lính mới tò te. Sao vậy?

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Sặc, lúc này cô ta hỏi tao với mày có phải là một đôi không, còn nói hai chúng ta đứng cạnh nhau rất hợp, đúng là không có mắt nhìn!

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Ha ha ha ha.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Thực ra tao cũng thấy hai chúng ta rất hợp. Lẽ nào mày không thấy vậy sao?

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: ...

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Mày nên trả lời cô ta: Cô đoán đúng rồi, chúng tôi chính là một đôi, hơn nữa là thanh mai trúc mã, là một cặp rất ân ái!

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Chỉ biết trêu tao thôi T_T.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Trêu mày rất vui mà :).

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Shit!

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Ngoan nào, ngả vào vai tao :).

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Á? Tao bảo này, sao mày lại học cách dùng mặt cười của Bottle?

Kỳ Quyên sống người, một người không bao giờ dùng những biểu tượng ra vẻ đáng yêu lại gỡ mặt cười :) vô cùng tự nhiên? Lẽ nào ở bên Bottle lâu, bất giác bị lây nhiễm rồi sao?

Bỏ qua cảm giác bất thường trong lòng, Kỳ Quyên xóa mặt cười mà mình vừa mới gỡ, tìm đại một cái cố.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Vì biểu tượng mặt cười phức tạp của Tiểu Tâm tao không biết gõ, chỉ biết gõ cái này.

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Sặc!

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Tao đi nấu bữa tối đã, lát nữa gặp ~.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Chẹp chẹp, lại còn xuống bếp nấu cơm nữa, mày đúng là phát triển theo hướng dâu hiền vợ thảo rồi đấy?

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Cơm mà Thẩm Quân Tắc nấu không phải là cơm cho người ăn chị ạ?! Ngay cả đường và muối anh ta còn không phân biệt được! Dầu ăn, xì dầu, giấm càng cho lung tung! Tao xuống bếp chỉ là để đảm bảo an toàn tính mạng của mình mà thôi = =.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Được rồi được rồi, đi đi, tao hiểu mà.

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Hiểu cái gì! Bye bye!

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Tao hiểu mà! Bữa tối tình yêu phải cho nhiều đường!

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: ...

Trêu chọc Tiêu Tinh thật tuyệt.

Lúc này đã là năm rưỡi chiều, đến giờ ăn tối, lại nói chuyện với Tiêu Tinh về chủ đề nấu nướng nên Tiêu Tinh vừa offline, Kỳ Quyên liền phát hiện cái bụng của mình cũng sôi lên òng ọc. Cô tắt cửa sổ game, đứng dậy mở tủ lạnh, bên trong không có gì. Mấy hôm trước sau khi tan ca cô

đều ăn cơm ở ngoài rồi mới về nhà, trong nhà không có thức ăn dự trữ, đành phải gọi cơm hộp.

Kỳ Quyên cầm điện thoại, đang định gọi đồ ăn thì đột nhiên trên màn hình xuất hiện một số lạ.

Lẽ nào là khách hàng trước đây có việc tìm cô tư vấn?

Kỳ Quyên nghi hoặc ấn nút nghe thì nghe thấy giọng nói của một chàng trai.

“Xin chào, cô có phải cô Kỳ không?”

Giọng nói dịu dàng nghe vô cùng dễ chịu, hơn nữa còn có cảm giác quen thuộc mơ hồ. Kỳ Quyên cau mày nghi ngờ hỏi: “Anh là?”.

“Tôi là Ôn Bình”. Giọng nói của anh ản chứa nụ cười, ngữ khí cũng vô cùng dễ chịu. “Tôi là thầy giáo mỹ thuật ở trường Tiêu Tinh, lần trước gặp nhau lúc ăn cơm, cô còn đưa danh thiếp cho tôi”.

“À! Tôi nhớ ra rồi”. Nghe anh ta nhắc, Kỳ Quyên nhanh chóng nhớ ra. Thầy Ôn Bình, một người đàn ông rất phong độ cũng rất đẹp trai, trên đường đưa cô về nhà cả hai đã trao đổi danh thiếp, lại còn cho cô mượn ô.

Kỳ Quyên quay sang nhìn chiếc ô treo ở góc tường rồi nói: “Đúng rồi, lần trước cảm ơn anh đã đưa tôi về. Ô của anh vẫn ở chỗ tôi, hôm nào trả anh nhé?”.

“Chi bằng hôm nay đi”.

“Hôm nay?”.

“Cô ăn tối chưa?”.

“Vẫn chưa”.

“Cùng nhau đi ăn nhé, tôi đón cô”.

“Chuyện này...”.

“Tôi còn có chuyện khác muốn nhờ cô giúp, cô sẽ nề mặt chứ?”.

Lẽ nào muốn mời cô làm luật sư sao?

Kỳ Quyên vừa nghe thấy câu này lập tức thấy phấn chấn, mỉm cười nói: “Thôi được, gặp nhau rồi nói!”

Chương 13: Giả vờ hẹn hò

(1)

Kỳ Quyên thay quần áo. Đi giày cao gót xuống dưới thì nhìn thấy một chiếc xe màu trắng đang đỗ ở cửa khu nhà.

Thấy cô đi ra, Ôn Bình liền chủ động xuống xe, mỉm cười đón cô.

“Đi đâu ăn cơm đây? Cô thích ăn món Trung Quốc hay món Âu?”.

Kỳ Quyên nói: “Thế nào cũng được, tôi không kiêng gì”.

Ôn Bình mỉm cười, “Thế thì tôi quyết định nhé?”.

Kỳ Quyên gật đầu, “Ừm, tùy anh”.

Không ăn mặc trang trọng áo sơ mi trắng, quần Tây như lần trước, hôm nay anh mặc rất thoải mái, áo phông với quần bò đơn giản gọn gàng và giày thể thao trắng khiến toàn thân anh toát lên vẻ trẻ trung và tràn đầy sức sống. Thêm vào đó khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười rất phong độ khiến người ta cảm thấy thân thiết khi nói chuyện.

Kỳ Quyên vốn định ngồi ghế sau, không ngờ đối phương lại mở cửa ghế lái phụ cho cô. Kỳ Quyên đành phải ngồi vào ghế lái phụ trước ánh nhìn và nụ cười của anh rồi tiện tay thắt dây an toàn.

Chiếc xe phóng ra khỏi con ngõ nhỏ, trong xe có chút yên lặng, Ôn Bình liền quay sang hỏi: “Cô có muốn nghe nhạc không?”.

Kỳ Quyên cười nói: “Cũng được nếu không ảnh hưởng đến việc lái xe của anh”.

Ôn Bình quay sang nhìn cô, mỉm cười nói: “Không đâu, kỹ thuật lái xe của tôi cũng tạm ổn”.

Nói rồi anh liền mở nhạc, bên tai vang lên một bản nhạc rất giàu tiết tấu, sau màn dạo đầu khá hay là giọng hát rất đẹp của nữ ca sĩ.

Chỉ bởi nhìn anh trong đám đông lâu hơn một chút mà không thể quên được khuôn mặt của anh

Mơ mộng một ngày nào đó tình cờ gặp lại, từ đó em bắt đầu nhớ nhung cô đơn

Khi nhớ anh anh ở ngay trước mắt, khi nhớ anh anh ở ngay trong tim...

Bài hát “Truyền kỳ” vang lên trong xe, dường như hai người đều đang đắm chìm trong tiếng hát đầy xúc cảm, đến tận khi bài hát kết thúc, Kỳ Quyên mới không kìm được hỏi: “Anh thích Vương Phi?”.

Ôn Bình gật đầu: “Ừm, từ hồi trung học đã bắt đầu nghe nhạc của cô ấy”.

Kỳ Quyên không kìm được quay sang nhìn Ôn Bình rồi nói: “Tôi cũng rất thích Vương Phi, nghe nhạc của chị ấy rất nhiều năm rồi”. Ôn Bình cũng quay sang nhìn Kỳ Quyên: “Thật trùng hợp”. Hai người bất giác nhìn nhau cười.

Có chung chủ đề nói chuyện, không khí không còn gượng gạo như lúc đầu nữa. Kỳ Quyên vốn là một cô gái

tính tình phóng khoáng, một khi đã mở van thì dĩ nhiên sẽ không câu nệ.

Khoảnh khắc hai người nhìn nhau cười, đột nhiên Kỳ Quyên thấy sự ăn ý giữa hai người có chút... khiến người ta bối rối.

Có lẽ là mình đã suy nghĩ nhiều, hình như ánh mắt của anh ta có gì đó quá dịu dàng...

Cảm thấy mất tự nhiên trước ánh mắt anh, Kỳ Quyên liền lảng lẽ tránh ánh mắt anh, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phía trước là đèn đỏ, Ôn Bình không nhìn cô nữa, anh dừng xe lại, sau đó mới khẽ nói: "Cô có thích nam ca sĩ nào không?".

Kỳ Quyên nghĩ một lúc rồi đáp: "Ca sĩ nam thì thích nhất là Mạc Phi. Anh ta thường hát những bản tình ca có tiết tấu chậm rãi, nghe anh ta hát sẽ cảm thấy rất bình yên. Bình thường làm việc cả ngày, khi về nhà cảm thấy quá mệt mỏi, tôi rất thích nghe nhạc của anh ta để thư giãn".

"Mạc Phi sao?", Ôn Bình nói đùa: "Ca sĩ thần tượng rất hot hiện nay, fan rất đông. Không ngờ ngay cả cô cũng thích, quả nhiên anh ta rất được yêu mến".

Kỳ Quyên cười nói: "Tôi không phải là fan của anh ta, chỉ là thích nhạc của anh ta mà thôi. Con người anh ta thế nào tôi không quan tâm".

"... Vậy à". Ôn Bình suy nghĩ gì đó rồi gật đầu, "May mà cô không có hứng thú với con người anh ta".

Đèn đỏ chuyển sang xanh, bên cạnh có một chiếc xe phóng vọt qua, tiếng còi xe át đi tiếng lẩm nhẩm khe khẽ của Ôn Bình.

Kỳ Quyên quay sang, “Anh vừa nói gì?”.

Ôn Bình mỉm cười, “Không có gì. Tôi nói là đến chỗ ăn rồi”.

Ôn Bình đưa Kỳ Quyên đến một nhà hàng Tứ Xuyên.

Kỳ Quyên thích ăn cay, đây cũng là thông tin mà anh nghe ngóng được từ Tiêu Tinh. Mặc dù lần đầu tiên hẹn hò rất muốn đưa cô đến nhà hàng đồ Âu sang trọng một chút, có điều nếu làm như vậy sẽ khiến không khí trở nên căng thẳng. Anh không muốn vừa bắt đầu đã tạo áp lực cho cô.

Nhà hàng Tứ Xuyên này khá có tiếng, quan trọng hơn là cô thích ăn. Mặc dù Ôn Bình rất ít khi ăn món Tứ Xuyên, có điều hy sinh thân mình... mới là bước đầu tiên để phát triển quan hệ hài hòa.

Ôn Bình dẫn Kỳ Quyên vào chỗ ngồi, sau đó gọi phục vụ để gọi món.

Kỳ Quyên gọi hai món Tứ Xuyên được ghi chú là “siêu cay”, sau đó nhìn người đàn ông đối diện rồi bỏ bớt một món, chuyển sang “hơi cay” xong mới đưa thực đơn cho Ôn Bình. Ôn Bình cầm thực đơn, lại gọi hai món “siêu cay”.

Kỳ Quyên vội nói: “Nhiều quá, hai chúng ta gọi bốn món ăn không hết đâu”.

Ôn Bình cười nói: “Không sao, ăn cổ là hết”.

“...”.

Thôi được, thấy anh cười lương thiện như vậy, Kỳ Quyên đành phải thể hiện khả năng ăn uống của mình, bắt đầu động đũa không chút khách sáo.

Nhưng trên thực tế, Kỳ Quyên đã đánh giá thấp khả năng chiến đấu của mình, cũng đánh giá thấp dạ dày của Ôn Bình. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đánh sạch bay bốn đĩa thức ăn, không thừa một chút nào. Càng không thể ngờ là Ôn Bình cũng có thể ăn cay, gắp miếng thịt bò tẩm đầy ớt mà mặt không hề biến sắc.

Kỳ Quyên không kìm được thốt lên: “Thật không ngờ là anh ăn cay giỏi như vậy”.

Ôn Bình dùng giấy ăn lau miệng, ngẩng đầu nhìn Kỳ Quyên và nói: “Bình thường rất ít ăn cay nhưng không phải là không ăn được, chỉ là khẩu vị của mọi người trong nhà rất thanh đạm. Có điều bây giờ tôi sống một mình, ăn gì cũng không ai quản”.

Kỳ Quyên nghi hoặc hỏi: “Anh không sống chung với người nhà sao?”.

“Ừm, tôi sống gần trường, đi làm sẽ tiện hơn”.

“Ồ”. Kỳ Quyên gật đầu, đột nhiên nhớ ra khi gọi điện thoại anh nói có chuyện cần nhờ, nên cô hỏi: “Đúng rồi, hôm nay anh nói có chuyện muốn nhờ tôi là chuyện gì?”.

Ôn Bình nhìn xung quanh, “Ra ngoài nói chuyện đi, ở đây ồn quá”.

Cũng phải, nhà hàng nhỏ này có đông người một chút là chẳng khác nào ong vỡ tổ, không thích hợp nói chuyện.

Hai người cùng đi ra ngoài, gần đó vừa hay là phố đi bộ, đường phố buổi tối vô cùng nhộn nhịp, hai bên đường có rất nhiều hàng bán đồ ăn vặt, mùi vị của những xiên thịt nướng bốc lên thơm nức.

Kỳ Quyên rất thích ăn thịt xiên nướng, mỗi lần nhìn thấy đều mua hai xiên. Nhưng hôm nay quả thực ăn quá no, thêm vào đó có Ôn Bình đi bên cạnh, Kỳ Quyên cũng không nhìn hàng thịt xiên nướng nữa mà nhìn xung quanh, thấy gần đó có một cửa hàng đồ ngọt trông có vẻ khá yên tĩnh, cô quay sang nhìn Ôn Bình rồi đề nghị: "Vào cửa hàng bánh ngọt ngồi không?".

Ôn Bình hỏi: "Cô còn có thể ăn được nữa không?".

Kỳ Quyên xoa cái bụng no căng, lắc đầu nói: "Rất no".

Ôn Bình nói: "Vào cửa hàng chiếm chỗ nói chuyện, không ăn gì thì không được".

"Vậ à". Kỳ Quyên nhìn biển hiệu của cửa hàng, "Anh biết rất rõ về chỗ này à?".

Ôn Bình gật đầu: "Tôi là khách quen của cửa hàng này, còn làm thẻ hội viên nữa".

Kỳ Quyên ngạc nhiên nói: "Anh thích ăn đồ ngọt lắm sao?".

"Đúng vậy". Ôn Bình đưa tay xoa cằm, ra vẻ nghiêm túc nói: "Trông tôi không giống người thích ăn đồ ngọt

sao?”.

Kỳ Quyên không kìm được bật cười, “Rất giống”.

Ôn Bình cũng mỉm cười, chỉ về phía cây cầu cách đó không xa, “Hay là sang bên kia đi bộ cho tiêu cơm”.

“Cũng được”. Kỳ Quyên no căng bụng, đang muốn đi dạo. Mặc dù một nam một nữ đi dạo trên đường buổi tối có chút kỳ lạ nhưng nếu đối phương đã có chuyện cần nhờ thì Kỳ Quyên cũng không bận tâm tới nơi nói chuyện.

Hai người đến bên cầu rồi dừng lại. Kỳ Quyên nhìn ra xa mới phát hiện cảnh đêm ở đây rất đẹp.

Dưới chân chính là sông Bắc chảy qua thành phố, đèn đường hai bên in bóng xuống mặt nước trông giống như hai sợi dây chuyền lấp lánh sắc màu. Những tòa nhà cao tầng xung quanh đều in bóng xuống mặt nước, một cơn gió thổi nhẹ qua, mặt nước gợn sóng, bóng các loại đèn màu dưới nước giống như mảnh đá quý bị vỡ.

“Chỗ này đẹp thật!”. Kỳ Quyên không kìm được xuýt xoa.

Thường ngày cô đều sống cuộc sống đơn điệu đi làm, về nhà, đi ngủ, đi làm. Công việc bận rộn, thêm vào đó gần đây lại chơi game, rất ít có cảm hứng ra ngoài ngắm cảnh đêm.

Không ngờ cảnh đêm của thành phố này lại đẹp như vậy.

Kỳ Quyên đứng trên cầu, ngắm nhìn cảnh sắc lộng lẫy

phía xa, cầm điện thoại chụp vài bức ảnh, tóc bị gió thổi bay cũng không bận tâm.

Cô hoàn toàn không nhận ra ánh mắt dịu dàng của người đàn ông đứng phía sau luôn dõi theo mình. Chụp ảnh mất nửa phút, Kỳ Quyên mới nhét điện thoại vào túi, vuốt lại tóc, quay sang hỏi: "Anh muốn nhờ tôi giúp chuyện gì?".

Ôn Bình im lặng một lúc rồi mới nói: "Chuyện này... hơi khó nói".

Không ít đương sự đều như vậy, ban đầu ngại ngùng với luật sư, không chịu nói ra vấn đề của mình.

Kỳ Quyên cười nói: "Không sao, có chuyện gì cứ nói tự nhiên, anh có thể coi tôi là bạn của mình, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp anh".

"Thật sao?"

"Ừm". Vẻ mặt của Kỳ Quyên rất nghiêm túc, đã bày ra khí thế của một luật sư chuyên nghiệp, "Bây giờ có thể nói với tôi, rốt cuộc anh đã gặp phiền phức gì không?".

Ôn Bình không kìm được mỉm cười, "Thực ra tôi tìm cô hoàn toàn không phải là tư vấn về pháp luật, mà là có việc riêng muốn nhờ cô giúp".

"...Việc riêng?". Kỳ Quyên không hiểu, quan hệ giữa cô và anh tốt đến mức có thể giúp việc riêng sao?

Ôn Bình quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Kỳ Quyên và nói: "Lần trước gặp nhau ở nhà hàng đồ Âu, người phụ nữ đi cùng tôi cũng chính là mẹ tôi, cô còn nhớ chứ?".

Kỳ Quyên gật đầu, "Tôi nhớ, mẹ anh rất trẻ".

Ôn Bình cười, bước lên trước, chống hai tay lên thành cầu, khẽ nói: "Bố tôi mất sớm. Tôi và anh trai tôi đều do một tay mẹ tôi nuôi nấng. Anh tôi khá lạnh lùng, dồn hết tâm tư vào công việc, đừng nói là yêu đương, ngay cả việc trong nhà cũng không để ý. Mẹ tôi đã nói anh ấy rất nhiều nhưng đều bị anh ấy bỏ ngoài tai. Mẹ tôi khuyên anh ấy không được, đành phải chuyển mục tiêu sang tôi. Bà nói tâm nguyện lớn nhất của bà bây giờ chính là tôi mang một cô con dâu về nhà".

"...". Kỳ Quyên lờ mờ cảm thấy hướng nói chuyện có gì đó không ổn, nhưng nhìn khuôn mặt chân thành đang đắm chìm trong hồi ức của Ôn Bình, cô cũng không tiện ngắt lời anh.

"Lần này mẹ tôi về nước là để ép tôi xem mặt. Bà đã giới thiệu cho tôi rất nhiều cô gái nhưng đều bị tôi từ chối. Tôi nói với bà, thực ra tôi đã có bạn gái rồi".

Ôn Bình khẽ thở dài, khó xử nói: "Chỉ có điều mẹ tôi quá tinh tường, cứ phải nhìn tận mắt thấy người ấy mới tin. Lại còn nói, nếu trong một tuần tôi không dẫn cô gái ấy về gặp bà thì bà sẽ ở lì nhà tôi không chịu đi, suốt ngày giới thiệu đối tượng cho tôi, đến khi tôi tìm được người thích hợp mới thôi".

"...". Một bà mẹ thật kỳ lạ.

Kỳ Quyên không kìm được hỏi: "Vậy tôi có thể giúp gì cho anh?".

Ôn Bình im lặng một lúc, đột nhiên quay sang nhìn cô, nghiêm túc nói: "Tạm thời làm bạn gái của tôi".

"...". Kỳ Quyên sửng người.

Vẻ mặt của anh qua nghiêm túc, đến mức trong khoảnh khắc ấy, Kỳ Quyên suýt chút nữa thì tưởng rằng anh đang tỏ tình với mình.

"Tôi biết đề nghị này có chút mạo muội, chỉ là xung quanh tôi không có cô gái nào có thể giúp được, lại không thể bảo sinh viên của tôi đóng giả làm bạn gái, vì thế mới nghĩ đến cô". Ôn Bình ngừng lại một lát, mỉm cười nói: "Dĩ nhiên, nếu cô khó xử thì tôi sẽ không miễn cưỡng".

Kỳ Quyên lấy lại bình tĩnh, khẽ ho một tiếng, nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi... tôi thì chẳng sao cả".

"Thật chứ?". Ánh mắt Ôn Bình ánh lên vẻ vui sướng.

Kỳ Quyên đang cúi đầu không hề phát hiện ra sự bất thường của anh mà nghiêm túc nói: "Chỉ là diễn kịch đối phó với phụ huynh mà thôi. Lúc đầu chị em tốt của tôi bị gia đình ép xem mặt, tôi đã giúp cô ấy tìm diễn viên đóng giả. Giúp anh không vấn đề gì, chỉ là kỹ thuật diễn xuất của tôi không tốt, chắc là mẹ anh chỉ cần nhìn là nhận ra ngay".

Ôn Bình cố kìm nén niềm vui sướng trong lòng, vờ ra vẻ bình tĩnh, mỉm cười nói: "Không sao, chỉ cần cô chịu đi gặp bà, những chuyện khác để tôi lo".

Kỳ Quyên cúi đầu suy nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy... nếu đối phương đã mở lời, mình mà không đồng ý thì có vẻ

ổng ẹo quá. Chì là đóng giả làm bạn gái thôi, chắc không có vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, cô liền vui vẻ gật đầu nói: “Thôi được. Thời gian cụ thể thế nào?”.

Ôn Bình nói: “Trưa mai cùng ăn cơm, tôi đến đón cô”.

“Được”. Kỳ Quyên nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy chưa được tự tin cho lắm, “Mẹ anh có sở thích gì không? Tôi có cần trang điểm theo phong cách mà bà thích không?”.

Ôn Bình quay sang nhìn cô, mỉm cười nói: “Không cần, cô như thế này rất ổn rồi”.

Nói chuyện với Ôn Bình ngoài đường, không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, lúc được anh đưa về nhà đã gần mười giờ.

Kỳ Quyên mở máy tính, đăng nhập QQ thì thấy hiện lên một đồng tin nhắn của Tiêu Tinh.

{Ngày Nắng}: A Quyên, online không?

{Ngày Nắng}: Chẳng phải lúc này vẫn còn trong game sao? Sao thoát cái đã out rồi?

{Ngày Nắng}: QQ cũng không on? Ra ngoài ăn cơm à?

{Ngày Nắng}: Lên mạng đọc được tin nhắn, gọi điện cho tao, có chuyện cần tìm mày!

Cô nàng này nói chuyện như súng liên thanh, có chuyện gấp gì nhỉ? Kỳ Quyên cau mày, lấy điện thoại gọi cho Tiêu Tinh, cô ấy bắt máy rất nhanh.

“A lô, A Quyên, nói thật đi mày đi đâu đấy? Sao muốn thế này mới về!”.

Kỳ Quyên nói: “Đi ăn cơm với một người bạn”.

“Bạn? Bạn nào...”.

Tiêu Tinh muốn hóng hớt tình hình cụ thể nhưng đã bị Kỳ Quyên chuyển chủ đề: “Mày tìm tao có việc gì? Thấy mày vội lắm mà”.

Tiêu Tinh giải thích: “Là thế này, Vệ Nam nói ngày mai nó mời hai đứa mình đến chỗ cũ hát karaoke, chỉ có ba chị em ta thuê một phòng lớn, hát cả một ngày, cho đã thì thôi”.

Kỳ Quyên cau mày, “E là ngày mai không đi được rồi”.

“Sao vậy? Ngày mai là chủ nhật mà, lẽ nào luật sư Kỳ còn bận việc?”.

“...Không phải chuyện công việc”.

“Thế thì là chuyện riêng rồi? Có chuyện gì quan trọng hơn việc hát karaoke với chị em?”.

“Tao đã hứa giúp người khác, không thể cho người ta leo cây được?”.

“Người nào?”. Tâm hồn tám chuyện của Tiêu Tinh bắt đầu bùng cháy.

Kỳ Quyên nghĩ một lúc, dù sao thì không có gì là không thể nói với chị em tốt. Chuyện này nói với Tiêu Tinh chắc cũng không sao.

“Là thế này, mẹ của thầy Ôn ép anh ta kết hôn. Anh ta không dẫn bạn gái về, mẹ anh ta sẽ ở lì nhà anh ta không chịu đi, ngày nào cũng giới thiệu đối tượng xem mặt cho anh ta. Quả thực anh ta không có cách nào nên mới phải nhờ tao giúp, bảo tao ngày mai đi đối phó với thái hậu nhà anh ta với tư cách là bạn gái của anh ta, trước tiên cứ che mắt bác ấy rồi tính”.

Tiêu Tinh sửng người, im lặng hồi lâu mới run rẩy nói: “Mày... mày ...sẽ không nhận lời thầy ấy chứ?”.

Kỳ Quyên thoải mái gật đầu, “Nhận lời rồi. Chuyện này có gì đâu? Anh ta đã mở lời, nếu tao từ chối thì thật không trượng nghĩa, lên mạng tìm diễn viên còn mất tiền cơ. Hơn nữa chẳng phải anh ta là thầy giáo mày sao. Tao nể mặt mày nên cũng không tiện từ chối thẳng thừng đúng không?”.

“...”. Tiêu Tinh không còn gì để nói, chỉ biết khóc một dòng sông.

“Ngày mai không thể đi hát cùng hai đứa mày được. Hay là cuối tuần sau tao bao, mời hai bọn mày đi, được không?”.

Tiêu Tinh đành phải thở dài ngao ngán: “Thôi... được”.

“Tao cúp máy đây, đi tắm cái”.

“Ừm, bye bye”.

Sau khi cúp máy, Tiêu Tinh lập tức gọi điện thoại cho Ôn Bình.

Ôn Bình nhìn cuộc gọi đến, mỉm cười nói: "Tiêu Tinh à? Muộn thế này rồi tìm tôi có chuyện gì sao?".

Tiêu Tinh nuốt nước bọt, khó nhọc nói: "Em nghe Tiểu Quyên nói rồi, chuyện mẹ thầy ép thầy xem mặt em cũng biết. Nếu thầy muốn tìm người đóng giả làm bạn gái, có rất nhiều diễn viên, tìm đại một người có kỹ thuật diễn xuất cũng tốt hơn Kỳ Quyên đúng không ạ...".

Ôn Bình im lặng một lúc rồi mới nói: "Tôi thích cô ấy".
"...Hả?".

"Tuần trước đưa mẹ tôi đi du lịch, hôm nay vừa mới về. Giây phút bước ra khỏi sân bay, tôi phát hiện người mà tôi muốn gặp nhất chính là Kỳ Quyên".

"...".

"Cảm xúc này rất kỳ diệu. Tôi cũng không giải thích rõ được. Cho dù là trên mạng hay ngoài đời, khi không nhìn thấy cô ấy tôi lại nghĩ cô ấy đang làm gì, khi gặp cô ấy, tâm trạng liền trở nên rất vui". Ôn Bình mỉm cười, khẽ nói: "Với những cô gái khác, tôi chưa bao giờ có cảm giác này. Đối với tôi, cô ấy rất đặc biệt".

Tiêu Tinh gãi đầu, "Chuyện này...không ngờ thầy lại... thích cô ấy?".

Ôn Bình mỉm cười: "Tôi cũng không ngờ".

Tiêu Tinh sững người, nghe giọng nói ẩn chứa nụ cười bên tai, không kìm được hỏi: "Không phải thầy đang đùa đấy chứ? Em cho thầy biết Kỳ Quyên không phải là người có

thể đùa chuyện này được đâu!”.

Ôn Bình không cười nữa, khẽ nói: “Tôi rất nghiêm túc”.

“Ặc...”.

“Với những gì em đã biết về tôi, em cho rằng tôi sẽ mang chuyện này ra đùa sao?”.

“Ặc...”.

“Tiêu Tinh, tôi hiếm khi nghiêm túc. Tôi sẽ nghĩ cách để cô ấy dần dần chấp nhận tôi. Hy vọng em đừng can thiệp”.

“Ặc... em biết rồi”.

Sau khi cúp máy, Tiêu Tinh vẫn ở trong trạng thái choáng váng cực độ.

Thầy Ôn thích Kỳ Quyên... thích Kỳ Quyên... thích...

Trời ơi!

Tin này quá shock!

Kỳ Quyên gần như có thái độ phản cảm với tình yêu, “không coi đàn ông ra gì”. Những người đàn ông đã từng theo đuổi Kỳ Quyên trước đây không ai có kết cục tốt đẹp. Trăm phần trăm bị tiêu diệt trong nháy mắt lúc tỏ tình! Nhưng lần này thì khác. Ôn Bình ngoài mặt tươi cười nhìn có vẻ tốt bụng vô hại, nhưng thực ra lại là một anh chàng lòng dạ đen tối. Nhìn sinh viên trong trường bị anh ta giày vò tới mức phản nộ mà không dám nói là biết.

Trong đám đông những kẻ theo đuổi chị Kỳ Quyên

cuối cùng cũng đã có một ứng viên sáng giá.

Thông tin gây shock này nhất định phải nhanh chóng chia sẻ với Vệ Nam!

Thế là Tiêu Tinh lập tức gọi điện thoại cho Vệ Nam, giải thích tỉ mỉ từ đầu đến cuối lý do ngày mai Kỳ Quyên không thể có mặt, đồng thời dự đoán tương lai có thể xảy ra khi thầy Ôn theo đuổi Kỳ Quyên.

Cuối cùng Vệ Nam chỉ tổng kết một câu: "Good! Very good!".

Ôn Bình về đến nhà, cầm chìa khóa định mở cửa thì đột nhiên cửa mở ra, đập vào mắt là một người phụ nữ mặt xanh lè chỉ để lộ hai con mắt.

Ôn Bình sửng người, sau đó thở dài ngao ngán: "Mẹ, màu sắc chiếc mặt nạ này của mẹ có phải là hơi quái đản không?".

Mẹ anh lườm anh một cái, "Con thì biết cái gì, mặt nạ đậu xanh tự nhiên, thanh nhiệt giải độc, rất tốt cho da".

Ôn Bình thay dép đi vào nhà, nhìn túi lớn túi nhỏ chất trong phòng khách, đầu đầu day ấn đường, "Mẹ không định ở chỗ con không đi thật chứ ạ?".

Mẹ anh quay lại, vì đắp mặt nạ nên khuôn mặt căng lại nhìn hơi sợ, "Chẳng phải mẹ đã nói với con rồi sao, mẹ chỉ muốn gặp cô gái kia, biết con không lừa mẹ, mẹ mới có thể yên tâm được". Nói rồi bước lên vỗ vai Ôn Bình: "Trước đây con lừa mẹ quá nhiều lần rồi, ngay cả diễn viên ở công ty anh trai con, con còn lừa được. Mẹ thật sự rất khó tin con,

con trai ạ”.

“...”. Đối diện với khuôn mặt bôi đầy đậu xanh của mẹ, quả thực Ôn Bình vô cùng bất lực.

Thực ra, anh vốn định đưa mẹ đi du lịch, nhân tiện trốn mấy cuộc xem mặt mà bà đã sắp xếp. Không ngờ trên đường đi, khi cùng mẹ vào một cửa hàng mua trang sức, Ôn Bình nhìn thấy một sợi dây chuyền rất đẹp, không biết vì sao, khoảnh khắc ấy đột nhiên trong đầu anh hiện lên hình bóng của Kỳ Quyên. Anh nhớ cô không đeo bất cứ trang sức gì, còn sợi dây chuyền ấy thì đơn giản, nhẹ nhàng, phong cách rất hợp với cô. Nếu cô đeo nhất định sẽ rất đẹp.

Nhất thời bỗng bột mua sợi dây chuyền ấy, đến khi thanh toán xong mới phát hiện mẹ đứng bên cạnh nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc.

Lúc về khách sạn, thái hậu liền ngồi xuống sofa, nhìn anh chăm chăm rồi bắt đầu thẩm vấn.

“Sợi dây chuyền ấy con mua cho ai, nói thật đi”.

Ôn Bình sờ mũi, khẽ ho một tiếng, “Mua cho một người bạn, cảm thấy cô ấy đeo sẽ rất hợp nên tiện tay mua luôn ạ”.

Bà Ôn nghiêm túc nhìn Ôn Bình, “Bạn khác giới bình thường thì sẽ rất ít tặng những thứ như dây chuyền. Hãy nói thật cho mẹ biết, cô ta có phải là người con thích mà con đã nói lần trước không?”.

Ôn Bình mỉm cười: “Vâng vâng vâng, mẹ thật là anh

minh”.

Bà Ôn cúi đầu suy nghĩ một lúc, “Xem ra cô gái ấy thật sự tồn tại, không phải là con bịa ra để lừa mẹ?”.

“Dĩ nhiên rồi ạ”.

“Thôi được, nếu đã vậy thì sau khi quay về hãy dẫn cô ta đến gặp mẹ”.

“Chuyện này... liệu có khoa trương quá không ạ? Con và cô ấy vẫn chưa bắt đầu, hơn nữa với tính cách của cô ấy, cho dù bọn con bắt đầu rồi, cô ấy cũng sẽ không gặp phụ huynh nhanh như vậy”. Nếu đã thích đối phương thì nên suy nghĩ đến cảm giác của đối phương. Ôn Bình không muốn tạo bất kỳ áp lực nào cho cô, càng không muốn ép buộc cô.

Bà Ôn sa sầm mặt xuống: “Con có ngốc không đấy? Thời đại này làm cái gì cũng phải chú trọng hiệu suất! Thích còn không theo đuổi, đợi con chuẩn bị tư tưởng xong cô ta đã bị cướp đi rồi!”.

Ôn Bình: “...”.

“Thích thì mau hành động đi! Hãy lấy tác phong vũ bão lúc anh trai con làm việc ra xử lý cô ta với tốc độ nhanh nhất!”.

“...”.

“Sau khi về, dẫn cô ta tới gặp mẹ. Nếu con lừa mẹ thì sau này hãy coi như mẹ con không còn nữa!”.

“...”.

“Còn anh trai con nữa, hơn ba mươi tuổi rồi còn không định kết hôn. Mỗi lần hỏi nó đều nói không vội, nó không vội nhưng mẹ vội! Lẽ nào nó định chờ đến năm mươi tuổi rồi mới tìm một bà cô để lấy sao? Mẹ sắp bị hai anh em con làm cho tức chết rồi!”.

“... Được rồi ạ, mẹ, mẹ đừng giận...”.

Thế là trước sự ép buộc, dụ dỗ của mẹ, Ôn Bình đành phải nhờ Kỳ Quyên tạm thời đóng giả bạn gái.

Nói là đóng giả bạn gái, thực ra không hoàn toàn là giả mạo.

Chỉ ít anh thích cô. Đó là sự thật.

Anh nhớ một người bạn đã từng nói, người có thể khiến bạn nhớ đến khi đi du lịch và mua quà cho người ấy thì nhất định là người vô cùng quan trọng đối với bạn. Trước đây anh cũng từng đi du lịch rất nhiều lần, vì mẹ và anh trai đều không thích đồ lưu niệm nên anh chưa bao giờ có ý nghĩ “mua quà cho ai đó”.

Nhưng lần này thì khác, trong lòng anh có nhớ nhung, nhìn thấy sợi dây chuyền ấy, bất giác nghĩ rằng cô đeo sẽ rất đẹp. Khoảnh khắc mua sợi dây chuyền mới phát hiện... có lẽ đối với anh, quả thực cô là người đặc biệt nhất.

Mặc dù hai người phần lớn trò chuyện qua mạng nhưng cảm giác lại rất gần gũi.

Sự ấn ý đến kỳ lạ, giống như bạn thân đã quen từ lâu.

Khi máy bay sắp hạ cánh, người đầu tiên mà anh

muốn gặp cũng là cô. Vì thế sau khi đưa mẹ về là gọi điện hẹn cô đi ăn ngay. Trước đây anh chưa từng có tâm trạng bức thiết muốn gặp một ai đó như vậy.

Ôn Bình cầm sợi dây chuyền trên tay, mỉm cười.

Nếu bây giờ tặng nhất định sẽ khiến cô sợ hãi chạy mất. Với tính cách của cô, hậu quả của việc hấp tấp tỏ tình sẽ là không bạn bè gì nữa. Ôn Bình sẽ không khiến Kỳ Quyên sợ đến mức phải chạy sang game khác như tay “Thần Chết Đến Rồi”.

Nhưng mẹ nói cũng đúng, nếu đã xác định được tình cảm của mình thì nên hành động, nếu còn chần chừ, do dự không quyết thì không phải là phong cách người nhà họ Ôn...

Tắm xong đăng nhập QQ, nhìn thấy một cái nick hiếm khi sáng trong list người thân, Ôn Bình đang rất vui, liền nhắn tin làm phiền anh ta.

{Mr. Bottle}: Anh online?

{Derek}: Có chuyện gì?

{Mr. Bottle}: Cứu mạng, em sắp không chống đỡ được rồi!

{Derek}: ...

{Mr. Bottle}: Bây giờ mẹ đang ở chỗ em, em mà không mang được bạn gái về, mẹ sẽ không đi, ngày nào cũng giới thiệu cho em đối tượng xem mặt. Hôm nay về nhà nhìn thấy mẹ đắp mặt nạ xanh lè mở cửa cho em, tâm

trạng em rất phức tạp.

{Derek}: ...

{Mr. Bottle}: Là anh trai, áp lực này vốn dĩ nên do anh gánh vác, đúng không?

{Derek}: Đừng làm bộ nữa.

{Derek}: Chẳng phải đã có người thương rồi sao?

{Mr. Bottle}: Sao anh biết?

{Derek}: Mẹ vừa gọi điện cho anh, nói là Ôn Bình có người yêu rồi, ngày mai sẽ dẫn cô ấy đến gặp mẹ. Mẹ còn nhân tiện lên lớp cho anh một bài, nói là em trai đã nghĩ thông rồi sao con vẫn thế hả, đầu con làm bằng đá à?

{Mr. Bottle}: ....

{Mr. Bottle}: Anh nói thế nào?

{Derek}: Anh nói với mẹ, nếu em trai có người yêu rồi, trọng trách kết hôn sinh con nối dõi giao cho nó là được rồi.

{Mr. Bottle}: ...

{Derek}: Còn chuyện gì nữa không?

{Mr. Bottle}: Cho em một chiếc CD của Mạc Phi, bản limited kỷ niệm năm năm ca hát, trên mạng không đặt được.

{Derek}: Em rất ít khi nghe nhạc của Mạc Phi mà.

{Mr. Bottle}: Có người thích nghe, em mang đi tặng người ta :).

{Derek}: Tặng ai? Người mà mẹ nói?

{Mr. Bottle}: Đoán đúng rồi.

{Mr. Bottle}: Dĩ nhiên, hiện tại em vẫn đang ở giai đoạn yêu đơn phương, đợi sau này xác định quan hệ sẽ giới thiệu cho hai người làm quen.

{Derek}: Ừm, chúc em may mắn.

{Derek}: CD sáng mai anh bảo người mang tới. Mặc Phi đang ở công ty, nhân tiện bảo cậu ta ký tên nhé?

{Mr. Bottle}: Thế là tốt nhất, cảm ơn anh.

{Derek}: Không có gì.

{Mr. Bottle}: Còn nữa, ngộ nhỡ em bị mẹ ép kết hôn trước anh, anh sẽ không để ý đúng không?

{Derek}: Dĩ nhiên là không.

{Derek}: Em kết hôn rồi, mẹ có cháu bé rồi, nhà họ Ôn có người nối dõi rồi, mẹ sẽ không ép anh nữa.

{Derek}: Thật là tốt.

{Mr. Bottle}: ...

{Mr. Bottle}: Đúng vậy, có người anh trai như anh thật tốt.

{Derek}: Anh có việc out trước đây.

{Mr. Bottle}: Vâng.

{Mr. Bottle}: Em sẽ nhớ anh :).

{Derek}: Không cần. Hãy để dành chút tế bào não mà cửa gái.

{Mr. Bottle}: ...

{Derek}: Bye.

Ôn Bình nhún vai, tính cách của anh trai rất giống bố, cứng rắn như đá tảng, dồn hết tâm sức vào công việc. Là ông chủ của công ty truyền thông lớn như Star Walk, có thể nói bên cạnh anh ấy mỹ nữ như mây, làng giải trí thị phi, không biết cô gái như thế nào mới có thể khiến anh ấy để ý.

Lẽ nào anh ấy độc thân như vậy đến năm mươi tuổi thật sao?

Thế thì thật đáng sợ.

May mà mình di truyền được khá nhiều gene của mẹ, nếu không suốt ngày nghiêm mặt như anh ấy thì rất nhanh già.

Ôn Bình khẽ thờ dài, đóng cửa sổ chat QQ với anh trai, mở trang chủ đăng truyện "Dị thể du hiệp lục", post mấy chương mới viết trong mấy ngày rảnh rồi lên phần hậu trường tác giả. Bên dưới nhanh chóng có comment:

"Tác giả đại nhân đội mồ sống dậy rồi?".

"Không hoa mắt đấy chứ? Post chương mới rồi sao? Không phải là để hố rồi sao?".

"Hả? Tôi còn tưởng là Thịt Kho Tàu bị người ta bắt cóc

rồi chứ!”.

“Post chương mới kìa, thật bất ngờ, tôi còn tưởng cuốn này lại kết thúc vớ vẩn”.

“...”.

Ặc, hí hửng chạy đi post truyện nhưng lại nhìn thấy những comment như thế này. Lẽ nào chữ tín của tác giả Thịt Kho Tàu lại tệ đến vậy sao?

Ôn Bình xoa cằm, đóng trang web, sau đó mở Client.

Đang định đăng nhập thì hệ thống gửi thông báo: “Tài khoản của bạn đã được đăng nhập, xin hãy đăng nhập sau”, đồng thời bên kia Kỳ Quyên cũng nhận được một thông báo: “Tài khoản của bạn được đăng nhập ở một địa chỉ IP khác”.

Kỳ Quyên vội vàng mở QQ, nhắn tin hỏi Bottle: “Anh đang vào nick à? Kết thúc chuyến du lịch rồi sao?”

“Ừm, vừa mới về :)”.

“Tôi đang làm nhiệm vụ chạy vòng, hoàn thành lượt này là nâng cấp, anh chờ một chút rồi vào nhé”.

“Được, vậy thì tôi vào diễn đàn xem sao”.

“Ừm, lập tức xong ngay đây!”.

Một phút sau, cửa sổ chat hiện lên một tin nhắn: “Xong rồi”.

“Lập tức” của cô quả thật rất thần tốc.

Lúc ấy Ôn Bình mới đăng nhập lại, vừa đăng nhập đã giật mình bởi số liệu trước mắt.

Mr. Bottle đã lên cấp 80 rồi!

Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, lên được mười cấp, cô ấy thật lợi hại! Càng kinh khủng hơn là tài khoản của cô ấy cũng cấp 80. Điều đó có nghĩa là trong thời gian này cô ấy chơi cùng lúc hai tài khoản, cả hai đều nâng lên cấp 80!

Ôn Bình hiểu rất rõ, trong thời điểm tất cả người chơi đều điên cuồng nâng cấp, cùng chơi hai nick vất vả như thế nào.

Cô hoàn toàn có thể để mặc tài khoản "Mr. Bottle" không cần bận tâm. Nhưng cô rất có trách nhiệm, rất có tâm, cũng chơi nick này lên cấp 80, không thấp hơn một cấp nào.

Đồng thời chăm lo cho cả hai nick, chắc chắn là cô rất mệt.

Đột nhiên anh cảm thấy xúc động trong lòng.

Sự nghiêm túc và cố chấp của cô gái này đôi khi thật khiến người ta xót xa.

Rõ ràng chỉ là bạn trên mạng nhưng một khi được cô coi là bạn thì cô sẽ trượng nghĩa giúp đỡ hết mình. Hôm nay nhờ cô giúp cũng vậy. Thực ra anh và cô mới gặp nhau hai lần ngoài đời, chưa phải là bạn bè của nhau, nhưng khi anh mở lời nhờ giúp đỡ, cô lại không từ chối. Mặc dù cũng nhờ mối quan hệ với Tiêu Tinh nhưng lý do lớn nhất vẫn là cô quá trượng nghĩa với người khác.

Ôn Bình nhìn pháp sư cấp 80 trên màn hình, im lặng rất lâu rồi mới nhả tin trên QQ:

“Cảm ơn nhé, cô vất vả rồi”.

“Không có gì, nhân tiện mở hai nick thêm kinh nghiệm mà thôi ~”.

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng Ôn Bình biết quá trình nâng cấp trên cấp 70 nhất định không đơn giản như thế. Hơn nữa, trong bảng danh hiệu của mình có “chạy chạy chạy gãy chân”. Cô ấy đã làm bao nhiêu nhiệm vụ chạy vòng? Chạy đến mức gãy cả chân!

... Đột nhiên anh muốn ôm cô thật chặt.

Dĩ nhiên, cô không ở trước mặt, Ôn Bình đành phải tìm vị trí của cô trong game rồi nhảy lên ngựa phi đến đó.

Kỳ Quyên đang ở trước cửa miếu Nguyệt Lão ngoài thành Lạc Dương, cưỡi con tuấn mã màu đen, oai phong lẫm liệt.

Ôn Bình vừa đến miếu Nguyệt Lão, liền mời cô vào nhóm, đồng thời mời cô cùng cưỡi ngựa.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Lại đây lên ngựa, đưa cô đến một nơi.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Không làm nhiệm vụ vợ chồng sao?

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Qua đó đã rồi tính :).

(3)

Mr. Bottle đưa Hoa Đỗ Quyên Nở đến Thiên Sơn.

Trong game, Thiên Sơn là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, cảnh sắc nhìn từ đỉnh núi vô cùng tráng lệ. Không những có thể nhìn thấy những tầng mây bồng bềnh dưới chân núi mà còn có thể nhìn thấy thác nước và cầu vồng rực rỡ đằng xa. Thêm vào đó tiếng động ở đây cũng giống y như thật, thế giới với tiếng chim kêu và hoa nở giống như cõi ngoại thế đào nguyên thanh tịnh.

Rõ ràng nơi đây rất thích hợp cho các đôi tình nhân trong game hẹn hò, chỉ có điều bây giờ đã rất muộn rồi, thêm vào đó vị trí mà Bottle tìm được khá khuất, xung quanh không có người, vô cùng yên tĩnh.

Kỳ Quyên thấy khó hiểu, không kìm được hỏi: “Đưa tôi đến đây làm gì?”.

Bottle trả lời: “Giả vờ hẹn hò”.

“... Á?”. Kỳ Quyên ngớ người.

Bottle mỉm cười giải thích: “Lúc này tôi nhìn thấy trên diễn đàn có một hoạt động tên là “Cuộc thi ảnh tình nhân”. Hai vợ chồng chụp ảnh chung ở bất kỳ khung cảnh nào trong game, gửi lên diễn đàn, do giám khảo cho điểm, cuối cùng top 10 được chọn có thể nhận được phần thưởng vật nuôi đặc biệt. Hơn nữa tất cả những người tham gia cuộc thi đều có thể tăng thêm 520 điểm mức độ thân mật vợ chồng”.

Lúc ấy Kỳ Quyên mới hiểu ý anh, vội vàng chạy lên diễn đàn xem.

Hoạt động này mới bắt đầu từ ngày hôm qua, có thể là vì muốn mở rộng hệ thống kết hôn trong game nên mới dùng hình thức “tình nhân tham gia cuộc thi”. Phía diễn đàn còn đặc biệt nêu rõ, các cặp vợ chồng tham gia phải hiển thị danh hiệu vợ chồng tương ứng, không được tìm người đóng giả.

Chỉ cần tham gia là có thể tăng thêm 520 điểm mức độ thân mật vợ chồng, dĩ nhiên hoạt động rất được hưởng ứng, đã có không ít cặp vợ chồng đăng ký tham gia, trong đó có một số bức ảnh được chụp rất đẹp. Thêm vào đó phần thưởng của cuộc thi là một cặp vật nuôi quý hiếm có thời hạn “vĩnh viễn”, Kỳ Quyên không khỏi có chút động lòng.

“Qua bên này, chụp chung tấm ảnh”.

“Được”.

Dù sao thì chỉ là giả vờ hẹn hò để lấy giải thưởng mà thôi, Kỳ Quyên nhanh chóng bỏ qua cảm giác không tự nhiên khó tả trong lòng, phóng khoáng đi đến bên cạnh anh.

“Ôm một cái?”.

“Được”.

Mr. Bottle đi đến trước mặt Hoa Đỗ Quyên nở, khẽ ôm cô vào lòng.

Giả vờ thôi mà...

Thân mật một chút cũng chẳng sao. Dù gì cũng chỉ là trò chơi.

Nghĩ như vậy, những động tác ôm, hôn cũng trở nên không gượng gạo nữa. Kỳ Quyên cũng rất tự nhiên thao tác nhân vật Hoa Đỗ Quyên Nở đi lên trước. Vì muốn nhân vật trong bức ảnh có vẻ thân mật hơn để được điểm cao một chút, Kỳ Quyên sử dụng động tác {Hôn} với Mr. Bottle.

{Phụ cận} {Hoa Đỗ Quyên Nở} ôm {Mr. Bottle}, khẽ hôn lên má đối phương.

{Phụ cận} {Mr. Bottle} e thẹn đến ngất đi.

{Phụ cận} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Ắn nhâm :).

{Phụ cận} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ...

Sau khi chụp vài bức ảnh với các tư thế trước thác nước, Kỳ Quyên lại đề nghị: "Ở ngoại ô thành Trường An có một tiểu viện nhỏ rất đặc sắc, có muốn đến đó xem không?"

"Được".

Thế là Kỳ Quyên mời Bottle lên ngựa của mình, phi thẳng ra ngoài thành Trường An.

Cứ như vậy, hai người cứ đi rồi lại dừng khắp nơi trong game, tìm thấy rất nhiều cảnh đẹp, save được mấy chục bức ảnh, gần như đi một lượt khắp các khung cảnh trong game.

Bình thường bạn rộn nâng cấp vào Phụ Bản, lần đầu tiên phát hiện phong cảnh trong game này đẹp như vậy. Mặc dù chỉ là giả vờ hẹn hò, nhưng chụp nhiều bức ảnh đẹp thế này, tâm trạng của Kỳ Quyên cũng rất vui.

Đến tận khi chạy hết địa đồ cuối cùng, Kỳ Quyên mới nói: “Cũng tạm tạm rồi nhỉ? Chụp nhiều thế này, chọn một tấm tham dự cuộc thi là được”.

“Còn phải dùng phần mềm xử lý một chút, để tôi xử lý, tối mai gửi cho cô xem”.

“Ok”.

“VẬY ... ĐI LÀM NHIỆM VỤ VỢ CHỒNG NHÉ?”.

“Ừm”.

Hai người bắt đầu làm nhiệm vụ vợ chồng, vẫn giống như trước đây, cô hợp tác với anh vô cùng ăn ý.

Nhưng kỳ lạ là chỉ xa nhau một tuần ngắn ngủi mà khi gặp lại dường như có gì đó khác. Cùng anh làm nhiệm vụ vợ chồng, tìm kiếm dây tơ hồng, đến sơn trại giết thối phi, ra ngoại ô thả hoa đăng, đến bụi cỏ bắt dế mèn... đều là những nhiệm vụ đơn giản bồi dưỡng tình cảm vợ chồng. Nhưng tâm trạng vui vẻ mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ thành công này là sao vậy nhỉ?

Cùng là cửa thứ chín, “Tuyệt cảnh ảo ảnh” giống lần trước.

Sở dĩ nhiệm vụ lần này khó khăn hoàn toàn là vì ảo ảnh trong Phụ Bản kế thừa thuộc tính của nhân vật, khó

đánh hơn những tiểu quái bình thường rất nhiều. Đôi lúc còn bị hai, ba ảo ảnh bao vây tấn công, rất dễ bị tiêu diệt.

Càng quá đáng hơn là vì phần thưởng “Dương Chi Ngọc” tăng giá nên hệ thống đã tăng cường độ khó của cửa thứ chín. Ảo ảnh kế thừa năng lực của nhân vật từ 50% trước đây tăng lên 80%, tương đương PK với chính Bottle.

Rất nhiều cặp vợ chồng không qua được cửa này, phần lớn là do rất nhiều cô gái không biết PK, đánh tiểu quái còn được, đánh tinh anh quái kiểu NPC kế thừa thuộc tính của nhân vật thể này rất khó khăn. Chỉ cần một bên hy sinh, nhiệm vụ sẽ thất bại.

May mà Kỳ Quyên vốn là cao thủ PK, khả năng tấn công của ảo ảnh giống hệt Bottle rất cao. Có lúc còn triệu hoán vật nuôi hỗ trợ tác chiến. Kỳ Quyên không ngừng dùng khinh công né tránh, vừa chạy vừa đánh mới có thể hạ được một ảo ảnh. Khi xui xẻo gặp hai ảo ảnh thì đánh rất vất vả, thường xuyên là khi đánh chết ảo ảnh này thì bản thân chỉ còn lại một giọt máu.

Cuối cùng cô cũng đánh chết được bảy, tám ảo ảnh, khoảnh khắc tìm thấy anh trong Tuyệt Cảnh tăm tối, đột nhiên trong lòng trào dâng niềm vui sướng mãnh liệt.

“Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!”.

“Cuối cùng cũng tìm thấy rồi :)”.

Giây phút nhìn thấy người thật, bên tai vang lên tiếng chuông thông báo nhiệm vụ hoàn thành, cuối cùng cũng có thể nói chuyện, hai người không hẹn mà gặp cùng gõ câu

này trong kênh phụ cận.

“Đứng ở đó đừng nhúc nhích”. Đột nhiên Bottle nói.

“Sao vậy?”.

“Chụp bức ảnh, sẽ rất nhanh thôi :)”.

“Ồ”. Có lẽ anh muốn chụp ảnh kỷ niệm, Kỳ Quyên cũng không bận tâm, đứng im ở đó đợi anh chụp xong rồi mới cùng anh ra khỏi Phụ Bản Tuyệt Cảnh.

Khi đến chỗ Nguyệt Lão nhận phần thưởng, Kỳ Quyên phần khích nhìn Dương Chi Ngọc trong túi.

“Bây giờ giá thị trường của Dương Chi Ngọc đã tăng lên 3800 xu rồi!”.

“Cô muốn bán à?”.

“Không, chẳng phải anh nói là muốn làm nhẫn sao? Cần bao nhiêu miếng?”.

“Tôi đã tra tư liệu, nguyên liệu để làm một chiếc nhẫn ngọc thủ công cần năm miếng Dương Chi Ngọc. Hai chúng ta làm bốn cái, cần hai mươi miếng. Mỗi ngày làm ba lượt nhiệm vụ vợ chồng, chắc là sẽ nhanh góp đủ thôi”.

“Ừm ừm, còn đá quý nữa, sau khi anh đi tôi lướt qua thị trường, nhân mấy hôm trước đá quý rất rẻ nên mua một lô, bây giờ giá đá quý tăng vọt, sắp gấp đôi trước đây rồi”.

“Tốt lắm, rất có đầu óc kinh doanh :)”.

“Khụ khụ, học anh mà”.

“Bắt đầu từ ngày mai tôi phải luyện mức độ thành thực của kỹ năng thủ công, chuẩn bị làm trang bị. Nguyên liệu cô thu thập nhé, phân công hợp tác, được không?”.

“Ok ~”.

“Đúng rồi, mới mở mấy Phụ Bản nhóm cấp 80, hiện nay tiến độ trong máy chủ của chúng ta thế nào rồi?”.

“{Mộ Tần Thủy Hoàng} đơn giản nhất, hôm nay có bang phái lập nhóm đi đánh. Nghe nói bị Boss đầu tiên tiêu diệt cho chết đi sống lại. Khó hơn một chút là {Thiên Sơn} và {Ván Cờ Đen Trắng}, hiện chỉ có người lập nhóm đi ngắm cảnh, nghe nói phong cảnh của Phụ Bản rất đẹp, vẫn chưa nhìn thấy đánh Boss, mọi người đã bị tiểu quái ở cửa tiêu diệt rồi”.

Ôn Bình nhin cười nói: “Ừm, hoàn toàn trong dự tính của tôi. Mấy hôm nay phần lớn mọi người đều vừa mới hết cấp, trang bị chưa ổn, thêm vào đó không biết cách đánh Phụ Bản, vào cũng chỉ đi tìm cái chết”.

Kỳ Quyên tán thành: “Đúng vậy, Phụ Bản nhóm rất chú trọng phối hợp, người đông nên rất khó khống chế, thường xuyên là một người phạm sai lầm liên lụy đến cả đội. Nếu không có chỉ huy giỏi, không trải qua cọ xát thì rất khó qua cửa”.

“Trong bang có nói đến việc lập nhóm không?”.

“Đang định nói với anh chuyện này. Bang chủ thông báo tối mai tất cả mọi người lên YY, cùng mở cuộc họp, bàn bạc với nhau chuyện Phụ Bản nhóm. Hiện nay bang chúng

ta có rất nhiều người hết cấp, bang chủ muốn lập một nhóm cố định để khai hoang Phụ Bản. Anh nhớ đến nhé”.

“Ừm, đến lúc đó rồi tính”.

“VẬY TÔI NGỦ TRƯỚC ĐÂY, NGÀY MAI CÒN CÓ CHÚT VIỆC ~”.

“Ok. G9”.

Trưa hôm sau quả nhiên Kỳ Quyên nhận được điện thoại của Ôn Bình. Khi cô xuống dưới thì nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ ở cửa, Ôn Bình đứng dựa vào xe chờ cô.

Hôm nay anh ăn mặc rất chỉnh tề, áo sơ mi trắng gọn gàng kết hợp với một chiếc cà vạt kẻ chéo màu xanh lam, quần Tây màu đen vừa khít, giày da bóng lộn.

Vẻ đẹp trai của Ôn Bình rất khác. Anh không tạo áp lực và khoảng cách cho người khác, ngược lại tươi cười vô cùng thân thiện.

“Quần áo rất đẹp”. Ôn Bình ngắm kỹ Kỳ Quyên rồi nói.

Một chiếc váy liền màu trắng kết hợp với chiếc áo khoác ngắn đơn giản. Cô rất cao, mặc bộ váy liền bó sát này rất tôn dáng, khiến cô có thêm chút gợi cảm, đáng yêu.

Nhìn Kỳ Quyên đi giày cao gót chỉ thấp hơn mình nửa cái đầu, cảm giác chênh lệch độ cao như thế này vô cùng dễ chịu. May mà mình cao một mét tám mươi lăm, cô ấy có thể yên tâm đi các loại giày cao gót trước mặt mình.

Ôn Bình không kìm được mỉm cười, galant mở cửa xe cho cô, khẽ nói: “Lên xe đi”.

Chỗ ăn cơm là nhà hàng đồ Âu lần trước, khung cảnh rất đẹp, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi nước hoa nhẹ. Vòi phun nước phát nhạc ở tầng một đang phát một bản piano vui tai.

Ôn Bình đặt một phòng ở tầng hai. Khi Kỳ Quyên đến, bà Ôn đã ngồi chờ ở đó.

Kỳ Quyên lễ phép mỉm cười và nói: "Cháu chào cô ạ".

Bà Ôn nhìn Kỳ Quyên, chỉ cảm thấy cô gái này rất xinh đẹp, hơn nữa rất tự nhiên không một chút e thẹn, quần áo đơn giản, gọn gàng, trên người không có đồ trang sức phức tạp loằng ngoằng, móng tay cũng được cắt sạch sẽ gọn gàng, đúng là càng nhìn càng hài lòng, càng nhìn càng thuận mắt, không kìm được hỏi: "Cô Kỳ làm việc ở đâu?".

Kỳ Quyên mỉm cười nói: "Cháu là luật sư, hiện nay đang làm việc ở văn phòng luật sư Thời Đại".

Suýt nữa thì buột miệng nói: Sau này có bất kỳ vấn đề gì về pháp lý, hoan nghênh cô đến tìm cháu tư vấn.

May mà kịp thời phanh lại, nếu không thì thật xấu hổ =

Bà Ôn cười nói: "Chả trách trông rất tháo vát. Không giống với Ôn Bình nhà cô, suốt ngày lười biếng, ngủ dậy đến chần cũng không gấp".

"Khụ khụ". Ôn Bình khẽ ho một tiếng, bị mẹ lờm cho một cái.

Ôn Bình đành phải mỉm cười, nhìn Kỳ Quyên, dịu dàng nói: "Gọi món đi, muốn ăn gì?".

Kỳ Quyên vốn định nói cô có một xấp voucher giảm giá của nhà hàng này, có điều trước mặt phụ huynh mà lấy ra thì thật không tiện, đành phải bỏ qua mức giá đáng sợ trên menu, mỉm cười nói: "Tùy anh, em thế nào cũng được".

Ôn Bình gật đầu, "Vậy anh gọi cho em nhé".

"Vâng".

Ôn Bình gọi phục vụ, gọi vài suất ăn và salad hoa quả.

Rõ ràng là bà Ôn vô cùng hứng thú với Kỳ Quyên, cũng vô cùng thích cô. Ánh mắt bà nhìn Kỳ Quyên trở nên dịu dàng và thân thiết hơn, ngay cả cách xưng hô cũng từ cô Kỳ biến thành Tiểu Quyên.

Hai người mới gặp nhau mà như đã quen từ lâu, nói chuyện cũng không câu nệ như con dâu gặp mẹ chồng...

Ôn Bình cảm thấy mình ngồi giữa lại biến thành không khí, bị họ lờ đi.

Có lẽ họ đều là những người phụ nữ của công việc, vì thế mới có nhiều chủ đề chung như vậy.

Bữa cơm nhanh chóng kết thúc, bà Ôn mời Kỳ Quyên đến nhà chơi nhưng Kỳ Quyên mỉm cười khéo léo từ chối. Mặc dù bà Ôn rất muốn nói chuyện thêm với Kỳ Quyên nhưng lại không muốn làm ảnh hưởng đến thời gian riêng tư của hai người, đành phải tiếc nuối nói: "Vậy thì cô không ép nữa, sau này có cơ hội cùng Ôn Bình đến nhà chơi nhé".

“Được ạ”.

Khi ba người cùng đi ra ngoài, nhân lúc Ôn Bình ra bãi đỗ xe lấy xe, đột nhiên bà Ôn nói với Kỳ Quyên: “Thằng con này của cô mặc dù lớn tuổi hơn cháu nhưng từ nhỏ đã được cô nuông chiều, thói quen sinh hoạt của nó không được tốt như cháu, sau này cháu phải quản nó thật chặt”. Bà Ôn ngừng một lát, vẻ mặt ẩn chứa nỗi xót xa, “Năm ấy nó vì học vẽ mà cãi nhau với gia đình. Lúc ấy cô quá tuyệt tình, đuổi nó ra khỏi nhà họ Ôn. Bao nhiêu vất vả mà nó phải chịu hồi trẻ đều do người làm mẹ như cô gây ra”.

“...”. Không phải coi mình là con dâu tương lai thật đấy chứ?

Kỳ Quyên đau đầu nhìn về phía Ôn Bình rời đi, miễn cưỡng nhận lời: “Cháu biết rồi ạ”.

Thấy tâm trạng của bà Ôn có chút buồn phiền, Kỳ Quyên vội an ủi: “Cô ơi, Ôn Bình sẽ không trách cô đâu ạ”.

“Cô biết”. Bà Ôn khẽ thở dài, “Cô rất có lỗi với con trai mình, vì thế mới hy vọng nó sớm thành gia lập nghiệp, có một người yêu nó, hiểu nó ở bên cạnh nó. Cháu là cô gái tốt, cũng hiểu chuyện hơn Ôn Bình. Trên con đường sự nghiệp của nó sau này, cháu hãy thay phần cô, ủng hộ động viên nó nhé”.

Kỳ Quyên ngượng ngùng vuốt tóc, “Vâng ạ”.

Những lời nói này của mẹ Ôn Bình quả thật giống như giáo dục trước hôn nhân. Nhưng kỳ lạ là Kỳ Quyên không cảm thấy đáng ghét. Suốt ngày ép con trai kết hôn cũng

chẳng qua là hy vọng con trai có người ở bên, có thể sống vui vẻ.

Người mẹ như vậy khiến Kỳ Quyên thấy cảm động và kính phục.

Ôn Bình nhanh chóng lái xe ra. Bà Ôn nói phải đến nhà anh trai Ôn Bình, lại còn đặc biệt dặn dò Ôn Bình đưa Kỳ Quyên về. Kỳ Quyên không tiện từ chối, liền ngoan ngoãn lên xe của Ôn Bình.

Chiếc xe phóng đi, cuối cùng Kỳ Quyên thở phào nhẹ nhõm, xoa huyết thái dương đau nhức, thả lỏng vai dựa vào ghế.

Ôn Bình nhìn cô, khẽ hỏi: “Mệt lắm đúng không?”.

Kỳ Quyên nói: “Mẹ anh rất thân thiện. Bà hiểu biết rộng, tư tưởng cũng rất thoáng, nói chuyện với bà tôi không cảm thấy có áp lực, chỉ là cuối cùng bà bảo tôi...”.

“Bảo cô cái gì?”.

Bảo cô quản chặt anh, ủng hộ anh gì gì đó, nghe có vẻ giống như những lời mẹ chồng nói với con dâu, khiến Kỳ Quyên không được tự nhiên cho lắm.

“À, cũng không có gì”. Kỳ Quyên nhìn đi chỗ khác, bỏ qua chi tiết này.

Ôn Bình cũng không hỏi nữa, mỉm cười nói: “Hôm nay cảm ơn cô nhé”.

Kỳ Quyên xua tay, “Đừng khách sáo, chuyện nhỏ thôi mà”.

Ôn Bình nhìn Kỳ Quyên rồi hỏi: "Người nhà cô thì sao? Không ép cô đi xem mặt sao?".

Kỳ Quyên im lặng một lúc mới khẽ nói: "Mẹ tôi mất mấy năm trước rồi".

Ôn Bình sững người, "Tôi xin lỗi".

Kỳ Quyên cười nói: "Không sao, chuyện đã qua lâu rồi. Bây giờ một mình tôi sống rất tốt. Hơn nữa không có bố mẹ ép đi xem mặt, cũng bớt đi rất nhiều phiền phức".

Nhìn nụ cười vờ ra vẻ thoải mái của cô, Ôn Bình chỉ thấy nhức mắt.

Vốn tưởng rằng người con gái hiểu chuyện như cô nhất định được bố mẹ vô cùng yêu thương, không ngờ cô lại sống một mình.

Một cô gái sống cô đơn giữa thành phố lớn như vậy, bố mẹ đều mất, không một người thân bên cạnh, nhưng lại có thể dựa vào khả năng của mình tạo được danh tiếng trong giới luật sư... Rốt cuộc cô đã phải chịu đựng biết bao gian khổ?

Lúc bị ốm không có người thân chăm sóc, gặp khó khăn chỉ có thể tự mình giải quyết, đối với một người con gái mà nói, một mình phiêu bạt trong thành phố lớn như vậy thật không dễ chút nào.

Nhưng lúc nào cô cũng kiên cường và lạc quan, không những không để lộ một chút yếu đuối nào mà còn khiến bản thân trở thành kẻ mạnh, trở thành người đáng được

bạn bè tin tưởng và dựa dẫm.

Mỗi lần chị em tốt gặp khó khăn, cô đều giúp đỡ hết mình...

Rốt cuộc cô có bao nhiêu sức mạnh mới có thể vất vả chống đỡ được đây?

Khoảnh khắc ấy, đột nhiên Ôn Bình muốn nắm chặt tay cô, ôm cô vào lòng, nói với cô đừng buồn, sau này anh sẽ ở bên cạnh em.

Nhưng anh không thể làm gì được.

Bởi vì nếu có những hành vi đi quá giới hạn như thế sẽ chỉ làm hỏng mối quan hệ của hai người.

Chiếc xe phanh kít bên đường. Ôn Bình nắm chặt vô lăng, hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại. Nhưng kỳ lạ là tâm trạng này không dễ khống chế. Anh muốn bảo vệ người con gái này, muốn ôm cô vào lòng. Ham muốn mãnh liệt ấy cứ trào dâng trong lòng. Lần đầu tiên trong đời Ôn Bình có cảm giác mất kiểm soát.

Kỳ Quyên quay sang nhìn anh với ánh mắt bắn khoăn: "Sao vậy?".

Ôn Bình mở cửa xe. Không quay đầu lại nói: "Tôi xuống xe mua chút đồ, cô ngồi trên xe chờ tôi".

"...Ừm".

Một lúc sau, Ôn Bình quay lại, đưa cho Kỳ Quyên một túi giấy rất to.

Kỳ Quyên sống người, mở ra thì phát hiện bên trong đựng đầy những xiên thịt nướng thơm phức, quay sang nhìn anh đầy kinh ngạc thì lại bắt gặp ánh mắt dịu dàng của anh.

“Lúc này chắc hẳn là ăn chưa no, đúng không? Bên kia có bán thịt nướng, mua một ít cho cô làm đồ ăn vặt”.

“...”.

Quả thực lúc này cô chưa ăn no, có phụ huynh ở đó, không tiện ăn thoải mái, thêm vào đó món Âu vừa đắt vừa ít, một suất beefsteak và salad hoa quả không đủ để cô lấp đầy dạ dày của mình.

Không ngờ anh lại chu đáo như vậy, đặc biệt dừng xe bên đường mua đồ ăn cho cô.

Nhìn túi thịt nướng to bự trước mặt, Kỳ Quyên không khỏi xúc động trong lòng.

“...Cảm ơn anh”.

Ôn Bình mỉm cười, lấy một túi giấy ăn trong ngăn kéo trước ghế ngồi cho Kỳ Quyên, “Nếu đói thì ăn trên xe đi”.

“Ừm”. Kỳ Quyên cầm lấy giấy ăn, lấy một xiên thịt đưa ra trước mặt anh, “Anh ăn không?”.

“Không cần đâu, tôi lái xe, cô ăn đi”.

“Được”. Kỳ Quyên không khách sáo ngồi ăn ngon lành.

Ôn Bình nhìn cô gái cúi đầu ăn bên cạnh mình qua gương chiếu hậu, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng.

Nhìn thấy dáng vẻ vui tươi của cô, anh cảm thấy rất mãn nguyện.

Có lẽ đó chính là yêu...

Nửa tiếng sau, chiếc xe đến khu nhà nơi Kỳ Quyên sống.

Kỳ Quyên xếp những xiên thịt đã ăn xong và giấy ăn vào túi giấy, mở cửa xe định đi xuống nhưng đột nhiên bị Ôn Bình kéo tay lại. Kỳ Quyên quay sang nhìn anh với ánh mắt không hiểu, "Còn chuyện gì sao?".

Ôn Bình nói: "Suýt thì quên, có thứ này cho cô".

Nói rồi liền lấy ở ghế sau một chiếc hộp hình vuông đưa cho Kỳ Quyên.

Kỳ Quyên cầm lấy, đó là chiếc CD số lượng giới hạn kỷ niệm năm năm ca hát của Mạc Phi mới ra gần đây. Vì là bản đẹp nên đóng gói vô cùng tinh xảo, hộp quà làm bằng sắt cầm trên tay cảm thấy rất chắc, ở phía trên in dòng chữ dát bạc "Album chọn lọc kỷ niệm năm năm ca hát của Mạc Phi", bên cạnh còn có chữ ký phóng khoáng của Mạc Phi.

"Cái này...". Kỳ Quyên ngạc nhiên nhìn anh, "Anh kiếm ở đâu ra vậy?".

CD số lượng có hạn này rất khó mua, toàn thế giới có năm nghìn chiếc, fan của Mạc Phi siêu đông, lúc đầu Kỳ Quyên nhìn thấy áp phích tuyên truyền cũng đã từng nghĩ sẽ mua nhưng đáng tiếc là ngày CD lên giá đã bị tranh nhau mua sạch.

Ôn Bình nói: “Cô giúp tôi nhiều như vậy, tôi cũng không biết phải cảm ơn cô thế nào. Chẳng phải lần trước cô nói là thích Mạc Phi sao? Tôi liền nhờ người lấy một chiếc CD của anh ta tặng cô”.

“...”. Kỳ Quyên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cô chỉ tiện miệng nói thích thôi, không được coi là fan của Mạc Phi, vậy mà anh lại tốn công sức như vậy... Nếu fan của Mạc Phi mà biết cô dễ dàng lấy được CD bản đẹp lại còn có chữ ký của Mạc Phi, nhất định họ sẽ đổ kỵ đến mức giết chết cô.

Thật là tội lỗi.

Ôn Bình nhìn vẻ mặt phức tạp của Kỳ Quyên, khẽ cười nói: “Nhận đi, quà tặng mà bị trả lại thì sẽ rất mất mặt”.

“Vậy thì cảm ơn anh”. Kỳ Quyên đành phải nhận CD, trong lòng không khỏi cảm thấy tò mò, “người” mà anh nhờ rút cuộc là ai mà có thể lấy được chữ ký từ chính tay Mạc Phi. Lẽ nào anh còn có bạn trong làng giải trí?

Dù tò mò nhưng vì lịch sự nên Kỳ Quyên cũng không tiện hỏi thẳng, chỉ có thể mang theo tâm trạng ấy đi vào nhà.

Nhìn hình bóng của cô dần biến mất trước mắt, Ôn Bình không kìm được thở dài.

Tặng cô CD bản đẹp, cô không những không vui sướng như mình tưởng mà trông có vẻ băn khoăn.

Chỉ tại mình không suy nghĩ thấu đáo. Cô ấy không

phải là fan cuồng Mạc Phi, chỉ đơn thuần là thích nhạc của anh ta mà thôi. Còn mình vì phát hiện sở thích của cô ấy mà vô cùng phấn khích, tìm CD có chữ ký tặng cô ấy mà lại không tính đến... người bình thường rất khó lấy được chữ ký từ tay ca sĩ nổi tiếng.

Nếu cô ấy biết mình là em trai ông chủ Derek tập đoàn Star Walk, con trai út của đạo diễn tài ba Lưu Nhược Lâm, bạn thân của Mạc Phi... cô ấy có bỏ chạy vì sợ không?

Câu trả lời là chắc chắn sẽ bỏ chạy.

Ôn Bình, mày thật quá ngu xuẩn, chưa gì đã lộ cái đuôi cáo ra rồi.

Ôn Bình đưa tay day huyệt Thái Dương, cảm thấy vô cùng ân hận về sự bông bột của mình.

Đúng lúc ấy đột nhiên điện thoại đổ chuông, anh nhắc máy thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng đến cực điểm: "Nghe mẹ nói bạn gái em là luật sư, họ Kỳ, tên Quyên, đúng không?".

"...". Anh rất muốn dán băng dính vào miệng mẹ, nhanh như thế mà đã nói hết với anh trai rồi.

"Nếu nhớ không nhầm, vụ kiện lần trước Thời Viêm kiện anh ra tòa, em cũng vì không có việc gì làm mà đến dự. Em rất hài lòng với biểu hiện của đại luật sư Kỳ trên tòa, đúng không?".

Ôn Bình nói: "Anh nói như vậy khiến em cảm thấy tội lỗi, cứ như anh thua kiện là do em gây ra vậy".

“...”.

“Nói thật, cả đoàn luật sư công ty anh bại dưới tay một mình Kỳ Quyên, điều đó chẳng phải chứng minh em nhìn người giỏi hơn anh sao?”.

“...”.

“Sao? Tức rồi à?”.

“...”.

Nghĩ đến sắc mặt tức giận khó coi của anh trai, Ôn Bình không kìm được nhếch mép cười, “Dù sao thì em nhắm chắc cô ấy rồi, hơn nữa mẹ cũng rất thích cô ấy, nhất định sẽ đứng về phía em. Anh xem thế nào đi”.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia dường như đang cố kìm nén sự tức giận, “Em sợ sau khi biết chuyện anh sẽ ngăn cấm, vì thế mới kéo mẹ ra làm chỗ dựa đúng không?”.

Ôn Bình tiếp tục mỉm cười, “Chuyện này cũng bị anh phát hiện rồi sao?”.

“Ôn Bình”.

“Sao ạ?”.

“Anh không thích Kỳ Quyên, càng không muốn cô ta trở thành bạn gái của em”. Giọng nói của Derek rất nghiêm túc, ngừng một lát rồi nói: “Hãy xem thứ anh gửi cho em”.

Điện thoại bị ngắt, vài giây sau, màn hình điện thoại hiện lên thông báo “Bạn có email mới”.

Ôn Bình lên mạng, vào hòm thư, đập vào mắt là email

anh trai gửi.

Toàn bộ là tư liệu liên quan đến Kỳ Quyên.

Bao gồm ngày tháng năm sinh, thời thơ ấu, những trường đã từng học, quê hương, người thân, bạn bè, thậm chí những người đã từng theo đuổi cô. Thông tin được liệt kê vô cùng toàn diện và chi tiết. Đây không phải là kết quả có thể điều tra được trong thời gian ngắn. Rõ ràng là anh trai đã từng mời thám tử tư đặc biệt điều tra về Kỳ Quyên.

Lúc đầu, Thời Viêm kiện công ty quản lý Star Walk ra tòa đã từng gây ra làn sóng lớn trong làng giải trí. Đối với Kỳ Quyên và Thời Viêm mà nói, họ giành thắng lợi trong vụ kiện và gặt hái được thành công. Nhưng đối với anh trai, thua vụ kiện đây không chỉ là vấn đề thể diện mà danh tiếng của công ty cũng vì thế mà ảnh hưởng rất lớn.

Anh ấy không thích Kỳ Quyên đã sớm nằm trong dự đoán của Ôn Bình.

Với tính cách của anh ấy, vì thế mà sai người điều tra Kỳ Quyên cũng là hợp tình hợp lý.

Vốn dĩ, đối với anh trai, điều tra đối thủ là một chuyện rất bình thường. Nhưng lúc này, nhìn thấy tài liệu chi tiết về Kỳ Quyên mà anh trai gửi tới, thậm chí bao gồm những chuyện riêng tư không nên công khai... đột nhiên trong lòng Ôn Bình trào dâng sự phẫn nộ dữ dội.

Cho dù cô vẫn chưa phải là bạn gái của anh, cho dù tài liệu điều tra này là từ trước khi anh quen cô...

Nhưng toàn bộ tư liệu của cô bị người ta đào bới, thậm

chí hiển hiện trước mắt mình một cách trần trụi, điều này khiến Ôn Bình vô cùng khó chịu.

Kìm nén sự tức giận trong lòng, anh sầm mặt nhìn xuống phía dưới, những thông tin chi tiết về gia cảnh của Kỳ Quyên được liệt kê trong thư khiến Ôn Bình cau mày.

Bố của Kỳ Quyên là một kẻ cặn bã, làm đủ chuyện xấu xa. Từ khi Kỳ Quyên còn rất nhỏ đã bỏ mặc hai mẹ con cô. Từ nhỏ Kỳ Quyên sống cùng với mẹ. Mẹ cô sức khỏe không tốt, thường xuyên bị ốm. Về sau thậm chí cả công việc cơ bản nhất cũng không thể tiếp tục, đành phải thôi việc ở nhà dưỡng bệnh.

Vì áp lực gia đình, bắt đầu từ trung học Kỳ Quyên đã đi làm đóng tiền học phí, thời gian học đại học cũng vừa học, vừa làm. Cô đã từng làm rất nhiều việc, đưa hàng, phát tờ rơi, làm gia sư. Chỉ cần có thời gian rảnh rỗi là lại nghĩ cách mưu sinh...

Khó khăn lắm mới đến lúc tốt nghiệp đại học, tìm được một công việc rất tốt, còn tưởng rằng có thể cùng mẹ sống những ngày tháng yên bình, ổn định, không ngờ, đúng vào cái ngày cô nhận được giấy chứng nhận luật sư thì mẹ cô gặp tai nạn qua đời.

Vụ tai nạn ấy được ghi chép tỉ mỉ trong tư liệu. Chiếc xe khách gặp tai nạn, rất nhiều người chết. Kỳ Quyên cũng suýt chút nữa thiệt mạng trong vụ tai nạn ấy, lúc nguy nan mẹ cô đã lấy thân mình bảo vệ cô, cô mới giữ được mạng sống.

Sau vụ tai nạn, tâm trạng của Kỳ Quyên vô cùng suy

sụp, thậm chí cho rằng chính mình hại chết mẹ, may mà có hai chị em tốt là Vệ Nam và Tiêu Tinh luôn bên cạnh cô, cuối cùng cô mới thoát ra khỏi nỗi ám ảnh ấy.

Về sau cô làm luật sư, phối hợp với cảnh sát thu thập chứng cứ, truy bắt bố đẻ của mình.

Sau khi bố cô bị đưa ra pháp trường, một mình cô đi du học nước ngoài, biến mất một thời gian rất dài. Sau khi quay về thì bắt đầu lao vào làm việc, biến thành “nữ siêu nhân” trong mắt các đồng nghiệp, từ khi vào văn phòng luật sư Thời Đại đến nay, cô chưa bao giờ thua một vụ kiện nào...

Ngón tay lướt trên màn hình dần dần trở nên cứng đơ.

Thì ra ngay từ khi còn rất nhỏ, cô đã phải gánh trên vai trách nhiệm nặng nề của cuộc sống, vì thế mới trở thành người phụ nữ kiên cường, độc lập như bây giờ. Người mẹ mà cô yêu nhất, vào cái ngày cô nhận được giấy chứng nhận luật sư thì gặp tai nạn qua đời. Cô tự đưa bố đẻ mình vào nhà lao, từ đó về sau cô không còn người thân nữa.

Thì ra cô đã từng có quá khứ đau đớn như vậy.

Nhớ đến nét mặt tươi cười của cô khi khẽ nói “Không sao, bây giờ tôi sống rất tốt”, Ôn Bình chỉ cảm thấy trái tim của mình như bị ai đó bóp chặt, đau lòng tới mức khó có thể diễn tả được.

Thật hy vọng có thể quen cô sớm hơn.

Thật hy vọng có thể ở bên cạnh cô, cùng cô bước qua những cơn bão táp đáng sợ ấy.

Nhưng khi họ gặp nhau, cô đã trải qua tất cả gian truân, đã thoát xác, đã biến thành một người phụ nữ kiên cường, đủ khả năng tự lập, không cần bất kỳ ai bảo vệ.

Nhưng cho dù như vậy, anh vẫn muốn bảo vệ cô.

“Xem xong chưa?”. MÀN hình hiện lên tin nhắn của anh trai.

Ôn Bình hít một hơi thật sâu để tâm trạng bình tĩnh lại rồi mới nhanh chóng trả lời: “Xem xong rồi. Gia cảnh và quá khứ của cô ấy rất phức tạp. Có điều, anh cho rằng em sẽ để ý tới những chuyện này sao?”.

“Anh biết em sẽ không để ý, chỉ là để em hiểu thêm một chút về cô ta mà thôi. Cô ta không phải là một người phụ nữ đơn giản, cũng không hợp với em”.

“Anh, em rất nghiêm túc với cô ấy”.

“Hả?”.

“Vì thế xin anh đừng chạm vào giới hạn của em”.

Chương 14: Kỹ năng sinh hoạt

(1)

Buổi tối khi đăng nhập game, nhìn thấy Hoa Đỗ Quyên Nở trong list bạn thân đang hiển thị online. Ôn Bình đang định nhắn tin cho cô thì nhìn thấy một tin nhắn riêng: “Đến rồi, làm nhiệm vụ vợ chồng chứ?”.

Cô đúng là thẳng thắn, một câu xã giao cũng không buồn nói, có lẽ là rất thích phần thưởng đá quý của nhiệm vụ vợ chồng.

Ôn Bình cười nói: “Tôi học kỹ năng sinh hoạt trước đã, muộn một chút làm nhiệm vụ vợ chồng, được không?”.

Bởi vì hôm qua khi out dừng nick ở Trường An, bên cạnh lại là NPC học tập kỹ năng sinh hoạt nên Ôn Bình muốn học kỹ năng trước rồi tính.

Kỳ Quyên nhắn lại: “Ok, tôi cũng muốn học. Tôi đến tìm anh nhé”.

Nói rồi liền chủ động mời Mr. Bottle vào nhóm, sau đó cười ngượng ô hóa tốc phi đến thành Trường An.

Kỹ năng sinh hoạt trong game “Danh Kiếm” chia thành hai loại “thu thập” và “chế tạo”. Thu thập bao gồm trồng trọt, khai khoáng và săn bắn, chế tạo bao gồm nấu nướng, rèn đúc và khâu vá.

Sử dụng kỹ năng thu thập sẽ tiêu hao thể lực của nhân vật, kỹ năng chế tạo sẽ tiêu hao tinh lực của nhân vật. Trong khi đó mỗi ngày, thể lực và tinh lực của nhân vật đều

có hạn, học quá nhiều kỹ năng chắc chắn không đủ dùng. Vì thế, chọn kỹ năng mà mình thích, cùng bạn bè phối hợp học tập, cùng giúp đỡ lẫn nhau mới là lựa chọn tốt nhất.

“Cô muốn học cái gì? Chúng ta chia ra nhé”. Bottle nhìn thấy Đỗ Quyên đi đến bên cạnh mình, liền hỏi trong kênh nhóm.

“Tôi muốn học trồng trọt và nấu nướng, thức ăn mà Phụ Bản nhóm sau này cần gần như đều là do nấu nướng làm ra”.

“Ừm, vậy thì tôi học khai khoáng và rèn đúc, làm trang bị”.

“Ok”.

Hai người học kỹ năng ở chỗ NPC, Kỳ Quyên lập tức quay người đi ra ngoài ô. Tốc độ ấy giống như phía sau có sói đuổi theo vậy.

Ôn Bình không kìm được hỏi trên kênh nhóm: “Sao thế?”.

“Tôi đi chiếm một mảnh đất”.

Trồng trọt dĩ nhiên cần có ruộng. Ruộng vườn phân bố ở một khung cảnh đặc biệt có tên là “Quê hương lúa gạo”, các thành lớn đều có NPC trực tiếp dẫn đường. Sau khi đạt đến cấp 80 có thể học kỹ năng sinh hoạt, phần lớn ruộng vườn ở Quê hương lúa gạo đã bị người ta chiếm hết. Dĩ nhiên Kỳ Quyên phải nhanh chóng đi kiếm một địa bàn.

Nhìn dáng vẻ vội vàng của cô, Ôn Bình không kìm

được thở dài. Cô vẫn giữ tác phong nhanh nhẹn dứt khoát như mọi khi, động tác lướt phím vô cùng thần tốc.

“Mua hạt giống chưa?”. Anh nhắc nhở.

“Á, chỉ bận chiếm chỗ, quên rồi = =”.

Biết ngay mà. Mặc dù trong công việc lúc nào cũng mạnh mẽ, hiểu thẳng, nhưng thỉnh thoảng cô cũng có lúc hồ đồ, nóng vội thường đi kèm với câu trả. Vừa nói đến hạt giống, cô lại vội vàng chạy về.

Ôn Bình không kìm được cười nói: “Cô đừng chạy về nữa, tôi mang sang giúp cô”.

“Ok!”.

Ôn Bình mua rất nhiều hạt lúa mỳ cấp 1 ở chỗ NPC, cưỡi ngựa đi đến bên cạnh Kỳ Quyên, giao dịch hạt giống với cô.

“Thế này có nhiều quá không?”. Nhìn 100 hạt lúa mỳ, Kỳ Quyên không kìm được than phiền.

Ôn Bình đáp: “Một lần mua nhiều một chút, đề phòng cô quên. Chỗ này đủ để cô lên đến cấp 10”.

Kỳ Quyên nhận hạt giống, lập tức trồng xuống đất. Mạnh ruộng hình vuông nhanh chóng xuất hiện mầm xanh mơn mớn, click chuột vào có thể nhìn thấy thông tin tương ứng: “Nông sản {lúa mỳ} cấp 1. Chủ nhân {Hoa Đỗ Quyên Nở}. Thời gian lúa chín ba mươi phút”.

Kỳ Quyên đọc thông tin nông sản rồi nói: “Còn nửa tiếng nữa mới chín, chúng ta đi làm nhiệm vụ vợ chồng

trước đây”.

Đúng là tranh thủ từng giây từng phút.

Ôn Bình mỉm cười: “Ok, lên ngựa đi”.

Hai người làm nhiệm vụ vợ chồng, vừa đến cửa thứ chín thì đột nhiên nhìn thấy kênh chat ở góc dưới xuất hiện tin spam.

{Bang hội} {Nam Cung Úc}: Các anh chị em, mau lên YY! Chuẩn bị họp!

Lúc đấy Kỳ Quyên mới nhớ ra chuyện tối nay họp mà trước đó Nam Cung Úc đã nói với mình. Rõ ràng là Bottle cũng nhìn thấy tin nhắn trên cửa sổ chat, liền nói trên kênh nhóm: “Đi họp trước đây, lát nữa làm nhiệm vụ tiếp”.

“Ok”.

Hai người thu nhỏ cửa sổ game, đăng nhập phần mềm chat voice YY, vào kênh bang hội {Nam Cung Thế Gia}.

Điều bất ngờ là kênh bang hội đã không còn là đáng vẻ “lụp xụp” mà họ nhìn thấy khi lần đầu tiên bước vào nữa, danh sách phòng bên trái cũng được sắp xếp gọn gàng, phòng họp, phòng chat, phòng Karaoke, phòng game, biệt thự tư nhân... Trong những kênh lớn lại bao gồm rất nhiều kênh nhỏ, trông rất rõ ràng rành mạch, rất ra dáng bang hội lớn.

Kỳ Quyên vừa vào kênh đã bị người quản lý lôi đến “phòng họp”. Phòng họp là mô thức chủ tịch phát biểu, cũng có nghĩa là ở kênh này chỉ có người quản lý mới được

nói, những người còn lại chỉ có nghĩa vụ ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc này, bên tai vang lên một giọng nam đầy nhiệt huyết. Dường như mỗi câu nói của anh ta đều mang theo dấu chấm than!

“Các anh em! Mau gọi mọi người đến họp! Trong game có năm mươi người online, trên kênh YY mới có bốn mươi người, mười người còn lại là ma sao! Lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mạng! Sinh mạng của tôi! Tôi nghe thấy sinh mạng của mình đang chảy!”.

“...”. Kỳ Quyên không còn gì để nói, đã sớm biết đến Nam Cung Ưc, Nam Cung Mặc là sinh viên, hơn nữa còn cùng trường, giọng nói của Nam Cung Ưc rất vui tươi, đồng dạng, nhưng hôm nay anh ta quá nhiệt huyết, gào lên trong mic, nghe anh ta nói to đến mức sắp thủng màng nhĩ rồi.

Kỳ Quyên đành phải bỏ tai nghe ra, đi rửa quả táo.

Dưới sự gầm rú của Nam Cung Ưc, cuối cùng những người online trong game đã bị lôi đến kênh YY.

Lúc ấy Nam Cung Ưc mới bắt đầu phát biểu: “Hôm nay triệu tập mọi người họp, chủ yếu là để tuyên bố một thông tin trọng đại. Tôi, Nam Cung Ưc, hôm nay đạt cấp 80 rồi, ha ha ha”.

Mọi người: “...”.

Nam Cung Mặc không kìm được cười nói: “Nam Cung Ưc! Là bang chủ anh có thể nghiêm túc một chút được không!”.

“Khụ khụ, thôi được”. Nam Cung Ưc ho một tiếng, “Nghe nói một bang chủ như tôi có chút không đáng tin cậy, vì thế hôm nay, nhân lúc mọi người có mặt đông đủ, chúng ta tiện thể bầu một vị phó bang chủ đi. Mọi người muốn giới thiệu ai thì hãy nêu tên trên kênh chat”.

Ngạo Thị Quần Hào: “Tôi tiến cử Mr. Bottle!”.

Tiểu Tiểu Pháp Sư: “Tôi cũng cảm thấy đại sư huynh có thể gánh vác được chức vụ phó bang chủ!”.

Nam Cung Ưc cười nói: “Xem ra Mr. Bottle rất được mọi người tin cậy. Tôi cũng tán thành, vậy thì hãy để Mr. Bottle làm phó bang chủ của chúng ta. Mọi người vỗ tay!”.

Thế là Nam Cung Thế Gia rất không đáng tin trong vòng một phút đã bầu ra được phó bang chủ mới. Đồng thời trên kênh chat voice YY, quyền hạn của Mr. Bottle từ “hội viên bình thường” biến thành “người quản lý”.

Ôn Bình đành phải ấn phím nói chuyện: “Nếu mọi người đã chọn tôi làm phó bang chủ, tôi cũng không thoái thác nữa. Chỉ là tôi mới vào bang chưa lâu, cũng chưa có kinh nghiệm gì trong quản lý bang hội, xin mọi người lượng thứ”.

Kênh YY im lặng một lúc...

“Hú hú hú, Mr. Bottle thật dịu dàng T_T”.

“Giọng nói của Bottle quá hay! Bottle mau đến chỗ tôi đi!”.

“Mr. Bottle, em có thể bá anh làm sư phụ được không

^ _ ^".

"Người ta nói quan mới nhậm chức là phải thể hiện tài năng, quy định của bang chúng ta là quan mới nhậm chức hát ba bài, phó bang chủ xem thế nào đi!".

"Hát đi hát đi".

"...". Đây là bang hội kỳ lạ gì vậy, không phải đang triệu tập mọi người họp sao? Ngay cả trình tự cơ bản của một cuộc họp cũng không có, tùy tiện chuyển chủ đề như vậy sao? Ôn Bình nhăn nhó day huyệt thái dương, "Chủ đề của cuộc họp hôm nay không phải là chuyện nhóm cố định sao?".

"Đúng rồi, nhóm cố định! Suýt nữa thì quên việc chính". Nam Cung Ưc hắng giọng, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc, "Mọi người đều biết, cấp 80 mới mở ba Phụ Bản nhóm, Phụ Bản nhóm hai mươi lăm người rất khó, cần phải phối hợp chặt chẽ mới có thể qua được. Mỗi ngày cùng người lạ lập nhóm để cọ xát thật đúng là lãng phí sinh mệnh. Vì thế tôi muốn lập nhóm cố định của bang hội chúng ta, những người có tự tin, hơn nữa có lòng kiên nhẫn theo chúng tôi khai hoang, mạng ổn định, luôn có máy tính bên mình thì hãy gõ 1 trên màn hình để đăng ký với tôi".

Rất nhiều người gõ 1.

"Ok, để tôi ghi lại số người, Nam Cung Mặc, Ngạo Thị Quần Hào, Nam Cung Tiểu Bố Đình... mới có hai mươi người. Còn nữa không? Lẽ nào mọi người không có niềm tin với bản thân đến vậy sao? Chẳng phải chỉ là một tên Boss thôi sao? Sợ cái gì, nó có ăn thịt được các bạn không?".

Mọi người: "...".

"Rất tốt! Có thêm vài người đăng ký, các bạn đều là dũng sĩ, hai mươi tư người rồi! Đúng rồi, đại tẩu Hoa Đổ Quyên Nở sao không đăng ký?".

Ôn Bình im lặng một lúc, "Chắc là cô ấy không ngồi trước máy tính, cứ ghi tên cô ấy đi".

"Thôi được! Thế thì tính cả Đổ Quyên là vừa tròn hai mươi lăm người! Nhóm 1 của chúng ta chính thức thành lập, nhóm trưởng do Mr. Bottle đảm nhiệm, thế nào?".

Ôn Bình đang uống cà phê mà sững người, đặt cốc xuống và hỏi: "Sao lại là tôi?".

Nam Cung Ưc cười nói: "Chẳng có cách nào, đệ chỉ biết đánh nhau, không biết chỉ huy Phụ Bản. Trong bang chúng ta cũng không có người chỉ huy Phụ Bản giỏi. Trọng trách này đành phải giao cho huynh. Ai bảo huynh là đại ca kết nghĩa với đệ, lại còn vừa nhận chức phó bang chủ nữa".

Ôn Bình nói: "Phụ Bản nhóm tôi cũng chưa đánh mà".

"Không sao, mọi người đều chưa đánh. Huynh cứ theo cách nghĩ của mình mà đánh. Đệ tin vào trực giác của huynh".

"...".

"Không nói gì tức là đồng ý, đúng không đại ca?".

Tiểu đệ kết nghĩa này thật là mặt dày, Ôn Bình đành phải cười bất đắc dĩ nói: "Được, để huynh thử xem".

Thực ra làm nhóm trưởng là một việc rất gian khổ, các thành viên va chạm với nhau không nói làm gì, chỉ riêng việc đợi người thôi cũng khiến người ta đau đầu rồi. Suy cho cùng là trên mạng internet, mọi người không đúng giờ như đi học, đi làm ở ngoài đời.

Ôn Bình ngừng một lát rồi nói: “Nếu tôi là nhóm trưởng, vậy thì tôi hy vọng các thành viên trong nhóm cố định có thể tuân theo sự sắp xếp của tôi. Nhóm cố định là một nhóm, vào nhóm thì phải tuân thủ quy định của nhóm. Vì vấn đề của một người mà bắt hai mươi tư người còn lại phải lãng phí thời gian cùng với bạn, tôi không muốn chuyện này xảy ra”.

Mọi người im lặng một lúc...

“Rất ra dáng nhóm trưởng! Bottle rất đáng tin cậy!”.

“Làm thế nào bây giờ, đột nhiên tôi tràn đầy niềm tin rằng nhóm chúng ta có thể san bằng Phụ Bản!”.

“Cần may mắn! Cần trang bị đẳng cấp!”.

“Báo cáo nhóm trưởng đại nhân! Tôi tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh!”.

Nam Cung Ước cười nói: “Dù sao thì nếu mọi người đã vào nhóm cố định thì hãy tuân thủ quy định, bắt đầu từ tám giờ tối mai, tập trung trong vườn bang hội, chúng ta cùng cố gắng, đánh đổ Boss!”.

“Ok ~”.

“Tám giờ, nhớ rồi!”.

“Xem ra phải đặt đồng hồ!”.

Nam Cung Ưc lại hăng giọng: “Được rồi, cuộc họp hôm nay đến đây kết thúc, giải tán! Tiếp theo mọi người hãy làm việc của mình, nếu không có việc gì làm thì nhảy vào phòng karaoke hát hò!”.

Nam Cung Ưc nói như vậy, rất nhiều người nhảy vào phòng karaoke.

Kênh hội nghị chỉ còn lại hai người là Bottle và Đỗ Quyên.

Sau một hồi im lặng rất lâu, trên màn hình chat mới xuất hiện một dòng chữ nhỏ màu lam.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ơ? Sao chỉ còn lại hai chúng ta?

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Chẳng phải nói là họp sao?

{Mr. Bottle}: Lúc này cô không on à?

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ừm. Tôi vừa vào nhà vệ sinh, sau đó rửa quả táo, quay lại đã không thấy ai rồi.

{Mr. Bottle}: Họp xong rồi :)

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Hà? Mười phút đã họp xong rồi? Không phải chứ, bang hội này có thể nghiêm túc hơn một chút được không?

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Còn nữa, sao anh lại biến thành người quản lý?

{Mr. Bottle}: Tôi được chọn làm phó bang chủ và

nhóm trưởng cố định.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Ngất!

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Đã lập nhóm cố định rồi sao? Lúc này tôi không có mặt, có tính tên của tôi không?

{Mr. Bottle}: Yên tâm, tôi đăng ký giúp cô rồi.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Cảm ơn!

{Mr. Bottle}: Không có gì, nhớ tám giờ tối mai tập trung khai hoang Phụ Bản mới.

{Hoa Đỗ Quyên Nở}: Biết rồi!

Hai người đang gõ chữ nói chuyện, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói rất đáng ăn đấm.

“Này, hai vợ chồng nhà này lén lút trốn ở đây nói cái gì thế?”. Nghe là biết Nam Cung Ưc, “Muốn nói điều thầm kín thì đến biệt thự tư nhân đi, phòng họp này tất cả mọi người đều có thể vào, bị nghe trộm thì thật không hay”.

Kỳ Quyên rất muốn khâu mồm anh chàng này lại.

Nam Cung Ưc tiếp tục cười khì khì: “Đệ đang làm phòng riêng, nhân tiện giúp hai người làm một phòng, nhìn thấy chưa, phòng số ba trong khu biệt thự, đệ dành riêng cho hai vợ chồng huynh đấy nhé”.

Kỳ Quyên click vào khu vực “Biệt thự tư nhân” trong list bên trái, quả nhiên nhìn thấy bên dưới đã xây rất nhiều phòng nhỏ.

Số 1 {Chuồng heo của Nam Cung Ưc}.

Số 2 {Chuồng cầu của Nam Cung Mặc}.

Số 3 {Căn phòng tình yêu của Bottle và Đỗ Quyên}.

Nam Cung Ưc rất tốt bụng kéo Bottle và Đỗ Quyên đến căn phòng số 3, thiết lập hai người thành người quản lý căn phòng này, sau đó nói: "Nhớ thêm mật khẩu cho căn phòng này nhé. Như thế hai người nói chuyện ở đây người khác sẽ không nghe thấy. Đệ đi trước đây, không làm phiền hai vợ chồng bồi dưỡng tình cảm nữa đâu, bye bye ~~".

Nam Cung Ưc nói rồi lập tức biến mất.

Căn phòng trở nên yên ắng.

Có lẽ là ở riêng trong căn phòng nhỏ thế này có chút ngượng ngùng, hai người đều không nói gì. Rất lâu sau, Kỳ Quyên mới gõ chữ: "Tên phòng quá sến, để tôi đổi lại".

"Được, tùy cô".

Một lúc sau, "Căn phòng tình yêu của Bottle và Đỗ Quyên" biến thành "Vô địch thiên hạ".

Ôn Bình mỉm cười lắc đầu, nhân tiện thêm mật khẩu cho căn phòng.

"Nói chuyện được không?". Ôn Bình gõ chữ hỏi.

Đáp lại anh là giọng nói trong trẻo: "A lô? Có nghe thấy tôi nói không? Micro của tôi trước đây bị dính cà phê, hình như tín hiệu không tốt".

Ôn Bình mỉm cười nói: "Có, giọng nói rất rõ".

Đột nhiên Kỳ Quyên sững người.

Giọng nói quen thuộc, trầm lắng, dịu dàng, khi giọng nói ấy vang bên tai, dường như có thể nhìn thấy dáng vẻ mỉm cười của người nói. Trong một khoảnh khắc, đột nhiên trong đầu Kỳ Quyên hiện lên khuôn mặt của một anh chàng đẹp trai.

Anh rất thích mỉm cười, giọng nói của anh cũng hay như vậy.

Anh...

"Chờ chút". Kỳ Quyên nhìn màn hình máy tính với vẻ mặt phức tạp rồi nói, "Giọng nói của anh...".

"Sao vậy? Rất khó nghe sao?".

"Không phải không phải". Kỳ Quyên im lặng một lúc, "Tôi cảm thấy, giọng nói của anh rất giống một người mà tôi quen".

"Ồ? Ai vậy?".

Kỳ Quyên nghĩ một lúc rồi nói: "Là giáo viên đại học của một chị em tốt của tôi. Tôi gặp anh ta hai lần, cũng không phải là thân lắm. Giọng nói của hai người hơi giống nhau, có lẽ là trùng hợp, ha ha".

Ôn Bình im lặng một lúc rồi mới nói: "Vậy sao, thế thì thật trùng hợp".

Đối với cô mà nói, anh chẳng qua chỉ là người xa lạ, "thầy giáo của chị em tốt, gặp nhau hai lần, không thân lắm" sao?

Lúc đầu nói “rất giống người mà tôi quen”, về sau lại chuyển thành “hơi giống”, cô không hề đặc biệt quan tâm, cũng không nhớ rõ giọng nói của anh, khi nghe thấy thậm chí không thể khẳng định chắc chắn có phải giọng anh không.

Có lẽ cô chưa từng nghĩ rằng người “không thân lắm” ấy thực ra... rất thích cô.

Sau khi nghe thấy giọng nói giống nhau, cũng không liên tưởng khả năng “Ôn Bình” và “Mr. Bottle” là cùng một người mà tự động kết luận hiện tượng này là “trùng hợp”.

Có lẽ là bởi vì đối với cô người tên Ôn Bình không hề có ý nghĩa gì đặc biệt, thậm chí không phải là bạn của cô.

Anh bấu chặt tay vào chuột để bàn.

Ôn Bình nhìn căn phòng nhỏ chỉ còn lại hai người trên màn hình, đột nhiên không biết nên nói gì.

Hôm nay vì cãi nhau với anh trai, sau khi về nhà tâm trạng anh rất tệ, lên mạng nhìn thấy cô, mới cảm thấy bình tĩnh hơn một chút. Vốn dĩ định nhân cơ hội lên YY nói chuyện, để cô phát hiện Ôn Bình chính là Mr. Bottle. Chỉ cần cô có một chút nghi ngờ, anh sẽ chủ động lật bài ngửa với cô, nói với cô anh chính là Ôn Bình, nói với cô anh thích cô.

Nhưng hoàn toàn không ngờ cô lại nói anh là “thầy giáo của chị em tốt”, “người bạn không thân lắm”.

Không thể không thừa nhận, khoảnh khắc ấy, trái tim

anh như bị đâm mạnh một cái vẩy.

Khi mà bản thân vì cô mà phần nộ, vì cô mà xót xa, vì cô mà cãi vã với anh trai thì cô lại coi anh là một người hoàn toàn xa lạ.

Cô giúp anh cũng chỉ vì nể mặt chị em tốt Tiêu Tinh.

Thật là thất bại.

Ôn Bình khẽ day huyệt thái dương.

Người ta nói những cô gái kiểu nữ hoàng khó theo đuổi. Bây giờ anh đã hiểu, thủ đoạn cứng rắn một chút sẽ gặp phải sự phản kháng cứng rắn hơn. Mặt dày mày dạn bám riết lấy sẽ bị cô coi thường và căm ghét. Đột ngột tỏ tình chắc chắn sẽ bị tuyên án tử hình, ngay cả làm bạn bè cũng không được. Từ từ bồi dưỡng tình cảm... thì cô lại hoàn toàn không có cảm giác được người ta thích.

Thật sự anh rất muốn hỏi cô....

Chúng ta quen nhau lâu như vậy, lẽ nào em không nhận ra những gì tôi làm thực ra là đang theo đuổi em sao?

Cô có thể nhạy cảm hơn một chút được không?

Thật là khiến người ta đau đầu.

Ôn Bình uống một hơi hết sạch cốc cà phê, lấy lại tinh thần. Khi quay về trước máy tính, khuôn mặt lại mỉm cười nhẹ nhõm, khẽ nói vào micro: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục làm nhiệm vụ vợ chồng. Còn nữa, chắc là lúa mỳ của cô chín rồi".

(2)

Bottle và Đỗ Quyên chia nhau hành động. Bottle đến mở khai khoáng, Đỗ Quyên liền quay về Quê hương lúa gạo thu hoạch lúa.

Quả nhiên khi quay về Quê hương lúa gạo, mảnh ruộng lúc này đã mọc ra những bông lúa chín. Kỳ Quyên phấn khích chạy đi thu hoạch lúa.

Một lần thu hoạch lúa mỳ tăng lên 20 điểm mức độ thành thực kỹ năng, từ cấp 1 lên cấp 2 cần 50 điểm mức độ thành thực, sau này sẽ dần tăng lên. Như vậy để lên được cấp 80 vẫn còn rất xa.

Nhìn đồng lúa mênh mông vô tận xung quanh, đột nhiên Kỳ Quyên nảy ra một ý.

Đúng rồi, nếu mình trồng không đủ thì có thể ăn trộm của người khác mà!

Trong game, ngoài việc có thể thu hoạch được sản vật mà mình trồng, còn có thể ăn trộm nông sản trong ruộng của người khác. Dĩ nhiên, để tránh những sản phẩm vất vả mới trồng được bị trộm sạch, khi sản vật trong ruộng thấp hơn một nửa tổng sản lượng, hệ thống sẽ tự động bảo vệ, không để những người chơi khác ăn trộm.

Ruộng lúa ở Quê hương lúa gạo nhiều không kể xiết, trải dài đến tận chân trời. Lúc này mới là tám giờ tối, rất nhiều người đang làm nhiệm vụ hoặc vào Phụ Bản, lúa chín cũng quên thu hoạch, đúng là thời cơ tốt nhất để ăn trộm.

Kỳ Quyên cưỡi ngựa đi một vòng quanh Quê hương lúa

gạo, bắt đầu ăn trộm từ thửa ruộng thứ nhất trở đi.

“Bạn nhận được {lúa mỳ} X 3 mà người chơi {Tiểu Phi} đã trồng, mức độ thành thực kỹ năng trồng trọt +3”.

“Bạn nhận được {lúa mỳ} X 5 mà người chơi {Gió Tây Không Ngừng} đã trồng, mức độ thành thực kỹ năng trồng trọt +5”.

“Bạn nhận được...”.

“Kỹ năng trồng trọt của bạn lên cấp 2”.

Dọc đường ăn trộm, nhìn thấy mức độ thành thực không ngừng tăng lên trong ô tin nhắn hệ thống, nhìn thấy kỹ năng trồng trọt của mình nhanh chóng nâng lên cấp 10, trong lòng Kỳ Quyên vui như hoa nở.

Cách đó không xa lại nhìn thấy một thửa ruộng chín. Kỳ Quyên phi như bay đến đó, không nghĩ ngợi gì mà lập tức click chuột phải, lựa chọn “Ăn trộm sản phẩm”. Điều bất ngờ là lần này, không những không thấy mức độ thành thực tăng lên mà trên màn hình đột nhiên hiện ra một ô thông báo: “Bạn đã bị người bảo vệ nông trại phát hiện!”. Đồng thời cách đó không xa xuất hiện một con chó khổng lồ, không nói một lời mà lao thẳng về phía Hoa Đỗ Quyên Nở!

Kỳ Quyên ấn phím khinh công nhanh chóng nhảy về phía sau theo phản xạ. Đáng tiếc là con chó ấy nhanh như chớp, khả năng tấn công lại quá cao. Kỳ Quyên bị nó đớp một miếng, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng, chỉ thấy máu của mình xuống 0 điểm, cảnh sắc xung quanh cũng biến thành màu xám đen tượng trưng nhân vật đã chết.

Kỳ Quyên rất không cam tâm khi bị một con chó cắn chết như vậy, lập tức sống lại tại chỗ định đánh nó. Nhưng cô vừa đứng dậy, con chó giống như có mắt sau lưng, quay người lao về phía cô, một lần nữa cắn chết cô.

Lúc ấy Kỳ Quyên mới hiểu, con chó này là tinh anh quái bảo vệ nông trại mà hệ thống đã cài đặt, không thể đánh lại được!

{Bang hội} {Hoa Đỗ Quyên Nở} bị {Chó săn} giết chết ở {Quê hương lúa gạo}!

{Bang hội} {Hoa Đỗ Quyên Nở} bị {Chó săn} giết chết ở {Quê hương lúa gạo}!

{Bang hội} {Nam Cung Ước}: ... Chết hai lần liên tiếp?

{Bang hội} {Nam Cung Mặc}: Đại tẩu đang làm gì vậy?

{Bang hội} {Nam Cung Ước}: Khiêu chiến với thần thú của Tiêu Diêu Cư xong lại đi khiêu chiến với chó hoang ở Quê hương lúa gạo sao?

{Bang hội} {Nam Cung Mặc}: Đại tẩu quả nhiên là thần tượng của chúng ta ^_^.

{Bang hội} {Nam Cung Ước}: Dĩ nhiên rồi. Cho dù đại tẩu bị chó hoang cắn chết, tư thế nằm chết cũng đẹp nhất thế giới!

Vì sau khi chết lần thứ hai, muốn sống lại cần thời gian nhất định, người chết không thể nói chuyện trên kênh bang hội, Kỳ Quyên chỉ có thể nghiền răng nằm trên đất lạnh,

nhìn đám người kia trêu chọc mình trên kênh bang hội.

Đúng lúc ấy, đột nhiên cách đó không xa xuất hiện một hình bóng quen thuộc. Người đó mặc áo trắng, đi ủng màu bạc tinh xảo, tay cầm cây pháp trượng màu lam quen thuộc, cười một con bạch mã oai phong lẫm liệt, danh hiệu và ID trên đỉnh đầu vô cùng thân thiết – Phu quân của Hoa Đỗ Quyên Nở: Mr. Bottle.

Mr. Bottle đến bên cạnh Kỳ Quyên, xuống ngựa nhìn xác cô nằm dưới đất, không kìm được nói đùa: “Dưới đất lạnh không?”.

“...”.

“Chó săn thường không chạy ra cắn người, rốt cuộc cô đã ăn trộm bao nhiêu mà ngay cả nó cũng bị kinh động vậy?”.

“...”, Không nhiều không ít, đúng 100 điểm, nếu không phải nó chạy ra phá rối thì cô vẫn muốn tiếp tục ăn trộm.

“Thôi được, cô cứ nằm đây ngủ một lúc, tôi nghĩ cách giúp cô”.

“...”. Thế nào là ngủ một lúc? Rõ ràng là tôi chết ở đây không dậy được = =.

Kỳ Quyên bực tức tới mức muốn bóp nát bàn phím thì thấy một tên tiểu dợc sư tên là “Bôn Bôn” đi tới, dừng lại hai giây bên cạnh xác của cô, tò mò nhìn cô một cái rồi đi về phía thửa ruộng bên trái, bắt đầu thu hoạch lúa mỳ.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Xin chào.

{Chat riêng} {Bôn Bôn}: ?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Muốn thương lượng với bạn một chút, tôi tìm giúp bạn một mảnh đất khác, bạn nhượng cho tôi mảnh này được không?

{Chat riêng} {Bôn Bôn}: Vì sao tôi phải nhượng cho bạn, khó khăn lắm tôi mới cướp được!

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Là thế này, vợ tôi nóng lòng lên cấp 80, một mảnh ruộng không đủ dùng, mảnh của cô ấy ở cạnh mảnh của bạn. Bạn nhượng lại mảnh này cho cô ấy, như thế cô ấy có thể cùng lúc trồng hai mảnh, nâng cấp cũng nhanh hơn một chút.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Tôi đến chỗ khác tìm cho bạn một địa bàn tốt hơn, đồng thời tặng cho bạn một bùa định vị cao cấp, bạn cũng không có tổn thất gì mà :).

Trong game, sử dụng “bùa định vị không gian” ở vị trí nào đó có thể ghi nhớ vị trí, sau này khi sử dụng bùa định vị ấy là có thể trực tiếp đến thẳng chỗ đó, tương đương với hệ thống định vị GPRS hiện đại, vô cùng thuận tiện. Bùa định vị thông thường sử dụng mười lần sẽ biến mất, giá cả cũng khá rẻ. So với nó, giá thị trường của “bùa định vị cao cấp” sử dụng năm mươi lần vô cùng đắt đỏ.

Bôn Bôn vừa nghe thấy có bùa định vị cao cấp liền rất động lòng, nghĩ một lúc rồi nhận lời.

{Chat riêng} {Bôn Bôn}: Thôi được! Nhường cho bạn mảnh này.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Cảm ơn.

{Chat riêng} {Bôn Bôn}: Ha ha, không có gì. Bạn thật chiều vợ.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Đó là việc nên làm mà :).

Bottle nhanh chóng thương lượng xong với tiểu dược sư xa lạ kia. Tiểu dược sư sau khi thu hoạch xong lúa mỳ liền chủ động rời khỏi ruộng, nhượng lại đất cho Bottle.

Lúc ấy Bottle mới nói trên kênh nhóm: “Mau dậy đi, dưới đất lạnh”.

“...”. Thời gian Hoa Đỗ Quyên Nở sống lại cũng đến, Kỳ Quyên bò dậy, gõ một hàng dấu ba chấm trên kênh nhóm.

“Cô ăn trộm nhiều lúa như vậy, chắc là cấp 10 rồi chứ?”.

“Ừm, cấp 10 rồi”.

“Sau cấp 10 có thể cùng lúc trồng hai mảnh, mảnh bên cạnh không có ai, cô trồng luôn đi”.

“Không có ai sao? Lúc này chẳng phải có tiểu dược sư đến thu hoạch lúa sao?”.

“Chắc là cô ta không muốn trồng nữa, cô mau chiếm đi :)”.

“Được!”.

Kỳ Quyên nhanh chóng nhanh tay nhanh mắt chiếm cả hai mảnh bên cạnh, trồng nông sản cấp 2 là “ngô”, lúc ấy

mới hỏi: “Đúng rồi, anh vừa đến mỏ, kỹ năng khai khoáng luyện thế nào rồi?”.

“Cũng đến cấp 10 rồi”.

“Nhanh thế!”.

“Ừm, thời gian này người khai khoáng không nhiều, khoáng sản cấp 1 rất dễ tìm”.

“Vậy tiếp theo anh muốn tiếp tục đi khai khoáng sao?”.

“Làm nhiệm vụ vợ chồng đi”.

“Ok!”.

Nhiệm vụ vợ chồng lúc này chưa làm xong đang dừng lại ở cửa chín. Hai người lại đến trước miếu Nguyệt Lão, nhận nhiệm vụ “Thần giao cách cảm” của cửa mười.

Thực ra nhiệm vụ ở cửa này không khó, đều là hỏi đáp về hai bên. Nhưng họ mãi không qua được, quan trọng là một khi nhiệm vụ bắt đầu thì không thể chat trong game để hỏi nhau được. Trong khi đó họ lại không hiểu về nhau, trả lời sai rất nhiều câu hỏi. Hơn nữa cửa thứ mười có kho câu hỏi rất lớn, mỗi lần qua cửa đều là câu hỏi ngẫu nhiên.

“Chiều cao của Hoa Đỗ Quyên Nở gần với: 160, 165, 170, 175”.

Kỳ Quyên chọn 170, Bottle cũng chọn 170, câu đầu tiên thuận lợi qua cửa.

“Bộ môn thể thao mà Mr. Bottle thích nhất là: chạy bộ, đánh bóng, bơi lội, leo núi”.

Kỳ Quyên không kìm được lẩm bẩm: “Câu hỏi củ chuối gì vậy! Anh ta thích môn thể thao nào tôi làm sao mà biết được?”.

Ôn Bình khẽ đáp: “Anh ta sẽ thích bơi lội”.

Kỳ Quyên giật mình vì giọng nói bất ngờ vang lên bên tai, sững người một chút rồi mới bật cười, “Tôi quên mất, tôi nói anh cũng có thể nghe thấy, lúc này còn lẩm bẩm một mình”. Nghĩ một lúc cô phần khích nói: “Thế này thì chẳng phải chúng ta có thể cấu kết gian lận sao?”.

Ôn Bình không kìm được mỉm cười, “Tôi cũng phát hiện ra rồi”.

Kỳ Quyên nói: “Mau làm tiếp đi, vậy là hôm nay có thể qua cửa thứ mười rồi!”.

Ôn Bình gật đầu, “Sau này làm nhiệm vụ chúng ta sẽ nói chuyện qua micro, được chứ?”.

“Ok”.

“Cô thích thể loại phim nào?”.

“Phim trinh thám! Đến lượt anh rồi, hỏi nhà anh có mấy người... Sặc, câu hỏi này thật là củ chuối, điều tra hộ khẩu sao?”.

“Nhà tôi có ba người... hỏi cô đã từng có mấy bạn trai?”.

“...”.

“Sao vậy?”.

“Câu hỏi này cũng thật kỳ quặc! Chẳng phải là hỏi đáp về thần giao cách cảm giữa hai vợ chồng sao? Thế mà lại hỏi về bạn trai cũ, rốt cuộc người thiết kế nhiệm vụ này có IQ bao nhiêu vậy!”.

Ôn Bình thẳng thắn nói: “Hỏi câu này là hy vọng vợ chồng có thể thành thật với nhau”.

“...”.

“Sắp hết giờ rồi. Tôi nên chọn cái nào?”.

“Chọn... cái đầu tiên”.

Ôn Bình click chuột vào đáp án đầu tiên, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Vẫn chưa yêu ai.

Dường như trước mặt anh hiện lên dáng vẻ ngượng ngùng của Kỳ Quyên trước màn hình máy tính, đột nhiên trong lòng anh trào dâng một cảm xúc dịu dàng.

Không ngờ, một người trải qua biết bao sóng gió và gian khổ trong cuộc sống như Kỳ Quyên trong tình cảm lại đơn thuần đến vậy, thậm chí vẫn chưa yêu lần nào.

Nếu có may mắn trở thành mối tình đầu của em, đó sẽ là vinh dự lớn của anh.

(3)

Vì có phần mềm chat voice, hai người cấu kết với nhau, cuối cùng đã hoàn thành tất cả mười cửa của nhiệm vụ vợ chồng. Vì mức độ thân mật vợ chồng đạt được 500

mà giành được phần thưởng là danh hiệu “Thần giao cách cảm”, cột tượng trưng cho mức độ thân mật vợ chồng trong list quan hệ có một ký hiệu hình ngôi sao lấp lánh.

Trong game, bạn thân, vợ chồng, sư đồ đều có mức độ thân mật tương ứng, năm cấp bậc tương ứng với năm ngôi sao. Khi mức độ thân mật đạt tới 10000 thì cả năm ngôi sao sẽ phát sáng.

Có rất nhiều phương thức tăng mức độ thân mật trong game, ví dụ chat riêng, cùng lập nhóm đánh quái, cùng làm nhiệm vụ... Kỳ Quyên mở list bạn thân, phát hiện người có mức độ thân mật cao nhất trong số tất cả các bạn thân của mình chính là Mr. Bottle, trong khi đó mức độ thân mật với chị em tốt {Chờ Một Ngày Nắng} chỉ chưa tới 300.

Kỳ Quyên liền cảm thấy tâm trạng có chút phức tạp.

Trước đây cô đã chơi rất nhiều game online, mỗi lần đều chơi cùng hai chị em tốt Tiêu Tinh và Vệ Nam. Lần nào mức độ thân mật với hai người họ cũng là cao nhất. Nhưng không ngờ lần này chơi game gặp Mr. Bottle, mức độ thân mật với anh lại đứng đầu, vượt qua cả chị em tốt của mình ngoài đời.

Thật không thể tưởng tượng được.

Lúc ấy Kỳ Quyên mới chợt nhận ra, phần lớn thời gian của mình trong game gần như đều là cùng chơi với anh mà bỏ quên Tiêu Tinh. Hơn nữa bây giờ Tiêu Tinh vẫn chưa đến cấp 80...

Thấy Tiêu Tinh online, Kỳ Quyên không khỏi cảm thấy

hơi hồ thẹn, vội vàng gửi tin nhắn: “Có cần tao dẫn mày nâng cấp không?”.

Tiêu Tinh nhanh chóng nhắn lại: “Lúc nãy chat riêng mày không trả lời, còn tưởng mày không on T_T”.

Lúc nãy? Ặc, chắc là lúc nãy bạn trả lời câu hỏi với Bottle, không để ý. Kỳ Quyên hơi chột dạ, vội nói: “Lúc nãy đang làm nhiệm vụ, không để ý. Mày tìm tao có chuyện gì?”.

“Không có gì, chỉ là gặp nhiệm vụ đánh tinh anh quái không qua được, muốn nhờ mày giúp, mày không online, tao đã nhờ đám Nam Cung Ưc giúp tao qua rồi”.

“Ngại quá! Mày cấp 78 rồi hả? Hay là tao dẫn mày đến Đảo Đào Hoa nâng đến cấp 80?”.

“Ok ok, bạn yêu mày là tối nhất ^_^”.

“Lên YY đi, nói chuyện cho dễ”.

“Ừm, chờ chút”.

Một lúc sau, Tiêu Tinh đăng nhập kênh YY của Nam Cung Thế Gia. Kỳ Quyên chủ động kéo cô đến phòng số 3 ở khu biệt thự tư nhân. Tiêu Tinh nhìn căn phòng nhỏ được cài mật khẩu chỉ có hai người là Hoa Đỗ Quyên Nở và Mr. Bottle, tâm trạng liền trở nên phức tạp.

Kỳ Quyên không nhận ra có gì bất thường, thấy Tiêu Tinh đến, liền chủ động nói: “Bottle, chị em tốt của tôi đến rồi”.

Ôn Bình mở cửa sổ YY thì thấy trong căn phòng riêng

vốn chỉ có hai người đột nhiên thêm một con kỳ đà tên là {Chờ Một Ngày Nắng}. Ôn Bình cười, nói vào micro: “Chào Ngày Nắng”.

Tiêu Tinh: “...”.

Ôn Bình nói đùa: “Sao thế? Không có micro à?”.

“Ặc... xin, xin chào”. Tiêu Tinh ngừng một lát, chần chừ nói: “Tôi không làm phiền hai người chứ?”.

Ôn Bình mỉm cười, “Không, chúng tôi vừa làm xong nhiệm vụ”.

Kỳ Quyên lơ mờ cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, vội ngắt lời hai người: “Bottle, tôi đưa cô ấy đến Đảo Đào Hoa để cô ấy lên cấp 80, hay là anh đi khai khoáng đi?”.

“Được, hai người nói chuyện đi, có việc gì thì gọi tôi”. Ôn Bình nói rồi liền chủ động ra khỏi phòng số 3.

Lúc ấy Kỳ Quyên mới nói: “Được rồi Tiêu Tinh, mày vào nhóm tao, để tao lên kênh Thế giới gọi người đánh Phụ Bản”.

Tiêu Tinh chủ động vào nhóm của Kỳ Quyên, thấy căn phòng nhỏ lúc này chỉ có hai người mới mở miệng hỏi: “Này Tiểu Quyên, hôm ấy mày đóng giả bạn gái của thầy Ôn đi gặp mẹ thầy ấy, kết quả thế nào?”.

Kỳ Quyên nhún vai, “Thì thế thôi, mẹ anh ta không đáng sợ như tao tưởng, còn rất thân thiện, thuận lợi qua cửa”.

“Ồ”. Tiêu Tinh ngừng một lát, “Sau đó thì sao?”.

Kỳ Quyên sững người, "Sau đó cái gì?".

"Hi hi, ý tao muốn nói là sau đó thầy Ôn có bày tỏ gì không?".

"À, để tỏ lòng biết ơn, anh ta tặng tao một chiếc CD có chữ ký của Mạc Phi. Tao không khách sáo với anh ta nên nhận rồi".

"...". Mà thật không khách sáo.

Tiêu Tinh im lặng một lúc, "Sau đó nữa thì sao?".

"Sau đó nữa thì tao về nhà". Kỳ Quyên bị hỏi tới mức thấy lạ, "Rốt cuộc mà muốn hỏi cái gì?".

Tiêu Tinh cười khì khì nói: "Tao muốn hỏi, mà có nghĩ mà và thầy Ôn có khả năng tiến thêm một bước không? Bây giờ thầy ấy vẫn độc thân, hơn nữa bị ép xem mặt. Bọn mà nhân tiện hóa giả thành thật cũng được mà".

"Thôi đi, mấy năm gần đây mà và Vệ Nam giới thiệu bạn trai cho tao còn chưa đủ nhiều đúng không?". Kỳ Quyên ngắt lời Tiêu Tinh.

"...".

"Đã nói là đừng có lo cho tao! Ngay cả thầy giáo của mình mà còn muốn vun vào cho tao! Thôi xin, có phải là mà muốn dán dòng chữ 'thanh lý xả hàng, mua một tặng một' lên trán tao, sau đó đưa tao đi dạo phố không?".

"Ặc...".

"Mau vào Phụ Bản đi".

Tiêu Tinh đành phải đến cửa Phụ Bản trước sự thúc giục của cô, trong lòng không khỏi nghĩ thầm: Cách mạng vẫn chưa thành công, thầy Ôn vẫn phải nỗ lực! Em đánh giá cao thầy, nhất định không được để em bị thua trong trận cá cược với Vệ Nam!

Cửa Phụ Bản Đảo Đào Hoa tập trung mấy người chưa đến cấp 80 đang tìm nhóm. Có một người quen hét trên kênh phụ cận: “Trên cấp 75 đến Đảo Đào Hoa diệt quái, cần y sư và chiến sĩ, 3 = 2~”.

Mấy người đó chính là mấy người trước đây đã từng cùng vào Đảo Đào Hoa với cô khi cô dùng tài khoản của Mr. Bottle, Tiểu Tâm, Tiểu Như. Bọn họ ba chờ hai, Kỳ Quyên liền giải tán nhóm, cùng Tiêu Tinh vào nhóm của họ.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: {Hoa Đỗ Quyên Nở}, đội chúng tôi có cầm sư rồi, tôi thêm một người bạn pháp sư vào, xin lỗi nhé.

Chưa đợi Kỳ Quyên trả lời, trên màn hình liền nhảy ra một dòng thông báo: “Bạn bị {Tiểu Tâm} mời ra khỏi nhóm”.

Tiêu Tinh hỏi; “Tiểu Quyên, mày bị đá rồi sao? Hay là tao cũng ra, chúng ta tìm nhóm khác”.

Kỳ Quyên không cảm thấy gì, dù sao thì nếu đối phương có nhu cầu trang bị, gặp người cùng nghề trong nhóm sẽ nảy sinh xung đột. Hơn nữa nhóm đánh Phụ Bản này chỉ cần một cầm sư là đủ.

Nghĩ một lúc, cô liền nói: “Nhóm này trước đây đã

từng vào Phụ Bản, cũng rất được, hơn nữa bọn họ vừa đủ người, mà cùng bọn họ đánh đi, tìm nhóm khác rất phiền phức”.

“Thôi được. Vậy thì tao đánh với họ vậy. Mà làm việc của mà đi!”.

“Ừm, có chuyện gì thì gọi tao”.

Tiểu Tâm, Tiểu Như, Danh Kiếm Phong Lưu trong nhóm đều ở cấp 78, trước đó đã từng đánh Đảo Đào Hoa vô số lần, rất quen thuộc với Phụ Bản này. Kỳ Quyên giao Tiêu Tinh cho họ cũng không có gì đáng lo.

Cô đi về Quê hương lúa gạo, ngô trồng lúc này lại chín rồi. Kỳ Quyên vui sướng thu hoạch ngô rồi lại gieo hạt mới, còn hai mươi phút nữa mới chín. Kỳ Quyên liền tận dụng chút thời gian này, quay về chỗ đầu bếp ở thành Trường An học nấu nướng.

Sản vật trồng được có thể dùng để nấu nướng, Kỳ Quyên học được cách nấu mấy món ăn cấp thấp, sau đó dùng lúa mì và ngô vừa mới thu hoạch để chế biến thức ăn.

Một tay cầm nồi, một tay cầm xẻng, đặt lên bếp lò xào nấu. Hình ảnh nấu nướng trong game làm giống y như thật.

“Bạn nhận được {Bánh bao} X 1”.

“Bạn nhận được {Bánh bao} X 1”.

“Bạn nhận được {Bánh bao cháy} X 1”.

Lúc nấu nướng sẽ nhận được sản phẩm phụ với tỷ lệ

nhất định, ví dụ {Bánh bao cháy}, {Cháo ngô khô}, đừng tưởng tên không có gì hay ho, thực ra công hiệu rất lớn. Ví dụ bánh bao cháy có thể tăng thêm mười điểm tấn công pháp thuật, kéo dài ba mươi phút, có thể làm đồ ăn vặt khi đánh Phụ Bản, tăng trạng thái có lợi cho nhân vật.

Dĩ nhiên, vì sản phẩm cấp thấp, giá trị thuộc tính tăng lên không cao. Đợi kỹ năng nấu nướng lên cấp 80, sản phẩm phụ xuất hiện khi làm thực phẩm cao cấp, trạng thái tăng lên cũng tương đối khả quan, mang đi bán có thể kiếm được một khoản tiền lớn.

Cô dùng toàn bộ số lúa mì ăn trộm được làm bánh bao, mức độ thành thực của kỹ năng nấu nướng cũng tăng lên nhanh chóng. Kỳ Quyên gần như có thể nhìn thấy cảnh tượng mình đếm tiền đến mỏi tay.

Vì có động lực nâng cấp kiếm tiền nên làm đi làm lại bánh bao cũng không cảm thấy nhàm chán.

Cứ như vậy, vừa trồng trọt, vừa làm thức ăn, Kỳ Quyên chạy đi chạy lại giữa hai thành Trường An và Quê hương lúa gạo. Một buổi tối đã nâng kỹ năng trồng trọt và nấu nướng lên cấp 30!

Gần mười hai giờ, Tiêu Tinh cuối cùng cũng lên cấp 80, vui sướng gửi tin nhắn cho Kỳ Quyên: "Tiểu Quyên Tiểu Quyên, hôm nay nhóm này rất năng suất, không bị hỏng lần nào, nhanh chóng đánh xong năm lượt, tao cũng lên cấp 80 rồi ~!".

"Chúc mừng chúc mừng!".

“Hi hi, tao ngủ trước đây!”.

“Ừ, G9”.

Không còn sớm nữa, Tiêu Tinh nhanh chóng offline. Kỳ Quyên cũng ra khỏi game, chuẩn bị tắt máy tính đi ngủ thì đột nhiên cửa sổ QQ hiện ra.

“Chưa ngủ à?”. Là tin nhắn của Bottle.

Kỳ Quyên vội trả lời: “Vẫn chưa. Sao vậy?”.

“Tôi chọn vài bức trong đồng ảnh đã chụp xử lý một chút, gửi cho cô xem này”.

QQ gửi một file nén là “Ảnh chụp trong game”

Kỳ Quyên nhận file nén, mở ra xem, quả nhiên là hình chụp tối hôm rảnh rồi cùng anh đi dạo khắp nơi nhân tiện chụp ảnh, có ảnh ôm nhau tại thác nước Thiên Sơn, nhìn nhau âu yếm trong tiểu viện ở ngoại ô thành Trường An, nắm tay nhau đi trên bãi cỏ...

Lúc ấy không cảm thấy gì, bây giờ xem lại, Kỳ Quyên thấy hơi ngượng.

Không khí giữa hai người quả thực quá ngọt ngào, giống hết những cặp vợ chồng yêu nhau say đắm trong game.

Mặc dù vì tham gia cuộc thi ảnh mà cố tình làm vẻ thân mật nhưng nếu chỉ nhìn ảnh, hoàn toàn không nhận ra hai người giả vờ. Những động tác ấy có vẻ vô cùng thân mật và tự nhiên, như thể họ thật sự là một cặp tình nhân vậy.

Bottle hỏi: “Cô thấy bức nào đẹp nhất để tôi mang đi dự thi”.

Kỳ Quyên nói: “Tùy anh, tôi thấy đều rất đẹp”.

Rõ ràng anh là cao thủ xử lý ảnh. Những bức ảnh vốn rất bình thường sau khi được anh xử lý, cảm giác rất khác. Nhiều bức ảnh thậm chí còn sánh ngang với poster tuyên truyền của hệ thống.

Kỳ Quyên vừa xem ảnh, trong lòng không khỏi thán phục, không thể không thừa nhận, khả năng sửa ảnh của anh đúng là chuyên nghiệp.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một bức ảnh rất đặc biệt.

So với sự lãng mạn ở Thiên Sơn, sự náo nhiệt ở Trường An, sự rộng lớn của thảo nguyên... bức ảnh này vô cùng đặc biệt, bối cảnh màu tối quen thuộc là địa đồ “Tuyệt Cảnh ảo ảnh” ở cửa thứ chín trong nhiệm vụ vợ chồng.

Không khí trong Tuyệt Cảnh âm u đáng sợ, chỉ có ánh sáng yếu ớt chiếu sáng con đường trải dài vô tận. Một pháp sư áo trắng như tuyết đứng giữa đường, tay cầm cây pháp trượng màu xanh lam phát ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như ngọn đèn soi đường trong đêm tối. Cách đó không xa là nữ thích khách áo đen. Khoảnh khắc chụp ảnh, cô đang quay lại bắt gặp ánh mắt của anh.

Nhìn từ góc chụp, chênh lệch chiều cao của hai người vô cùng hài hòa. Họ không nắm tay, không ôm ấp, không có bất kỳ động tác thân mật nào, nhưng ánh mắt của hai người gặp nhau, nhìn nhau một cách đơn giản nhưng dường

như hơn cả hàng nghìn hàng vạn lời nói.

Bộ đồ trắng nho nhỏ và bộ quần áo đi đêm phóng khoáng gợi cảm, gam màu tối xung quanh và ánh sáng yếu ớt ở giữa, đối lập mạnh về gam màu nhưng lại có sự hài hòa và ăn nhập đến kỳ lạ.

Bức tranh được thêm khung ảnh viền trắng, phía bên trái viết hai dòng chữ nhỏ:

Bất chợt quay đầu

Người ấy đứng nơi ánh sáng nhạt nhòa

Cách xử lý như vậy khiến bức ảnh trông giống như một tấm ảnh cũ kỷ niệm hồi ức quý báu.

Câu chữ và bức ảnh vô cùng hài hòa.

Kỳ Quyên nhìn bức ảnh này, lòng không khỏi cảm thấy phấn khích. Mặc dù cô không có tế bào nghệ thuật, nhưng nhìn thấy bức ảnh đẹp thế này, vẫn không kìm được vỗ tay khen ngợi.

So với những bức ảnh sến súa ngọt ngào kia, cô thấy bức ảnh này còn tuyệt hơn.

Nghĩ vậy, cô lập tức gửi tin nhắn: "Chọn bức Tuyệt Cảnh đi, tôi cảm thấy bức ấy rất đặc biệt, không biết chừng có thể đoạt giải".

Gần như cùng lúc, Bottle cũng nhắn tin: "Nếu cô không có ý kiến gì, chi bằng chọn bức Tuyệt Cảnh?".

Kỳ Quyên sửng người. Giống hệt lúc cùng đánh quái,

cùng làm nhiệm vụ trong game, thần giao cách cảm thường gặp giữa họ lại một lần nữa xuất hiện. Nhưng khoảnh khắc này, đột nhiên Kỳ Quyên thấy rung động.

Chưa từng có ai có thể hiểu tâm ý của cô như vậy.

Không, không được nghĩ nhiều, giữa họ chỉ là bạn trên mạng rất thân thiết mà thôi, không thể có gì khác.

Kỳ Quyên vội vàng gạt suy nghĩ kỳ lạ bất chợt lóe lên trong đầu đi, nói đùa với anh: “Xem ra mắt thẩm mỹ của chúng ta giống nhau. Tôi cảm thấy cơ hội bức ảnh này lọt vào vòng chung kết là khá lớn!”.

“Ừm, phần lớn ảnh tham dự đều là ảnh ngọt ngào ân ái. Bức ảnh này của chúng ta bối cảnh đặc biệt, thủ pháp chụp ảnh cũng khá lạ, không biết chừng có thể khiến hội đồng giám khảo thấy thích thú”.

“Ừm ừm! Dùng nó tham dự đi, hy vọng giành được giải!”.

“Ok :)”.

“Đúng rồi, có phải là anh đã học về xử lý đồ họa không? Tôi cảm thấy trình độ xử lý của anh rất chuyên nghiệp! Hơn nữa góc chụp cũng có vẻ rất nhiếp ảnh gia”.

“Hồi đại học đã từng học một môn về lĩnh vực này”.

“Quả nhiên là vậy, tôi nghĩ nhà sản xuất nên mời anh làm giám đốc mỹ thuật. Nhưng bức ảnh anh làm còn đẹp hơn ảnh tuyên truyền trên diễn đàn nhiều!”.

“...Thật sao? Cô thật sự thích phong cách xử lý hình

ảnh của tôi?”.

“Thật, rất chuyên nghiệp!”.

“Cảm ơn cô :)”. Tối hôm qua vất vả suốt mấy tiếng đồng hồ để sửa ảnh, cuối cùng đã không uổng công vô ích. Có thể nhận được sự yêu thích và khẳng định của cô, hơn nữa lại được cô khen ngợi, tâm trạng của Ôn Bình liền vui vẻ hẳn lên, cảm giác buồn ngủ vừa mới ập đến cũng tan biến như mây khói.

Chương 15: Phụ Bản nhóm

(1)

Ngày hôm sau, khi Ôn Bình online thì game đang nâng cấp, đợi mười phút nâng cấp xong, vừa đăng nhập vào trang chủ đã nhìn thấy góc dưới hiện lên một đồng tin nhắn hệ thống, nhiều tới mức khiến người ta hoa mắt.

“Bắt đầu từ tuần này, đại hội đấu võ sẽ được triển khai toàn diện, những hiệp sĩ đạt đến cấp 80 có thể tiếp đón ở các thành lớn đăng ký, thi đấu chia thành ba quy mô là nhóm hai người, nhóm năm người, nhóm hai mươi lăm người, tham gia thi đấu có thể tích điểm, dùng để đổi những trang bị cao cấp ở chỗ thương nhân...”.

“Phụ Bản nhóm mới nhất {Mộ Tàn Thủy Hoàng}, {Thiên Sơn}, {Ván Cờ Đen Trắng} hiện đã mở cửa, hiệp sĩ đủ cấp 80 có thể vào trong. Mỗi tuần được vào một lần, mọi người nhất định phải quý trọng cơ hội...”.

“Hệ thống bang hội nâng cấp, hôm nay mô thức hoàn toàn mới chính thức được khởi động...”.

“Chú ngựa {Tuyệt Ảnh} của bạn sắp hết hạn, muốn có quyền hạn vĩnh viễn, xin hãy đến thương thành mua phí gia hạn”.

“Bạn có một thư mới, xin hãy đến hòm thư kiểm tra”.

Rõ ràng đây là một lần nâng cấp với quy mô lớn. Bắt đầu từ hôm nay, các cách chơi mới trong game được triển khai toàn diện, bỗng chốc xuất hiện rất nhiều thứ mới lạ, khiến người ta không biết bắt đầu từ đâu.

Thực ra, so với Phụ Bản nhóm, Ôn Bình hứng thú với đại hội đấu võ mà người chơi PK với nhau hơn, đặc biệt là mô thức 2V2. Nếu anh cùng Kỳ Quyên lập nhóm đi đánh, chưa biết chừng có thể lọt vào bảng xếp hạng của máy chủ.

Chỉ có điều bây giờ bang hội muốn khai hoang Phụ Bản mới. Anh là nhóm trưởng không có nhiều thời gian, đại hội đấu võ chỉ có thể đợi đến khi rảnh rỗi rồi tính.

Anh muốn gọi bạch mã đến mở xem sao, sau khi gọi ra thì phát hiện trên đầu bạch mã có một hàng chữ: "Thời gian hết hạn đếm ngược ba tiếng".

Đúng rồi, con ngựa này được hệ thống tặng khi kết hôn, chỉ có thời gian sử dụng một tuần. Thời gian trôi đi thật nhanh, Mr. Bottle và Hoa Đỗ Quyên Nở đã kết hôn trong game được một tuần.

Nếu con ngựa hai người cưới này đột nhiên biến mất thì thật là tiếc.

Thế là Ôn Bình đến thương thành trả phí mua quyền hạn sử dụng mãi mãi, nhân tiện trả giúp Kỳ Quyên.

Khi đi qua phía ngoài thành Trường An, nhớ ra lúc nãy nhận được tin nhắn hệ thống có thư mới, liền đến hòm thư nhận thư. Vừa mở hòm thư, Ôn Bình không kìm được đứng ngây tại chỗ, sau đó lại bật cười.

Chủ đề: "Cho anh chút đồ ăn".

Người gửi: "Hoa Đỗ Quyên Nở".

Nội dung: "{Bánh bao nhân thịt cháy} X 100, {Cháo

ngô kê} X 100".

Một buổi tối cô làm bao nhiêu bánh bao và bao nhiêu cháo ngô mới có thể làm ra được nhiều sản phẩm phụ cháy và kê thế này?

Chả trách đồng nghiệp của cô đặt biệt danh cho cô là "nữ siêu nhân". Quả nhiên là nhanh như gió cuốn. Tạm thời không nói đến tốc độ nâng cấp, ngay cả tùy ý học nấu nướng thì cũng ở trình độ mà người thường không thể đạt được.

Ôn Bình nhận được 100 chiếc bánh bao cháy và 100 suất cháo ngô kê mà không biết nói gì, không kìm được nghĩ, cô ấy nói "Cho anh chút đồ ăn", lẽ nào bắt mình ăn hết chỗ này sao?

Thế thì phải ăn bao lâu mới ăn hết?

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng tinh tang, cùng lúc góc dưới xuất hiện một hàng chữ nhỏ: "Phu nhân của bạn {Hoa Đỗ Quyên Nở} online". Còn nhớ lúc đầu anh bái cô làm sư phụ. Mỗi lần cô online hệ thống đều nói: "Ân sư của bạn {Hoa Đỗ Quyên Nở} online". Anh rất không thích cách gọi "ân sư". Quả nhiên bây giờ dùng từ "phu nhân" nhìn thuận mắt hơn nhiều!

Đang định gửi tin nhắn thì hệ thống lại nói: "Phu nhân của bạn {Hoa Đỗ Quyên Nở} offline".

Ba mươi giây sau, lại xuất hiện "Phu nhân của bạn {Hoa Đỗ Quyên Nở} online".

Ôn Bình mỉm cười, gửi tin nhắn: "Cô đang làm gì

vậy?”.

Một lúc sau cô mới nhả lại: “Hôm nay máy chủ nâng cấp, rất đông người! Tôi ở trung tâm thành Trường An, vừa online đã bị đơ máy!”.

Thấy cô cứ một câu lại một dấu chấm than, Ôn Bình không kìm được cười tươi hơn, gõ chữ nói: “Trường An rất đông, tôi kéo cô qua đây”.

“Ok~”.

Ôn Bình nói rồi liền dùng kỹ năng triệu hoán giữa vợ chồng kéo cô sang.

“Phu quân của bạn {Mr. Bottle} mời bạn đến bên cạnh anh ấy, bạn có đồng ý không?”.

Kỳ Quyên ấn đồng ý, cảnh tượng trước mắt nhanh chóng biến đổi, chẳng mấy chốc cô được đưa đến bên cạnh Mr. Bottle.

Nhìn đồng lúa quen thuộc xung quanh và những cây ngô mà tự tay mình gieo trồng đã chín, Kỳ Quyên ngây người một lúc rất lâu mới nói: “Cảm ơn anh”.

“Cảm ơn cái gì. Ngô chín rồi, mau thu hoạch đi”.

“Được ~”. Thu hoạch xong hai ruộng ngô, kỹ năng trồng trọt cũng lên cấp 40, có thể trồng “lúa nước” cấp 3.

Mr. Bottle muốn giao dịch với bạn, bạn có đồng ý không?

Kỳ Quyên nghi hoặc ấn đồng ý, chỉ thấy trong khung

giao dịch đặt 100 hạt lúa nước.

“...”. Sự ân cần rất đúng mực này khiến Kỳ Quyên không biết phải nói gì. Đột nhiên trong lòng thấy hơi cảm động, cho dù chỉ là bạn, có một người bạn ân cần như thế này cũng đủ khiến người ta cảm thấy hạnh phúc rồi.

Nói cảm ơn thì thật khách sáo, Kỳ Quyên chỉ có thể không nói gì, lấy hạt lúa từ chỗ anh rồi nhanh tay nhanh chân gieo xuống ruộng.

“Lên YY không? Tiếp tục thông đồng làm nhiệm vụ vợ chồng đi :)”.

“Ok ~”. Kỳ Quyên nhanh chóng đăng nhập phần mềm chat voice, vừa vào kênh của Nam Cung Thế Gia đã bị Bottle kéo đến căn phòng số 3 chỉ thuộc về hai người trong khu biệt thự tư nhân.

“Đến rồi sao? Tốc độ của cô quả nhiên là tính bằng giây”.

Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc ẩn chứa nụ cười, nghe rất dịu dàng.

Kỳ Quyên cũng cười và nói: “Đừng làm nhiệm vụ vợ chồng vội. Tôi gửi cho anh một thứ, anh xem đi”.

Kỳ Quyên gửi cho anh một địa chỉ trang web vào cửa sổ chat.

Ôn Bình hỏi: “Đây là cái gì?”.

Kỳ Quyên giải thích: “Đại công hội {Long tộc} của máy chủ Điện Luyến Hoa hôm qua đi đánh {Mộ Tần Thủy

Hoàng}, đánh được hai tên Boss. Đây là bài họ gửi lên diễn đàn, viết một số điều cần chú ý và cách đánh cơ bản". Ngừng một lát cô lại bổ sung, "Chẳng phải tối nay bang chúng ta đi khai hoang sao? Anh làm chỉ huy, cần phải chuẩn bị chứ".

Ôn Bình mỉm cười, "Cảm ơn. Tôi đang định vào diễn đàn xem có sách lược tấn công không đây".

Kỳ Quyên hơi ngượng ngùng, cảm giác như mình đặc biệt đi tìm sách lược tấn công vì anh vậy, vội vàng ho một tiếng, nói với vẻ che đậy: "Đừng khách sáo, tôi cũng chỉ ngẫu nhiên phát hiện khi lướt qua diễn đàn tối qua thôi". Trên thực tế, cô đã tìm sách lược tấn công này rất lâu rồi.

Ôn Bình không hề lật tẩy lời nói dối của cô, mỉm cười rồi mở chuyên mục ra nghiên cứu thật kỹ lưỡng.

Thực lực của công hội lớn quả nhiên không thể coi thường, lần đầu tiên vào Phụ Bản đã đánh đổ hai tên Boss, sách lược tấn công rất có giá trị tham khảo. Ôn Bình xem thật kỹ một lượt. Cũng sắp đến bảy rưỡi, Kỳ Quyên vờ ra vẻ vô tình nhắc nhở: "Chẳng phải tám giờ tối phải khai hoang Phụ Bản mới sao? Bây giờ nên tập hợp rồi chứ?".

Không ngờ cô thật chu đáo, này giờ luôn chú ý đến thời gian. Ôn Bình cảm thấy ấm lòng, khẽ nói: "Biết rồi, bây giờ tôi đi lập nhóm, cô giúp tôi thông báo với Nam Cung Úc, bảo cậu ta triệu tập các thành viên trong nhóm cố định tập trung ở cửa Phụ Bản, nhân tiện bảo mọi người lên YY".

"Không vấn đề".

Ôn Bình chủ động nhảy vào kênh Phụ Bản nhóm, nhân tiện cũng kéo Kỳ Quyên vẫn đang ở khu biệt thự lên. Hai người phân công hợp tác, chẳng mấy chốc các thành viên của nhóm cố định lần lượt vào nhóm, phòng của Phụ Bản nhóm trên kênh YY cũng dần tập trung hơn hai mươi người.

Ôn Bình nói: “Những người nghe thấy tôi nói, phiền hãy gõ 1 vào kênh nhóm”.

Trong game xuất hiện một dãy số 1, thỉnh thoảng còn xen lẫn vài câu nói trêu đùa “Ôm chân nhóm trưởng”, “Giọng nói nhóm trưởng thật dịu dàng”.

Ôn Bình không bận tâm tới những lời trêu đùa ấy, mỉm cười nói: “Hôm nay lần đầu tiên chúng ta đánh Mộ Tầm Thủy Hoàng, chắc chắn quá trình sẽ không thuận lợi. Tôi hy vọng mọi người có thể nghe theo chỉ huy, đừng tự tiện chạy nhảy lung tung. Phụ Bản này không phải là Đảo Đào Hoa mà mọi người tùy tiện vui chơi, đi lung tung để cả nhóm bị tiêu diệt, tôi sẽ trực tiếp trừ tiền công, một lần 500 không giải thích”.

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Bối Đình}: Hà? Còn có tiền công?

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Vũ}: Đánh cái này còn nhận được tiền công sao? A a a thật hạnh phúc!

{Nhóm} {Nam Cung Mặc}: Chúng ta chơi nhóm đấu giá, dĩ nhiên có tiền công rồi.

Ôn Bình nói: “Tôi đã bàn bạc với bang chủ, vì nhóm DKP (Dragon Kill Point) rất dễ nảy sinh vấn đề, bang hội

chúng ta sẽ theo hình thức nhóm đấu giá”.

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Vũ}: Thế nào là nhóm đấu giá, anh giải thích đi ạ ~.

“Hiện nay nhóm cố định chủ yếu có hai loại là nhóm DKP và nhóm đấu giá. Nhóm DKP căn cứ vào mức độ chuyên cần và cống hiến đối với nhóm để tích điểm, dùng nó đổi trang bị. Nhóm đấu giá thì tương đối tự do, tất cả trang bị đều được công khai đấu giá, ai muốn lấy thì trả giá, người trả giá cao sẽ được. Số tiền đấu giá sẽ được coi là kinh phí của nhóm, cuối cùng chia đều cho mỗi người làm tiền công”.

Ôn Bình ngừng một lát rồi bổ sung: “Điều đó có nghĩa là nếu có tiền thì bạn có thể lấy trang bị trước, không có tiền bạn cũng có thể lấy được tiền công, vẹn cả đôi đường. Nhóm chúng ra những linh kiện rời rạc giá khởi điểm 10000, bộ trang bị giá khởi điểm 30000, vũ khí giá khởi điểm 50000. Nếu không có ý kiến gì thì gõ 1 vào kênh nhóm”.

{Nhóm} {Nam Cung Mặc}: 1.

{Nhóm} {Nam Cung Cừu}: 1.

{Nhóm} {Nam Cung Bối Xác}: Có cảm giác nhóm trưởng rất chuyên nghiệp ^ _ ^.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Đột nhiên tôi tràn đầy tự tin với nhóm của chúng ta!

“Được rồi, mọi người tập hợp đi. Những người chưa đến, đừng có chạy như ốc sên nữa, tôi trực tiếp triệu tập cả nhóm đây”.

Ôn Bình sử dụng đạo cụ “lệnh triệu tập nhóm”, chẳng bao lâu, hai mươi lăm người trong nhóm được triệu tập đến cửa Phụ Bản Mộ Tần Thủy Hoàng.

Chữ màu xanh lam tượng trưng cho đồng đội, cùng với chữ bang hội “Nam Cung Thế Gia” ngay ngắn, gọn gàng dưới tên của mọi người, cảnh tượng ấy thật hoành tráng. Ôn Bình không kìm được nói: “Nào, mọi người đứng ngay ngắn, xếp thành hai hàng từ trái sang phải, nữ đứng trước, nam đứng sau”.

Vì cách giải thích của Ôn Bình về nhóm DKP, nhóm đấu giá vô cùng chuyên nghiệp, vừa nhìn đã biết là cao thủ game online, thêm vào đó giọng nói rất ôn hòa, lại kiên nhẫn, những người ban đầu vẫn chưa phục anh lắm cũng dần dần thay đổi, bắt đầu nghe theo sự chỉ huy của nhóm trưởng.

Mọi người nhanh chóng xếp thành hai hàng ngay ngắn.

Lúc ấy Ôn Bình mới nói: “Được rồi, cần chụp ảnh thì chụp, chụp xong vào Phụ Bản”.

Mọi người: “...”.

“Còn tưởng đứng thành hai hàng có hàm ý gì đặc biệt gì chứ!”.

“==, tôi còn tưởng nhóm trưởng muốn kiểm tra trang bị”.

“Hóa ra là để chụp ảnh?”.

“Nhóm trưởng thật tệ, hại tôi lúc này căng thẳng bao

lâu!”.

Không khí trong nhóm bỗng chốc trở nên thoải mái, Ôn Bình không kìm được cười nói: “Cũng không cần căng thẳng như vậy, mọi người vào Phụ Bản đi, sau khi vào tôi sẽ nói cách đánh”.

Mọi người rất tò mò với Phụ Bản nhóm mới mở, nhóm trưởng vừa hạ lệnh đã chen nhau vào Phụ Bản.

“Lại có những kẻ không biết trời cao đất dày đến với ta rồi, ha ha ha, ở lâu dưới đất thật cô đơn...”.

Vừa vào Phụ Bản đã nhìn thấy một nhân vật khổng lồ, toàn thân mặc áo giáp đi về phía mọi người, xích sắt dưới chân lê dưới đất, phát ra tiếng kêu chói tai. Đồng thời, cơ quan trên những bức tường xung quanh khởi động, tên độc từ khắp mọi phía lao vùn vụt về chỗ mọi người đang đứng.

Nhìn cảnh tượng trước mặt mọi người đều ngớ ra.

(2)

“Shit! Vừa vào cửa đã gặp Boss! Có để cho người ta sống không?”.

Nam Cung Mặc chửi một câu rồi quay người đi ra ngoài, đám người thấy tình hình không ổn, theo cậu ta chạy nhanh ra ngoài. Trong Phụ Bản chỉ còn lại hai người là Mr. Bottle và Hoa Đỗ Quyên Nở. Boss bước lại, một tay đập chết Bottle rồi đập chết Hoa Đỗ Quyên Nở.

Ôn Bình lắc đầu nói: “Mọi người được đấy, ai cũng chạy nhanh hơn cả thỏ”.

{Nhóm} {Nam Cung Mặc}: Hí hí, không chạy thì chết chắc ~.

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Vũ}: Nhóm trưởng và phu nhân đều chết ở trong đó rồi sao! Thật đáng thương ^_^.

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: Chúng ta cúng tế nhóm trưởng và phu nhân cho Boss, như thế Boss sẽ vui mừng và rớt trang bị tốt!

{Nhóm}{Nam Cung Mặc}: Có lý!

Đám người này quả nhiên không có khái niệm “nghĩa khí”, bỏ lại nhóm trưởng trong Phụ Bản, còn mình thì chạy nhanh như được bôi dầu vào chân vậy.

Boss canh cửa số 1 ở mộ Tần Thủy Hoàng tên là “Tướng quân không đầu” được thiết kế dựa theo đội quân đất nung không đầu trong mộ Tần Thủy Hoàng, chỉ là thể tích phóng to gấp mấy lần, chân cũng được cho thêm những xích sắt để trang trí, trông rất đáng sợ.

Khi có người chơi vào Phụ Bản, ám khí xung quanh sẽ được khởi động, Tướng quân không đầu cũng được đánh thức.

Điều đó cũng có nghĩa là khi mở Phụ Bản phải có người hy sinh một lần, vào làm bia đỡ đạn, trở thành tấm bia sống lấy hết những ám khí xung quanh đi.

Mr. Bottle và Hoa Đỗ Quyên Nở bị các thành viên trong nhóm bán rẻ, hai người cùng làm bia đỡ đạn, trở thành vật tế dưới tay Boss, trên người cũng đầy tên độc, trông rất

giống con nhím.

Một phút sau, ám khí tung ra hết, lúc ấy Ôn Bình mới nói: “Được rồi, bây giờ mọi người có thể vào được rồi”.

Từng người nối đuôi nhau đi vào Phụ Bản, vui vẻ giẫm lên xác của nhóm trưởng, hoàn toàn không cảm thấy áy náy khi “cúng tế nhóm trưởng cho Boss”.

Ôn Bình không thèm so đo với họ, nghiêm túc nói: “Tôi căn cứ vào nghề nghiệp phân chia lại nhóm, bây giờ phân thành năm tiểu đội, mỗi tiểu đội đều có nhiệm vụ của mình. Mọi người nghe cho rõ”.

“Trước tiên, tiểu đội 1 là ba nhũ mẫu và hai tank. Tên Boss này cần hai tank thay nhau đánh, Boss sẽ tung ra trạng thái bị động là “lời nguyền” với tank phía trước, lời nguyền đạt đến năm sẽ chết. Trước tiên sẽ do Ngạo Thị dụ Boss, khi lời nguyền trên người Ngạo Thị đạt đến bốn thì lập tức lùi lại để Quả Quả tiếp đòn, còn mình thì chạy đến quan tài trong góc, đợi lời nguyền biến mất rồi quay lại. Khi lời nguyền trên người Quả Quả đến bốn, Ngạo Thị lại chạy ra chống đỡ với Boss. Hai người cứ luân phiên làm như vậy. Hiểu rồi thì đánh 1”.

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: 1.

{Nhóm} {Quả Quả}: 1.

“Ba nhũ mẫu của tiểu đội 1, Nam Cung Thạch Đầu chú ý máu của Ngạo Thị, Nam Cung Vũ Lạc chú ý máu của Quả Quả, còn lại Nam Cung Tiểu Kỳ lấp chỗ trống, liên tục tung kỹ năng thêm máu về phía hai người họ, đảm bảo không để

họ chết. Ngoài ra, nhũ mẫu của các tiểu đội khác phải chú ý máu của đội mình, hiểu thì gỡ 1”.

{Nhóm} {Nam Cung Thạch Đầu}: 1.

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Kỳ}: 1.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: 1.

“Được rồi, giai đoạn thứ nhất là như vậy, khi lượng máu của Boss xuống 60% sẽ vào giai đoạn thứ hai, giai đoạn thứ hai nó sẽ cuồng bạo, tùy ý gọi tên một người, đuổi theo người đó chạy khắp nơi, người bị gọi tên lập tức quay người, chạy vòng tròn theo chiều kim đồng hồ. Những người khác đứng tại chỗ đánh Boss. Mấy nhũ mẫu chú ý máu của người bị gọi tên”.

“Máu xuống 30% thì vào giai đoạn thứ ba. Boss sẽ tung tên độc và vong linh. Những tên độc rơi từ trên trời xuống giao cho những người có nghề tấn công từ xa xử lý. Tiểu Tiểu Pháp Sư, tôi, Nam Cung Nhược thay nhau phụ trách tên độc ở ba hướng, trái, giữa, phải.

Vong linh được triệu hoán từ quan tài, cầm sư lập tức khống chế và đẩy hẳn đi, Hoa Đỗ Quyên Nở và Thu Sắc Liêu Ba, hai người luân phiên khống chế vong linh, nhất định không được để lỡ. Vong linh gặp Tướng quân không đầu sẽ phóng ra đại chiêu tiêu diệt cả nhóm”.

“Những người có nghề tấn công ở khoảng cách gần khác đứng sau lưng Boss đánh hẳn, đừng chạy ra lượn lờ trước mặt hẳn”.

“Những điều cần chú ý đại khái là vậy, hiểu thì gỡ 1.

Còn gì chưa hiểu thì bây giờ hãy hỏi đi”.

Sự chỉ huy chuyên nghiệp và bình tĩnh của nhóm trưởng khiến mọi người sững sờ. Một lúc sau, có người hỏi trên kênh nhóm:

{Nhóm} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Đệ phụ trách tên độc ở bên trái đúng không?

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Ừ.

{Nhóm} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Đánh tên độc thế nào, xin hãy chỉ giáo T_T.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Điều chỉnh góc nhìn, nhìn thẳng lên trời, nhìn thấy tên độc rơi xuống, nhấn phím Tab, chọn đúng mục tiêu, sau đó tung kỹ năng tấn công từ xa là được.

{Nhóm} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Hiểu rồi ~.

Ôn Bình im lặng một lúc, thấy không còn ai hỏi nữa, liền nói: “Được rồi, nếu không có vấn đề gì, Ngạo Thị Quần Hào đi đánh thức Boss đi, chúng ta thử đánh một lần”.

“Được ~”.

Ngạo Thị bước đến trước mặt Tướng quân không đầu.

“Kẻ ngu ngốc nào vậy! Dám làm phiền giấc mộng đẹp của Tướng quân ta đây?”.

Trên đầu hiện lên một dòng chữ, chứng tỏ Boss đã thức tỉnh lần nữa. Tất cả mọi người vào trạng thái chiến đấu. Kỳ Quyên di chuyển chuột về phía đỉnh đầu của Boss mà cũng không khỏi giật mình.

Tướng quân không đầu, tên màu tím, Boss nhóm, cấp năm sao, lượng máu 1000000.

Trước đây đánh Boss ở Phụ Bản nhỏ đều là cấp bốn sao, máu cũng chỉ hơn 100000, đánh một lúc là qua được. Lần đầu tiên nhìn thấy Boss siêu cấp máu hàng triệu, nhìn vô số con số không trên lượng máu, Kỳ Quyền cảm thấy không tự tin chút nào.

May mà trông Bottle có vẻ rất bình tĩnh. Hình như anh nghiên cứu sách lược tấn công này rất thấu đáo.

Nhưng sau khi bắt đầu đánh được mười giây, còn chưa hiểu rõ tình hình thì đột nhiên cả nhóm bị tiêu diệt.

Nguyên nhân rất đơn giản, có người OT (over taunted).

Trong game, mỗi Boss sẽ có “mức độ thù hận” nhất định với mỗi người chơi. Điều này tỷ lệ thuận với mức độ thương tổn mà người chơi gây ra cho Boss. Bạn gây thương tổn cho Boss càng cao thì mức độ thù hận của nó với bạn càng lớn, sẽ đuổi đánh bạn.

Trước khi Ngạo Thị Quần Hào nhử Boss thành công, Nam Cung Nhược vì nóng vội đã xông lên đánh Boss, kết quả biến thành kẻ Boss thù hận nhất. Boss lao tới, đập chết cậu ta chỉ bằng một cú, nhân tiện đập chết một đám người xung quanh.

{Nhóm} {Nam Cung Nhược}: ...

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: Cậu OT rồi!

{Nhóm} {Nam Cung Nhượng}: Tôi ăn chuột phải chọn Boss, không cần thận ăn chuột trái, đánh hấn một cái T_T.

Ôn Bình lắc đầu nói: "Các pháp sư triệu hoán hãy thu tất cả thú cưng lại, đợi mức độ thù hận ổn định rồi đánh tiếp. Cả các kiếm khách nữa, vừa mới bắt đầu đừng tung chiêu mạnh, để tránh OT. Nào, bò dậy cả đi, đánh lại lần nữa".

Tất cả mọi người ngoan ngoãn bò dậy, đi tới trước mặt Boss bắt đầu khiêu chiến lần thứ hai.

Lần này lâu hơn một chút, một phút mới bị tiêu diệt toàn bộ.

Nguyên nhân của lần này là tank "die". Hơn nữa, hai tank đều chết.

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Kỳ}: Xin lỗi ~.

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Kỳ}: Lúc này vốn định thêm máu cho Ngạo Thị, kết quả thêm cho Quả Quả T_T.

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: Bạn chỉ thích Quả Quả không thích mình sao?

{Nhóm} {Quả Quả}: Thế tại sao mình cũng chết?

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Mình quên tung giảm thương tổn cho bạn, Boss đang tung tuyệt chiêu và bạn bị tiêu diệt ~.

{Nhóm} {Quả Quả}: Bạn còn cười được à = =.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Xin lỗi, lần sau sẽ không

thế nữa $O(\cap \cap)O \sim$.

{Nhóm} {Nam Cung Thạch Đầu}: Á, giảm thương tổn! Hình như mình cũng quên rồi!

{Nhóm} {Nam Cung Thạch Đầu}: Lần đầu tiên đánh căng thẳng quá $>_<$.

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: Các cậu thật là...

Đột nhiên Ôn Bình cảm thấy, Nam Cung Thế Gia dưới sự dẫn dắt của bang chủ Nam Cung Ưc hồ đồ, đang phát triển theo hướng ngày càng hồ đồ. Các thành viên trong nhóm cố định này thật là không đáng tin cậy.

Đúng lúc ấy, đột nhiên Nam Cung Mặc offline.

Một phút sau, vẫn chưa thấy lên mạng, chỉ thấy tin nhắn riêng của bang chủ Nam Cung Ưc: "Lúc này Tiểu Mặc gọi điện cho đệ, nói là đột nhiên ký túc của cậu ta mất điện. Cậu ta ra quán net, bảo mọi người chờ một chút".

Ôn Bình nhắn lại: "Ok".

"Đúng rồi, lúc này Tiểu Mặc chat với đệ, hết lời khen huynh, nói huynh chỉ huy rất chuyên nghiệp! Bọn huynh đánh Phụ Bản thuận lợi không? Đánh đến đâu rồi?".

Ôn Bình nói: "Vẫn đang đánh Boss đầu tiên, nhóm mới bắt đầu phối hợp, còn rất nhiều vấn đề. Bên đệ thì sao?".

Nam Cung Ưc đáp: "Bên đệ cũng rất bi kịch, nhóm hai mươi lăm người, trận thi đấu đầu tiên đã gặp Thiên Nhai Công Hội, vừa nhìn đã biết bên họ rất chuyên nghiệp. Bọn đệ bị đánh tơi bời hoa lá, đánh ba trận thua cả ba".

“Đừng nản, cứ từ từ :)”.

“Vâng, dù sao thì cũng mới bắt đầu mà. Bên đại ca cũng cố lên nhé ~”.

“Được”.

Thấy Nam Cung Mặc vẫn chưa online, trong kênh nhóm có người hỏi, Ôn Bình liền nói: “Ký túc trưởng Nam Cung Mặc mất điện, đang trên đường ra quán net, mọi người chờ chút”.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Chán quá, hay là nhóm trưởng hát cho chúng em nghe một bài O(∩_∩)O!

{Nhóm} {Quả Quả}: Ủng hộ + 1.

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Kỳ}: Ủng hộ + 2.

Ôn Bình mỉm cười, “Các bạn ném nhóm trưởng trong Phụ Bản làm bia đỡ đạn, bây giờ còn bắt nhóm trưởng hát cho các bạn nghe, sao tôi thấy làm nhóm trưởng như tôi thật bị kịch?”.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Nhóm trưởng hát bọn em mới càng có động lực hơn!

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Kỳ}: Đúng vậy đúng vậy.

{Nhóm} {Quả Quả}: Ủng hộ + 1.

{Nhóm} {Nam Cung Thạch Đầu}: Ủng hộ + 2.

Ôn Bình bất đắc dĩ nói: “Hôm khác đi. Cổ họng của tôi hơi khó chịu”.

Có thể nhận ra quả thật giọng nói của anh có hơi khàn, hình như là bị cảm nhẹ.

Mọi người cũng không làm khó cho anh nữa mà chuyển mục tiêu.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Nhóm trưởng đau họng, vậy thì phu nhân nhóm trưởng hát một bài?

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Kỳ}: Ủng hộ chị Quyên hát một bài! Hãy dùng giọng nói “nữ hoàng” trong truyền thuyết của chị tẩy não bọn em đi!

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Đúng đấy đúng đấy, não của em sắp bị tiếng gầm rú của Boss làm cho chấn động đến nỗi không thể suy nghĩ được nữa, ngay cả việc ném kỹ năng giảm thương tổn cho tank cũng quên!

{Nhóm} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Sư phụ hát một bài đi, vẫn chưa được nghe người hát ^_^.

{Nhóm} {Quả Quả}: Ủng hộ + 1.

{Nhóm} {Nam Cung Thạch Đầu}: Ủng hộ + 2.

...

Mọi người rất nhiệt tình, không ngừng nhắn tin trên kênh nhóm.

Thực ra Ôn Bình cũng rất muốn nghe cô hát, thế nên cũng thuận theo: “Hay là Đỗ Quyên hát một bài đi?”. Nói rồi liền điều chỉnh mô thức chỉ người quản lý được nói sang mô thức các thành viên lần lượt nói chuyện, đích thân đưa

Hoa Đỗ Quyên Nở ra vị trí đầu tiên được nói.

Kỳ Quyên nhìn đồng hoa tươi trong game, nhả nhỏ nói: “Thật sự muốn tôi hát sao?”.

Mọi người thi nhau tán đồng.

Kỳ Quyên không thoái thác nữa, tìm một bản beat quen thuộc, phóng khoáng nói: “Vậy thì tôi sẽ hát một bài”.

Cô không thích hát trên mạng, nhưng hôm nay Bottle đau họng, mọi người lại ở đó hò hét không ngừng, là “phu nhân nhóm trưởng”, cô đành phải đứng ra hát một bài, thay Bottle xoa dịu đám người này.

Kỳ Quyên hăng giọng, nhạc dạo cất lên, bên tai mọi người vang lên một giọng hát cao và trong:

“Chỉ bởi nhìn anh trong đám đông lâu hơn một chút mà không thể quên được khuôn mặt của anh.

Mơ mộng một ngày nào đó sẽ gặp lại, từ đó em bắt đầu nhớ nhung cô đơn.

Khi nhớ anh anh ở nơi chân trời, khi nhớ anh anh ở ngay trước mắt...

Khi nhớ anh anh ở trong tâm trí, khi nhớ anh anh ở trong tim...”.

Bài “Truyền kỳ” của Vương Phi từ đầu đến cuối đều là nốt cao, một bài siêu khó hát đã được cô thể hiện một cách hoàn mỹ.

Đợi cô hát xong, những người trên YY gần như sửng

sờ.

Thật đúng là giọng hát của trời trong truyền thuyết!

Sau khi bản nhạc kết thúc, vô số hoa tươi được tung lại trên kênh YY, Ôn Bình cũng không kìm được mỉm cười khen: "Hát rất hay".

"Cảm ơn". Kỳ Quyên thoải mái nhận lời khen. Cô hát không tệ, hồi học đại học, cùng Vệ Nam, Tiêu Tinh tham dự cuộc thi hát ở trường còn giành được giải quán quân.

Trong game lại một lần nữa xuất hiện những câu trêu đùa như "Chị Đỗ Quyên hãy bao em", "Chị Đỗ Quyên về với em", nhưng tất cả đều bị Kỳ Quyên lờ đi.

Đúng lúc này Nam Cung Mặc quay lại, hỏi đã xảy ra chuyện gì. Nam Cung Vũ Lạc nói đùa: "Cậu bị lừa rồi, chị Đỗ Quyên hát cho mọi người nghe, siêu hay luôn!".

Nam Cung Mặc liền dấm ngực giậm chân: "Cho tôi bản thu âm đi! Nếu không được nghe hôm nay tôi sẽ không ngủ được!".

Ôn Bình chủ động nói: "Phu nhân nhóm trưởng đã hát cho mọi người nghe một bài hay như vậy để trợ uy rồi, mọi người còn mặt mũi nào để bị tiêu diệt nữa không?".

Mọi người: "...".

"Tập trung một chút, nếu để bị tiêu diệt nữa là tôi giận đấy".

"...".

Mặc dù anh nói là giận nhưng giọng nói nghe như đang cười, rõ ràng chỉ là trêu đùa thôi. Nhưng mọi người cũng ngại không muốn vì sơ suất của mình mà cả nhóm bị tiêu diệt. Nhóm trưởng và phu nhân có trách nhiệm như vậy, mọi người cũng phải nỗ lực mới đúng!

Thế là tất cả mọi người đều tập trung tinh thần vào màn hình, bắt đầu đánh một trận nữa, không ngờ thuận lợi đánh đến giai đoạn hai.

“Rất tốt, sắp đến giai đoạn hai rồi, mọi người chuẩn bị...”.

“Nam Cung Nhược, bạn bị gọi tên rồi, mau chạy đi! Đúng rồi, rất tốt, chạy nhanh một chút. Nhữ mẫu cho bạn ấy giảm thương tổn...”.

“Thiên Hạ Vô Song, bị điểm danh rồi mau đi đi, rất tốt, cứ duy trì như thế...”.

“Giai đoạn ba rồi, ba pháp sư, hai cầm sư, mau chuẩn bị vào vị trí! Tên độc bên trái chú ý! Khống chế vong linh... Rất tốt... Sao đột nhiên mọi người giỏi vậy? Quả nhiên là bị giọng hát của phu nhân nhóm trưởng tẩy não sao?”.

“Cứ như thế, đừng để xảy ra sơ suất... Ok, 10% rồi...”.

“Lẽ nào qua rồi sao? Không phải chứ?”.

Bottle vừa nói dứt lời, Tướng quân không đầu đã kêu lên thảm thiết rồi gục dưới đất, dưới chân xuất hiện một chiếc hòm phát sáng lấp lánh, đồng thời xuất hiện một loạt tin nhắn hệ thống:

{Hệ thống} {Mr. Bottle} đạt được thành tựu {Giết chết Tướng quân không đầu}!

{Hệ thống} {Hoa Đỗ Quyên Nở} đạt được thành tựu {Giết chết Tướng quân không đầu}!

{Hệ thống} {Nam Cung Mặc} đạt được thành tựu {Giết chết Tướng quân không đầu}!

{Hệ thống} {Quả Quả} đạt được thành tựu {Giết chết Tướng quân không đầu}!

...

Đồng thời ở giữa màn hình xuất hiện một dòng thông cáo chữ lớn:

Chúc mừng {Nhóm Nam Cung Thế Gia 1} do {Mr. Bottle dẫn dắt đã thành công giết chết {Tướng quân không đầu} ở {Mộ Tần Thủy Hoàng}, lọt vào bảng xếp hạng giang hồ!

Tất cả các thành viên trong nhóm đều vô cùng phấn khích.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Mọi người thật là giỏi! Thế là qua rồi!

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Bối Đình}: Tôi đã nói rồi mà, tôi rất tự tin với nhóm chúng ta!

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Kỳ}: Nhóm trưởng chỉ huy vất vả rồi! Mọi người đều vất vả rồi ~.

{Nhóm} {Quả Quả}: Xem ra chúng ta là một trong ba

đội đầu tiên đánh chết Tướng quân không đầu trong máy chủ?

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: Rõ ràng là thế! Top 3 mới được đăng thông báo toàn máy chủ, hơn nữa còn lên bảng xếp hạng!

Nhìn dáng vẻ phẫn khích hờn hờ của mọi người. Ôn Bình cũng mỉm cười, nói trên YY: “Được rồi, đi sờ trang bị đi. Ai muốn đi?”.

Trang bị mà Boss rớt lại trong game là ngẫu nhiên, những người khác nhau đi sờ hòm đồ nhận được trang bị hoàn toàn khác nhau. Nhiệm vụ to lớn này mọi người nhất trí giao cho người lúc này đã hát tặng mọi người để cổ vũ sĩ khí, phu nhân nhóm trưởng.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: ... Tôi không may mắn đâu, bốc thăm giải thưởng nhỏ đến giải thưởng lớn đều không bao giờ trúng.

Ôn Bình không quan tâm đến chuyện đó, mỉm cười nói: “Không sao, mọi người bảo cô đi thì cô cứ đi”.

Kỳ Quyên không thoái thác nữa, bước lên trước một bước sờ hòm đồ. Tất cả những vật phẩm rớt lại lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

{Băng bảo vệ cổ tay Thu Phong. Bạch Thảo Đường}

{Băng bảo vệ cổ tay Thu Phong. Tiêu Diêu Cư}

{Băng bảo vệ cổ tay Thu Phong. Thần Cơ Doanh}

{Dây chuyền ánh sáng của chiến thần}

{Vòng tay Tịch Ngũ}

{Thiên âm trượng}

Bộ phận bảo vệ cổ tay trong trang bị của ba môn phái, dây chuyền và vòng tay thuộc tính khá tốt, cùng với...

Thiên âm trượng!

Pháp trượng cấp 80, môn phái thích hợp: Tiêu Diêu Cư, tấn công pháp thuật + 2554, phòng ngự pháp thuật + 2380, thể chất + 150, tinh thần + 350, số đá quý có thể nạm: bốn viên, giới hạn có thể nâng cấp: cấp 8.

Vũ khí tốt nhất, mạnh nhất hiện nay của pháp sư cấp 80 đã được một số người kém may mắn như Đỗ Quyên sở hữu được?

Tất cả mọi người lại một lần nữa sục sôi.

(3)

So với những thành viên xúc động đến khua chân múa tay kia, Ôn Bình tỏ ra rất bình tĩnh, nói trên YY: “Trang bị mọi người đều thấy cả rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu đấu giá. Dây chuyền ánh sáng của chiến thần, giá khởi điểm 1 vạn, ai muốn thì ra giá, không muốn thì Pass:

{Nhóm} {Quả Quả}: 1 vạn.

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: 1.1.

{Nhóm} {Quả Quả}: 1.2.

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: 1.3.

{Nhóm} {Quả Quả}: 1.5.

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: P.

...

“Quả Quả 1.5 vạn, còn ai muốn nữa không? Đếm ngược năm giây... Được rồi, Quả Quả lại đây giao dịch với tôi, tôi đưa trang bị cho bạn”. Ôn Bình nhìn tiền trong túi rồi nói: “Đỗ Quyên, cô giúp tôi ghi sổ nhé, chỗ tôi hơi lộn xộn”.

“Được ~”.

“Tiếp theo là trang bị thứ hai, vòng tay Tịch Ngữ...”.

Giai đoạn đấu giá trang bị là giai đoạn rất kích động, người mua được trang bị yêu thích thì vui sướng, người chỉ có thể nhìn nhưng không có tiền mua thì buồn rầu, đôi khi nhìn người khác đấu giá cũng là một niềm vui đặc biệt.

Chẳng mấy chốc những trang bị khác đều giao dịch xong. Vì đều là người trong bang nên mọi người cũng không ra sức nâng giá, đôi khi còn nhường nhịn lẫn nhau, lấy giá thấp. Mỗi chiếc băng bảo vệ cổ tay giá khởi điểm 3 vạn, đều được bán với giá khoảng 4 vạn. Chỉ có nhũ mẫu vì số lượng quá đông nên bị đẩy giá lên tới 6 vạn.

Cuối cùng còn lại Thiên âm trượng, dĩ nhiên là đắt nhất. Vì mỗi lần sẽ rút trang bị của ba môn phái, sớm muộn gì cũng có một ngày lấy được. Nhưng vũ khí thì mỗi Boss trong Phụ Bản nhóm đều có thể rút lại, nhưng tỷ lệ cực thấp.

Vũ khí chỉ riêng giá khởi điểm đã là 5 vạn, hôm nay

trong đội có ba pháp sư, Mr. Bottle, Nam Cung Nhược, Tiểu Tiểu Pháp Sư. Vũ khí tốt nhất dành cho pháp sư rốt cuộc sẽ được đẩy giá lên bao nhiêu tất cả mọi người đều không dám chắc.

Ôn Bình mỉm cười nói: “Đã đến màn quan trọng nhất, vũ khí của pháp sư cấp 80, giá khởi điểm 5 vạn. Hai vị đồng môn, đừng vì tôi là nhóm trưởng mà nhường tôi. Vũ khí này rất hiếm, hai người trả giá đi”.

{Nhóm} {Nam Cung Nhược}: 5.

{Nhóm} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: 5.2.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: 5.5.

{Nhóm} {Nam Cung Nhược}: 6.

{Nhóm} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: 6.5.

...

Kỳ Quyên thấy Bottle đột nhiên không ra giá nữa, không kìm được chat riêng: “Sao không trả giá nữa? Nếu không có tiền thì tôi đưa cho anh, chỗ tôi vẫn còn 8 vạn”.

“Không sao, không muốn tranh với họ”.

“Vũ khí ấy rất hiếm gặp, không biết bao giờ mới gặp lần nữa. Anh mau trả giá đi, tôi đưa tiền cho anh”. Kỳ Quyên rất sốt ruột, vũ khí tốt thế này, hình như anh không bận tâm lắm. Rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?

Ôn Bình không nhất thiết phải có vũ khí này, quan trọng là anh không muốn tranh giành với người khác.

Vũ khí hiện tại của mình rất tốt, màu xanh lam nhìn cũng đẹp. Vũ khí rút lại hôm nay mặc dù tấn công cao hơn một chút, nhưng mình là nhóm trưởng, lại còn là đại sư huynh của Tiểu Tiểu Pháp Sư. Cậu bé đó rất đáng yêu, suốt ngày gọi anh sư huynh sư huynh, nếu tranh giành với cậu ta thì cảm thấy không hay lắm.

{Nhóm} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: 10 vạn.

{Nhóm} {Nam Cung Nhược}: P.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: P.

Vũ khí đã được đẩy lên 10 vạn, Nam Cung Nhược Pass rồi, mình chỉ cần thêm chút tiền nữa là lấy được. Nhưng Ôn Bình vẫn quyết định không tranh giành với tiểu sư đệ. Tiểu Tiểu Pháp Sư vẫn dùng vũ khí cấp 70, tấn công vô cùng yếu. Nếu so sánh thì cậu ta cần vũ khí mới này hơn.

{Nhóm}{Nam Cung Vũ Lạc}: Sao nhóm trưởng không trả giá nữa?

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Nhóm trưởng hết tiền rồi :).

Vừa gõ chữ trong game, Ôn Bình vừa nói: “Vũ khí 10 vạn, tiểu đệ lại đây giao dịch với sư huynh”.

Rõ ràng là Tiểu Tiểu Pháp Sư rất vui, nhảy nhót chạy đi giao dịch với nhóm trưởng, sau khi lấy được vũ khí lập tức trang bị cho mọi người xem.

Đã vượt qua Boss số 1, mọi người lại phấn khích bước lên con đường đến với Boss số 2. Trên đường đi bị tiểu quái tiêu diệt hai lần. Khó khăn lắm mới đến được chỗ của Boss

số 2 Hoàng lăng chiến xa, lại bị ám khí xung quanh tiêu diệt một lần.

May mà tiểu quái đã bị diệt sạch, sau khi sống lại có thể chạy một mạch mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Mọi người tập hợp chỉnh đốn lại trước mặt Hoàng lăng chiến xa, bắt đầu khiêu chiến với Boss số 2 một lần nữa...

Sau năm lần bị tiêu diệt thì cả nhóm đã qua được Boss số 2. Thực ra trong lòng mọi người hiểu rất rõ, tất cả là nhờ sự chỉ huy và tính kiên nhẫn của nhóm trưởng. Nếu gặp nhóm trưởng tính khí khó chịu một chút, bị tiêu diệt nhiều thế này, không mở miệng chửi bới mới là lạ.

Đánh đến mười một giờ, vì có sinh viên phải ngắt mạng, thêm vào đó mọi người cũng mệt rồi, nên Ôn Bình đề nghị giải tán.

Khi phát tiền công ở cửa, Kỳ Quyên nhanh chóng tính toán xong sổ sách, gửi tin nhắn vào kênh nhóm: "Tổng số tiền đấu giá trang bị Boss số 1 là 27 vạn. Boss số 2 là 33.5 vạn, tổng cộng 60.5 vạn, số người tham gia hai mươi lăm người, bình quân tiền công mỗi người là 24200".

Đánh Phụ Bản mặc dù rất mệt nhưng cuối cùng mọi người đều có thể lấy được tiền công, có người còn mua được trang bị như ý. Mọi người đều cảm thấy rất vui.

Sau khi giải tán nhóm, Kỳ Quyên liền chủ động nhảy vào căn phòng nhỏ số 3 ở dưới. Ôn Bình nhìn vị trí của cô, cũng đi theo.

"Sao thế, có chuyện muốn nói với tôi à?". Vừa vào

phòng, Ôn Bình liền hỏi.

Kỳ Quyên nói: “Đi làm nhiệm vụ vợ chồng chứ?”.

Quả nhiên cô vẫn rất ham phần thưởng của nhiệm vụ vợ chồng.

Ôn Bình không kìm được mỉm cười nói: “Ok”.

Hai người đã quá quen thuộc với chu trình của nhiệm vụ vợ chồng, thêm vào đó được nói chuyện trên YY, chỉ mất nửa tiếng đã làm xong cả ba lượt.

Thấy mới mười một rưỡi, trên kênh Thế giới lại có người gọi lập nhóm tham gia đại hội đấu võ, Ôn Bình liền đề nghị: “Cô có hứng thú đi đánh vài trận đại hội đấu võ không?”.

Thực ra Kỳ Quyên cũng là phần tử đam mê PK, trước đây chơi game gặp kẻ thù ở ngoại ô, cô không bao giờ né tránh, xông lên ẩn thân ám sát là sở trường của cô.

“Được thôi, chỉ là hai chúng ta đi thôi à? Có cần gọi đám Nam Cung Ưc không?”.

“Không cần. Nam Cung Ưc đang lập nhóm thi đấu hai mươi lăm người. Chúng ta đi tham gia nhóm hai người”.

“Ừm”.

Ôn Bình cùng Kỳ Quyên đến chỗ NPC đăng ký, thành lập nhóm tham gia đại hội đấu võ, tên nhóm là: Siêu nhân đến rồi.

Kỳ Quyên nghi hoặc hỏi: “Vì sao lại gọi là Siêu nhân

đến rồi?".

Dĩ nhiên là vì em là tiểu siêu nhân trong mắt các đồng nghiệp.

Nghĩ đến biệt danh "tiểu siêu nhân", Ôn Bình không khỏi mỉm cười. Cho dù là ngoài đời hay trong game, nhất cử nhất động của Kỳ Quyên đều rất giống "tiểu siêu nhân", nhanh nhẹn dứt khoát quyết đoán, nhưng thảnh thơi lại có vẻ đáng yêu của người lơ đãng.

Ôn Bình nhin cười nói: "Đặt bừa thôi".

Kỳ Quyên cũng không nghĩ nhiều, nhìn cái tên thấy rất thuận mắt, liền nói: "Vậy thì đi xếp hàng đi, không biết bây giờ còn bao nhiêu người đang đánh".

Sự lo lắng của Kỳ Quyên không phải là thừa, thời gian này, phần lớn mọi người đều ra khỏi Phụ Bản, số người xếp hàng tham dự đại hội đấu võ rất nhiều, nhóm 2V2 càng nhiều không kể xiết.

Hai người xếp hàng ở chỗ NPC, xếp mười giây liền tự động sắp nhóm thành công, vào trường đấu võ.

Thời gian đếm ngược kết thúc, hai người đối diện lao về phía họ. Bottle dùng khinh công bay ra sau lưng chiến sĩ của đội đối phương, khuất tầm nhìn của đối phương, tiếp đó là một loạt liên kích đẹp mắt. Trước sự tấn công đáng sợ của pháp sư, chiến sĩ nằm im tại chỗ trong nháy mắt.

Dĩ nhiên Kỳ Quyên cũng không chịu thua, đuổi đánh nữ kiếm khách kia, một cú định thân rất chuẩn, sau đó là một loạt cú đánh cực mạnh giết chết nữ kiếm khách.

Màn hình hiện lên hai chữ “chiến thắng”, đồng thời hai người giành được 5 điểm.

Kỳ Quyên không kìm được nói: “Rất đơn giản”.

Ôn Bình cười nói: “Mới bắt đầu là như vậy, đánh đến các cấp phía sau sẽ càng ngày càng khó”.

Đại hội đấu võ căn cứ vào điểm tổng của nhóm để tiến hành tự động phân phối. Lúc đầu tổng điểm đều là 0, 100 điểm là một cấp, sau khi tổng điểm tăng lên, dĩ nhiên sẽ càng ngày càng gặp các đối thủ mạnh.

Hai người vừa nói chuyện vừa thi đấu, phối hợp cũng càng ngày càng ăn ý.

“Cô đi định thân tên y sư kia đi, tôi xử lý tên pháp sư đối diện”.

“Ừm, biết rồi”.

“Này, cô có thể không chệch được không?”.

“Thỉnh thoảng mà...”.

“Đi giết cầm sư kia đi, đồng môn mà không đánh được thì cô đập đầu vào tường đi”.

“Lúc này tay pháp sư kia suýt chút nữa thì giết anh, nếu không phải tôi kịp thời cứu viện thì anh đã tiêu từ lâu rồi”.

“Được rồi được rồi, tôi đập đầu vào tường đây”.

“...”.

Đánh mười trận thắng cả mười, hôm nay hai người toàn thắng.

“Thắng mười trận liền”.

“Sớm biết vậy mà”. Hai kẻ mạnh liên thủ, không thắng mới là lạ.

“...”. Nghe giọng nói đặc ý của anh, Kỳ Quyên không kìm được nói: “Anh có thể khiêm tốn một chút được không?”.

Ôn Bình nghiêm túc nói: “Khiêm tốn quá mức là giả tạo”.

Kỳ Quyên không còn gì để nói.

Ôn Bình mỉm cười: “Được rồi, không còn sớm nữa, không có chuyện gì thì tôi đi khai khoáng”.

Kỳ Quyên gật đầu, “Ừm, tôi đi thu hoạch ngô”.

“Khụ khụ”. Ôn Bình khẽ ho một tiếng, “Thu hoạch xong thì ngủ sớm nhé”.

Kỳ Quyên không kìm được nói: “Đúng rồi, tôi cảm thấy hôm nay anh chỉ huy Phụ Bản thành thực như vậy, hoàn toàn không giống lần đầu tiên đánh”.

Ôn Bình im lặng một lúc mới nói: “Thực ra, bài viết hôm nay cô gửi cho tôi là một người bạn của tôi viết. Nửa đêm hôm qua khi công hội của họ khai hoang, tôi đã đến nghe, vì thế mới nắm được quá trình”. Ôn Bình ngừng một lát, “Chẳng còn cách nào cả, làm nhóm trưởng phải có trách

nhiệm nên chuẩn bị bài trước”.

“Thảo nào”. Kỳ Quyên gật đầu, “Tối qua ngủ muộn lắm đúng không? Có phải là bị cảm rồi không?”.

“Không sao, cảm nhẹ thôi mà”.

Nghe giọng anh khàn khàn, nhớ lại lúc nãy anh bắt chắp cổ họng đau rát, nghiêm túc chỉ huy Phụ Bản, trong lòng Kỳ Quyên thấy thương thương, vội nói: “Anh uống thuốc rồi ngủ sớm đi, đừng thức đêm nữa”.

“Ừm, đào chỗ mỏ này xong tôi sẽ ngủ”.

“Còn đào cái gì nữa? Mau đi ngủ đi”.

“...”.

“Còn chưa đi?”.

“Được rồi, thế thì tôi đi ngủ đây. Cô cũng đừng thức khuya, thu hoạch ngô xong thì ngủ sớm nhé”.

“Biết rồi”.

Kỳ Quyên miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ, thu hoạch ngô xong nhân tiện giúp anh khai khoáng nâng cấp, dù sao thì tài khoản và mật khẩu của anh cô đều biết. Được rồi, cứ quyết định như thế!

Tối hôm ấy, Ôn Bình uống thuốc xong, leo lên giường ngủ rất ngon lành.

Anh chưa bao giờ biết rằng được người mình thích quan tâm lại hạnh phúc đến vậy.

Chương 16: Đấu giá trang bị

(1)

Sau khi game được nâng cấp, mỗi buổi tối mọi người đều rất bận rộn, tám giờ tập trung khai hoang Phụ Bản, đánh Phụ Bản xong rất nhiều sinh viên bị cắt mạng, những người không bị cắt mạng thì đi đánh vài trận đại hội đấu võ, hoặc là làm nhiệm vụ thường nhật, chẳng mấy chốc đã đến giờ đi ngủ. Nhưng vẫn có rất nhiều việc chưa làm xong, cảm giác thời gian một ngày không đủ dùng.

Những ngày tháng trong game trôi qua rất bình lặng.

Trang bị của các thành viên trong nhóm cũng tốt dần lên, có người còn tích đủ băng bảo vệ cổ tay và giày rớt lại ở Mộ Tần Thủy Hoàng.

Băng bảo vệ cổ tay Thu Phong, giày rớt lại ở Mộ Tần Thủy Hoàng, quần và mũ rớt lại ở Thiên Sơn, quần áo đẹp nhất rớt lại ở Ván Cờ Đen Trắng. Ván Cờ Đen Trắng chỉ có một Boss là "Kỳ Thánh". Nhưng độ khó rất cao, nghe nói có các cách đánh ở sáu giai đoạn khác nhau, chốc chốc lại triệu hoán những tên tiểu binh kỳ hồn, kỳ linh, kỳ đồng, quân cờ đen trắng... rất khó đánh, chỉ cần sơ suất một chút là rất dễ bị tiêu diệt.

Đám Nam Cung Thế Gia mặc dù rất không nghiêm túc, lại còn thường xuyên trêu ghẹo nhóm trưởng khiến nhóm trưởng tức giận nhưng bọn họ rất coi trọng trang bị, cả nhóm bị tiêu diệt vô số lần cũng không một lời oán thán, thật đúng là ý chí bất diệt.

Đáng tiếc là quả thực Ván Cờ Đen Trắng quá khó, sau khi qua được Mộ Tần Thủy Hoàng và Thiên Sơn, với Boss Kỳ Thánh của Ván Cờ Đen Trắng, mọi người vẫn bị mắc kẹt ở giai đoạn thứ tư, mãi không đánh được.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, ngoài mỗi ngày chỉ huy Phụ Bản, làm nhiệm vụ vợ chồng, ngày nào Ôn Bình cũng cùng Kỳ Quyên lập nhóm tham gia đại hội đấu võ 2V2. Tính đến nay, mỗi ngày hai người kiên trì đánh mười trận, tổng cộng đánh hơn ba trăm trận, thắng hai trăm tám mươi lăm trận, tỷ lệ thắng trên chín mươi lăm phần trăm, đã được lọt vào top 10 toàn máy chủ.

Mỗi ngày sau khi đánh Phụ Bản xong cùng cô tham gia thi đấu gần như đã trở thành một thói quen của anh.

Không giống cách đánh cố định với Boss của Phụ Bản, tham gia thi đấu, mỗi lần sẽ gặp phải những đối thủ khác nhau, tám nghề nghiệp sẽ nảy sinh sáu mươi tư cách tổ hợp khác nhau, đối với mỗi tổ hợp khác nhau, cách đánh cũng khác nhau. Đến giai đoạn sau, mỗi trận đánh đều rất gian nan mới thắng được, thắng thì nói một câu đánh rất hay, thua thì cùng nhau nghiên cứu vấn đề, đó cũng là một niềm vui.

Hôm nay, sau khi vật vã xong với Ván Cờ Đen Trắng, Kỳ Quyên liền chủ động nhắn tin cho Bottle: “Đi đại hội đấu võ không?”.

Bottle không nhắn lại, hơn nữa anh cũng không ở trên YY.

Đợi mười phút, anh mới trả lời trong game: “Xin lỗi, tối

nay không đi nữa, tôi phải chuẩn bị một chút, ngày mai đi công tác”.

“Lại đi công tác à?”.

Không hiểu vì sao khi gõ câu này, dường như có một cảm giác lưu luyến trào dâng trong tim cô.

Có thể là vì đã quen với với sự có mặt của anh?

Trước đây chơi game, Kỳ Quyên thường lấy thân phận là chị cả dẫn dắt hai cô em của mình, bảo vệ họ, có ai ức hiếp họ liền xông lên bảo vệ...

Lần đầu tiên có một chiến hữu ở bên cạnh mình, cùng kề vai chiến đấu với mình như thế.

Khi ở bên anh, thường chỉ là một động tác, anh sẽ biết bước tiếp theo cô định làm gì, còn anh thì nên phối hợp với cô làm những gì. Lúc nguy cấp, lúc nào anh cũng xuất hiện đúng lúc bên cạnh để giải vây cho cô, sau đó hai người phối hợp, đối thủ lần lượt bị đánh bại, trên màn hình hiện lên hai chữ “chiến thắng”.

Đó chính là cạ cứng, chiến hữu tốt.

Cô không cần phải nói với anh những lời ngọt ngào nhưng anh lại là người hiểu tâm tư của cô nhất.

“Sao, lưu luyến à?”.

Đột nhiên màn hình hiện lên dòng chữ khiến Kỳ Quyên lập tức tỉnh táo lại.

Có lẽ là mình đã nghĩ quá nhiều.

Anh là cạ cứng, cảm xúc lưu luyến này có lẽ là vì cô không muốn thay đổi thói quen ngày nào cũng cùng anh tham gia thi đấu?

Kỳ Quyên lập tức gạt những suy nghĩ đó qua một bên, hỏi: “Đi công tác ở đâu? Bao lâu?”.

“Nửa tháng, đi Mỹ”.

“Lần này ra nước ngoài có rất nhiều việc, nhân tiện tôi muốn thăm mấy người bạn nên sẽ không về sớm”.

Tâm trạng của Kỳ Quyên có chút phức tạp, cảm giác lưu luyến dường như càng mãnh liệt hơn, im lặng một lúc mới gõ một dòng chữ: “Ra nước ngoài chênh lệch múi giờ, nếu không tiện thì đừng vào game nữa. Có chuyện gì cứ nhắn tin cho tôi, tôi giúp anh xử lý”.

“Ừm, sau khi ra nước ngoài sẽ không có nhiều thời gian vào game. Cô cũng không cần vất vả khai khoáng giúp tôi nữa đâu. Kỹ năng của tôi đã lên cấp 80 rồi”.

“Biết rồi”.

“Lúc này tôi sang YY của Long Tộc, người bạn đó của tôi nói bang hội của họ vừa vượt qua Ván Cờ Đen Trắng. Tôi mời cậu ta đến bang chúng ta chỉ huy. Thời gian này cậu ta sẽ dùng nick của tôi dẫn dắt mọi người đánh Kỳ Thánh”.

“Ồ. Bắt đầu từ ngày mai, người đăng nhập không phải là anh nữa sao?”.

“Đúng, khi nào về tôi sẽ nói với cô”.

“Được”.

“Chuyển bay buổi sáng, tôi off trước đây. G9”.

“G9”.

Nhìn Mr.Bottle offline như vậy, đột nhiên trong lòng Kỳ Quyên có cảm giác hụt hẫng kỳ lạ.

Anh phải đi nửa tháng, nửa tháng này nhiệm vụ vợ chồng phải làm thế nào? Đại hội đấu võ phải làm thế nào? Mỗi buổi tối vừa chat vừa khai khoáng trồng rau, thoắt một cái kỹ năng sinh hoạt của hai người đều lên cấp 80, cuối cùng đã có thể làm bữa tiệc nhóm ngon nhất rồi. Khoảng thời gian này, ngày nào anh cũng vất vả vì cả nhóm trong bang, thường xuyên thức đêm. Kỳ Quyên còn muốn làm một vài món ăn cao cấp bồi bổ cho anh. Nhưng anh lại đi công tác đúng lúc này...

Haizz, đột nhiên cảm thấy những ngày tháng sau này sẽ trở nên nhạt nhẽo.

Quả nhiên, thói quen là một thứ đáng sợ.

Tối hôm sau, khi về nhà Kỳ Quyên cũng không vội vàng mở game như mọi khi mà mở hồ sơ công việc, sắp xếp lại tài liệu.

Không ngờ ngày hôm sau khi ra tòa, luật sư biện hộ của đối phương lại là người đối đầu hồi đại học, hơn nữa còn là người đã từng theo đuổi và bị cô từ chối - Tô Thắng.

Thực ra Kỳ Quyên có ấn tượng rất sâu sắc với anh chàng này, suy cho cùng, đứng dưới lầu cầm hoa hồng tỏ

tình cũng rất cần dũng khí.

Anh ta rất xuất sắc, chỉ có điều, anh ta và cô đều kiêu ngạo, hơn nữa anh ta vô cùng hiếu thắng, theo chủ nghĩa nam quyền, quen ra lệnh, người khác cũng buộc phải nghe theo mệnh lệnh của anh ta. Nếu mình ở bên cạnh anh ta thì thật đúng là gang thép gặp gang thép, hai người đều là luật sư, cãi nhau sẽ gây ra án mạng!

Vì thế cô mới rất lý trí từ chối anh ta, Kỳ Quyên cảm thấy với tính cách của anh ta, nên tìm một cô gái dịu dàng, bao dung chứ không nên tìm một người cùng là gang thép như mình để làm tăng thêm mâu thuẫn...

Đều là sinh viên xuất sắc khoa luật của trường đại học nổi tiếng, hai người khẩu chiến với nhau một hồi trên tòa. Mặc dù quá trình rất đặc sắc nhưng kết quả quan trọng nhất không được như ý - Kỳ Quyên đã thua.

Lần đầu tiên thua, lại còn thua người đàn ông đã từng bị mình từ chối, không vẻ vang một chút nào.

Khi bước ra khỏi tòa, lần đầu tiên Kỳ Quyên không còn nụ cười tự tin, phóng khoáng như mọi ngày mà cúi đầu, nhả mày, bước rất nhanh trên đôi giày cao gót, mặt đầy vẻ bức bối.

Cách đó không xa là một chiếc Audi màu bạc, người đàn ông đứng cạnh chiếc xe mặc bộ complet chỉnh tề, dáng vẻ nghiêm túc trông rất anh tuấn. Chàng trai nhìn thấy cô rồi hăm hứ một tiếng quay người bỏ đi năm ấy bây giờ đã lột bỏ vẻ non nớt trong ký ức, toàn thân toát lên sức hút riêng của người đàn ông chín chắn thành công trong sự

nghiệp.

Thấy cô bước tới, Tô Thăng liền chủ động chào hỏi: “Kỳ Quyên, lâu lắm không gặp”.

Kỳ Quyên phóng khoáng mỉm cười, nói đùa: “Còn tưởng cậu sẽ gọi mình là luật sư Kỳ”.

“Có gì khác nhau sao?”.

“Gọi là Kỳ Quyên, chứng tỏ cậu coi mình là bạn học. Gọi là luật sư Kỳ, chứng tỏ trong lòng cậu mình chỉ là đối thủ”.

Tô Thăng im lặng một lúc, nhếch mép cười, “Cậu nói năng vẫn sắc sảo như trước”. Nói rồi liền mở cửa xe, “Để mình đưa cậu về, về nhà hay về cơ quan”.

“Về cơ quan”.

Kỳ Quyên không hề khách khí. Cô cảm thấy nếu mình từ chối lời mời của anh ta thì chứng tỏ cô rất bận tâm tới chuyện trước đây.

Sau khi lên xe, Kỳ Quyên không kìm được hỏi: “Chẳng phải cậu ra nước ngoài rồi sao? Sao đột nhiên lại quay về?”.

“Chẳng còn cách nào cả, gia đình ép mình kết hôn”.

Sao gần đây ai cũng bị ép kết hôn thế nhỉ? Tự nhiên Kỳ Quyên nhớ ra thầy Ôn Bình cũng bị gia đình ép kết hôn.

Tô Thăng mỉm cười, “Lần này mình về nước, ngoài ổn định công việc, chủ yếu là để chuẩn bị đám cưới”. Nói rồi lại quay sang nhìn Kỳ Quyên, “Cậu thế nào? Vẫn còn độc

thân à?”.

Kỳ Quyên vờ ra vẻ không bận tâm, vuốt tóc, “Công việc quá bận, không có thời gian”.

“Đừng kiểm cố nữa. Mấy hôm trước gặp lớp trưởng lớp mình, cậu ta nói con gái trong lớp, chỉ còn mỗi cậu chưa lấy chồng”.

Không bi thảm đến mức ấy chứ?

“Đừng kén quá. Rốt cuộc cậu muốn tìm người thế nào?”.

Kỳ Quyên đau đầu day huyệt Thái Dương.

Cô cũng không thể nói rõ. Đến bây giờ, trong lớp chỉ có mỗi mình cô độc thân, lẽ nào đúng là cô quá kén chọn sao?

Có lẽ nguyên nhân căn bản là từ khi bố mẹ qua đời, cô đã quen với việc xông pha một mình, quen với cuộc sống độc lập tự chủ, không thể tiếp nhận một người khác làm đảo lộn cuộc sống của mình.

Buổi tối về đến nhà, cô uể oải đăng nhập vào game, theo thói quen mở list bạn thân, nhìn thấy Mr.Bottle Online, nhớ ra anh đã ra nước ngoài nhờ bạn đăng nhập tài khoản, trong lòng không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

Thật đúng là mọi chuyện đều không như ý.

Bình thường đi làm rất mệt, buổi tối về nhà vào game, có Bottle cùng cô làm nhiệm vụ, vào Phụ Bản, cảm giác mệt mỏi lập tức được xua đi ngay nhưng lúc này...

Mặc dù là cái tên quen thuộc nhưng đã là một người khác.

Kỳ Quyên không nói chuyện, đối phương chủ động nhắn tin: “Cô là vợ trong game của Bottle đúng không? Tôi là anh em tốt của cậu ấy, vào nick của cậu ấy đưa bang hội của các cô đánh Ván Cờ Đen Trắng. Vào nhóm đi”.

Kỳ Quyên vào nhóm, nhân tiện đăng nhập kênh YY, trong phòng của nhóm cố định mọi người đã đến cả. Nhưng lúc này người đứng ở vị trí được nói chuyện đầu tiên không phải là Mr.Bottle quen thuộc mà là một người khác tên là {Phi Nhất Ban}.

“Chào mọi người, Bottle có việc phải đi công tác, bảo tôi đến chỉ huy giúp. Mọi quy định trong đội vẫn giữ nguyên như trước đây”.

Người chỉ huy này tỏ ra rất chuyên nghiệp, hơn nữa giọng nói vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn có chút lạnh lùng kỳ lạ.

Bottle chỉ huy vẫn thú vị hơn, động một tý lại nói những lời đáng ăn đấm, còn nói đùa, kể truyện cười, khiến mọi người vừa yêu vừa hận. Không biết vì sao nghe người lạ chỉ huy, đột nhiên trong lòng lại nhớ đến những ưu điểm của Bottle.

May mà những thành viên khác của nhóm không nghĩ như vậy. Mặc dù vị chỉ huy này rất nghiêm túc nhưng may mà rất giỏi, tính tình cũng không nóng nảy. Thêm vào đó anh ta có kinh nghiệm qua cửa, sau hai lần bị tiêu diệt đã

giết chết Kỳ Thánh, được một đồng trang bị. Ngoài quần áo trang bị của ba môn phái bất kỳ lần nào cũng rớt lại, còn rớt lại một vũ khí của nhũ mẫu, được đẩy giá lên tới 15 vạn.

Mọi người vỗ tay hoan hô còn Kỳ Quyên thì không có chút tinh thần nào.

Có lẽ là hôm nay thua kiện, tâm trạng không tốt? Hoặc có lẽ là... người thân thuộc đó không có mặt?

Đánh xong Ván Cờ Đen Trắng mới là tám rưỡi, trong bang có người nói muốn đến Mộ Tần Thủy Hoàng. Nhưng người bạn của Bottle vì bang hội của mình có chuyện phải đi nên không thể chỉ huy. Một đội lớn như vậy, không có chỉ huy chắc chắn sẽ loạn.

Đúng lúc ấy Tiêu Tinh cũng online, Kỳ Quyên nghĩ một lúc, liền kéo cô ấy vào nhóm, nói trên kênh bang hội: “Thế này đi, mở nhóm đánh Mộ Tần Thủy Hoàng, tôi chỉ huy, có mấy người bạn việc không thể đi, nếu trong bang có người mới muốn đi, có thể vào nhóm”.

Đánh Mộ Tần Thủy Hoàng đối với người của Nam Cung Thế Gia mà nói rất đơn giản. Hơn nữa có Hoa Đỗ Quyên Nở chỉ huy, mọi người cũng yên tâm hơn.

Dẫn theo ba người mới {Chờ Một Ngày Nắng} và {Nam Cung Đậu Đình}, {Nam Cung Du Nhiên}, trong đội vẫn thiếu hai vị trí nữa.

Kỳ Quyên liền nói trên kênh YY: “Hay là gọi người trên kênh Thế giới đi. Còn thiếu cầm sư, gọi một cầm sư và một nhũ mẫu”.

Đánh quảng cáo gọi người trên kênh Thế giới, chẳng mấy chốc đã có hai người xin vào đội.

{Tiểu Tâm} {Tiểu Vân}

Nhìn tên quen quen...

Hình như là trước đây đã từng cùng đánh Phụ Bản, Kỳ Quyên cũng không để ý, triệu tập mọi người tập trung.

Để đảm bảo, Kỳ Quyên gọi hai người đó lên kênh YY, nhân tiện hỏi: "Hai người đã đánh Phụ Bản này rồi chứ?".

Cô gái tên Tiểu Tâm chủ động ấn phím nói: "Đánh rồi, chúng tôi đánh cùng nhóm khác. Chị nhóm trưởng, chị chỉ huy sao?".

Kỳ Quyên nói: "Ừm, tôi chỉ huy".

"Vậy à, nữ chỉ huy rất hiếm gặp, chị nhóm trưởng, chị thật lợi hại".

Giọng nói của cô gái này rất nhỏ nhẹ, mấy kẻ háo sắc trong nhóm vừa nghe thấy giọng nói này liền gửi những tin nhắn như "Em gái làm quen đi", "Em gái vào bang bọn anh" trên kênh nhóm để trêu đùa cô ta.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Không đâu, người ta có chồng rồi O(∩_∩)O.

{Nhóm} {Quả Quả}: Có chồng có thể ly hôn mà!

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Phá hoại tình cảm vợ chồng người ta là vô đạo đức nha O(∩_∩)O.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Hơn nữa người ta cũng có bang hội cố định rồi, không thể tùy tiện đổi bang được O(∩_∩)O.

Mặc dù đều là những cô gái thích dùng biểu tượng O(∩_∩)O đáng yêu nhưng Kỳ Quyên cảm thấy Vũ Lạc trong bang hội đáng yêu thật sự, còn cái cô Tiểu Tâm này nói năng ỏn ẻn, đặc biệt là những từ ra vẻ đáng yêu như “người ta” thế này “người ta” thế kia và kết thúc bằng từ “nha”, khiến người ta nhìn mà nổi da gà.

Kỳ Quyên day ấn đường, bình tĩnh nói trên kênh YY: “Được rồi, nhanh chóng vào Phụ Bản, hai tiếng nữa đánh xong đi ngủ!”.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên kênh nhóm yên tĩnh hẳn đi, ngay cả bản thân Kỳ Quyên cũng cảm thấy... cùng là con gái, cô thật sự quá khác biệt với những cô gái ỏn ẻn đáng yêu kia.

Ai bảo mi “đàn ông đích thực” như thế! Đáng đời không lấy được chồng!

(2)

Sau khi tất cả mọi người đều vào Phụ Bản, Kỳ Quyên tiện tay kiểm tra trang bị của hai người mới đến. Hai người này chỉ cần nhìn trang bị là biết là người giàu, toàn thân lấp lánh, trang bị trên người đều được nạm đá quý cấp 5, vũ khí còn cường hóa đến cấp 8, thật đúng là ghen tỵ chết đi được.

Phụ Bản này trước đó Bottle đã chỉ huy rất nhiều lần, Kỳ Quyên cũng ghi nhớ rất rõ cách đánh, gọi mọi người vào

Phụ Bản, kiên nhẫn nói lại những điều cần chú ý một lần.

Sợ người mới đến không hiểu, cô lại nhấn mạnh:

“Người mới đến chú ý nghe chỉ huy. Ngày Nắng chú ý máu của Ngạo Thị Quần Hào, Tiểu Vân chú ý máu của Quả Quả, không được ngừng tung giảm thương tổn. Vũ Lạc thấy sơ hở thì lấp ngay, nhử mồi của mấy tiểu đội khác chú ý tiểu đội của mình như mọi khi”.

“Giai đoạn ba xuất hiện vong linh, Tiểu Tâm định thân tên thứ hai. Tên độc ở ba phía, tiểu đồ đệ phụ trách bên trái, Nam Cung Nhược phụ trách ở giữa, Bottle không có ở đây, một người tấn công từ xa nào đó khống chế bên phải, ai muốn đánh tên độc?”.

“Để tôi”. Trong đội có người tự nhận, Kỳ Quyên liền giao tên độc bên phải cho cậu ta.

“Được rồi. Nếu không có vấn đề gì thì bắt đầu”.

Ngạo Thị Quần Hào nhanh chóng xông lên trước đánh thức Boss, không ngờ, vẫn chưa đánh được một phút thì đột nhiên main tank Quả Quả ngã lăn ra đất.

{Nhóm} {Quả Quả}: Chuyện gì vậy? Không ai thêm máu cho tôi sao?

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Xin lỗi, tôi chưa thạo lắm, tôi đang cố gắng...

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: Ngày Nắng, không liên quan đến cô, cô nhìn máu của tôi rất tốt, máu của Quả Quả không phải do cô phụ trách.

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nắng}: Ồ ^_^.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Tôi đã ném thêm máu rồi, có thể là vì mạng chậm, xin lỗi T_T.

Kỳ Quyên cau mày, mở bảng thống kê của nhóm nhưng lại nhìn thấy một con số khiến cô choáng váng:

Tiểu Vân, thống kê lượng chữa trị: 0

Kỳ Quyên nghi ngờ hỏi: “Tiểu Vân, lúc này cô không nghe thấy tôi nói sao? Bảo cô phụ trách máu của Quả Quả, sao không thêm máu cho cậu ta?”

Mười giây sau.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Ồ.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Biết rồi.

Kỳ Quyên không còn gì để nói.

Quả nhiên làm nhóm trưởng cần có lòng kiên nhẫn rất lớn.

Kỳ Quyên hít một hơi thật sâu: “Được rồi, làm lại từ đầu! Mọi người đều tập trung tinh thần, đã rất muộn rồi tôi không muốn có sơ suất gì!”.

Có thể là vì giọng nói của cô rất có khả năng uy hiếp, lần này rất thuận lợi đánh đến giai đoạn thứ ba.

“Vong linh, Tiểu Tâm mau khống chế...”

Vẫn chưa nói hết câu, trên đỉnh đầu của Boss liền hiện lên một câu nói: “Để các người dùng máu thịt của mình

cúng tế cho vong linh của ta”, đồng thời “rầm” một tiếng, đột nhiên dưới chân xuất hiện cạm bẫy không lối thoát 3600 toàn màn hình, tất cả mọi người đều bị khống chế đứng im, ba giây sau, tất cả bị tiêu diệt.

{Nhóm} {Chờ Một Ngày Nặng}: Chuyện gì vậy?

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Vong linh không bị định thân, chúng ta bị làm vật tế = =.

Nhìn Tiểu Tâm đứng ngây bên cạnh, Kỳ Quyên không kìm được hỏi: “Tiểu Tâm, chẳng phải đã nhắc cô khống chế vong linh rồi sao?”.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Nhóm chúng em không đánh thể này đâu $O(\cap \cap)O\sim$.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Chị nhóm trưởng, có phải cách đánh của chị có vấn đề không?

Kỳ Quyên sửng người, kiên nhẫn giải thích: “Mỗi nhóm đều có cách đánh khác nhau, phong cách của mỗi chỉ huy cũng không giống nhau, cho dù trước đó các cô đánh thể nào, đến chỗ của tôi thì phải theo cách đánh của tôi. Cô cũng muốn thuận lợi qua cửa, đúng không?”.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Đâu phải chỉ có một cầm sư là em, trước đây đội chúng em đánh Phụ Bản này, giai đoạn thứ ba em lướt qua T_T.

Lướt qua...

Kỳ Quyên cố nhẫn nhịn ý nghĩ muốn đánh người, “Nhóm các cô có mấy cầm sư?”.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Ba người.

“Cô cũng nói là ba người, có hai người phụ trách khống chế vong linh, dĩ nhiên cô có thể lướt qua. Nhưng bây giờ trong đội chỉ có hai cầm sư là tôi và cô. Cô lướt qua, một mình tôi sao có thể khống chế vong linh được?”.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}:Ồ, biết rồi, em khống chế là được chứ gì, chị nhóm trưởng đừng giận mà $O(\cap \cap)O$.

“Được rồi, cô biết là được, bắt đầu lại đi, lần này đừng để xảy ra vấn đề. Tôi sẽ nhắc nhở cô”.

Lại một lần nữa đánh đến giai đoạn thứ ba, Tướng quân không đầu triệu hoán vong linh, Kỳ Quyên lập tức nói trên YY: “Vong linh xuất hiện rồi, tôi khống chế tên đầu tiên, Tiểu Tâm khống chế tên thứ hai!”.

Kết quả là...

“Để các người dùng máu thịt của mình cúng tế cho vong linh của ta!”.

Boss gầm lên một tiếng, cả đội lại một lần nữa bị tiêu diệt.

Một vài người trong đội không nhẫn nhịn được nữa.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Tiểu Tâm, cô có thể chuyên tâm một chút được không?

{Nhóm} {Ngạo Thị Quần Hào}: Đừng làm việc riêng, cô đừng làm gì cả, chỉ nhìn vào phương hướng vong linh xuất hiện, tên đầu tiên Đỗ Quyên sẽ khống chế, khi tên thứ

hai xuất hiện, cô lập tức dùng chuột chọn mục tiêu, sau đó ném cho hẳn kỹ năng định thân là được.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Người ta lần đầu tiên gánh vác nhiệm vụ to lớn thế này, rất căng thẳng T_T.

{Nhóm} {Quả Quả}: Em gái đừng căng thẳng, cứ từ từ.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Ừm ừm, tôi đi rót cốc nước đã, lúc căng thẳng uống nước sẽ đỡ hơn một chút O(∩_∩)O.

Kỳ Quyên lắc đầu nói: “Đi đi. Chúng tôi đợi cô”. Kết quả cô ta đi rót cốc nước đúng mười lăm phút, lúc ấy mới lè mề quay lại, bắt đầu đánh lại.

“Để các người dùng máu thịt của mình cúng tế cho vong linh của ta!”. Lần thứ ba bị tiêu diệt.

Kỳ Quyên gần như muốn nổ tung, “Lại chuyện gì vậy?”.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Chỗ vong linh nhiều người quá, không chọn được mục tiêu T_T.

“Chuột không chọn được, cô dùng phím Tab đi, chọn chuẩn phương hướng ấy, vong linh vừa xuất hiện thì cô ấn Tab”.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Biết rồi O(∩_∩)O~.

“Thế này vậy, cô không chế tên đầu tiên. Tên đầu tiên dễ chọn hơn. Tôi không chế tên thứ hai. Bắt đầu lại”.

Một lúc sau...

“Để các người dùng máu thịt của mình cúng tế cho vong linh của ta!”.

Lần thứ tư bị tiêu diệt.

Có người không kìm được chat riêng với Kỳ Quyên: “Nhóm trưởng, cô nàng này tuyệt đối là hàng lỏm được bạn thân chiều chuộng quen rồi, chỉ biết bám theo để tăng kinh nghiệm, chỉ bằng đá cô ta đi, gọi người khác vào nhóm đi”.

Kỳ Quyên cũng biết cô nàng này rất “lỏm” nhưng suy cho cùng ai cũng từng là người mới. Cô rất khoan dung với người mới, liền đáp lại: “Đá người giữa đường không hay lắm, đánh thêm vài lần nữa, cô ta nghe chỉ huy là được”.

“... Thôi được”.

Bắt đầu đánh lần thứ năm, Kỳ Quyên cũng hết hơi nổi giận rồi, bắt đắ dĩ nói: “Các bạn có thể tập trung tinh thần một chút được không? Nếu còn xảy ra vấn đề tôi sẽ đá người đấy!”.

May mà cuối cùng lần này đã qua cửa, Kỳ Quyên cũng thở phào.

Đi lên sờ trang bị, có rất nhiều đồ tốt, trong đó còn có Tiêu vĩ cầm!

Tiêu vĩ cầm giống với Thiên âm trượng của pháp sư, đều là vũ khí tốt nhất cho cấp 80 hiện nay! Kỳ Quyên luôn hy vọng mình có thể có được nó. Nhưng đánh Phụ Bản gần một tháng, ngay cả bóng dáng của nó cũng không nhìn thấy. Không ngờ hôm nay lại xuất hiện!

Tiếp đó bắt đầu bán đấu giá trang bị, bằng bảo vệ cổ tay của nhũ mẫu, nhũ mẫu trong nhóm đều không có nhu cầu, Tiêu Tinh vui sướng mua được với giá khởi điểm là 3 vạn. Ngoài ra còn có bằng bảo vệ cổ tay của kiếm khách và chiến sĩ, đều được những người có nhu cầu trong nhóm mua với giá khởi điểm.

Cuối cùng đã đến lúc bán {Tiêu vĩ cầm} kích động lòng người. Kỳ Quyên nói trên YY: “Tiêu vĩ cầm, giá khởi điểm 5 vạn, Tiểu Tâm, nếu cô muốn thì ra giá đi”.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: 5.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 6 vạn, giúp Tiểu Tâm nhà tôi đấu giá.

Có người đấu giá giúp dĩ nhiên là được. Đấu giá trang bị chỉ có một quy định: Người ra giá cao được nhận.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: 6.5.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 8.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: 8.5.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Chị nhóm trưởng đừng có thêm năm nghìn một nữa, cứ thêm một vạn một đi.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 10 vạn.

Kỳ Quyên có chút do dự, suy cho cùng đối phương rất giàu có, còn mình thì mặc dù gần đây làm thức ăn kiếm được chút tiền nhưng tổng cộng trong túi chỉ có 10 vạn, vũ khí trong bang thông thường đều được bán với giá khoảng

10 vạn. Nhưng hôm nay gọi người khác vào, Kỳ Quyên cũng không thể vì mình là nhóm trưởng mà không cho người khác đấu giá trang bị được.

Đúng lúc ấy, đột nhiên cửa sổ chat hiện ra tin nhắn riêng.

“Bạn yêu quý, hãy phóng tay đấu giá đi, chỗ tao còn 2 vạn, cho mày cả đấy”. Là chị em tốt Tiêu Tinh nhắn tin, “Tao ngứa mắt con cầm sư kia từ lâu rồi! Bản thân hoàn toàn không biết đánh, lại còn ở đó chỉ chỉ trỏ trỏ, đi rót cốc nước bắt mọi người chờ mười mấy phút! Nếu không phải vì cô ta, chúng ta có bị tiêu diệt bốn lần, hai tiếng cũng không qua được không? Lại còn đẩy giá cao như vậy, chỉ cô ta có tiền chắc = =”.

Sự ủng hộ của Tiêu Tinh khiến Kỳ Quyên cảm thấy rất vui, thế là phóng tay trả giá trên kênh nhóm.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: 11.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 13.

{Nhóm} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: 14.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 16.

Một lần cô ta thêm 2 vạn, rõ ràng là cạy có tiền muốn giết Kỳ Quyên.

Giá này đã vượt quá khả năng của Kỳ Quyên. Mặc dù cô rất thích vũ khí này, rất không cam tâm nhường cho người khác, nhưng quả thực cô không muốn giằng co với Tiểu Tâm và Tiểu Vân. Hơn nữa, trong túi cô cũng không có

nhều tiền như thế.

Kỳ Quyên đang định gõ P thì đột nhiên nhìn thấy một người trong kênh ngữ âm, người quản lý toàn kênh nhóm, tên là {Nam Cung Thế Gia - Bottle}.

Đồng thời góc dưới hiện lên một dòng thông báo: “Phụ quân của bạn {Mr. Bottle} Online”.

Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc: “Nhiều người vậy? Đang làm gì đấy?”.

Chẳng phải anh đi công tác rồi sao? Sao lại lên mạng lúc này?

Người đông cũng không tiện hỏi, Kỳ Quyên liền trả lời: “Chúng tôi đang đánh Mộ Tần Thủy Hoàng, đấu giá trang bị”.

Tiêu Tinh thấy anh online, lập tức dùng tốc độ gõ chữ nhanh nhất từ trước tới nay chat riêng với anh:

“Thầy mau giúp nó đấu giá đi! Nó muốn có vũ khí đó từ lâu lắm rồi! Hôm nay nó chỉ huy Phụ Bản đã phải chịu rất nhiều ảm ức, chắc chắn trong lòng rất khó chịu! Con cầm sư kìa cậy mình có tiền cùng bạn đẩy giá ức hiếp nó, thật là quá đáng! Em rất muốn đập tiền vào mặt nó! Em ra khỏi nhóm, thầy vào nhóm đi!”.

Xem ra hôm nay đánh Phụ Bản này không vui chút nào. Có người dám ức hiếp Kỳ Quyên sao?

Bottle khẽ chau mày, vào kênh nhóm thì nhìn thấy trong đội xuất hiện một dòng chữ.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Chị nhóm trưởng không đấu giá nữa đúng không?

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Nếu không muốn nữa thì Pass đi, đừng lãng phí thời gian nữa, cảm ơn chị O(∩_∩)O.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: 16 vạn cũng không đắt, lần trước vũ khí của nhũ mẫu trong đội chúng ta đấu giá đến 20 vạn cơ.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Ừm ừm, may mà hôm nay mang đủ tiền O(∩_∩)O.

Đột nhiên Bottle hỏi: “Phụ Bản rút tiêu vĩ cầm của cầm sư sao?”. Vì anh vào đội sau khi Boss đã chết, không tham gia quá trình đánh Boss, vì thế không thể nhìn thấy trang bị Boss làm rút lại.

Nam Cung Vũ Lạc lập tức viết: “Đúng vậy! Khó khăn lắm mới gặp! Tiêu vĩ cầm đẳng cấp siêu tốt!”.

Kỳ Quyên nói: “Nếu Tiểu Vân đã trả 16 vạn, vậy thì vũ khí này...”

“20 vạn, tôi đấu giá giúp Đỗ Quyên”. Đột nhiên bên tai vang lên giọng nói trầm lắng, ngắt lời Kỳ Quyên.

Không chỉ Tiểu Vân sửng sốt mà tất cả mọi người trong nhóm bỗng chốc cũng im bật.

(3)

Trong ấn tượng của mọi người, Bottle là người tính tình rất dễ chịu, ít khi tức giận. Nhưng lúc này, trong giọng nói

bình tĩnh như thường ngày của anh, dường như ẩn chứa chút gì đó không bình thường.

Ôn Bình tiếp tục bình tĩnh hỏi: “Vị cầm sư kia còn trả thêm không?”.

{Nhóm} {TiểuVân}: ...

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Anh là ai? Đột nhiên nhảy ra giúp chị ta đấu giá trang bị?

Ôn Bình mỉm cười, vui vẻ nói: “Tôi là chồng cô ấy, không thể đấu giá giúp cô ấy được sao?”.

{Nhóm} {TiểuVân}: ...

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Chờ chút, tôi tìm người vay chút tiền đã O(∩_∩)O.

Ôn Bình tiếp tục mỉm cười nói: “Ok, đợi cô”.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: 21.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: 22.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: 23.

{Nhóm} {Mr. Bottle}: 25.

{Nhóm} {TiểuTâm}: ...

{Nhóm} {Mr. Bottle}: Cứ đưa ra giá cao nhất đi, vũ khí này tôi quyết mua bằng được.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Ha ha, có chồng thật thích.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Những người phụ nữ được bao

thật hạnh phúc $O(\cap \cap)O$.

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Tâm Nhi, đừng tranh giành với anh ta nữa, chỉ là một vũ khí thôi, để anh ta lấy đi, ai bảo chồng người ta giàu.

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Thôi được, người nghèo chúng ta đúng là không sánh được T_T.

Ôn Bình không bận tâm tới những lời bóng gió cạnh khóe của hai bọn họ mà chỉ hỏi: "Hôm nay Boss số 1 tổng cộng đấu giá được bao nhiêu tiền?"

Kỳ Quyên không nói, Vũ Lạc gõ trên kênh nhóm: "Cộng cả 25 vạn mà anh trả, tổng cộng là 40 vạn".

"Đỗ Quyên, nhường chức nhóm trưởng cho anh một chút".

Kỳ Quyên nhường chức nhóm trưởng cho anh.

Ôn Bình nói: "Tính bình quân mỗi người được một vạn sáu, Tiểu Tâm và Tiểu Vân, đến chỗ tôi nhận tiền công, nhận xong hai người ra khỏi nhóm đi".

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Mới đánh một tên đã ra khỏi nhóm rồi sao 0_0?

{Nhóm} {Tiểu Vân}: Không phải chứ, bang hội lớn thế này lẽ nào lại lừa đảo sao?

{Nhóm} {Tiểu Tâm}: Khi gọi người trên Thế giới chẳng phải nói là đánh cả năm Boss sao? Những Boss khác người ta vẫn có nhu cầu mà T_T.

Ôn Bình mỉm cười nói: “Lúc gọi người là định đánh cả năm Boss, chúng tôi cũng không ngờ Boss đầu tiên mà đánh hơn một tiếng. Để hai bạn theo bang hội chúng tôi lãng phí thời gian như vậy, thật ngại quá”.

Giọng nói của anh rất dịu dàng, nghe thì giống như thật sự rất xin lỗi nhưng mọi người đều biết hàm ý thật sự của câu nói này. Nếu không phải gọi hai kẻ phạm những sai lầm ngớ ngẩn này vào nhóm thì đã có thể nhanh chóng hạ gục được tên Boss này.

Mọi người nghe anh “troll” một cách nghiêm túc như vậy, nhin cười tới mức sắp bị nội thương.

{Nhóm} {Nam Cung Vũ Lạc}: Quả nhiên là nhóm của bang hội chúng ta quá lờm, sau này phải luyện tập thêm mới được O(∩_∩)O.

{Nhóm} {Nam Cung Thạch Đầu}: Đúng vậy đúng vậy, cậu là nhũ mẫu tệ nhất toàn máy chủ!

{Nhóm} {Nam Cung Tiểu Bồ Đình}: Làm liên lụy đến hai bạn thật xin lỗi quá, các bạn đi tìm nhóm nào giỏi hơn dẫn các bạn đi, chúng tôi thật sự quá kém.

{Nhóm} {Quả Quả}: Hở then hở then, hôm nay chết bốn lần liên tiếp, mình sắp biến thành tank tệ số một máy chủ rồi!

Nhìn thấy những lời trêu chọc trong nhóm, Bottle không kìm được mỉm cười nói: “Tiểu Tâm và Tiểu Vân, hai bạn đến nhận tiền công, nhận xong rồi thì ra khỏi nhóm đi. Bây giờ là mười một giờ, xem ra những Boss khác cũng

không đánh xong được”.

Đã nói đến mức này, hai người đó mặt có dày đến đâu đi chẳng nữa thì cũng không biết để mặt mũi vào đâu, lặng lẽ lên nhận tiền công rồi chuồn ra khỏi nhóm.

Nhìn những dòng tin nhắn đầy dấu chấm than mà Tiêu Tinh gửi riêng mình mình, Ôn Bình có thể tưởng tượng được thảm trạng lúc đánh Phụ Bản, cả đội bị tiêu diệt bốn lần, Kỳ Quyên là chỉ huy bị họ ca thán nhưng vẫn phải nhẫn nhịn tiếp tục đánh. Khó khăn lắm mới đánh xong Boss, rút lại trang bị mà mình mong đợi đã lâu. Cuối cùng lại bị Tiểu Vân một lần tăng 2 vạn điểm giá giành trang bị. Nhất định là cô đã phải chịu không ít ảm ức.

Từ đầu đến cuối Kỳ Quyên đều phải nhẫn nhịn.

Cô nàng hiếu thắng này, rõ ràng là phải chịu ảm ức nhưng vẫn làm ra vẻ không bận tâm, nếu không phải mình đến đúng lúc thì trang bị đó đã bị người ta cướp đi rồi.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy thương cô, anh không kìm được gửi tin nhắn riêng: “Không đánh Phụ Bản nữa, vào phòng nói chuyện nhé?”.

“Ừm”. Kỳ Quyên trả lời xong liền chủ động nhảy vào căn phòng riêng chỉ thuộc về hai người.

Các thành viên trong nhóm đều đã mệt, nhận tiền công xong tự động giải tán. Lúc ấy Ôn Bình mới nhảy vào căn phòng số 3, khẽ hỏi: “Sao thế, sao không nói gì?”.

Lúc ấy Kỳ Quyên mới nói: “Không cần thiết phải bỏ nhiều tiền như vậy để đấu giá trang bị. Vũ khí này không

đáng 25 vạn”.

Ôn Bình mỉm cười: “Không sao, tôi thấy đáng”.

Kỳ Quyên im lặng rất lâu mới tức giận nói: “Toàn máy chủ cũng không có vũ khí đắt như thế này! Họ muốn đẩy giá thì cứ để họ đẩy đi. Anh không cần phải vì trút giận mà đẩy giá lên cao như vậy. Tiền của anh đâu phải từ trên trời rơi xuống! Đó là tiền anh để dành làm trang bị, ném đi như vậy, anh không xót nhưng tôi xót!”.

Thì ra đây mới là mấu chốt của vấn đề, cô đang xót ruột bởi anh mất tiền oan vì cô.

Nghe giọng nói tức giận của cô, Ôn Bình không khỏi thấy mềm lòng, dịu dàng nói: “Không phải vì tôi muốn trút giận nên mới đấu giá vũ khí này”.

“...”

“Cô thích nó, tôi đấu giá giúp cô, đơn giản vậy thôi”.

“...” Kỳ Quyên không biết nói gì.

Anh đấu giá vũ khí này không phải là để trút giận cho bang hội, càng không phải vì tức hai người ấy, mà là...

Cô thích.

Đột nhiên trong lòng trào dâng niềm xúc động ấm áp, đã rất lâu rồi cô không được trải nghiệm cảm giác được người khác quan tâm và để ý này.

Ôn Bình tiếp tục mỉm cười nói: “Tiền đúng chỗ là rất đáng, hôm nay bỏ ra 25 vạn mua vũ khí này cho cô

cũng không coi là mất tiền oan. Nếu cô vẫn giận thì hãy chém tôi vài đao, tôi không đánh trả, được không?”.

Lửa giận trong lòng Kỳ Quyên có lớn đến đâu thì cũng bị giọng nói dịu dàng này dập tắt. Huống hồ cách làm của anh khiến cô rất cảm động.

Kỳ Quyên ngượng ngùng khẽ ho một tiếng mới nói vào micro: “Xin lỗi, hôm nay tâm trạng của tôi không được tốt, lúc này không nên nổi nóng với anh”.

Bottle quan tâm hỏi: “Tâm trạng không tốt? Sao vậy?”

“Thực ra cũng không có gì...”

“Nói ra xem nào?”.

Kỳ Quyên do dự một lúc mới nói: “Là thế này. Tôi là một luật sư, hôm nay ra tòa bị thua kiện. Hơn nữa đối thủ lại là anh chàng trước đây đã từng theo đuổi tôi khi còn đi học... cảm giác rất ngại”.

Có lẽ vì giọng nói của anh quá dịu dàng, cô đã dễ dàng nói ra chuyện phiền muộn đè nén suốt cả ngày như thế.

Ôn Bình im lặng một lúc, vờ làm ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Chàng trai đã từng theo đuổi cô? Cô còn thích anh ta à?”.

“Không phải không phải, tôi chưa bao giờ thích cả”. Kỳ Quyên vội vàng nói rõ mình không có quan hệ gì đặc biệt với Tô Thắng, nhân tiện giải thích: “Hơn nữa, tháng sau anh ta kết hôn rồi... Tôi chỉ cảm thấy bị thua trong tay anh ta rất mất mặt mà thôi. Nếu để các bạn đại học biết được thì

chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho họ”.

Ôn Bình cười, dịu dàng an ủi cô: “Đừng nghĩ như vậy, thực ra kiện cáo có thắng có thua mới là bình thường. Cô đâu phải chiến sĩ gang thép, không thể lúc nào cũng thắng được. Nếu trong công việc mà lúc nào cũng thắng, mọi người xung quanh sẽ nghĩ rằng cô rất lợi hại, vô hình trung tạo áp lực cho cô. Bản thân cô cũng tạo áp lực cho mình. Như thế sẽ tạo thành vòng tuần hoàn ác tính”.

“...”

“Thả lỏng một chút, dù sao đã thua một lần, lần sau có thua cũng chẳng có gì đáng sợ nữa. Nếu vẫn tức thì giết vài tên tiểu quái trong game, hoặc là mở mô thức tàn sát đến Tiêu Diêu Cư đánh thần thú cũng được. Lần này tôi cùng cô đánh chúng”.

Các thần thú của Tiêu Diêu Cư khóc một dòng sông.

Nhớ lại chuyện nực cười khi cô chạy đến Tiêu Diêu Cư đấu tay đôi với thần thú, Kỳ Quyên cũng không kìm được bật cười.

Thật kỳ lạ, cách an ủi dịu dàng của Bottle thật sự khiến tâm trạng của cô lập tức vui vẻ hẳn lên.

“Cảm ơn anh, tôi dễ chịu hơn nhiều rồi”. Kỳ Quyên nhìn máy tính, ngượng ngùng nói: “Còn nữa, lúc nãy quá kích động, không nên nổi nóng với anh. Xin lỗi anh”.

Ôn Bình mỉm cười, “Không sao. Cô có thể nổi nóng với tôi, thật sự tôi rất vui”.

“... Hà?”

“Điều đó chứng tỏ đối với cô, tôi không còn là một người xa lạ không chút liên quan nữa”.

Con người đều thích ngụy trang bản thân mình, chỉ có trước mặt người có quan hệ vô cùng thân thiết mới bộc lộ bản tính.

Đột nhiên hôm nay cô giận dữ như vậy, nghe giọng nói hùng hùng hổ hổ như muốn nổ tung. Lúc đầu anh cũng giật mình, nhưng về sau nghĩ lại anh lại cảm thấy rất vui.

Bởi vì cô có thể bộc lộ mặt chân thực nhất trước mặt anh, cô có thể nói với anh nhiều tâm sự như vậy, điều đó chứng tỏ trong tiềm thức cô rất tin tưởng anh, không phải hoàn toàn không có cảm giác với anh.

Vậy là đủ rồi.

Chương 17: Sóng gió trong buổi tụ tập

(1)

Ngày hôm sau đi làm, nhìn thấy trên bàn làm việc đặt một tấm thiệp cưới màu đỏ, mặt ngoài được thiết kế rất tinh xảo, giấy cũng rất đẹp, phía trên còn in bốn chữ vàng "Trăm năm hòa hợp".

Kỳ Quyên nhăn nhó mở ra xem, bên trong viết:

"Vào hồi 18 giờ ngày 29 tháng 9, tại phòng 5 của khách sạn Tổng Thống sẽ diễn ra hôn lễ của Tô Thắng và Hà Phương, mời hai bạn đến tham dự".

"..." Kỳ Quyên liền cảm thấy đau đầu.

Mặc dù chuyện Tô Thắng theo đuổi cô đã qua lâu rồi, cảm giác ngượng ngùng, khó xử cũng không còn nữa. Nhưng... gửi thiệp cưới đến chỗ Kỳ Quyên vẫn khiến cô rất mâu thuẫn.

Rốt cuộc là có đi hay không? Không đi thì chúng tỏ mình hẹp hòi, nếu đi gặp bạn cũ thì thật khó xử?

Kỳ Quyên cau mày nhét thiệp cưới vào ngăn kéo, tạm thời không suy nghĩ đến vấn đề này.

Buổi tối sau khi về nhà, cô muốn vào game thư giãn một chút, vừa online đã nhìn thấy tin nhắn riêng của Tiêu Tinh: "On rồi à!".

"Mày đang đợi tao à?". Vừa lên mạng đã gửi tin nhắn, rõ ràng là cô nàng Tiêu Tinh này có chuyện cần nói.

“Tao không biết phải nói thế nào...”

Liệu có phải cô nàng lại gây ra phiền phức không? Kỳ Quyền thoải mái nói: “Cứ nói thẳng ra đi. Có chuyện gì chị đây sẽ giúp!”.

Tiêu Tinh do dự một lúc rồi mới nói: “Ô Tô Thắng, anh chàng đã từng theo đuổi mày năm thứ hai ấy, mày còn nhớ không?”.

Kỳ Quyền sững người. “Làm sao?”.

“Tháng sau anh ta kết hôn rồi, cô dâu là bạn cùng ký túc hời đại học của tao”.

“...” Thật là trùng hợp. Kỳ Quyền nói với tâm trạng phức tạp. “Thì ra Hà Phương là bạn cùng ký túc của mày à?”

“Hả? Sao mày biết cô dâu là Hà Phương?”.

“Tao nhận được thiệp cưới rồi, đang băn khoăn không biết có đi không đây”.

“Mày cũng nhận được rồi sao? Hay là hai chúng ta song hành, cùng đi đi?”.

“Được!”. Có người làm bạn, rõ ràng là tốt hơn đi tham dự hôn lễ một mình. Nghĩ như vậy, tảng đá đè nặng trong lòng Kỳ Quyền cũng biến mất, “Tao đến Quê hương lúa gạo thu hoạch nông sản đã”.

“Cùng đi đi, ngô của tao cũng chín rồi!”.

Hai người lập nhóm đến đồng lúa ở Quê hương lúa

gạo. Hiện nay kỹ năng trồng trọt của Kỳ Quyên đã đến cấp 80, có thể trồng cao lương cấp cao nhất. Cao lương hai mươi tư tiếng mới chín một lần, cô đã quen với việc hàng ngày sau khi lên mạng là đến đây thu hoạch.

Hai người vừa nói chuyện vừa thu hoạch. Vừa thu hoạch xong hai mảnh đất thì thấy cách đó không xa đột nhiên xuất hiện hai người cưỡi phượng hoàng uy phong lẫm liệt bay đến chỗ họ.

Phượng hoàng là vật cưỡi đắt nhất trong thương thành, không những có thể bay mà cánh còn phát quang, cưỡi nó bay trên trời, nhìn trông rất chói mắt, được coi là đồ xa xỉ mà chỉ có người giàu có trong game mới mua.

Kỳ Quyên đang xuýt xoa hai người đó thật giàu có thì thấy đột nhiên họ dừng lại bên cạnh cô, đồng thời màn hình biến thành màu đỏ chói mắt, ở giữa hiện lên thông báo “Bạn đang bị tấn công”.

Kỳ Quyên lập tức dùng khinh công bay ra phía sau, đồng thời ẩn kỹ năng ẩn thân. Đáng tiếc đối phương là pháp sư, trực tiếp tung kỹ năng tấn công theo nhóm trong phạm vi lớn, đánh Kỳ Quyên hiện hình rồi lập tức định thân. Lực tấn công của pháp sư và kiếm khách đều dồn về phía cô. Hoa Đổ Quyên Nở đáng thương chưa đầy mười giây đã bị giết chết.

Còn Chờ Một Ngày Nắng... thì đã biến thành một xác chết từ lâu.

{Phụ cận} {Hoa Đổ Quyên Nở}: Chuyện gì vậy?

{Phụ cận} {Chờ Một Ngày Nắng}: Sao lại giết chúng tôi?

{Phụ cận} {Danh Kiếm Phong Lưu}: Còn mặt mũi để hỏi sao?

{Phụ cận} {Tiểu Thảo}: Giành trang bị với Tâm Nhi nhà ta, ta phải giết người, đồ hèn hạ.

Kỳ Quyên sống người một lúc lâu mới nhận ra mục đích của đối phương. Chả trách mấy cái tên này nhìn rất quen. Thì ra là chồng và bạn thân của Tiểu Tâm.

Sau khi họ đi, Tiêu Tinh mới chửi trên kênh nhóm: “Thần kinh! Đấu giá trang bị vốn dĩ là ai trả giá cao thì được nhận, làm gì ai có cái kiêu không mua được thì chạy đến giết người?”.

Kỳ Quyên cũng bó tay: “Thôi, mặc kệ bọn chúng. Chắc là cái con Tiểu Tâm kia sau khi về đã khóc lóc kể khổ với bạn thân, nói chúng ta là ác quỷ ức hiếp nó”.

Tiêu Tinh lại nói: “Nói ra thì cách làm của Bottle hôm ấy rất đáng khen, ngay cả mời hai đứa chúng nó ra khỏi đội cũng rất lịch sự!”.

Nhớ lại lúc ấy Bottle nghiêm túc nói: “Xin lỗi, để hai bạn cùng bang hội chúng tôi lãng phí thời gian lâu như vậy”, Kỳ Quyên không kìm được bật cười, “Ừm, cách làm của anh ấy quả thực rất có phong độ”.

Tiêu Tinh lại hỏi: “Thế mà có rung động chút nào không? Chẳng phải mà rất thích mẫu đàn ông chín chắn như vậy sao?”.

Kỳ Quyên sững người, cô rất thích cách làm của Bottle. Hôm ấy anh giúp cô đấu giá trang bị khiến cô rất cảm động. Nhưng cô cũng không rõ rốt cuộc mình có rung động hay không, chỉ là khi nhắc tới Bottle, cô cảm thấy lòng rất ấm áp, bất giác nở nụ cười...

“Sao thế?”. Thấy Kỳ Quyên im lặng một lúc lâu không trả lời, Tiêu Tinh hỏi: “Không phải là e thẹn đấy chứ ^_^”.

Kỳ Quyên lập tức gõ một hàng chữ: “Nói lung tung cái gì đấy! Mà muốn ăn đấm à?”.

“Tao biết mà! Mà thẹn quá hóa giận ^_^”.

“...” Kỳ Quyên quyết định lờ cô nàng này đi.

Trước đây cô suốt ngày lấy chuyện của Thẩm Quân Tắc ra trêu Tiêu Tinh mà chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày bị Tiêu Tinh trêu lại. Đáng sợ hơn là... mình không biết nói lại thế nào.

Nhóm cố định của bang hội phải tám giờ mới mở nhóm, vẫn còn sớm, Kỳ Quyên liền mang cao lương thu hoạch được đến chỗ của đầu bếp ở Trường An làm thức ăn.

Đột nhiên góc dưới hiện lên thông báo Bottle online. Kỳ Quyên vội vàng nhắn tin: “Sao lại online rồi? Không phải đang ở New York sao, bây giờ bên ấy là sáng sớm đúng không? Đi công tác bận như vậy còn không nghỉ ngơi tử tế...”.

“Xem ra cô rất quan tâm tới cậu ấy?”.

“...”

“Tôi là bạn của cậu ấy, vào nick của cậu ấy để giúp chỉ huy Phụ Bản”.

“...”

“Khiến cô thất vọng rồi sao?”.

“...” Kỳ Quyên thấy hai má nóng bừng, thực ra cũng không phải là cô đặc biệt quan tâm đến anh, chỉ là hỏi theo thói quen mà thôi.

“Đúng rồi, cậu ấy đi công tác nửa tháng, nếu không làm nhiệm vụ vợ chồng hai người đều không lấy được giải thưởng, có cần tôi làm giúp không?”.

Không lấy được giải thưởng cũng chẳng sao, đợi anh về rồi tính. Làm nhiệm vụ vợ chồng với anh em tốt của anh... quả thực là rất kỳ quặc. Kỳ Quyên nghĩ một lúc rồi từ chối thẳng: “Cảm ơn ý tốt của anh, không cần đâu”.

“Ừm”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc rồi tò mò hỏi: “Anh và anh ấy là bạn ngoài đời à?”.

“Lúc đầu quen nhau qua chơi game. Về sau gặp mặt rồi trở thành bạn ngoài đời. Cậu ấy giúp tôi rất nhiều”.

“Ồ”. Kỳ Quyên im lặng một lúc rồi tò mò hỏi: “Anh ấy là người thế nào?”.

“Tốt tính, rất đẹp trai, hơn nữa hiện tại vẫn độc thân”.

“... Không phải tôi muốn hỏi những điều này”.

“Thế cô muốn hỏi về phương diện nào?”.

“... Thôi, tôi đi làm nhiệm vụ hàng ngày đây”.

Kỳ Quyên không muốn nói chuyện với anh ta nữa. Đối phương dùng tên “Mr. Bottle” nhưng phong cách nói chuyện hoàn toàn khác với Bottle. Điều đó khiến tâm trạng của Kỳ Quyên có chút khó xử lạ lùng.

Trong lòng cô, cái tên Mr. Bottle có một ý nghĩa đặc biệt. Ngày ngày đã quen với việc cùng anh làm nhiệm vụ vợ chồng, cùng đánh Phụ Bản, cùng tham gia đại hội đấu võ. Anh không online, sau khi đăng nhập vào game cô cảm thấy rất vô vị...

Buổi tối, dưới sự chỉ huy của {Phi Nhất Ban}, nhóm cố định trong bang hội thuận lợi tận dụng hai tiếng đồng hồ đánh xong Phụ Bản {Thiên Sơn}, rút lại mũ của pháp sư. Kỳ Quyên vội vàng mua giúp Bottle. Như vậy là tất cả các bộ phận trong “bộ trang bị Thu Phong” của Bottle đều đủ cả.

Sau khi Phi Nhất Ban offline. Kỳ Quyên lại mở hai Client, đăng nhập tài khoản của Bottle, chuyển toàn bộ số đá quý mà mình đã tích lũy trong khoảng thời gian gần đây sang cho anh, nạp đá quý cấp 5 vào bộ trang bị Thu Phong cho anh, rồi cường hóa trang bị lên cấp 1...

Tiền trong túi chảy ào ào ra ngoài nhưng Kỳ Quyên không thấy xót tiền một chút nào mà lại thấy rất an tâm.

Cô không thích lợi dụng người khác. Bottle bỏ ra 25 vạn mua cho cô vũ khí tốt nhất, nếu trả tiền anh chắc chắn anh không lấy, đành phải dùng cách này để trả ơn anh.

Nhìn trang bị trên người anh vì được nạm đá quý mà phát ra ánh sáng bạc lấp lánh, lúc ấy Kỳ Quyên mới mỉm cười mãn nguyện, out khỏi nick của anh.

Mở Client bên kia thì phát hiện Hoa Đồ Quyên Nở lại một lần nữa gục dưới đất.

Mấy dòng hệ thống thông báo dưới cùng là:

“Bạn bị Tiểu Thảo tấn Công!”.

“Bạn bị Tiểu Như tấn Công!”.

“Bạn bị Danh Kiếm Phong Lưu giết chết!”.

Lại là mấy người này! Kỳ Quyên không kìm được cau mày, ấn nút sống lại tại chỗ. Vừa mới đứng dậy chưa được năm giây thì đột nhiên một pháp sư xông tới, khống chế cô, tiếp đó lại bị ba người bao vây đánh chết.

{Phụ cận} {Hoa Đồ Quyên Nở}: ...

{Phụ cận} {Danh Kiếm Phong Lưu}: Dậy đi, sợ rồi sao?

{Phụ cận} {Tiểu Thảo}: Chẳng phải có chồng sao? Sao không gọi chồng người đến giúp người? Đồ ngốc.

{Phụ cận} {Danh Kiếm Phong Lưu}: Chắc là bị bỏ rơi rồi, loại phụ nữ này ai dám lấy, ha ha!

Kỳ Quyên vừa cường hóa trang bị cho Bottle xong, thực ra tâm trạng rất vui. Nhưng mà lại có mấy con ruồi cứ vo ve trước mặt làm phiền cô. Kỳ Quyên im lặng một lúc, quyết định không thềm bận tâm mà quay về địa phủ, mặc

kể bọn chúng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói: “Đại tẩu có đó không?”.

Là bang chủ Nam Cung Ưc. Anh ta là người quản lý toàn kênh, có thể tự do ra vào các phòng, thấy Kỳ Quyên ở một mình trong căn phòng nhỏ số 3 trong biệt thự, anh ta liền nhảy vào tìm cô.

“Đệ nhìn trên kênh bang hội thấy tẩu bị người của Thiên Nhai Công Hội giết mấy lần liền, chuyện gì vậy?”.

Kỳ Quyên giải thích: “Hôm ấy chúng tôi đi đánh Mộ Tần Thủy Hoàng, rút lại vũ khí của cầm sư. Cô cầm sư kia đấu giá với tôi. Bottle đã trả 25 vạn giúp tôi đấu giá vũ khí. Chắc là hai người đó không phục, sau khi quay về bang phái đã kể lể, nói xấu tôi. Hôm nay vừa online, tôi bị nhóm bạn thân của cô ta giết chết mấy lần liền”.

“Đấu giá trang bị vốn dĩ là ai trả giá cao thì được nhận, không giành được lại chạy đến giết người thì thật quá đáng”. Nam Cung Ưc im lặng một lúc, cười nói: “Đệ quen bang chủ của Thiên Nhai Công Hội, có cần đệ ra mặt nói chuyện với họ không?”.

Kỳ Quyên vội nói: “Không cần đâu, ân oán cá nhân, không cần thiết phải liên lụy đến cả bang hội”.

“Thôi được, vậy có vấn đề gì nhớ tìm đệ”.

“Biết rồi, thưa bang chủ đại nhân”.

Vốn dĩ Kỳ Quyên tưởng rằng mấy tên đó truy sát cô chỉ là nhất thời tức giận, không bận tâm tới chúng thì thôi. Nhưng Kỳ Quyên quên rằng có một số kẻ thích bắt nạt kẻ yếu. Mình không đánh trả, hẳn lại tưởng rằng mình sợ hãi, càng muốn ức hiếp mình.

Thậm chí chúng còn mua đạo cụ đắt đỏ ở thương thành là “Thiên lý nhãn”, chuyên môn bám theo vị trí của Kỳ Quyên.

Thực ra cô chẳng sợ ai cả, nếu một chọi một, đối thủ của cô không quá mười người. Nhưng đối phương cậy người đông thế mạnh, lần nào cũng lập nhóm đánh cô, một nữ hầu một pháp sư cộng thêm một kiếm khách, cô có giỏi đến đâu cũng không đánh lại được ba tên. Huống hồ ba tên đó đều rất giàu có, trang bị đều được cường hóa đến cấp 8, quần áo trên người lấp lánh nhìn mà chói mắt, sức tấn công vô cùng lợi hại.

Sau mấy lần bị bao vây chặn đánh ở ngoại ô, cuối cùng Kỳ Quyên không thể nhẫn nhịn được nữa.

Cô nhắn tin riêng cho Nam Cung Ưc: “Tôi tạm thời rút khỏi bang, đi giải quyết mấy kẻ thần kinh kia”.

Chuyện cô tự gây ra, cô không muốn liên lụy đến cả bang hội. Thiên Nhai Công Hội là Công hội lớn nhất máy chủ, cao thủ nhiều như sao trên trời. Lúc này mà mở bang chiến, hoàn toàn không có lợi với Nam Cung Thế Gia yếu thế hơn.

Nam Cung Ưc vội nhắn lại: “Đừng, rút cái gì mà rút!

Tẩu vì chuyện này mà rút khỏi bang là coi thường đệ! Cùng lắm thì đánh bang chiến đi, ai sợ ai!”.

“Đừng kích động, đánh bang chiến sẽ làm lòng người phân tán”.

Mặc dù bình thường Nam Cung Ưc lúc nào cũng nhẫn nhịn nhưng khi gặp vấn đề mang tính nguyên tắc này thì lại rất cố chấp. “Chẳng sao cả, những người có thể ở lại đánh bang chiến mới là người thật sự thích bang hội này. Những người vì chúng ta qua được Phụ Bản mà vào để kiểm soát trang bị, muốn đi thì đi, đệ sẽ không giữ bọn họ”.

“...”

“Chuyện này tẩu cứ để yên, đệ cùng Bottle tìm bang chủ của họ nói chuyện”.

Hơn mười một giờ tối, đột nhiên Bottle online. Anh vừa online đã bị Nam Cung Ưc kéo vào phòng tối. Hai người bàn bạc bí mật một hồi, sau đó cùng biến mất. Kỳ Quyên nhìn thấy vị trí của họ trong list bạn thân, chính là kênh chat voice của Thiên Nhai Công Hội.

Mười phút rồi vẫn chưa thấy họ quay về, Kỳ Quyên không khỏi có chút lo lắng. Hai người họ đến Công hội tìm bang chủ đối phương, liệu có bị bao vây tấn công, cố tình làm khó không?

Cô không kịp được chat riêng với Nam Cung Ưc: “Hai người đàm phán thế nào rồi?”.

Nam Cung Ưc trả lời: “Hòa giải rồi, ha ha!”.

Chuyện này thật quá bất ngờ, vốn dĩ Kỳ Quyên tưởng hai bang phái sẽ đánh nhau.

“Kỹ năng ngoại giao của Bottle nhà tàu thật lợi hại! Mấy câu thôi mà đã giải quyết xong mọi chuyện!”.

“Anh ấy nói thế nào?”.

“Huynh ấy nói: Tôi đấu giá trang bị vì người mình thích thì có gì là sai? Nhóm đấu giá vốn dĩ có quy định là ai trả giá cao thì được nhận, không giành được trang bị ngày nào cũng lập nhóm giết người thì thật quá đáng. Nếu các anh tức giận thì đến giết tôi đi. Tôi mới là kẻ ra giá, đừng đi tìm Đỗ Quyên nhà tôi làm phiền cô ấy”.

Nam Cung Ưc cố tình bắt chước giọng điệu của Bottle, tâm trạng của Kỳ Quyên liền trở nên phức tạp.

Đấu giá trang bị vì người mình thích thì có gì là sai... Đừng đi tìm Đỗ Quyên nhà tôi làm phiền cô ấy...

Những lời này đều là của Bottle. Mặc dù nói khi đàm phán với đối phương, rất có thể chỉ là diễn kịch cho đối phương xem, nhưng Kỳ Quyên nghe Nam Cung Ưc thuật lại như thật, đột nhiên tim đập nhanh đến kỳ lạ.

Anh thích cô... sao?

Chắc là không đâu, chẳng phải lúc đầu hai người đã nói chỉ làm bạn rồi sao?

Bỏ qua cảm giác xao động kỳ lạ trong tim, Kỳ Quyên cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Sau đó thì sao? Người của Thiên Nhai Công Hội phản ứng thế nào?”.

Nam Cung Ưc cười nói: “Hôm nay thật trùng hợp, bọn đệ vừa nói xong thì lại có người đến gây chuyện.”

Cái cô Tiểu Tâm trong Công hội đã lập rất nhiều nick phụ đi lừa trang bị ở bên ngoài, lại còn kết hôn với mấy anh chàng khác nhau. Không ngờ trong số đó có hai người quen nhau, khi gửi ảnh vợ cho nhau phát hiện vợ của hai người đều là cùng một người. Thế là bị lộ”.

“...”. Kỳ Quyên không còn gì để nói, cô em đó cũng thật “mạnh bạo”, lấy chồng bao nhiêu lần!

“Hôm nay khi bọn đệ sang đó, vừa hay mấy người đó đến Thiên Nhai Công Hội làm cho ra lẽ. Cô em đó thật khoa trương, khóc lóc trước mặt cả đám người. Bang chủ của Thiên Nhai Công Hội vô cùng khó chịu, liền khóa IP của cô ta, đá cô ta ra khỏi công hội!”.

“...”

“Đệ và Bottle đang định đi báo thù cho tẩu, tẩu có đi không?”.

“Ok!”.

Kỳ Quyên đã nén một bụng tức từ lâu, mấy hôm nay chỉ cần ra ngoài ô là bị truy sát, bao vây chặn đánh. Cô đã ngán đám người ấy đến tận cổ rồi.

Đúng lúc ấy, Bottle cũng dùng kỹ năng truyền gọi vợ chồng mời cô đến bên cạnh. Kỳ Quyên không nghĩ ngợi gì mà ấn đồng ý. Cảnh tượng trước mắt lập tức biến thành Quê hương lúa gạo quen thuộc.

Bottle và Nam Cung Ước đứng cạnh một ruộng lúa, trước mặt là Tiểu Thảo bị định thân.

Cô nàng Tiểu Thảo này Kỳ Quyên có ấn tượng rất sâu sắc. Cô ta là một pháp sư, mở miệng ra là chửi cô hèn hạ, nói năng rất khó nghe. Mỗi lần ra ngoại ô Kỳ Quyên đều bị cô ta đánh úp, định thân, sau đó bị đám Danh Kiếm Phong Lưu xông tới bao vây, khiến Kỳ Quyên vô cùng tức giận.

Lúc này, Tiểu Thảo bị Bottle định thân trong tư thế đang lao đi trông rất nực cười.

Bottle nói trên kênh phụ cận: "Tôi giúp cô không chế cô ta, qua đây từ từ đánh đi".

Kỳ Quyên bước tới, đột nhiên Bottle ném một chiếc gậy gỗ dưới đất, mỉm cười nói: "Dùng cái này".

"...". Kỳ Quyên không còn gì để nói!

Cách báo thù của Bottle thật xấu xa! Chiếc gậy gỗ này là do NPC phát cho tất cả người chơi ở làng tân thủ khi ở cấp 1. Khả năng công kích vô cùng thấp, dùng để đánh "lợn rừng" ngoài làng tân thủ!

Kỳ Quyên nhặt gậy gỗ với tâm trạng phức tạp rồi đánh cô nàng kia một cái.

{Hệ thống}: Gậy gỗ của bạn tấn công Tiểu Thảo tạo thành 1 điểm thương tổn.

{Phụ cận} {TiểuThảo}: ...

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Chính cô nói bảo cô ấy gọi

chồng đến giúp đúng không? Tôi không muốn cô thất vọng nên đã đến.

{Phụ cận} {Tiểu Thảo}: Bị bệnh à! Muốn giết thì nhanh lên! Tôi còn làm nhiệm vụ!

Kỳ Quyên lại vung một gậy về phía cô ta.

{Hệ thống}: Gậy gỗ của bạn tấn công Tiểu Thảo tạo thành 1 điểm thương tổn.

{Phụ cận} {Nam Cung Ưc}: Ha ha, hai người cứ từ từ nói chuyện, để dẫn mọi người trong bang đi đánh chiến trường đây.

{Phụ cận} {Mr. Bottle}: Ok, hôm nay cảm ơn nhé.

{Phụ cận} {Nam Cung Ưc}: Không cần khách sáo với đệ.

Sau khi Nam Cung Ưc đi, Kỳ Quyên tiếp tục vung gậy đánh cô ta.

Hai người vừa đánh vừa nói chuyện trên YY. Bottle nói: “Đúng rồi, nhóm bạn thân của Tiểu Tâm đã bị Thiên Nhai Công Hội đá ra khỏi bang rồi”.

“Tôi nghe Nam Cung Ưc nói rồi”.

“Lúc nãy lướt qua list bạn bè mới phát hiện cái cô Tiểu Tâm này ở trong list bạn bè của tôi, mở nhật ký chat thì cách đây không lâu cô ta còn tìm tôi, nói cô ta với chồng này sinh mâu thuẫn, rất buồn, có thể lên YY nói chuyện với cô ta được không, nhân tiện giảng giải cho cô ta cách chơi của cầm sư. Tôi thấy cái tên này không quen nên mặc kệ

cô ta”.

Kỳ Quyên vội giải thích: “Lần trước anh đi công tác, tôi đã cùng cô ta đánh Phụ Bản một lần, tiện tay add nick. Ấc, chưa được sự đồng ý của anh, xin lỗi nhé”.

“Không sao”. Bottle không hề bận tâm tới chuyện nhỏ này, im lặng một lát, mỉm cười nói: “Nghe nói cô ta đã dùng cách này để lừa người khác, gọi người ta lên kênh chat voice nói chuyện. Giọng nói của cô ta rất ngọt ngào, nửa đêm khóc lóc, rất nhiều người mềm lòng. Máy chủ của chúng ta có ít nhất năm anh chàng bị cô ta lừa kết hôn. Hôm nay tất cả tập trung ở Thiên Nhai Công Hội để nói lý lẽ”.

“...”. Thì ra “thánh nữ” trong game không phải là truyền thuyết, may mà Bottle không bị lừa.

Kỳ Quyên nhin cười hỏi: “Đúng rồi, sao đột nhiên lúc này anh lại vào game?”.

Bottle trả lời: “Bạn tôi nhắn tin nói là nhìn thấy cô bị người ta truy sát, buổi chiều tôi không có việc gì nên đăng nhập xem sao. Gần đây cậu ta không thể giúp tôi chỉ huy Phụ Bản. Chuyện cậu ta chơi game bị sếp phát hiện và mắng cho một trận”.

“Phi Nhất Ban?”.

“Ừm. chính là cậu ta”.

“Anh ta nói lúc đầu hai người quen nhau qua game, về sau trở thành bạn ngoài đời”.

“Ừm, mấy năm trước cậu ta còn học đại học, chúng tôi quen nhau khi cùng chơi game, về sau khi cậu ta tìm việc, tôi đã giúp cậu ta đôi chút”.

“VẬY Ờ...”.

“CÔ CÓ HỨNG THÚ VỚI CẬU TA Ờ?”.

“Không, chỉ hỏi vậy thôi. Cảm giác anh ta rất lạnh lùng, lúc chỉ huy từ đầu đến cuối đều không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào”.

Ôn Bình mỉm cười nói: “Đúng vậy, rất lạnh lùng”.

Hai người say mê nói chuyện, quên luôn cô nàng Tiểu Thảo.

Tiểu Thảo bị khống chế đứng im tại chỗ, chết không chết được, ức chế đến ói máu. Càng ức chế hơn là Hoa Đổ Quyên Nở lúc đầu còn cầm gậy đánh cô ta, về sau không có động tĩnh gì, đánh cũng không đánh, cứ đứng im ở đó.

Cuối cùng Tiểu Thảo không thể nhẫn nhịn được nữa, rút luôn nguồn điện.

Một tuần sau, sự kiện “ngũ phu môn” gây chấn động máy chủ Mộng Giang Nam cuối cùng cũng hạ màn.

Phóng viên của diễn đàn đăng tin, nữ chính Tiểu Tâm nhờ vào giọng nói ngọt ngào của mình, suốt ngày hát bài hát đáng yêu trên kênh chat voice, lập năm nick phụ trong game, tìm năm người chồng. Năm anh chàng bị kịch ấy cuối cùng đã liên minh với nhau, truy sát Tiểu Tâm trong toàn máy chủ tới mức không còn chỗ dung thân. Cuối cùng nhóm

bạn thân Tiểu Tâm, Tiểu Vân, Tiểu Thảo các loại cùng xóa nick bỏ đi.

Nghe nói họ lại đến máy chủ Điệp Luyện Hoa bên cạnh, đổi tên bắt đầu chơi lại.

Các anh chàng ở máy chủ Điệp Luyện Hoa bày tỏ cảm thấy rất áp lực!

Còn Danh Kiếm Online sau mấy tháng thử nghiệm công khai cũng đón một đợt nâng cấp trong phạm vi lớn. Cấp 80 mới tăng thêm cách chơi Phụ Bản hàng ngày, nhiệm vụ phá án và hai người vượt quan, hệ thống vật nuôi cũng chính thức được mở.

Quan trọng hơn là Danh Kiếm Online mời một người phát ngôn rất có tầm ảnh hưởng: Mạc Phi.

Trang chủ chính là tấm áp phích hình anh ta. Mạc Phi mặc áo màu xanh lam, tay cầm thanh kiếm, hóa trang thành hình tượng kiếm khách trong game, tư thế vung kiếm đẹp tới mức không thể diễn tả được bằng lời. Đồng thời Danh Kiếm Online cũng đưa ra ca khúc chính cùng tên "Danh kiếm", do tác giả Thịt Kho Tầu của tiểu thuyết nguyên tác đích thân viết lời, Mạc Phi viết nhạc và biểu diễn.

Có thần tượng làm người phát ngôn, lại thêm sự PR rầm rộ, đột nhiên trong game có thêm rất nhiều người mới, bỗng chốc trở nên vô cùng náo nhiệt. Kỳ Quyên cũng thu nhận thêm vài tiểu đồ đệ ngu ngơ, suốt ngày đưa họ nâng cấp làm nhiệm vụ, vô cùng bận rộn.

Thời gian trôi đi thật nhanh, thoát cái đã đến trung tuần tháng chín.

Hôm nay, đột nhiên Nam Cung Ước nói trên bang hội: "Mọi người quen nhau lâu như vậy rồi mà vẫn chưa từng gặp mặt. Ngày 1 tháng 10 là sinh nhật của tôi, đúng vào dịp nghỉ quốc khánh. Tôi mời mọi người đi ăn bữa cơm. Những người ở gần thành phố B, nể mặt tôi thì ra ngoài tụ tập! Cả bang chủ và phó bang chủ đều đi, ba anh chàng đẹp trai chờ mọi người, đến hay không mọi người tự nghĩ đi".

Bang chủ của Nam Cung Thế Gia là Nam Cung Ước, phó bang chủ là Mr.Bottle và Nam Cung Mặc. Theo cách nói của cậu ta là ba người đều đi sao?

Kỳ Quyên có chút nghi ngờ, nhắn tin hỏi cậu ta: "Ba người đều ở thành phố B à?".

Nam Cung Ước đáp: "Vâng, em và Nam Cung Mặc là bạn học, cùng học đại học ở thành phố B, không ngờ Bottle cũng làm việc ở đây, thật trùng hợp!".

Kỳ Quyên: "...Thực ra tôi cũng ở thành phố B".

"Không phải chứ! Thế thì chị nhất định phải đến đấy! Chúng em đều rất muốn gặp chị Đỗ Quyên!".

"Ờ... để tính sau. Xem xem đến lúc ấy có thời gian không".

Thực ra mọi người trong bang hội đều rất thân nhau, gặp nhau ăn bữa cơm là chuyện bình thường. Huống hồ Nam Cung Ước đón sinh nhật, chủ động mời mọi người ăn

cơm, cô ở thành phố, không đi thì cũng thật không nề mặt.

Nhưng Kỳ Quyên cảm thấy đi thì rất ngại, nếu Bottle cũng đi, mình gặp anh ấy rồi biết nói gì đây...

Dù sao thì cũng là vợ chồng trong game, mặc dù giữa hai người không có gì nhưng trong mắt mọi người, họ là một cặp rất ân ái, suốt ngày đóng cửa trong phòng tối nói chuyện. Bottle lại còn vì cô mà ném tiền mua vũ khí với giá cao, thậm chí nói cô là người anh thích trước mặt người của Thiên Nhai Công Hội...

Nói hai người chỉ là bạn chắt chắt ai tin.

Kỳ Quyên nghĩ một lúc, vẫn quyết định không tham gia buổi gặp gỡ giữa những người bạn trên mạng. Ngộ nhỡ bị người ta trêu lại không biết làm thế nào.

Tám giờ tối, đột nhiên góc dưới hiện lên thông báo Mr.Bottle online. Ở New York lúc này là sáng sớm. Kỳ Quyên vội vàng nhắn tin hỏi anh: "Sáng sớm anh lên mạng làm gì? Chẳng phải mấy hôm nay rất bận sao?".

Trước đó anh nói gần đây rất bận, liên tiếp mấy ngày không lên mạng, không ngờ lúc này lại mò lên.

Bên kia im lặng một lúc mới trả lời: "Tôi về nước rồi :)."

Biểu tượng mặt cười quen thuộc khiến tâm trạng của Kỳ Quyên bỗng chốc vui vẻ hẳn lên.

(3)

Anh quay về, cuộc sống trong game cũng trở nên

phong phú hơn, tám giờ tối lập nhóm Phụ Bản bang hội, mười giờ đánh xong, sau đó đi làm nhiệm vụ vợ chồng, tham gia đấu võ, đánh đến mười một giờ lại đi làm nhiệm vụ hàng ngày và trò hai người vượt quan mới mở. Mười hai giờ đến Quê hương lúa gạo trồng trọt, thu hoạch, làm thức ăn... rồi lên giường đi ngủ.

Trước đó cô luôn cảm thấy đăng nhập vào game rất nhột nhẽo, bây giờ thì không có đủ thời gian.

Khi thu hoạch nông sản ở Quê hương lúa gạo, gặp tiểu đồ đệ đi ngang qua, đó là tiểu pháp sư tên Sinh Tố Dâu Tây. Cô bé nhìn thấy Đỗ Quyên liền dừng lại, hỏi trên kênh phụ cận: "Sư phụ, người này là?".

Cô ngọc này cũng không biết chat riêng mà hỏi thẳng trên kênh phụ cận. Kỳ Quyên vờ như không nhìn thấy.

Bottle cũng hỏi trên kênh phụ cận: "Là đồ đệ Đồ Quyên mới thu nhận à?".

"Đúng vậy, đúng vậy!".

"Xin chào, tôi là chồng của sư phụ cô."

"Dạ, chào sư công ạ! Hai người nói chuyện đi, con không làm kỳ đà nữa!".

Đợi tiểu đồ đệ đi, Kỳ Quyên mới cau mày nói: "Lúc nào anh cũng nói là chồng tôi, như thế người khác sẽ hiểu lầm đấy".

"Có gì mà hiểu lầm, chúng ta vốn là vợ chồng mà".

"..."

“Lẽ nào cô muốn ly hôn với tôi?”.

“...”

Kỳ Quyên không còn gì để nói, nếu là người khác, dám nói chuyện với cô như vậy, ngang nhiên trêu chọc cô, cô đã sớm xiên cho một nhát rồi. Nhưng mà đối lại là anh, cô không thể ra tay được.

Bottle không đùa nữa mà hỏi: “Quốc khánh được nghỉ chứ? Chuyện gặp nhau Nam Cung Ước đã nói với cô chưa?”.

“Nói rồi, quốc khánh tôi phải đi du lịch, chắc là không đến được”. Kỳ Quyên vội vàng kiểm soát.

“Ồ, thế thì thật đáng tiếc. Họ đều rất muốn gặp cô”.

“Ha ha, có cơ hội tính sau. Dù sao thì ở cùng thành phố, lần sau tôi mời họ đi ăn là được”.

“Ừm, vậy cô ngủ sớm đi”.

Kỳ Quyên nằm trên giường nhưng không hề thấy buồn ngủ. Trong đầu cứ nhớ lại một vài chi tiết, càng nghĩ càng cảm thấy thái độ của Bottle đối với cô hơi thân mật quá mức. Mặc dù mỗi lần đều nói là đùa nhưng đùa như thế nhiều lần sẽ khiến người ta tưởng thật. Càng đáng sợ hơn là cô không hề thấy phản cảm với kiểu đùa ấy một chút nào. Hơn nữa hôm nay, khi thấy anh nói “Chúng ta vốn là vợ chồng mà”, tim cô đập loạn xạ một cách đáng xấu hổ.

Chết rồi!

Không phải là rơi vào tình yêu trên mạng đấy chứ?

Lúc đầu cô đã thề với Tiêu Tinh, nếu có thể yêu trên mạng thì cô sẽ ăn bàn phím...

Kỳ Quyên trằm chằm lên đầu, buồn bực dúi mặt vào gối, lần đầu tiên mất ngủ.

Ngày 29 tháng 9. Kỳ Quyên đi làm về sớm, chạy đến phố mua sắm mua một bộ váy dạ hội để tham gia hôn lễ, sau đó đến học viện mỹ thuật tìm Tiêu Tinh. Sáu giờ tối là hôn lễ của Tô Thắng và Hà Phương bắt đầu, tham gia hôn lễ của người khác, đến muộn thì không hay.

Kỳ Quyên nhắn tin trước cho Tiêu Tinh, bảo Tiêu Tinh chờ ở cổng trường. Nhưng khi đến trường thì không thấy bóng dáng cô nàng đâu. Kỳ Quyên thấy vẫn còn sớm, liền đi vào lớp tìm cô ấy.

Trước đó đã từng đến học viện mỹ thuật nhiều lần nên cô khá thông thuộc nơi đây, nhanh chóng tìm được Tiêu Tinh. Cô ấy đang cùng các bạn vẽ tranh trong phòng tranh, người đàn ông đứng trên bục giảng là... thầy Ôn?

Kỳ Quyên ngó qua cửa sổ, vừa hay bắt gặp ánh mắt của anh. Ôn Bình sững người, sau đó liền đi ra khỏi phòng học, đến trước mặt Kỳ Quyên và hỏi: "Đến tìm Tiêu Tinh sao?".

"Vâng!".

"Có việc gấp sao?".

"Không, mọi người cứ học đi, tan học tôi đến tìm cô ấy. Sáu giờ cùng cô ấy đi tham dự hôn lễ của một người

bạn”.

“Chả trách cô lại mặc váy dạ hội”. Ôn Bình nhìn cô gái xinh đẹp mặc váy dạ hội trước mặt, mỉm cười, nhìn đồng hồ rồi lại nói: “Bây giờ mới có bốn giờ, hay là cô giúp tôi một việc, sau khi tan học tôi đưa hai người đến đó?”.

“Việc gì vậy?”

“Hôm nay giảng cho sinh viên về kết cấu cơ thể người, người mẫu có việc đột xuất không thể đến được, cô có thể làm người mẫu cho tôi trong một tiết học được không?”.

Kỳ Quyên sững người, cô đã từng nghe nói học viện mỹ thuật mời người mẫu trong giờ học nhưng bản thân chưa bao giờ làm nên vội vàng từ chối: “Xin lỗi, tôi không biết làm người mẫu.

Ôn Bình mỉm cười nói: “Không sao, cô cứ ngồi yên ở đó không nhúc nhích là được. Tôi đã giảng xong bài rồi, họ chỉ vẽ cô thôi”.

“Ồ, chỉ ngồi là được, đúng không?”. Không phải vẽ tranh khóa thân là được. Mặc dù Kỳ Quyên không hiểu về nghệ thuật nhưng cô cũng nghe nói học viện mỹ thuật thường xuyên mời người mẫu đến vẽ tranh khóa thân.

Cô không phóng khoáng như vậy.

“Ừm, ngồi đó là được”.

Lúc ấy Kỳ Quyên mới gật đầu. “Thôi được!”.

Dù sao thì ngồi ngoài cửa chờ Tiêu Tinh tan học cũng buồn cười, chi bằng vào trong ngồi một lúc.

Thấy Kỳ Quyên nhận lời. Ôn Bình liền mỉm cười mở cửa phòng học mời cô vào, đồng thời giới thiệu với mọi người: “Đây là người mẫu mà tôi đã mời đến, các em hãy căn cứ vào yêu cầu của tôi lúc này, vẽ xong trong thời gian một tiết học rồi nộp tác phẩm cho tôi”.

Ôn Bình ân cần nhắc chiếc ghế ở giữa, đặt xuống cạnh Kỳ Quyên, “Ngồi đi”.

Kỳ Quyên gật đầu, ngồi xuống ghế.

Rầm một tiếng, đột nhiên ở vị trí phía bên trái hàng ghế trước phát ra một tiếng động lớn.

Ôn Bình khẽ cau mày: “Tiêu Tinh?”.

“Em, em xin lỗi... hộp màu của em bị đổ.

Tiêu Tinh vội vàng thu dọn hộp màu dưới đất, ngược mắt nhìn Kỳ Quyên, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Nét mặt của Kỳ Quyên cũng cứng đờ.

Vô số con mắt trong lớp học đều dồn lên mặt cô, giống như nghiên cứu động vật quý hiếm vậy. Điều đó khiến Kỳ Quyên vô cùng khó xử, sau khi hít thở sâu vài lần mới thả lỏng được một chút, ngồi ngay ngắn, nhưng nét mặt vẫn rất không tự nhiên.

Người mẫu... quả nhiên không có kinh nghiệm rất khó làm. Mới ngồi một phút mà sắp gãy cổ rồi.

Ôn Bình thấy dáng vẻ của Kỳ Quyên vô cùng căng thẳng, không kìm được mỉm cười, bước lại, ghé sát vào tai

cô, khẽ nói: “Hay là tôi lấy cuốn sách tranh cho cô xem nhé, cô nghiêng người đọc, đừng bận tâm tới ánh mắt của họ, thả lỏng một chút”.

“Được”.

Ôn Bình lấy một cuốn sách tranh đặt vào tay cô.

Kỳ Quyên cúi đầu nhìn cuốn sách, không ngờ lại thấy cái tên “Ôn Bình” ở ngoài bìa.

Đây là sách tranh của anh sao!

Kỳ Quyên vừa tò mò lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngờ anh giỏi như vậy.

Mở trang đầu tiên, loại giấy bóng sờ rất thích, bố cục đơn giản, để lại ấn tượng đầu tiên rất sâu sắc...

Càng lật giở càng kinh ngạc, phong cách vẽ tranh của anh rất đặc biệt, trong cuốn sách tranh có rất nhiều tranh tĩnh vật, những chi tiết được thể hiện tỉ mỉ giống y như thật, hơn nữa anh rất thích dùng gam màu ấm, nhìn tranh sẽ khiến lòng người nảy sinh cảm giác vô cùng yên bình, ấm áp.

Kỳ Quyên càng xem càng say mê, trước đây cô luôn thấy Tiêu Tinh vẽ tranh rất đẹp. Nhưng lúc này nhìn sách tranh của Ôn Bình mới biết thế nào là cao thủ thực sự. Rất nhiều tranh nếu không viết tên tác giả ở góc dưới, thậm chí Kỳ Quyên còn ngờ rằng đó là tác phẩm của họa sĩ nước ngoài nổi tiếng.

Kỳ Quyên cúi đầu, chăm chú nhìn sách tranh mà không

hề phát hiện Ôn Bình cũng dựng giá vẽ tranh ở một chỗ trống trong lớp, nhìn về phía cô với ánh mắt dịu dàng, khẽ cầm bút vẽ.

Vừa hay Tiêu Tinh ngồi bên cạnh anh, khẽ tám chuyện: "Thầy cũng muốn tự tay vẽ sao?".

Ôn Bình mỉm cười: "Thầy giáo tốt dĩ nhiên phải lấy mình làm gương cho các em".

"..."

Xí, đuôi cáo sắp vểnh lên trời rồi, nếu không phải Kỳ Quyên làm mẫu, còn lâu anh mới động bút.

Một tiết học nhanh chóng kết thúc, sinh viên lần lượt nộp bài rồi rời khỏi phòng học.

Ôn Bình đến gần Kỳ Quyên, khẽ hỏi: "Ngồi một tiết có mệt không?".

Kỳ Quyên xoa bóp cái cổ mỏi nhừ, cười nói: "Bình thường. Xem tranh cũng không mệt". Liếc nhìn bài tập của sinh viên trên tay anh. "Tranh của sinh viên của thầy, tôi có thể xem được không?". Kỳ Quyên rất tò mò không biết họ vẽ mình như thế nào.

Ôn Bình mỉm cười. "Dĩ nhiên là được".

Kỳ Quyên nhận từ tay anh một tập tranh dày, xem từ đầu đến cuối.

Sinh viên của Học viện Mỹ thuật này quả nhiên rất có tài, mười mấy bức tranh mặc dù vẽ cùng một người nhưng phong cách thì hoàn toàn khác nhau. Nhìn những người này

vẽ mình đẹp như vậy, Kỳ Quyên thật sự rất muốn mang hết về làm kỷ niệm...

Ôn Bình thấy dáng vẻ ngớ ngàng của cô khi xem tranh, không kìm được hỏi: "Trước đây chưa từng vẽ tranh chân dung sao?".

Kỳ Quyên lắc đầu. "Chưa, cùng lắm là dùng máy ảnh 360 tự chụp, sau đó dùng hiệu ứng vẽ phác họa, đúng là kém xa với tranh chân dung thực sự".

Ôn Bình quay người lấy một bức tranh trên giá vẽ của mình, mỉm cười nói: "Bức này tặng cô làm kỷ niệm".

Kỳ Quyên nhận bức tranh trên tay anh, không khỏi tròn mắt ngạc nhiên.

Quá giống!

Cô gái trong bức tranh tay cầm cuốn sách, đang cúi đầu chăm chú đọc, gương mặt nghiêng bị ánh nắng bên ngoài cửa sổ bao trùm, lông mày giãn ra, khóe miệng khẽ nở nụ cười. Trong bức tranh này, đừng nói là động tác, thần thái giống hệt cô, ngay cả những chi tiết trên ngón tay cũng vẽ giống y như thật, chẳng khác nào dùng máy ảnh chụp rồi dùng hiệu ứng vậy.

Kỳ Quyên ngớ ngàng rất lâu mới nghi ngờ hỏi lại: "Đây là... thầy vẽ sao?".

Ôn Bình gật đầu nói: "Tác phẩm của sinh viên không thể tùy tiện tặng người khác, chỉ có thể lấy tranh tôi vẽ tặng cô thôi".

“Vẽ quá đẹp, cảm giác như đang soi gương vậy”. Kỳ Quyên ôm bức tranh trong lòng mà không giấu được vẻ vui sướng. “Vẽ nhà phải đóng khung treo lên mới được”.

Ôn Bình mỉm cười, ánh mắt cũng trở nên vô cùng dịu dàng. “Cô thích là được”.

“Cảm ơn anh”. Kỳ Quyên mất tự nhiên trước ánh mắt của anh, vội vàng cúi đầu xem giờ rồi nói: “Tôi phải đi rồi. Tiêu Tinh đâu?”.

“Chắc là vào nhà vệ sinh. Đợi cô ấy quay lại hai người cùng xuống dưới chờ tôi. Tôi đi lấy xe”.

“Không cần phiền anh.”

“Bây giờ đã năm giờ rồi, đi tàu điện ngầm e là không kịp”.

Ôn Bình xuống dưới lấy xe. Tiêu Tinh cũng quay về từ nhà vệ sinh. Thấy Kỳ Quyên cầm tranh trên tay, ngạc nhiên nói: “Đây, đây là tranh thầy Ôn vẽ à? Thầy ấy tặng mày?”.

Kỳ Quyên đặc ý gật đầu: “Đúng vậy, coi như thù lao làm người mẫu. Đẹp đấy chứ?”.

Tiêu Tinh nhìn cô với ánh mắt phức tạp. “Rất nhiều người mời thầy ấy vẽ mà thầy ấy chẳng buồn cầm bút đấy! Mày biết không? Chỉ bức tranh trên tay mày, nếu thầy ấy muốn, sửa lại kỹ một chút là có thể mang đến triển lãm bán đấu giá đấy.”

Kỳ Quyên kinh ngạc thốt lên: “Anh ta nổi tiếng vậy sao?”.

“Triển lãm tranh quốc tế New York dạo trước, thầy ấy được ban tổ chức mời đi tham gia triển lãm đấy”.

“...”

“Thầy ấy rất có tài năng hội họa. Năm mười mấy tuổi, vì học vẽ mà đã cãi nhau với người nhà, mẹ thầy ấy cắt nguồn kinh tế của thầy ấy, ngay cả học phí cũng không cho... về sau tao mới biết, thầy ấy làm gia sư cho tao là để kiếm tiền học phí. Hồi ấy thầy ấy làm gia sư cho mười học sinh liền cơ”.

Kỳ Quyên liền cảm thấy thương anh. “Thê thảm vậy sao...”.

“Ừm, hoàn cảnh của thầy ấy rất phức tạp, sau này mày từ từ mà tìm hiểu. Dù sao... thầy ấy có thể đích thân vẽ tranh cho mày, lại còn tặng tranh cho mày, tao cảm thấy chuyện này rất đáng tin”.

Kỳ Quyên ngơ ngác. “Mày nói cái gì đáng tin?”.

“Tiêu Tinh”. Đột nhiên ngoài cửa vang lên giọng nói quen thuộc, ngắt lời hai người, ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy Ôn Bình mỉm cười đứng ở cửa. “Hai người còn nói chuyện nữa là muộn đấy”.

Tiêu Tinh lập tức đứng thẳng lên, “Em biết rồi ạ, chúng ta mau đi thôi, hơn năm giờ rồi”.

Đúng giờ tan tầm, tình trạng tắc đường khá nghiêm trọng. Ôn Bình rẽ sang đường vành đai, đổi sang tuyến đường mặc dù rất xa nhưng khá thông thoáng.

Xe chạy rất nhanh. Tiêu Tinh và Kỳ Quyên cùng ngồi ở ghế sau, hai người đều im lặng không nói gì.

Đột nhiên điện thoại của Tiêu Tinh đổ chuông, nhắc máy liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Thẩm Quân Tắc vang lên bên tai: “Em đi tham dự hôn lễ của bạn đúng không? Quần áo và phong bì đều để ở nhà”.

“Á, lúc đi ra khỏi nhà vội quá...”

“Được rồi, em cứ đến hội trường đi, anh mang đến cho em”.

“Vâng, vậy làm phiền anh”.

“...”

“Sao vậy?”.

“Tham dự hôn lễ của bạn thân, chẳng phải là nên mang theo một nửa đi sao? Hình như em hoàn toàn không thông báo với anh?”.

“Em đưa Kỳ Quyên đi rồi”.

“... Lát nữa gặp”.

Giọng nói của Thẩm Quân Tắc vang ra khỏi điện thoại, dường như đang cố kìm nén nổi giận dữ. Ôn Bình ngồi trên ghế lái nhin cười khẽ ho một tiếng. Kỳ Quyên ngao ngán ngoảnh đầu đi, trong lòng không kìm được chửi thầm: Tiêu Tinh, mày đúng là đồ ngốc!

Đường đi thông thoáng, chẳng mấy chốc đã đến hội trường hôn lễ.

Chú rể Tô Thắng tốt nghiệp Học viện Luật của trường T, cô dâu Hà Phương là học sinh ưu tú của Học viện Ngoại thương, hai người tổ chức hôn lễ ở thành phố B. Những bạn học có thể đến được hầu như đều đến đủ. Thêm vào đó Tô Thắng đặc biệt yêu cầu mang theo người thân. Khách khứa ở cửa khách sạn cứ nườm nượp qua lại, ai cũng có đôi có cặp, khoa trương hơn là mang theo cả con cái.

Hoa tươi, bóng bay, thảm đỏ, không khí lãng mạn của buổi hôn lễ khiến người độc thân như Kỳ Quyên rất ức chế.

Thẩm Quân Tắc đã sớm phóng xe đến đó, bước lại chào Ôn Bình một tiếng rồi kéo Tiêu Tinh vào nhà vệ sinh.

“Làm gì vậy...”

“Mau đi thay chiếc quần bò dính màu của em đi, em sẽ không tham dự hôn lễ với bộ dạng này đấy chứ?”.

Tiêu Tinh nhìn Kỳ Quyên với ánh mắt cầu cứu. Kỳ Quyên quay mặt đi nhìn không khí.

Thẩm Quân Tắc lôi Tiêu Tinh đi, còn lại Kỳ Quyên và Ôn Bình ở trong xe, cả hai im lặng không nói gì. Nhìn các bạn cùng dắt theo người nhà đi tham dự hôn lễ, quả thực Kỳ Quyên rất áp lực. Đợi lát nữa sau khi vào chỗ, nhất định sẽ bị một đám người thẩm vấn về tình trạng hôn nhân. Cô không phải là người cuối cùng chưa lấy chồng trong lớp thật đấy chứ...

Kỳ Quyên nghĩ rất lâu mới chần chừ mở miệng nói:

“Thầy Ôn, thầy có bận việc gì không?”.

Ôn Bình quay đầu lại, "Tối nay không có việc gì. Sao vậy?".

"Thầy có thể đóng giả làm bạn trai của tôi, cùng tôi đi... tham dự hôn lễ được không?". Nói rồi liền ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn vào mắt đối phương.

Kỳ Quyên cảm thấy đưa ra yêu cầu này thật là mất mặt. Nhưng cả lớp chỉ còn một mình cô độc thân. Nếu không đưa bạn trai đến, cô sẽ bị đám bạn nhiều chuyện kia hỏi đến phát điên mất.

Thấy Ôn Bình không trả lời. Kỳ Quyên vội đỏ mặt nói: "Thôi, tôi chỉ buột miệng nói vậy thôi".

Nhưng đột nhiên Ôn Bình nói: "Được thôi, rất sẵn lòng".

Kỳ Quyên quay sang thì bắt gặp ánh mắt dịu dàng của anh.

Ôn Bình nhìn cô, mỉm cười nhắc lại: "Tôi rất vinh hạnh có thể giúp cô chuyện này".

Sau khi gửi xe trong bãi đỗ xe, hai người cùng xuống xe. Ôn Bình giơ tay rất tự nhiên: "Nào, làm ra vẻ thì cũng phải làm giống một chút".

Kỳ Quyên gật đầu với tâm trạng phức tạp, khẽ khoác tay anh.

"Ôi, Kỳ Quyên! Lâu rồi không gặp!". Vừa vào cửa đã có một người phụ nữ bước tới, ôm Kỳ Quyên rất chặt rồi nhìn Ôn Bình đứng cạnh, tươi cười nói đùa: "Cuối cùng hôm

nay cũng chịu mang bạn trai đến rồi à?”.

Kỳ Quyên lập tức vào vai. “Đúng vậy, nếu không dẫn tới, mình sẽ bị các cậu lôi ra ngoài đường bán thanh lý mất”.

“Ha ha. Tiểu Quyên, cậu vẫn dí dỏm như vậy. Không giới thiệu anh chàng đẹp trai này sao?”.

Ôn Bình mỉm cười đưa tay, “Xin chào, tôi là Ôn Bình”.

“Xin chào, tôi là bạn ở cùng ký túc với Kỳ Quyên hồi học đại học. Không thể không nói, anh đứng cùng với Tiểu Quyên của chúng tôi thật sự rất xứng đôi”.

Ôn Bình mỉm cười: “Cảm ơn cô”.

“Ấy? Kia chẳng phải là Kỳ Quyên sao?”. Lại có một bạn học nhìn thấy người quen bước lại chào hỏi. “Vị này là?”.

Kỳ Quyên gượng cười. “Bạn, bạn trai mình”.

Người kia lập tức giơ tay, “Xin chào xin chào, rất hân hạnh, tôi là lớp trưởng lớp Kỳ Quyên”.

Ôn Bình cũng phối hợp ăn ý đưa tay ra, “Xin chào lớp trưởng”.

“...”

Oh my God!

Đầu Kỳ Quyên sắp nổ tung, từ khi tốt nghiệp đại học đến nay, có rất nhiều bạn cô chưa từng gặp lại, hôm nay Tô Thăng kết hôn, rất nhiều bạn đến dự, sắp bằng với hộp lớp rồi!

Kỳ Quyên vốn không thích những nơi ồn ào. Bạn học cũ tụ tập lúc nào cũng nói đến những chuyện nực cười hồi sinh viên, còn có người đùa cợt nhắc đến chuyện chú rể đã từng theo đuổi Kỳ Quyên. Kỳ Quyên chỉ cảm thấy vô cùng khó xử.

Nghi thức hôn lễ kết thúc, cô dâu chú rể bắt đầu đi từng bàn mời rượu, chẳng mấy chốc đã đến bàn của Kỳ Quyên. Mọi người đều đứng dậy, nâng ly chúc mừng: "Tân hôn vui vẻ!".

"Cảm ơn." Hôm nay Tô Thăng mặc complet trắng, trông rất phong độ. Khi đi đến trước mặt Kỳ Quyên, anh ta liếc nhìn Ôn Bình đứng cạnh và hỏi: "Vị này là?".

Ôn Bình đưa tay ra, "Tôi là bạn trai của Kỳ Quyên".

Tô Thăng bắt tay anh, ghé sát tai anh, khẽ hỏi: "Quá trình theo đuổi cô ấy chắc hẳn là rất khó đúng không?".

Ôn Bình gật đầu. "Quả thực rất khó".

Tô Thăng ngừng một lát, lại nói: "Cô ấy là một cô gái rất tốt, hãy biết trân trọng".

Ôn Bình mỉm cười: "Tôi biết".

Hai người nâng ly, trong lòng đều hiểu.

Sau khi cô dâu chú rể sang bàn khác. Kỳ Quyên không kìm được hỏi: "Lúc này cậu ta nói thầm gì với anh vậy?".

Ôn Bình cười nói: "Mấy câu xã giao thôi mà".

Kỳ Quyên cũng không hỏi nhiều, nói chuyện với mấy

cô bạn bên cạnh về tình hình công việc.

Bàn này đều là bạn ở cùng ký túc với Kỳ Quyên và chồng của họ. Mấy cô gái sau khi tốt nghiệp đã nhiều năm không gặp, khó khăn lắm mới tụ tập lại, cũng không biết là ai dẫn đầu, đột nhiên bắt đầu oản tù tì uống rượu. Mấy anh chồng ngồi cạnh muốn ngăn cũng không ngăn được.

Kỳ Quyên vốn là người phóng khoáng, hồi học đại học còn là trưởng phòng phòng ký túc, bị mấy người luân phiên mời rượu, cô cũng vui vẻ uống cạn, uống tới mức đỏ cả mặt.

Ôn Bình đoán cô sắp say, liền thay cô đỡ mấy ly, ghé sát cô nói: “Đừng uống nữa”.

Bên cạnh có người hô hào: “Bạn trai mới thế mà đã xót rồi? Chúng tôi mời trưởng phòng của chúng tôi, không liên quan đến anh!”.

“Đúng vậy đúng vậy, nào Kỳ Quyên, mình mời cậu một ly!”.

“Nhớ lại hồi ấy nửa đêm em bị đau dạ dày, chính chị đã cõng em đến bệnh viện, chuyện ấy em vẫn nhớ mãi! Nào, chị Quyên, mời chị! Chúc chị công việc thuận lợi, tình yêu viên mãn!”.

“Nào nào, mọi người cạn ly!”.

Ôn Bình lắc đầu, một anh chàng ngồi cạnh cũng lắc đầu ngao ngán.

Chả trách tham gia hôn lễ, họp lớp đều phải mang

theo người thân. Tác dụng của người thân chính là đợi mọi người cao hứng uống say, sau đó bảo vệ họ, đưa họ về nhà.

Hôn lễ kết thúc cũng đã là mười giờ. Hôm nay Kỳ Quyên uống quá nhiều, lúc đi trên đường, bước chân có chút loạng choạng.

“Hôm nay... cảm... cảm ơn anh, tôi về đây...”

Cô đi ra lề đường định vẫy taxi. Ôn Bình vội vàng đưa tay đỡ cô, khẽ nói: “Tôi đưa cô về”.

“Không cần, tôi bắt xe là được... làm... làm phiền anh quá...”.

Cô vẫn chưa hoàn toàn uống say, chỉ ít đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Nhưng nhìn cô bước loạng choạng, quả thực Ôn Bình không yên tâm để cô bắt xe về một mình. Anh cau mày, kéo cô đến chỗ chiếc xe, mở cửa nhét cô vào ghế lái phụ.

Sau khi lên xe Kỳ Quyên rất ngoan, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là đang nghĩ gì. Ôn Bình ân cần mở điều hòa, thắt dây an toàn cho cô rồi mới khởi động xe, đưa cô về khu nhà cô ở.

Buổi tối đường rất thông thoáng, chẳng mấy chốc đã đến dưới nhà cô. Ôn Bình khẽ hỏi: “Kỳ Quyên, cô sống ở phòng nào? Có cần tôi đưa lên trên không?”.

Anh chỉ tìm được khu nhà nơi Kỳ Quyên ở, hoàn toàn không biết cụ thể cô ở phòng nào.

Nhưng Kỳ Quyên không trả lời.

Ôn Bình quay sang, chỉ thấy cô dựa vào ghế ngủ rất ngon lành, thỉnh thoảng còn nhăn mũi, gáy nhè nhẹ.

Ôn Bình bất đắc dĩ khởi động xe, “VẬY thì anh đành phải... đưa em về nhà anh rồi”.

Khi xe về chỗ ở của anh, đã là hơn mười một giờ tối.

Kỳ Quyên ngủ say như chết, mặt đỏ bừng, rõ ràng là do uống quá nhiều. May là sau khi say cô chỉ biết ngủ, không khóc lóc gào thét như một số phụ nữ khác.

Ôn Bình thử gọi cô vài tiếng, hoàn toàn không thể đánh thức cô nên đành thôi.

Đỗ xe xong, anh xuống xe mở cửa, cởi dây an toàn cho cô rồi bế cô ra khỏi xe.

Mặc dù cô rất cao nhưng người gầy, bế bổng lên cũng không thấy nặng.

Ôn Bình bế Kỳ Quyên vào phòng ngủ, cởi giày cao gót cho cô, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô. Anh đưa tay thử nhiệt độ trên trán cô, hơi nóng, chắc là do bị cảm lạnh nên sốt. Ôn Bình liền vào nhà vệ sinh lấy một chiếc khăn mới, đắp nước lạnh đắp lên trán cô.

Anh nhìn cô ngủ say trên giường, dường như ngay cả ánh sáng của chiếc đèn bàn trong phòng ngủ cũng trở nên ảm áp hẳn lên.

Ôn Bình không kìm được khẽ mỉm cười.

Thật sự rất có cảm giác gia đình...

Nếu cô ấy là vợ mình... thì tốt biết bao.

(5)

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy Kỳ Quyên chỉ thấy đầu đau như muốn nổ tung, cô đưa tay day huyệt Thái Dương rồi mở mắt, bỗng chốc đông cứng tại chỗ.

Đây là đâu?

Chiếc cửa sổ chiếm trọn một mặt tường, ánh nắng xuyên qua rèm cửa chiếu sáng cả căn phòng. Ngoài chiếc giường lớn ở giữa, trong phòng ngủ còn có một chiếc tủ quần áo rất to, hai chiếc ghế sofa và một chiếc bàn nhỏ, trên bàn làm việc đặt một chiếc laptop.

Kỳ Quyên lật chăn, thấy mình vẫn mặc bộ váy hôm qua, khuy áo vẫn ngay ngắn... trong lòng cảm thấy bình tĩnh hơn một chút. Cô đi đôi giày cao gót cạnh giường rồi ra khỏi phòng ngủ.

Diện tích của căn nhà rất lớn, có ba phòng ngủ, một phòng khách, một phòng ăn, hơn nữa bày biện rất sạch sẽ, gọn gàng. Rõ ràng chủ nhân của ngôi nhà này rất thích tông màu ấm, cả căn phòng đều tạo cho người khác cảm giác ấm áp.

Kỳ Quyên lại đi lên trước vài bước thì nhìn thấy trên bàn ăn có một cốc sữa, một chiếc bánh sandwich và một quả trứng ốp la. Dưới chiếc cốc có một mẫu giấy.

Kỳ Quyên bước lại cầm mẫu giấy lên, trên đó có mấy

dòng chữ phóng khoáng:

“Tôi qua cô uống say, không biết chỗ ở của cô, tạm thời đưa cô đến chỗ tôi nghỉ ngơi, hy vọng cô không bận tâm.

Trong phòng vệ sinh của phòng khách có khăn mặt và bàn chải mới, áo choàng tắm cũng chưa dùng lần nào, cô muốn tắm thì có thể tự nhiên.

Trên bàn có chuẩn bị sẵn bữa sáng, cho vào lò vi sóng hâm nóng rồi ăn nhé.

Túi xách của cô treo ở cửa, khi đi nhớ khóa cửa.

Tiết học đầu tiên sáng nay là giờ của tôi. Tôi đến trường trước, có vấn đề gì có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.

Ôn Bình”.

Kỳ Quyên không biết nên hình dung tâm trạng lúc này của mình như thế nào.

Quả thực anh là một người đàn ông rất dịu dàng, trước khi đi còn chuẩn bị cho cô những vật dụng cần thiết và bữa sáng.

Trước đây Kỳ Quyên cũng đã từng uống say, từ khi đi làm khó tránh khỏi việc tiếp khách. Mỗi lần uống say cô đều tự bắt xe về nhà, về đến nhà là nằm vật ra giường ngủ. Tối hôm qua chắc là lâu lắm không gặp mấy cô bạn cùng ký túc, mọi người đều có chút phấn khích, quả thực uống quá nhiều.

... Đúng là mất mặt.

Ngủ như chết hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, lại còn được Ôn Bình đưa tới nhà anh.

Kỳ Quyên chỉ muốn cho mình hai cái bạt tai.

Cô vào nhà vệ sinh, lấy nước lạnh rửa mặt rồi quay về phòng ăn ăn bữa sáng, sau đó vào phòng ngủ thu dọn chăn chiếu. Xong xuôi Kỳ Quyên mới cầm túi đi ra cửa.

Cô lấy điện thoại trong túi, vừa mở ra đã nhìn thấy trên màn hình hiện lên hàng loạt cuộc gọi nhỡ của Tiêu Tinh. Kỳ Quyên vội gọi lại, "Tiêu Tinh, là tao đây".

Tiêu Tinh ở đầu bên kia im lặng một lúc rồi mới nói: "Mày dậy rồi à?".

"Ừ".

"Tối qua không sao chứ?".

"... Không sao, tao ngủ quên, thầy Ôn đưa tao đến nhà anh ta". Không biết vì sao, trước câu hỏi của chị em tốt. Kỳ Quyên luôn cảm thấy có chút chột dạ.

"Tao biết, tối qua thầy ấy gọi điện cho tao rồi". Tiêu Tinh ngừng một lát, "Thầy Ôn đâu?".

"Buổi sáng ngủ dậy thì không thấy anh ta đâu, nói là sáng nay có giờ, về trường rồi".

"Hôm nay không có giờ của thầy ấy, nếu có giờ thầy ấy tao đã đến trường chiếm chỗ từ lâu rồi".

“VẬY sao?”. Kỳ Quyên không hiểu.

Tiêu Tinh cười nói: “Chắc là sợ mày ngủ dậy nhìn thấy thầy ấy sẽ ngại. Nếu mày muốn tắm rửa hay gì đó, có thầy ấy ở đó cũng không tiện, vì thế nên... đi trước chẳng?”.

Kỳ Quyên nghĩ một lúc, cũng cảm thấy rất có khả năng này. Sự ân cần của Ôn Bình khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp, cầm điện thoại cũng không biết phải nói gì.

Tiêu Tinh thở dài: “Tao thấy mày cũng thật là bất cần đấy, sao lại uống say như vậy? May mà bên cạnh là Ôn Bình, nếu là người khác, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì chẳng phải là hối hận chết mất hay sao!”.

Kỳ Quyên cũng rất hối hận. “Hôm qua gặp bạn cùng ký túc đã lâu lắm không gặp, mọi người đều cao hứng, uống hơi nhiều... Haizz. Thôi, chuyện đã qua rồi, lần sau có được bạn cũ mời rượu tao cũng tuyệt đối không uống nữa”.

“Ừm, mày không sao là tốt rồi, tao cứ lo mãi, tưởng mày mất tích giữa đường”.

“Điện thoại để rung không nghe thấy, không sao đâu”.

Sau khi cúp máy, đột nhiên cô nhớ tới mẫu giấy trên bàn ăn sáng nay...

Không thể không thừa nhận, khoảnh khắc ấy cô thấy hơi cảm động. Từ nhỏ đến lớn, ngoài mẹ cô, chưa từng có ai quan tâm chăm sóc cô như vậy. Mặc dù Vệ Nam và Tiêu Tinh là chị em tốt nhất của cô, quan tâm tới cô như người thân nhưng khi ở cùng nhau, cô luôn đóng vai trò chị cả chăm sóc cho họ nhiều hơn.

Thật sự Ôn Bình rất tinh tế, sợ cô ngượng ngùng khó xử, buổi sáng thức dậy liền chủ động rời khỏi nhà. Đối với một cô gái hiền lành như cô mà nói, anh chủ động rời đi, để lại không gian tự do cho cô, đó thực sự là sự tôn trọng và thông cảm lớn nhất dành cho cô.

Nghĩ một lúc, cô vẫn nhắn tin cho Ôn Bình: "Tối qua làm phiền anh rồi, cảm ơn anh".

Nhanh chóng nhận được tin trả lời: "Không có gì, nếu khó chịu thì xin nghỉ về nhà nghỉ ngơi, đừng cố đi làm".

"Ừm, tôi biết rồi".

Kỳ Quyên gọi điện thoại đến văn phòng xin nghỉ, khiến các đồng nghiệp giật nảy mình. Từ ngày đi làm, cô chưa xin nghỉ bao giờ.

Nhưng quả thực Kỳ Quyên quá mệt, không chỉ đầu đau như búa bổ, dạ dày cồn cào mà ngay cả trong tim tự nhiên cũng thấy mệt mỏi.

Cô nghĩ, có thể là cô đã bị những cảnh tượng ấm áp ngọt ngào ngày hôm qua kích thích.

Tối qua khi giải tán, các bạn cùng ký túc đều có người hộ tống, có người còn mang theo đứa con đáng yêu, gọi cô bằng giọng nói ngọt ngào. Chỉ có cô vẫn một mình. Nếu không phải đột xuất gọi Ôn Bình đi thì có lẽ cô sẽ ngã gục vì say ở một góc nào đó, ngủ suốt đêm cũng không ai quan tâm.

Mặc dù cô đã đủ mạnh mẽ, không cần bất cứ ai bảo

vệ và chăm sóc. Nhưng cứ độc thân mãi như thế này, đôi lúc cảm thấy thật sự rất cô độc.

Tối ngày 30 tháng 9, kênh chat voice của Nam Cung Thế Gia tập trung hơn nghìn người. Lúc online Kỳ Quyên mới biết, thì ra quản lý nội vụ Nam Cung Vũ Lạc chuẩn bị một buổi ca hát chúc mừng sinh nhật bang chủ Nam Cung Úc trong bang, đã mời tới rất nhiều ca sĩ và MC nổi tiếng trên mạng, còn mời rất nhiều bang hội liên minh trong game đến góp vui.

Bang chủ Nam Cung Úc cũng đích thân hát hai bài, không ngờ bình thường anh ta nói năng cợt nhả vậy mà hát rất hay. Mọi người trong bang hội nghe rất vui vẻ, không buồn đánh Phụ Bản. Kỳ Quyên không lập được nhóm, đành phải vừa gặm táo vừa nghe hát, bị người dẫn chương trình hài hước chọc cho không nhịn được cười.

Đến mười một giờ, cuối cùng buổi ca hát cũng kết thúc, Nam Cung Úc lại một lần nữa nhấn mạnh cuộc hẹn ngày mai.

Có rất nhiều người trong bang ở thành phố B, cộng với một số thành phố lân cận, lần tụ tập này có thể coi là một lần gặp mặt quy mô rất lớn của Nam Cung Thế Gia.

"Tôi đã đặt tiệc buffet từ mười hai giờ trưa đến hai giờ chiều ở Giang Nam Thế Gia, sau khi đến đó hãy nói là anh Lâm đặt chỗ, phục vụ sẽ đưa bạn đến phòng của chúng tôi. Tôi cho mọi người số điện thoại của tôi, có việc thì call tôi".

Có người hò hét: "Thì ra bang chủ họ Lâm!".

“Xin chào anh Lâm! Tạm biệt anh Lâm!”.

Nam Cung Ưc cười nói: “Ăn buffet xong thì đến quán karaoke gần đó hát, bao phòng hát đến mười một giờ tối. Những bạn ở thành phố thì tự bắt xe về, những bạn ở nơi khác tôi sẽ đưa các bạn đến khách sạn. Kỳ nghỉ quốc khánh rảnh rồi, ngày mừng 2 tháng 10 chúng ta lại đi chơi tiếp”.

Nam Cung Ưc làm việc rất cẩn thận, sắp xếp buổi hẹn vô cùng thỏa đáng.

“Hiện nay đã có mười người chắc chắn sẽ đến, chào mừng mọi người tham gia!”.

Sau khi cuộc họp ngắn kết thúc, Kỳ Quyên nhảy vào căn phòng nhỏ số 3, Mr.Bottle cũng đi theo, hỏi cô: “Buổi tụ tập ngày mai cô có đi không?”.

Vốn dĩ chỉ là buổi gặp mặt các bạn trên mạng đơn giản, Kỳ Quyên cũng chưa bao giờ sợ gặp rồi sẽ thất vọng. Nhưng lần này vì có anh, cảm giác trong lòng không được tự nhiên, lại còn có chút căng thẳng kỳ lạ. Thêm vào đó anh lại đích thân chạy đến hỏi khiến tâm trạng của Kỳ Quyên càng phức tạp hơn, im lặng một lúc mới khẽ nói: “Ngày mai tôi có việc rồi, không thể đi được, mọi người chơi vui nhé”.

Ôn Bình im lặng một lúc, “Trong bang có rất nhiều người muốn gặp cô, nếu cô không đi, nhất định mọi người sẽ rất thất vọng”. Ngừng một lát lại ân cần nói: “Nếu cô có việc cũng đành chịu, sau này còn nhiều cơ hội gặp nhau. Cô không cần để ý quá, tôi sẽ giúp cô giải thích với bọn họ”.

“... Ừm, cảm ơn anh. Sau này có cơ hội gặp nhau sau”. Anh chủ động tạo đường lùi như vậy, cũng khiến Kỳ Quyên đỡ khó xử, vội vàng kiểm soát ra khỏi kênh chat voice, nhân tiện tắt game.

Trưa hôm sau, nhìn kim đồng hồ treo tường càng lúc càng gần mười hai giờ, tâm trạng của Kỳ Quyên không khỏi trở nên mâu thuẫn.

“Giang Nam Thế Gia”, địa điểm tụ tập cách đây không xa, đi bộ chỉ mất mười phút. Trước đây Kỳ Quyên đã từng đến đó, không gian rất đẹp, buffet cũng rất ngon. Bây giờ chắc là những người tham gia cuộc hẹn đã đến hết rồi...

Tối qua Ngạo Thị Quần Hào và Vũ Lạc cũng nhắn tin cho cô, bạn bè quen nhau lâu như vậy, có cơ hội gặp mặt thực sự cũng rất hiếm. Trong game, Vũ Lạc học kỹ năng sinh hoạt là sẵn bần. Thời gian này Kỳ Quyên nâng cấp nấu nướng, rất nhiều nguyên liệu nấu nướng đều là do Vũ Lạc đưa trực tiếp cho cô. Ngạo Thị Quần Hào cũng đã quen từ cấp 30, rất tò mò không biết tông họ thế nào. Hơn nữa nghe nói tiểu đồ đệ cũng từ thành phố khác tới...

Nghĩ đi nghĩ lại. Kỳ Quyên vẫn cảm thấy mình nên đi.

Đúng lúc ấy, đột nhiên điện thoại đổ chuông. Là cuộc gọi của Tiêu Tinh. Kỳ Quyên nhắc máy thì nghe thấy cô ấy vội vã nói: “A Quyên, mày có muốn đến tham gia tụ tập không? Tao đang ở gần nhà mày, nếu mày đi thì chúng ta cùng đi đi!”.

“Mày chờ chút, bây giờ tao xuống dưới đây”.

Có thuốc kích thích là Tiêu Tinh, lần này Kỳ Quyên không muốn đi cũng phải đi.

Hai người cùng đến Giang Nam Thế Gia, nói với phục vụ là chỗ do anh Lâm đặt, quả nhiên phục vụ mỉm cười đưa họ lên tầng hai.

Nam Cung Ưc đã đặt căn phòng lớn đủ chứa mười lăm người.

Tiệc buffet buổi trưa vừa mới bắt đầu, có rất nhiều người đang cầm đĩa chọn thức ăn. Kỳ Quyên dừng lại ở chỗ rẽ, đột nhiên nghe thấy bên đó vang lên giọng nói có chút xúc động của một cô gái.

“Anh chính là Bottle sao! Hoàn toàn khác với tưởng tượng của tôi!”.

Kỳ Quyên nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy cô gái đó mặc váy liền màu trắng, để tóc dài, trông có vẻ cũng là sinh viên, khi cười trên mặt có hai lúm đồng tiền, rất hoạt bát đáng yêu, “Không ngờ lại là một anh chàng đẹp trai!”.

Người đàn ông đứng đối diện với cô gái mỉm cười nói: “Tôi cũng không ngờ nhũ mẫu tệ nhất nhóm chúng ta lại là đại mỹ nhân”.

“Này này! Còn lâu tôi mới tệ nhất, tôi rất lợi hại thì có? Người tệ nhất rõ ràng là Tiểu Kỳ!”.

“Vũ Lạc lại nói xấu tôi? Từ xa tôi đã nghe thấy tên của tôi rồi!”.

Ôn Bình.

Kỳ Quyên đứng đó nghe họ cười nói, bỗng chốc cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Sao lại là anh? Vì sao lại là anh?

Hoàn toàn không thể ngờ Mr.Bottle trong game lại chính là người mình quen ngoài đời!

Đúng rồi, quả thực giọng của Bottle rất giống giọng Ôn Bình, lẽ ra nên nghĩ tới từ lâu, chỉ tại mình quá sơ ý...

Kỳ Quyên nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, cười nói với các thành viên trong bang hội mà tâm trạng vô cùng phức tạp.

Cô nên làm gì đây?

Một người vốn bình tĩnh như Kỳ Quyên lúc này lại cảm thấy rối bời, đầu óc rối tinh hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩ nào.

Cô nên bước tới đó, vờ ra vẻ bình tĩnh bắt tay anh và nói: "Chào thầy Ôn, không ngờ thầy chính là Bottle, thật trùng hợp". Hay là nên hùng hồn lao tới nói với anh ta: "Đồ khốn kiếp, anh lừa tôi quá thâm hiểm!".

Tiêu Tinh nhìn thấy sắc mặt của Kỳ Quyên, dõi mắt nhìn theo cô, lập tức hiểu ra rốt cuộc là có chuyện gì, vội vàng kéo tay Kỳ Quyên "A Quyên..."

Kỳ Quyên quay sang nhìn Tiêu Tinh. "Không phải là mày đã sớm biết rồi đấy chứ?".

"Ừm..." Tiêu Tinh khổ sở gật đầu.

Kỳ Quyên không còn gì để nói! Cô trợn mắt nhìn Tiêu Tinh nói: “Tao không vào nữa, tao về nhà trước đây”.

Tiêu Tinh vội kéo cô lại. “Đừng mà, đã đến cửa rồi...”.

Kỳ Quyên nhìn cô với vẻ mặt phức tạp: “Thầy Ôn nhà mày là chồng của tao trong game, tao có mặt mũi nào mà gặp anh ta! Phải cho tao một chút thời gian tiêu hóa chứ!”.

“...”

“Tao về nhà từ từ tiêu hóa”. Kỳ Quyên nói rồi liền vẫy tay phóng khoáng bỏ đi.

Tiêu Tinh ỉu rĩ quay lại tầng hai. Những người có thể tham dự đã đến đông đủ, mọi người bắt đầu vui vẻ ăn buffet. Ôn Bình vẫn còn làm ra vẻ bước tới trước mặt Tiêu Tinh, đưa tay ra và nói: “Xin chào, bạn chính là cô nàng ngốc nghếch Chờ Một Ngày Nắng đúng không, tôi là Mr.Bottle”.

Tiêu Tinh lờm anh. “Thầy hại chết em rồi”.

“Cái gì?”.

“Khó khăn lắm mới kéo được nó đến, kết quả cảnh tượng thầy trêu ghẹo đại mỹ nhân ở cửa đã bị nó nhìn thấy rồi...”.

Ôn Bình không cười nữa, khẽ hỏi: “Em muốn nói lúc này cô ấy đã đến đây?”.

“Vâng”. Tiêu Tinh gật đầu. “Nhìn thấy thầy lại quay người bỏ chạy rồi”.

“...Em không ngăn cô ấy à?”.

“Nó nói lượng thông tin quá lớn, nó phải về nhà tiêu hóa”.

Ôn Bình quay đầu nhìn về phía cửa, lo lắng hỏi: “Với những gì em biết về cô ấy, em cho rằng cô ấy quay người bỏ chạy... là quá kinh ngạc hay quá tức giận?”.

Tiêu Tinh nghĩ một lúc rồi nói: “Cả hai”.

Ôn Bình lấy điện thoại trong túi áo, tìm số điện thoại của Kỳ Quyên rồi ấn nút gọi.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”.

Chương 18: Trăm năm hòa hợp

(1)

Kỳ Quyên về đến nhà, ném túi xách lên giường rồi ngồi xuống giường im lặng rất lâu.

Lồng ngực như bị thứ gì đó đè nén, mỗi lần hít thở đều vô cùng khó chịu.

Khi mẹ mới mất, bố bị đưa ra pháp trường, cô cũng buồn như thế này. Rõ ràng là buồn tới mức tim như bị bóp nghẹt nhưng hai mắt lại khô tới mức ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được.

Bao nhiêu năm qua, thật sự cô quá hiếu thắng, trước mặt tất cả mọi người đều tỏ ra thản nhiên, khổ sở chống đỡ. Rất lâu rồi cô không khóc, đã sắp quên cảm giác rơi nước mắt rồi.

Có lẽ cô đã thật sự thích Bottle...

Vì thế khi biết Mr.Bottle chính là Ôn Bình mới buồn như thế này.

Đối với cô, Mr.Bottle chỉ là một ID trên mạng, ID đó đã luôn ở bên cạnh cô trong game, cùng làm nhiệm vụ, cùng đấu võ, cùng nói chuyện cười đùa, khi cô vui thì gửi biểu tượng mặt cười:), khi cô không vui sẽ dịu dàng an ủi cô...

Anh giống như người bạn gần gũi nhất, người thân mật nhất.

Cô không cần suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ cần lên mạng, anh sẽ ở đó đợi cô.

Đồng ruộng ở Quê hương lúa gạo, miếu Nguyệt Lão ở ngoài thành Lạc Dương, chỗ xếp hàng trước NPC ở đại hội đấu võ Trường An, cửa Phụ Bản Mộ Tần Thủy Hoàng, cô luôn có thể đoán được anh đang ở đâu, anh đang làm gì. Cô có thể nhanh chóng tìm thấy vị trí của anh, sau đó mỉm cười chào anh.

Sự giao lưu của họ trong game thoải mái và vui vẻ như thế. Nhưng anh lại là Ôn Bình.

Tất cả đều trở nên khác biệt.

Anh đã sớm biết tất cả về cô, thậm chí ngay cả Tiêu Tinh cũng biết thân phận của anh. Chỉ có cô là không biết gì, giống như một con ngốc. Khi anh đi công tác còn ra sức giúp anh nâng cấp. Ngày nào cũng gửi các loại đồ ăn cho anh trong game, tự ý nạm đá quý cho trang bị của anh...

Rất nực cười phải không?

Bây giờ nhớ lại bản thân cũng cảm thấy rất nực cười. Rõ ràng đối phương quen cô nhưng lại làm ra vẻ như người xa lạ, lại còn kết hôn với cô trong game...

Cảm giác bị người mình tin tưởng nhất lừa dối, bị chị em tốt bán rẻ thật sự rất khó chịu...

Sau khi đăng nhập game, nhìn vị trí số một trong list bạn thân là Mr.Bottle, đột nhiên cô thấy mũi cay cay, tầm nhìn cũng trở nên nhạt nhòa.

Mức độ thân mật với anh đã đạt tới 10000, năm ngôi sao đều sáng.

Quả thực trong game, anh là người thân mật nhất với cô, từ khi kết hôn với anh trong game đến nay, gần như việc đầu tiên khi lên mạng là xem anh có online không. Chỉ cần hai người cùng online, cho dù không làm gì thì cũng sẽ lập nhóm, trò chuyện trong kênh nhóm...

Ngày nào cũng ở trong một nhóm, mức độ thân mật của họ mới tăng nhanh như vậy, hai tháng ngắn ngủi đã đạt tới mức cao nhất là 10000.

Kỳ Quyên di chuột về phía ID của Mr.Bottle, chuột phải, xóa bạn thân.

Khoảnh khắc ấn chuột, dường như trong lòng cũng có thứ gì đó bị xóa theo, tận sâu trong đáy lòng có cảm giác hụt hẫng kỳ lạ.

Cô cưới con ngựa được hệ thống tặng khi kết hôn rồi về sau lại được Bottle trả phí thành vĩnh viễn, đi men theo con đường quen thuộc đến miếu Nguyệt Lão, tìm Nguyệt Lão, trong các mục "xử lý quan hệ vợ chồng" lựa chọn "ly hôn".

Tiếp đó đến chỗ hòm thư, gửi trả anh 25 vạn xu, một lần trả hết tiền món vũ khí anh mua.

Như thế... là có thể kết thúc rồi sao?

Quay trở về với cuộc sống chưa từng gặp anh.

Mặc dù cuộc sống như vậy rất đơn điệu nhưng ít ra, cô sẽ không khó chịu, sẽ không mất mặt ngồi trước máy tính nén nước mắt như thế này.

Cô như vậy không giống Kỳ Quyên quyết đoán, dứt khoát trước đây chút nào.

Hơn mười một giờ tối, đột nhiên góc dưới hiện ra một đồng tin nhắn hệ thống. Nam Cung Ưc, Nam Cung Mặc. Vũ Lạc... lần lượt online. Kênh bang hội bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

{Bang hội} {Quả Quả}: Những người tụ tập quay về rồi! Hôm nay chơi thế nào?

{Bang hội} {Nam Cung Vũ Lạc}: Nói với mọi người một bí mật, hôm nay tôi gặp Bottle rồi, rất đẹp trai, hơn nữa rất phong độ, hát karaoke xong còn lái xe đưa chúng tôi về khách sạn! Quả nhiên nhóm trưởng của chúng ta thật uy vũ, khí thế!

{Bang hội} {Tiểu Tiểu Pháp Sư}: Đại sư huynh của tôi mà lại, đó là điều dĩ nhiên!

{Bang hội} {Nam Cung Vũ Lạc}: Đáng tiếc chị Đồ Quyên không đến, rất muốn gặp chị ấy.

Kỳ Quyên cau mày, tắt luôn màn hình kênh Bang hội. Cô không muốn nhìn thấy bất kỳ lời nào về Bottle. Mỗi lần nhìn thấy cái tên Bottle được phát ra từ miệng mọi người là lại cảm thấy rất chướng mắt.

Đúng lúc Kỳ Quyên chuẩn bị offline đi ngủ thì đột nhiên góc dưới xuất hiện một tin nhắn riêng.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Online không?

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Đơn phương ly hôn, xóa bạn

thân, gửi trả tiền, thật giống tác phong của em.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: Bước tiếp theo không phải là muốn xóa nick bỏ đi đấy chứ?

Quả thực cô đã nghĩ như vậy!

Về sau lại nghĩ, bạn bè trong game đông như vậy, hơn nữa cô luyện đến cấp 80 chẳng dễ dàng gì. Vì một người mà xóa nick thì thật không đáng. Vì thế mới kìm nén ý nghĩ bỗng bột này.

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Thầy Ôn, ly hôn cần phải đợi hai mươi tư tiếng, phiền thầy ấn đồng ý.

{Chat riêng} {Mr. Bottle}: ...

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Rõ ràng là quen nhau, lại còn đùa cợt sến súa trong game, thầy không cảm thấy rất khó xử sao?

{Chat riêng} {Hoa Đỗ Quyên Nở}: Chấm dứt ở đây đi.

Kỳ Quyên đánh xong hàng chữ này liền offline. Bây giờ trong lòng cô rối bời, càng sợ mình sẽ mềm lòng, sẽ dao động. Kỳ Quyên hiểu rất rõ, trên mạng và hiện thực vĩnh viễn không thể giống nhau. Đối với tình yêu qua mạng không thể có kết quả này, cách xử lý tốt nhất chính là dứt khoát cắt đứt.

Cho dù là Bottle trong game hay thầy Ôn ngoài đời, rất nhiều lần đã từng cho cô sự ấm áp và xúc động chưa từng có. Thầy Ôn dừng xe giữa đường mua thịt nướng cho cô. Thầy Ôn đã đưa cô về nhà, lại còn chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng

cho cô sau khi cô uống say. Mr.Bottle đã bỏ ra 25 vạn để tranh giành với người khác trang bị mà cô thích...

Có lẽ đã thích từ lâu rồi... chỉ là bản thân không nhận ra.

Cô tắt game vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn tắm, nhắm mắt lại, trong lòng vẫn rất buồn bã. Nhưng Kỳ Quyên tin rằng, cảm giác buồn bã này sẽ dần dần phai nhạt theo thời gian, cuối cùng sẽ có một ngày biến mất.

Vốn tưởng rằng đã không gì có thể gây tổn thương cho mình nhưng vì sao cứ nghĩ đến người ấy lại có cảm giác rất, rất muốn khóc?

Tắm xong, cô mặc quần áo ngủ đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy điện thoại trên bàn phát sáng, nhắc lên xem, năm cuộc gọi nhỡ của Ôn Bình và một tin nhắn mới nhất cách đây nửa phút.

Tin nhắn chỉ có một hàng chữ: “Mở cửa, anh có chuyện muốn nói với em”.

Kỳ Quyên sững người, mở cửa? Lẽ nào anh đang ở trước cửa nhà cô? Đã hơn mười một giờ rồi, vậy mà anh còn tìm đến tận cửa? Không đến mức như vậy chứ!

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Kỳ Quyên đi mở cửa với tâm trạng phức tạp, quả nhiên nhìn thấy Ôn Bình đứng trước cửa.

Có lẽ là vì vội đến đây, ngực anh phập phồng, nhịp thở cũng hơi gấp gáp. Nhìn thấy Kỳ Quyên, anh điều chỉnh tâm trạng rồi mới khẽ hỏi: “Out nick trong game, điện thoại

cũng không nghe, luật sư Kỳ, trước khi tuyên án tử hình, ngay cả cơ hội biện hộ em cũng không cho sao?”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc, “Thôi được, anh có thể giải thích, tôi đang nghe”.

Ôn Bình bất lực nói: “Có phải em cho rằng anh kết hôn với em trong game là bõn cợt em? Là đùa giỡn? Thậm chí em nghĩ rằng anh là một công tử đào hoa không đứng đắn?”.

Kỳ Quyên ngẩng đầu nhìn anh, “Lẽ nào... không phải sao?”.

“...” Ôn Bình tức ngực muốn chết.

“Anh đã sớm biết tôi là ai, lại còn chơi cái trò sến súa này trong game, lẽ nào không có mục đích khác sao? Tôi nói thẳng với anh, thầy Ôn, tôi không phải loại con gái tùy tiện chơi trò tình cảm với người khác, cũng không tin tình yêu trên mạng. Trò này anh hãy mang ra mà đối phó với những cô bé vẫn chưa trải đời thì hơn. Anh không cần lãng phí với tôi...”

“Anh thích em”.

Đột nhiên bị anh ngắt lời, Kỳ Quyên không khỏi đứng ngây ra.

Ôn Bình khẽ đặt tay lên hai vai Kỳ Quyên, để cô nhìn thẳng vào mắt mình:

“Anh nói anh thích em. Lý do này đã đủ chưa?”.

Bỗng chốc Kỳ Quyên không biết nói gì.

Ôn Bình khẽ cúi xuống nhìn Kỳ Quyên, ánh mắt dần dần toát lên vẻ dịu dàng, "Anh lo hấp tấp tỏ tình sẽ bị em từ chối thẳng thừng, vì thế anh mới vờ không quen em chứ không phải cố tình lừa em".

"..."

"Trong game, tất cả những việc anh đã làm vì em đều không phải là đùa cợt mà là vì anh đang theo đuổi em". Khóe miệng của Ôn Bình nở nụ cười đầy yêu thương, nuông chiều, "Quen nhau lâu như vậy rồi, thật sự em không cảm nhận được... thực ra anh thích em sao?".

"..."

Trước ánh mắt dịu dàng tới mức khiến người ta tan chảy, nghe giọng nói trầm lắng đầy sức hút bên tai, hai người chỉ cách nhau trong gang tấc, hơi thở hòa vào nhau, Kỳ Quyên gần như có... cảm giác choáng váng như sắp ngất.

Nửa đêm sát khí đằng đằng tìm đến cửa, cô còn tưởng anh muốn cãi nhau với cô, kết quả đột nhiên anh nói thẳng thừng lời tỏ tình sâu lắng?

Tim cô đập rất nhanh... hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào...

Thấy Kỳ Quyên không nói gì, Ôn Bình cúi đầu, chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô và nói: "Làm bạn gái của anh, được không?".

Kỳ Quyên im lặng rất lâu mới luống cuống quay mặt đi,

nói: “Nửa đêm nửa hôm chạy đến nhà tôi là để nói những lời này sao?”.

Ôn Bình cười: “Tiêu Tinh nói em đến chỗ hẹn nhìn thấy anh là bỏ đi. Anh đoán nhất định là lúc ấy em rất tức giận, muốn để em bình tĩnh một chút, bớt giận rồi giải thích rõ ràng với em, không ngờ em xóa anh ra khỏi list bạn bè trong game. Anh không muốn hai chúng ta kết thúc bằng phương thức chiến tranh lạnh như thế này, đành phải nửa đêm chạy đến nhà em”.

Bị anh nói như vậy, Kỳ Quyên cũng cảm thấy cách làm xóa nick quá bùng bột, không khỏi có chút ngượng ngùng, cúi đầu nói: “... Hôm nay quá muộn rồi, anh về trước đi”.

“Vậy kết quả tuyên phạt là?”.

“... Tạm thời hoãn phiên tòa, đợi quan tòa suy nghĩ”.

“Thôi được”. Ôn Bình khẽ cười, rút tay lại, dịu dàng nói: “Em mau vào phòng đi, vừa tắm xong lại đứng ở ngoài lâu như vậy, cẩn thận bị cảm. Anh về trước đây”.

“Ừm. bye bye”.

Sau khi Ôn Bình đi, Kỳ Quyên quay về phòng đóng cửa, vội vàng lấy một cốc nước lạnh, uống ừng ực mấy ngụm.

Tim đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lời tỏ tình của Ôn Bình thật sự rất có sức sát thương, đặc biệt là khi anh nói “Làm bạn gái anh, được không”, ánh mắt chân thành ấy, giọng nói dịu dàng ấy, cô suýt chút nữa

thì không kìm nén được, gật đầu đồng ý.

Quả thực sự việc tiến triển quá bất ngờ.

Hoàn toàn không thể ngờ rằng anh lại yêu thầm cô, vì thế mới tiếp cận cô trong game.

Nếu quả thực là như vậy, vậy thì tất cả những việc anh làm đều có thể giải thích được, trả giá cao giúp cô đấu giá trang bị, hàng ngày online cùng cô làm nhiệm vụ, đưa cô đi tham dự đại hội đấu võ, chủ động trả phí con ngựa, tìm đất trồng trọt cho cô, giúp cô giết người báo thù...

Thực ra, Mr.Bottle trong game là một người rất chu đáo. Ôn Bình ngoài đời cũng rất phong độ...

Một người bạn trai như vậy dường như là không thể chê vào đâu được.

Nhưng mình vẫn chưa hiểu nhiều về anh, nếu nhận lời yêu nhau, liệu có quá vội vàng không?

Kỳ Quyên liền rơi vào mâu thuẫn.

Gặp chuyện tình cảm, cô phát hiện mình không quyết đoán như trong tưởng tượng, đặc biệt đối phương là Ôn Bình, là Mr. Bottle... là người cô thích.

(2)

Cuối cùng Kỳ Quyên lấy lại bình tĩnh ngồi trước bàn, máy tính đang ở trong chế độ chờ, cô chạm vào chuột thì thấy cột tin nhắn QQ ở góc dưới hiện lên một đồng tin nhắn chưa đọc.

{Ngày Nắng}: A Quyên Online không?

{Ngày Nắng}: Đừng giận nữa, không phải tao cố ý lừa mày đâu T_T.

{Ngày Nắng}: Không để ý đến tao?

{Ngày Nắng}: Hu hu hu, đừng như vậy mà, tao sai rồi, tao đáng chết!

Kỳ Quyên lắc đầu nói: "Biết sai là tốt!".

Tiêu Tinh giật nảy mình, vội vàng phấp phỏng nhắn tin: "Thầy Ôn vừa đến tìm mày rồi chứ?".

"Ừm, địa chỉ là do mày nói cho anh ta đúng không?".

"Tao xin lỗi T_T, vốn dĩ tao không muốn nói nhưng thầy ấy gọi điện cho tao, nói rất nghiêm túc, bảo là phải lập tức tìm mày giải quyết rõ ràng, tao đành phải nói cho thầy ấy biết".

"..."

"Xin lỗi mày! Thực ra tao đã biết Mr. Bottle là Ôn Bình từ lâu, nhưng thầy ấy yêu cầu tao đừng nói với mày. Tao đã nhận lời, vì thế không thể không giấu mày".

"Xem ra trong lòng mày, anh ta quan trọng hơn tao?".

"Hoàn toàn không phải thế! Sở dĩ tao giấu mày là vì tao nhận ra thầy ấy thích mày mà! Thực ra thầy ấy rất tốt, tao liền nghĩ có lẽ hai người có thể phát triển thêm cũng không biết chừng. Nếu tao nói rõ chân tướng với mày, mày còn không cho thầy ấy vào danh sách đen tránh xa hàng

trăm kilômét ấy? Hơn nữa thầy ấy cũng nói với tao rồi, chuyện này không được tham dự bữa bãi, tao liền thuận nước đẩy thuyền”.

“...”. Kỳ Quyên rất bất lực.

Lúc đầu thật sự rất tức giận, Tiêu Tinh và Ôn Bình liên thủ lừa cô, cảm giác bị bán rẻ không dễ chịu chút nào. Nhưng nửa đêm Ôn Bình lao đến trước cửa nhà cô giải thích rõ ràng nguyên nhân, cộng thêm với màn tỏ tình sâu sắc khiến cô choáng váng, Kỳ Quyên đã hết giận từ lâu rồi. Rõ ràng là sở dĩ cô nàng Tiêu Tinh giấu diếm là vì muốn gán ghép hai người, không hề có ác ý.

Sau một hồi im lặng rất lâu, Kỳ Quyên mới thở dài rồi nói: “Thôi, chuyện trước đây tao có thể không tính toán với mày. Nhưng bắt đầu từ bây giờ, mày phải đứng trên cùng một chiến tuyến với tao”.

“Chắc chắn rồi!”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc mới gõ chữ: “Nói cho mày một chuyện, lúc nãy anh ta... đã tỏ tình với tao”.

Khi gõ hàng chữ này, hai má cô đỏ bừng, nhớ lại ánh mắt dịu dàng và lòng bàn tay ấm nóng đặt trên vai mình của anh là cô lại thấy tim đập loạn nhịp không khống chế được.

Cùng có một ngày mình phải nhờ chị em tốt tư vấn tình cảm rồi!

So với sự ngỡ ngàng của Kỳ Quyên, Tiêu Tinh tỏ ra vô cùng kích động, lập tức gõ: “Thật sao! Nửa đêm đến

nhà mày tỏ tình, thầy Ôn thật lợi hại! Khiến người ta rất cảm động, đúng không?”.

“...”

“Hí hí, thế mày nhận lời chưa?”.

“Tao nói phải suy nghĩ”. Kỳ Quyên cũng cảm thấy câu trả lời “tạm hoãn phiên tòa” của mình rất ngốc. Từ chối thì rõ ràng là trái lòng mình, nhưng bảo cô nhận lời ngay, cô lại cảm thấy rất xấu hổ.

“Ừm ừm, phải suy nghĩ phải suy nghĩ. Mày có câu hỏi gì về thầy ấy, tao biết tao đều có thể nói với mày ^_^”.

“Tao muốn biết về gia cảnh của anh ta”.

Sau giai đoạn đầu óc trống rỗng lúc nãy, Kỳ Quyên nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Quả thực cô thích anh, rất có cảm tình với anh. Nhưng nếu yêu nhau thì phải tìm hiểu nhiều hơn. Nếu hai người cách biệt quá lớn, không thích hợp, cuối cùng rơi vào kết cục chia tay thì càng đau khổ hơn.

Tiêu Tinh hiểu sự lo lắng của cô, nghĩ rất lâu mới trả lời: “Thực ra, những hiểu biết của tao về thầy Ôn cũng không thật sự rõ ràng...”.

“Thế thì nói cho tao toàn bộ những gì mày biết”.

Tiêu Tinh thấy không thể né tránh được, chỉ có thể nói toàn bộ: “Thầy Ôn nhìn có vẻ rất bình dị, dễ gần, bình thường ăn mặc rất giản dị. Nhưng trên thực tế, nhà thầy ấy rất giàu có. Bố thầy ấy là người sáng lập Star Walk nhưng

mất sớm, hiện tại công ty do anh trai tiếp quản, trong tay có rất nhiều ngôi sao, một phần ba những người nổi tiếng trong giới showbiz đều dưới trướng họ. Mặc Phi, người vừa trở thành người phát ngôn cho Danh Kiếm Online cách đây không lâu chính là một trong những ca sĩ đang hot dưới trướng Star Walk”.

Kỳ Quyên rất muốn đập đầu vào máy tính.

Star Walk, những ai chú ý đến tin tức showbiz một chút đều nghe nói tới danh tiếng của nó. Khi Thời Viêm mời cô làm luật sư, ngày xét xử, cô đã từng thấy hai người đàn ông được phóng viên bao quanh trước cửa tòa án, trong đó một người mặt lạnh như băng, người kia thì tươi cười. Thời Viêm còn nói đùa: “Có phải cậu thích họ rồi không? Thích ông anh hay ông em?”.

Bây giờ nhớ lại, người mà cô gặp hôm ấy có lẽ chính là Ôn Bình và anh trai anh. Càng không thể ngờ mình và Ôn Bình có mối duyên phận kỳ diệu như thế.

Nghe Tiêu Tinh nói ra những sự thật này, tâm trạng của Kỳ Quyên liền trở nên hơi phức tạp.

“Thực ra Tiểu Quyên à, mà không cần bận tâm tới gia đình thầy ấy. Thầy Ôn rất khiêm tốn, không bao giờ nói với ai về chuyện gia đình, ở trường thầy ấy cũng hết sức kín đáo, hơn nữa bây giờ thầy ấy hoàn toàn không có quan hệ gì với làng giải trí, không cần lo lắng! Nếu thầy ấy ức hiếp mà, tao làm hậu thuẫn cho mà!”.

Kỳ Quyên nhin cười nói: “Trước đây mà suốt ngày chửi thầy Ôn biến thái, sao bây giờ lại khen anh ta vậy?”.

Tiêu Tinh gãi đầu nói: “Tao chửi thầy ấy là vì thầy ấy yêu cầu quá khắt khe với sinh viên, bài tập lúc nào cũng bị trả lại rất đau khổ! Nhưng nói một cách công bằng, thầy ấy rất tốt tính, có tài, khỏe mạnh, tư tưởng chính trực, làm bạn trai của mày hoàn toàn có thể chấp nhận được ^_^”.

“Thôi được, nói đến đây đã. Tao đi ngủ đây”.

Kỳ Quyên ném lại một câu rồi tắt máy tính leo lên giường. Cô vẫn chưa hiểu sâu về Ôn Bình, chỉ gặp mặt vài lần, ấn tượng rất tốt. Sau khi biết hoàn cảnh của anh, trong lòng lại càng mâu thuẫn hơn. Cô sợ kết quả của việc mình lao vào sẽ như thiêu thân lao vào lửa.

Mặc dù lúc nào cũng làm ra vẻ mạnh mẽ nhưng trên thực tế, Kỳ Quyên không hề có cảm giác an toàn trong tình cảm.

Kỳ nghỉ trôi qua rất nhanh. Kỳ Quyên cũng tranh thủ dịp này nghỉ ngơi tử tế. Ngày nào cũng ngủ đủ giấc, sau khi ngủ dậy ôm máy tính xem “Thám tử Conan”. Cô đã rất lâu không xem Conan rồi, nhân kỳ nghỉ phải xem hết.

Mấy ngày liền không vào game, hôm nay khi đăng nhập, nhìn thấy góc dưới có thông báo thư chưa đọc, Kỳ Quyên đến chỗ hòm thư kiểm tra:

“Phu quân của bạn Mr.Bottle từ chối ly hôn, yêu cầu ly hôn thất bại. Nếu muốn ly hôn đơn phương, xin hãy đến miếu Nguyệt Lão nộp 10 vạn phí thủ tục, quan hệ vợ chồng sẽ chấm dứt sau hai mươi tư tiếng...”

Kỳ Quyên không còn gì để nói. Ly hôn trong game cần

sự đồng ý của hai bên. Bottle không đồng ý, một mình cô không ly hôn được, muốn ly hôn đơn phương lại không có tiền... Vì cô vừa mới gửi 25 vạn trả nợ cho anh, bây giờ không một xu dính túi!

Ngoài bức thư này, còn có một bức do Bottle gửi.

Trong thư chỉ có một câu đơn giản: Nhẫn làm xong rồi :).

Trong mục đính kèm có hai chiếc nhẫn "Ngọc Linh Long", đều là hàng xịn tăng trên 1000 điểm tấn công, hơn nữa còn cường hóa đến hết cấp, màu bạc tượng trưng cho việc chúng là sản phẩm gia công hiếm thấy trong game, cô di chuyển chuột lên chiếc nhẫn, phía dưới cùng còn xuất hiện một hàng chữ nhỏ - Người chế tạo: Mr.Bottle.

Chiếc nhẫn khắc tên anh, rốt cuộc có nên đeo không?

Kỳ Quyên đang băn khoăn thì góc dưới lại hiện lên một dòng chat riêng: "Nhận được nhẫn chưa?".

"Nhận được rồi = =".

"Tối qua vừa làm xong, chất lượng cũng được, đeo thử xem sao".

"..."

"Đúng rồi, lúc nãy đi qua Quê hương lúa gạo, cao lương của em bị trộm sạch rồi, nhớ đi thu hoạch".

"..."

Sao anh lại làm như không có chuyện gì vậy?

Không hỏi cô kết quả suy nghĩ việc làm bạn gái anh rồi cuộc thế nào, càng không hỏi vì sao mấy hôm nay cô không online mà vẫn nói chuyện với cô như bình thường. Điều đó khiến Kỳ Quyên không biết phải đối diện với anh như thế nào.

“Nào, vào nhóm, đi đánh Kỳ Thánh”.

Kỳ Quyên đành phải vào nhóm.

Vừa vào nhóm, Nam Cung Vũ Lạc đã nói đùa: “Nhóm trưởng bảo để lại một vị trí, em đoán ngay là chị Đỗ Quyên về rồi!”.

“Dĩ nhiên rồi, giữ một chỗ rõ ràng là để cho phu nhân nhóm trưởng!”.

“Chị Đỗ Quyên đi du lịch ạ? Mấy hôm nay không thấy chị online”.

“Ừm...”. Trước sự nhiệt tình của các thành viên trong nhóm. Kỳ Quyên đành phải trả lời như vậy.

Buổi tối cùng đánh Phụ Bản, Bottle chỉ huy, đánh đến giai đoạn thứ tư khi xuất hiện kỳ đồng, vốn dĩ Kỳ Quyên phải lập tức định thân tên kỳ đồng màu đen ấy, nhưng hôm nay cô hoàn toàn không chú tâm, lơ là hai giây, đã thấy tên kỳ đồng ấy lao vào giữa, bày trận cờ đen trắng dưới đất, rầm một tiếng, cả đội bị kỳ trận tiêu diệt.

Kỳ Quyên vội vàng xin lỗi trong kênh nhóm: “Xin lỗi, lúc này lơ tay”.

Mọi người đều tỏ ra thông cảm, “Không sao đâu, tiếp

tục đánh.”

Kỳ Quyên tập trung tinh thần, lần này không sơ suất, nhưng Bottle không biết vì sao lại lỡ tay.

Trong đội có người nói đùa: “Nhóm trưởng và phu nhân nhóm trưởng hôm nay sao lại như vậy?”.

“Trước đây chưa bao giờ mắc lỗi, hôm nay cùng lúc mắc lỗi, hai vợ chồng này đúng là có thần giao cách cảm.”

“Hãy thanh toán phí sửa chữa trang bị cho em!”.

“Nhóm trưởng quá chuối, em không bao giờ tin anh nữa”.

Ôn Bình xin lỗi: “Xin lỗi, lúc nãy không cẩn thận làm đổ cốc. Hôm nay tôi trả phí sửa chữa. Mọi người tập trung một chút, lần này nhất định sẽ qua”.

May mà lần thứ ba thuận lợi qua cửa, lại còn xuất hiện quần áo của cầm sư. Một cầm sư khác trong nhóm là Thu Sắc Liên Ba đã có quần áo, Kỳ Quyên có thể lấy giá gốc, tiếc là trong túi của cô lúc này không có một xu nào.

Ôn Bình nói trong nhóm: “Thu sắc có quần áo, quần áo của cầm sư để cho Kỳ Quyên với giá 3 vạn, mọi người không có ý kiến chứ?”.

Không ai có ý kiến, Ôn Bình liền lấy 3 vạn xu trong túi mua quần áo cho cô.

Sau khi đấu giá trang bị xong mọi người giải tán. Ôn Bình nhảy vào căn phòng số 3, nhân tiện dùng quyền hạn của người quản lý, kéo Kỳ Quyên vào đó.

Hai người ở riêng với nhau trong căn phòng quen thuộc, Kỳ Quyên liền cảm thấy căng thẳng.

Hai người đang giằng co trong im lặng, đột nhiên Mr.Bottle kéo một người khác vào phòng.

Ôn Bình hỏi: "Tìm mình có việc gì?".

Kỳ Quyên nhìn cửa sổ chat, phát hiện người thứ ba trong phòng là bạn thân của anh, Phi Nhất Ban. Phi Nhất Ban đến kênh YY của Nam Cung Thế Gia tìm Bottle, chắc là có chuyện muốn nói với anh. Anh kéo đối phương đến trước mặt mình mà không đi chỗ khác nói chuyện, rõ ràng là nội dung cuộc nói chuyện của họ không cần phải bảo mật với cô.

Kỳ Quyên cũng không đi, vờ như không có mặt, đứng ở đó nghe.

"Sau quốc khánh mình không chơi game nữa. Tài khoản này nếu cậu muốn thì cho cậu. Trong máy chủ đó tiến độ đánh Phụ Bản của mình nhanh hơn bên này, cậu có thể mở nick của mình cùng với nhóm bang hội bên đó đánh Phụ Bản". Giọng nói của đối phương rất lạnh lùng, giống như người máy vậy, nghe không có cảm xúc

"Sao cậu không chơi nữa?". Bottle mỉm cười hỏi.

Đối phương nhìn Hoa Đỗ Quyên Nở trong phòng, im lặng một lúc rồi mới nói: "Địa điểm quay MV cho album mới ở nước ngoài, không có thời gian chơi game. Hơn nữa ID của mình trong game mà bị người ta biết sẽ rất phiền phức".

“Cũng phải. Cậu cứ tắt máy biến thành đi, ở đây không có người ngoài”.

Sau một hồi sột soạt, trong YY vang lên giọng nói trầm lắng dễ nghe hoàn toàn khác với lúc này, “Được rồi, không định giới thiệu vị này sao?”.

Lúc ấy Ôn Bình mới nói: “Kỳ Quyên, giới thiệu với em, cậu ấy là Mạc Phi, bạn thân nhất của anh”.

Kỳ Quyên giật nảy mình, đây chính là Mạc Phi, ca thần trong truyền thuyết sao?

Ôn Bình kéo bạn thân của mình là Mạc Phi tới giới thiệu, điều đó khiến cô vô cùng kinh ngạc, hít một hơi thật sâu mới giữ được bình tĩnh, “Chào anh, tôi đã nghe các bài hát của anh, rất hay”.

Mạc Phi cười nói: “Cảm ơn cô”.

Ôn Bình nói: “Chúc cậu quay MV ở nước ngoài thuận lợi, phát hành đĩa mới nhớ tặng mình đĩa có chữ ký”.

“Biết rồi. Vậy mình đi trước đây, hai người từ từ nói chuyện”.

Sau khi anh ta đi, căn phòng lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng.

Một lúc sau, đột nhiên Ôn Bình khẽ nói: “Kỳ Quyên”.

“Hà?”.

“Có phải là Tiêu Tinh đã nói hết về anh cho em nghe rồi không?”.

Anh thật hiểu Tiêu Tinh. Kỳ Quên gật đầu: “Ừm, những gì nó biết em đều biết hết rồi”.

Ôn Bình nói: “Anh và Mạc Phi quen nhau trong khi chơi game mấy năm trước, về sau anh cảm thấy cậu ấy hát rất hay, liền giới thiệu cậu ấy đến Star Walk. Anh không giao thiệp nhiều với người trong làng giải trí, những người thân quen cũng chỉ có mấy người đó, em không cần cảm thấy áp lực”.

“...”.

“Chuyện làm bạn gái của anh...”

Kỳ Quên vội ngắt lời anh. “Em vẫn chưa nghĩ xong”.

Ôn Bình không kìm được mỉm cười, dịu giọng nói: “Không phải anh ép em trả lời. Anh muốn nói em cứ từ từ suy nghĩ, không sao, anh sẽ đợi em”.

(2)

Ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ quốc khánh dài ngày dường như vô cùng bận rộn. Suốt cả ngày Kỳ Quên bận bù đầu hết việc này đến việc kia, mãi mới đến giờ về, cảm giác xương cốt toàn thân sắp long hết.

Cô vội vàng thu dọn phòng làm việc định ra bến tàu điện ngầm, khi xuống dưới thì nhìn thấy một chiếc xe màu trắng quen thuộc đỗ ở cửa.

Thấy cô xuống, Ôn Bình liền mở cửa xe, bước tới mỉm cười nói: “Tan ca rồi? Cùng đi ăn nhé”.

“...”.

Xung quanh có mấy ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Kỳ Quyên.

Kỳ Quyên ngượng ngùng nhìn anh, “Anh định làm gì?”.

“Một mình ở nhà nấu mỳ ăn quá vô vị, muốn mời em cùng đi ăn”. Nói rồi liền chủ động mở cửa xe, “Đi thôi”.

Anh đưa Kỳ Quyên đến một cửa hàng đồ ngọt, chính là cửa hàng lần trước đã đi qua khi ăn đồ Tứ Xuyên.

Ôn Bình vào cửa liền lấy thẻ hội viên, gọi một đồng đồ ăn ngon.

Kỳ Quyên hơi ngạc nhiên, hiếm khi thấy đàn ông thích ăn đồ ngọt như vậy. Một mình Ôn Bình giải quyết xong một bát bánh trôi đậu đỏ, một đĩa bánh bột lọc, một bát cháo đậu xanh và một cốc chè vừng. Hơn nữa khi anh cầm thìa ăn đồ ngọt, dáng vẻ hạnh phúc tận hưởng... có chút đáng yêu trẻ con.

Kỳ Quyên không kén ăn, chua cay mặn ngọt cô đều ăn được, cùng ăn với Ôn Bình, cũng ăn hết ba món đồ ngọt.

Ra khỏi cửa hàng đồ ngọt là khu phố đi bộ phần hoa. Cách đó không xa chính là cảnh sông đẹp nhất của thành phố. Hai người đi lang thang trên phố, cách đó không xa bay tới mùi thơm của thịt xiên nướng. Kỳ Quyên không tìm được ngoảnh đầu nhìn.

“Chờ chút”. Ôn Bình nói một câu rồi đến hàng đồ nướng, lấy tiền lẻ trong túi, mua một túi thịt xiên nhét vào

tay Kỳ Quyên, mỉm cười, “Anh biết em chưa ăn no”.

Kỳ Quyên cầm xiên thịt dê nướng, không biết phải nói gì.

Quả thực anh ăn cần tới mức khiến cô thấy sống mũi cay cay.

Cô lấy một xiên thịt đưa cho anh, “Anh không nếm thử sao?”.

“Được”. Ôn Bình cầm lấy ăn một miếng rồi khen: “Cũng được, rất ngon”.

“Trước đây anh chưa ăn bao giờ sao?”.

“Bình thường anh đều tự nấu cơm ở nhà, rất ít khi ăn ngoài đường”.

“Anh còn biết nấu cơm? Thật không nhận ra”.

Ôn Bình mỉm cười nói: “Có cơ hội sẽ trở tài cho em xem. Em sẽ phát hiện, với tài năng của anh, không đến khách sạn năm sao làm đầu bếp thật đúng là lãng phí nhân tài”.

“...”

Anh chàng này mặt dày thật.

Hai người vừa nói chuyện vừa dạo phố, Kỳ Quyên không hề phát hiện ra cách họ ở bên nhau như tình nhân này trong mắt người khác trông thật ấm áp.

Trong chiếc xe màu đen cách đó không xa, cuối cùng người lái xe kéo cửa kính lên, khởi động xe với khuôn mặt

không chút biểu cảm.

Người phụ nữ ngồi ghế sau trông rất vui vẻ, mỉm cười nói: “Xem ra lần này em trai con không lừa mẹ. Cô gái đó đúng là bạn gái của nó”. Ngừng một lát lại nói: “Có vẻ nó rất thích con bé đó, lại còn chạy đến sạp hàng bên đường mua một túi xiên thịt dê. Trước đây nó không bao giờ ăn những thứ này”.

Người lái xe cau mày: “Lớn như vậy rồi còn cùng người ta dạo phố ăn thịt nướng, thật ấu trĩ”.

“Cũng không thể nói như vậy được, con gái cần được quan tâm và chăm sóc, về điểm này Ôn Bình làm tốt hơn con. Tiểu Quyên thích cái gì, nó đều có thể hạ mình làm theo, đâu giống con, suốt ngày làm mặt lạnh, đến bây giờ vẫn độc thân”.

“Mẹ, được rồi...” Anh chàng lái xe đau đầu day huyệt Thái Dương. “Con đủ mệt rồi, không muốn nghe những lời này nữa”.

Kỳ Quyên vốn tưởng rằng Ôn Bình đến đón cô đi làm về mời cô đi ăn chỉ là nhất thời nổi hứng. Nhưng không ngờ ngày hôm sau tan ca, cô lại nhìn thấy chiếc xe của Ôn Bình ở dưới tòa nhà.

Ôn Bình mỉm cười bước lên nói: “Đi ăn cơm đi, anh có hai voucher”.

Kỳ Quyên vốn định từ chối thẳng thừng nhưng nhớ ra chuyện hôm qua anh mời mình ăn, lại nói: “Anh không cần tốn tiền, em mời anh”.

Trong giao tiếp, đối phương mời bạn đi ăn, bạn mời lại anh ta là phép lịch sự cơ bản.

Kỳ Quyên nghĩ như vậy liền ngồi lên xe anh.

Ngày thứ ba, Ôn Bình lại đến, cười khì khì nói:

“Voucher hôm qua chưa dùng, hôm nay là hạn cuối cùng, nếu không đi thì sẽ hết hạn”.

“...”

Thế là Kỳ Quyên đành phải nhẫn nại cùng anh đi ăn suất cơm giảm giá.

Ngày thứ tư, khi xe của Ôn Bình lại một lần nữa xuất hiện trước cửa văn phòng luật sư Thời Đại, nhìn qua cửa sổ thấy xe của anh, Kỳ Quyên thật sự không muốn xuống dưới chút nào!

Trước đây ngày nào cũng mong đến giờ về, bây giờ cảm thấy tan ca là một áp lực!

Có đồng nghiệp nhìn chiếc xe ở dưới, tám chuyện: “Luật sư Kỳ, người theo đuổi chị lại lái xe đến đón chị sao?”.

“Anh chàng ấy rất đẹp trai! Hơn nữa bất kể mưa gió ngày nào cũng đưa đi đón về, thật là kiên trì”.

“Đối phó với kiểu phụ nữ gang thép như luật sư Kỳ của chúng ta thì anh ta cần phải mặt dày như vậy”.

Kỳ Quyên bị đồng nghiệp nói tới mức hai má nóng ran. Này, các người quá đáng rồi đấy, thế nào là “phụ nữ gang

thép” hả? Lại còn nói trước mặt cô!

Sầm mặt đi xuống dưới, dừng chân trước xe của Ôn Bình, Kỳ Quyên thật sự rất muốn bóp méo mặt anh.

“Hôm nay lại là lý do gì?”. Kỳ Quyên sầm mặt hỏi.

Ôn Bình mỉm cười, dịu dàng nhìn Kỳ Quyên: “Không có lý do gì, chỉ muốn gặp em”.

Ngất.

May mà cô không bị cao huyết áp, nếu không bị anh giày vò thế này, chắc là phải vào viện rồi.

Lần đầu tiên Kỳ Quyên gặp phải một anh chàng mặt dày đến vậy.

Trước đây những anh chàng theo đuổi cô đều sợ hãi bỏ chạy trước ánh mắt lạnh lùng của cô. Nhưng dường như Ôn Bình hoàn toàn miễn dịch với ánh mắt cô. Cô trợn mắt nhìn anh, anh không bận tâm. Cô ăn nói lạnh lùng, anh tiếp tục không bận tâm... Ngược lại nhìn cô với ánh mắt ôn hòa và bao dung, nhìn tới mức cô không còn giận nữa!

Kỳ Quyên cố kìm nén ý nghĩ muốn đánh người, leo lên xe của anh trước ánh mắt đầy ẩn ý của đồng nghiệp, chỉ tay về phía con đường trước mặt và nói: “Phía trước rẽ trái, cuối đường Nhân Dân có một quán bún rất nổi tiếng, đến đó ăn đi”.

Gọi một bát bún, ăn sớm thì siêu sinh sớm, còn hơn là gọi món rồi từ từ ngồi đợi.

Mang theo suy nghĩ ấy, Kỳ Quyên đưa Ôn Bình đến

cửa hàng bún. Nhưng bất ngờ thay, hôm nay cửa hàng rất đông khách. Hai người ngồi trong góc chờ nửa tiếng, hai bát bún mới được phục vụ bung tối, hơn nữa còn mang nhầm. Kỳ Quyên gọi hai suất bún sườn, kết quả bung một suất bún sườn và một suất bún thập cẩm.

Ôn Bình chủ động bung bát bún thập cẩm ra trước mặt mình, mỉm cười nói: "Anh ăn cái này".

Rõ ràng là anh nhận ra cô thích ăn bún sườn nên mới chủ động ăn bát kia.

Không biết vì sao, đột nhiên trong lòng thấy hơi khó chịu. Anh đối xử quá tốt với cô, tốt tới mức cô gần như chìm đắm trong sự dịu dàng ấy. Nhưng... lý trí nói với cô, cô không được lún sâu như thế. Nếu kết cục không như cô mong muốn, sau khi bố mẹ lần lượt qua đời, Kỳ Quyên không còn người thân nào nữa, thật sự không thể chịu đựng được mất mát lần thứ ba nữa.

Quả thực anh là một người rất ưu tú... nhưng không phải là người hợp với cô.

Lúc ăn xong quay về thì trời đã tối.

Hôm nay không biết vì sao lại gặp nhiều chuyện xui xẻo như vậy, ăn bún phải đợi nửa tiếng đồng hồ còn bị nhầm món không nói, trên đường về đột nhiên trời mưa to, tắc đường rất nghiêm trọng. Bình thường hai mươi phút là đến nhà nhưng xe bò như ốc sên, mất hẳn một tiếng mới đến chỗ ở của Kỳ Quyên.

Bên ngoài trời mưa rất to, Kỳ Quyên im lặng một lúc

mới nói: “Cảm ơn anh đã đưa em về. Còn nữa, sau này anh đừng đến chỗ làm của em mời em đi ăn nữa, đồng nghiệp của em sẽ hiểu lầm”.

“Hiểu lầm?”, Ôn Bình cười, “Vốn dĩ anh đang theo đuổi em, họ không hề hiểu lầm”.

“Ý của em là...”, Kỳ Quyên hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, “Em đã nghĩ rồi. Chúng ta không hợp nhau. Vì thế anh không cần phải lãng phí thời gian vì em nữa”.

Nụ cười trên môi Ôn Bình dần tắt, anh khẽ cau mày: “Ý em là từ chối?”.

Kỳ Quyên gật đầu, “Rất xin lỗi, em không thể chấp nhận anh”.

Dứt lời liền mở cửa xe, bất chấp việc mình bị ướt như chuột lột, Kỳ Quyên quay người đi thật nhanh về nhà.

Chưa đi được hai bước đã bị anh đuổi theo khẽ kéo tay lại, trên đầu là chiếc ô của anh, mưa lộp bộp lộp bộp rơi xuống ô, nghe rất chói tai.

Kỳ Quyên quay lại, bắt gặp ánh mắt của anh, ánh đèn màu vàng chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của anh, không có nụ cười ôn hòa thường ngày, lúc này vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, bàn tay siết chặt tay cô. Rõ ràng là anh thật sự tức giận.

“Có thể cho anh lý do không?”, Ôn Bình khẽ hỏi.

Kỳ Quyên khó xử quay mặt đi, “Em nói rồi, chúng ta không hợp nhau”.

Ôn Bình im lặng một lúc, “Là vì gia đình anh sao?”.

“...”

“Em yên tâm, anh sẽ không để người nhà và bạn bè của anh tạo bất kỳ áp lực nào với em...”

“Là em không thể thích ứng với cuộc sống của anh”. Kỳ Quyên khẽ ngắt lời anh, “Đối với em mà nói, bạn bè và người thân của anh đều quá xa vời. Chúng ta hoàn toàn không thuộc về một thế giới”.

“...”

Ôn Bình nhìn cô, im lặng không nói gì.

Kỳ Quyên tiếp tục làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Một câu nói của anh trai anh, giới showbiz có thể dậy sóng. Rất nhiều tác phẩm điện ảnh của mẹ anh đã từng đoạt giải thưởng quốc tế lớn. Anh cũng là họa sĩ nổi tiếng, chỉ cần vẽ vài nét là có bức tranh giá trị lớn... Em chỉ là một luật sư rất bình thường. Những năm qua một mình em xông pha trong thành phố này, cuộc sống rất đơn giản, rất bình lặng. Em không muốn vì sự xuất hiện của anh mà làm đảo lộn toàn bộ nhịp sống của mình.”

Kỳ Quyên cúi đầu, trên mặt có dòng nước mát lạnh chảy xuống môi, là vị đắng chát đã lâu không gặp.

Cô không biết mình đã nói ra những lời ấy với nét mặt như thế nào.

Lý trí, bình tĩnh như đang biện hộ cho đương sự một cách máy móc trên tòa.

Người tầm người, mà tầm mã, một luật sư quen không có người thân, bình thường giản dị như cô hoàn toàn không thể ở bên anh.

Cô gái Lọ Lem và hoàng tử chỉ là truyện cổ tích, còn hiện thực thì rất tàn khốc.

Hôm ấy nghe thấy giọng nói của Mạc Phi, cô đã biết mình và Ôn Bình không phải là người cùng thế giới.

Người như cô, ngồi trên mạng mấy tiếng, tranh nhau vỡ đầu chảy máu cũng không có được CD số lượng có hạn. Ôn Bình chỉ cần nói một câu, đối phương sẽ ký tên, đóng gói, đích thân gửi tới tận nơi. Một người ngày ngày làm việc chăm chỉ, thực mạng như cô, số tiền tiết kiệm trong ngân hàng cả năm cùng không bằng anh vẽ một bức tranh.

Khoảng cách quá lớn...

Giữa con người với con người luôn có khoảng cách không thể vượt qua như vậy.

Ôn Bình im lặng rất lâu, đột nhiên khẽ hỏi: “Em có thích anh không?”.

“...”.

Cầm bị anh khẽ đẩy lên, cô ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh, Kỳ Quyên quay đi muốn tránh ánh mắt anh nhưng lại bị anh quay đầu lại.

“Hãy nhìn anh”, Ôn Bình hạ thấp giọng, “Em chỉ nói không hợp chứ chưa bao giờ nói không thích anh”.

“...”.

“Em có thích anh không? Cho dù chỉ là một chút?”.

“...”.

Kỳ Quyên không trả lời, cũng không thể trả lời.

Ôn Bình không đợi câu trả lời của cô mà cúi xuống hôn lên môi cô.

Bên môi có dòng nước mặn chat, không biết là nước mưa hay nước mắt, cơ thể cứng đờ của người con gái trong vòng tay khiến Ôn Bình thấy xót xa trong lòng...

Người con gái hiếu thắng này rõ ràng thích anh nhưng lại vì sợ bị thương mà không dám tiến tới...

Là sự ra đi của bố mẹ khiến cô phải chịu quá nhiều giày vò ư? Vì đã trải qua bao nhiêu trắc trở và khó khăn nên cô mới tạo cho mình một vỏ bọc dày như vậy. Nhìn qua thì là một người con gái mạnh mẽ, thông minh, thực ra trái tim của cô yếu mềm hơn bất kỳ ai.

Ôn Bình đưa tay ghì chặt gáy cô, hôn cô sâu hơn.

Chiếc lưỡi linh hoạt mở hàm răng, đi sâu vào miệng cô. Kỳ Quyên đứng ngây ra đó hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Ôn Bình thương xót cô, động tác cũng dịu dàng hơn, giống như đang đối xử với vật báu quý giá nhất của mình. Lưỡi nhẹ nhàng lướt qua vòm miệng, từng bước từng bước chiếm đóng.

Chiếc ô không biết đã rơi xuống đất từ lúc nào, tiếng mưa càng làm nổi bật sự tĩnh mịch của màn đêm.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, Ôn Bình ôm Kỳ Quyên rất chặt. Nụ hôn nồng nàn và dịu dàng như đang nhẹ nhàng, từ từ lột bỏ lớp vỏ ngoài cứng rắn ấy.

Dường như Kỳ Quyên nghe thấy trong tim mình có âm thanh của thứ gì đó đang vỡ vụn.

Bao nhiêu năm nay, bao nhiêu đêm ngày, một mình sống trong thành phố phồn hoa này, cái góc nhỏ đã sớm quen với nỗi cô đơn trong lòng, khoảnh khắc này như được ánh mặt trời chiếu vào, dần trở nên ấm áp và sáng ngời.

Không biết nụ hôn kéo dài bao lâu, hai người áp sát vào nhau, bờ môi quyến luyến. Trong khoảng cách thân mật ấy dường như ngay cả hai trái tim cũng hòa vào nhau.

Giây phút ấy, Kỳ Quyên thậm chí có ảo giác... cả thế giới chỉ còn lại hai người.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Ôn Bình dừng lại, chăm chú nhìn Kỳ Quyên, khẽ nói: "Anh biết, vì bố mẹ không còn, một mình em sống trong thành phố này, rất thiếu cảm giác an toàn. Em không muốn thay đổi bản thân, anh có thể hiểu điều đó. Không sao cả... để anh thay đổi là được".

"Lúc này, người đứng trước mặt em không phải là em trai của ông chủ Star Walk, không phải là con trai của đạo diễn nổi tiếng, không phải là bạn của ngôi sao, cũng không phải là họa sĩ gì cả".

"Anh chỉ là Ôn Bình, một Ôn Bình yêu em".

Hai tháng sau.

Đến cuối năm, công việc của Kỳ Quyên trở nên vô cùng bận rộn, các loại tổng kết liên hoan, giày vò cô tới sức cùng lực kiệt. Gần đây Ôn Bình cũng rất bận rộn, giáo viên hướng dẫn của anh mở triển lãm cá nhân ở châu Âu mời anh sang đó. Lần này đi hơn nửa tháng.

Hôm anh quay về cũng vừa hay là ngày lễ Giáng sinh. Mười hai giờ trưa máy bay của anh hạ cánh, thời gian quá gấp nên Kỳ Quyên cũng không đi đón.

Sắp đến giờ tan ca, đột nhiên đồng nghiệp nói đùa: “Luật sư Kỳ, vệ sĩ nhà chị lại đến hộ tổng chị kìa”.

Kỳ Quyên quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên thấy chiếc xe quen thuộc ở dưới lầu, cô quay lại cười với đồng nghiệp rồi nhanh chóng thu dọn tài liệu đi xuống dưới.

Thấy Kỳ Quyên xuống, Ôn Bình rất galant mở cửa xe cho cô, cúi người, “Mời luật sư Kỳ”.

Kỳ Quyên lờm anh rồi tự lên xe thắt dây an toàn. Lúc ấy Ôn Bình mới mỉm cười ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe, kéo tay Kỳ Quyên rồi hôn cô.

“Ưm... đừng... người khác nhìn thấy”. Kỳ Quyên đỏ mặt ra sức đẩy anh. Nhưng anh chàng mặt dày này bám dính như kẹo kéo, không thể đẩy ra được. Kỳ Quyên bó tay, đành phải để mặc cho anh hôn thỏa thích.

Sau khi kết thúc nụ hôn, Ôn Bình mới môi kề môi cô,

khẽ hỏi: “Nhớ anh không?”.

Kỳ Quyên bình tĩnh nói: “Không”.

“Em không thể nói cái gì dễ nghe hơn sao?”.

“Mấy hôm nay sắp bận đến phát điên rồi, làm gì có thời gian nhớ anh. Được rồi, đừng sến súa nữa, mau lái xe”.

“... Thôi được”. Ôn Bình đành ngồi vào ghế lái, lấy một chiếc hộp xinh xắn trong túi áo. “Quà Giáng sinh”.

Kỳ Quyên mở ra, thấy một sợi dây chuyền rất đẹp. “Mua ở nước ngoài à?”.

Ôn Bình nói: “Không phải, mua trong nước, mua lâu lắm rồi, không có cơ hội tặng em. Chẳng phải vừa đúng dịp Giáng sinh sao, nhân tiện mang ra làm quà tặng”.

“... Anh thật là thật thà, không thể nói là đặc biệt mang từ châu Âu về tặng em sao? Dù sao thì em cũng không biết”.

Ôn Bình khẽ cười. “Lừa em làm gì”.

Thấy Kỳ Quyên nghiên cứu sợi dây chuyền, Ôn Bình liền đưa tay lấy sợi dây chuyền, “Nào, anh đeo cho em”.

“Vâng”. Kỳ Quyên cúi đầu.

Ôn Bình đeo dây chuyền cho cô, nhìn mặt cô phát sáng trước ngực cô, hài lòng gật đầu: “Quả nhiên anh rất có mắt thẩm mỹ, em đeo sợi dây chuyền này rất đẹp”.

Kỳ Quyên lấy chiếc gương trong túi xách ra soi, cũng cảm thấy đẹp, mỉm cười nói: “Cảm ơn anh”.

Ôn Bình đùa: “Chỉ nói cảm ơn suông không được, cảm ơn nên dùng hành động thực tế để bày tỏ chứ? Trao thân anh thấy cũng được”.

Kỳ Quyên lườm anh, lấy một chiếc hộp trong túi nhét vào tay anh, “Cho anh, quà Giáng sinh”.

Ôn Bình mở hộp, cũng là một sợi dây chuyền, kiểu dáng đơn giản, đẹp mắt, thích hợp cho nam giới.

Chẳng có cách nào, đôi khi có thần giao cách cảm cũng đành chịu.

“Sao em cũng tặng dây chuyền, tặng dây chuyền thật không có gì mới mẻ?”.

“... Anh tặng dây chuyền thì có mắt thẩm mỹ, em tặng dây chuyền thì không có gì mới mẻ, đúng không? Thầy Ôn?”.

“Anh sai rồi...”, Ôn Bình vội vàng giơ tay đầu hàng, “Luật sư Kỳ bận như vậy mà không quên chuẩn bị quà cho anh. Thật sự anh rất cảm động. Dĩ nhiên, nếu em đích thân đeo cho anh rồi tặng kèm một nụ hôn, anh sẽ càng cảm động hơn”.

“Tự đeo đi”.

Ôn Bình làm ra vẻ ầm ức nhưng bị Kỳ Quyên bỏ mặc.

Đột nhiên có người gõ cửa kính, Kỳ Quyên nghi hoặc hạ cửa xuống thì nhìn thấy anh bảo vệ đứng trước mặt, cười khì khì nói: “Xin lỗi, luật sư Kỳ, công ty quy định xe đỗ trước cửa không được quá mười phút. Hai người đã đỗ xe ở

đây mười lăm phút rồi”.

“Được thôi, tôi lập tức lái xe đi đây”, Ôn Bình mỉm cười khởi động xe.

Kỳ Quyên chỉ muốn bóp chết anh, nhân tiện chui xuống đất. Cảnh tượng hai người hôn nhau say đắm trong xe lúc này... không phải là đã bị nhìn thấy hết rồi đấy chứ? Trời ơi, sau này cô đi làm nhìn thấy bảo vệ chẳng phải là sẽ xấu hổ chết mất sao.

Ôn Bình lái xe về phía đường cao tốc thông ra ngoại ô. Kỳ Quyên có chút băn khoăn, liền hỏi: “Đi đâu vậy?”.

“Đến nhà anh ăn cơm, mẹ anh muốn gặp em”.

“... Sao không nói trước với em”.

“Anh cũng vừa nhận được tin. Hôm nay mẹ anh mới về, bảo anh đưa em về nhà ăn cơm, cùng đón Giáng sinh. Em không để ý chứ? Trước đây em gặp mẹ anh rồi, bà rất thích em”.

“Ừm... Chuyện này không có gì. Chỉ là em chưa chuẩn bị quà cho bà...”

“Không cần quà gì cả. Mẹ anh thẳng tính, thứ em tặng nếu bà không thích thì bà sẽ ném thẳng. Món quà tốt nhất mà bà muốn chính là sớm được bế cháu nội, hay là... em suy nghĩ một chút?”.

“... Ôn Bình!”. Kỳ Quyên vung nắm đấm, tiếp xúc thân mật với bụng của anh.

Ôn Bình giả vờ ôm bụng: “Luật sư Kỳ, anh sẽ tố cáo

em bạo lực gia đình!”.

“...”

Quen nhau lâu mới phát hiện, anh chàng này không hề thật thà trung hậu như trong tưởng tượng của cô (thực ra anh chưa bao giờ “thật thà”). Mặc dù thỉnh thoảng chân thành và dịu dàng khiến cô vô cùng cảm động, nhưng sau khi hai người trở nên thân thiết, các trò trêu ghẹo của anh chàng mặt dày này thường xuyên khiến Kỳ Quyên tức tới mức muốn giết người.

Nửa tiếng sau, chiếc xe dừng trước một tòa biệt thự vô cùng lớn.

Kỳ Quyên cùng Ôn Bình đi vào nhà, bà Ôn đã chờ sẵn ở đó. Trong nhà bật máy sưởi rất ấm, trong phòng khách còn bày một cây thông Noel khổng lồ.

“Cháu chào cô ạ”. Kỳ Quyên chủ động đi lên chào hỏi bà Ôn.

“Tiểu Quyên đến rồi, mau lại đây, bên ngoài rất lạnh đúng không?”.

“Cũng bình thường ạ”.

“Lại đây, vào phòng khách ngồi. Lâu lắm không gặp, sao lại gầy đi rồi, gần đây bận lắm đúng không?”.

Kỳ Quyên vội cười nói: “Gần đây công việc khá bận ạ”.

Bà Ôn kéo tay Kỳ Quyên vào phòng khách ngồi, bật tivi xem, “Ôn Bình, mau đi nấu ăn đi, đừng để bạn gái bị đói. Nguyên liệu mẹ đã bảo cô Ngô chuẩn bị xong rồi, con

phụ trách xào nấu”.

“...”.

“Sao, không chịu à? Chẳng phải lúc nào cũng tự khoe tài nghệ còn hơn cả đầu bếp khách sạn năm sao sao? Còn không mau trở tài”.

Ôn Bình bắt lực nhún vai, “Dạ dạ dạ, con đi đây”.

Kỳ Quyên vội nói: “Để em giúp anh, anh vừa xuống máy bay...”.

Bà Ôn vội kéo cô lại, “Giúp cái gì mà giúp, thức ăn đã rửa sạch thái sẵn rồi, một mình nó làm được”.

Ôn Bình mỉm cười bước lại nhẹ nhàng nắm tay Kỳ Quyên, khẽ nói: “Không sao đâu, anh ngồi trên máy bay ngủ đủ rồi, em nói chuyện với mẹ đi”.

Kỳ Quyên gật đầu: “Vậy được, nếu bận quá thì gọi em nhé”.

“Anh biết rồi”, Ôn Bình quay người đi vào bếp.

Lúc ấy bà Ôn mới mỉm cười nói: “Tiểu Quyên có muốn uống cà phê không?”.

“Dạ, không cần ạ”.

“Đừng khách sáo, đến đây thì cứ tự nhiên như ở nhà”. Bà Ôn còn thân thiết hơn lần trước, nhìn Kỳ Quyên với ánh mắt như nhìn con dâu, “Năm ấy cô muốn sinh một đứa con gái, tên đã nghĩ sẵn rồi, gọi là Ôn Bình. Bình trong “bình quả” (quả táo), không ngờ lại sinh ra con trai”.

Thì ra nguồn gốc cái tên Ôn Bình là như vậy, quả táo của nhà họ Ôn. Kỳ Quyên nghĩ cũng cảm thấy thú vị.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên cửa mở, người đàn ông bước vào mang theo một luồng khí lạnh.

Anh ta mặc áo khoác màu đen, thân hình cao lớn, ánh mắt sắc bén lướt qua phòng khách, sau đó quay đi thay giày, treo áo khoác lên mắc áo bên cạnh rồi mới đi vào phòng khách.

Bà Ôn vội vàng nói: "Thế Kiệt, lại đây làm quen một chút, đây là bạn gái của em trai con, Kỳ Quyên". Sau đó lại giới thiệu với Kỳ Quyên, "Đây là con trai lớn của bác, Ôn Thế Kiệt, rất ít người trong giới biết tên tiếng Trung của nó, đều gọi nó là Derek".

"...".

"...".

Hai người nhìn nhau, bỗng chốc không biết nói gì.

Một lúc sau, Kỳ Quyên gượng gạo đứng dậy, đưa tay ra, lịch sự mỉm cười nói: "Chào anh".

Ôn Thế Kiệt cũng đưa tay, khẽ bắt tay Kỳ Quyên, "Chào em".

Sau khi rút tay lại, anh ta liền quay người đi vào bếp, "Con vào bếp phụ giúp, hai người nói chuyện đi".

Anh ta đi càng tốt, nếu không trời lạnh thế này mà ngồi ở đó, chẳng khác nào điều hòa sống.

Bảy giờ tối, cuối cùng cũng đến giờ ăn cơm, bữa ăn vô cùng thịnh soạn. Tài nấu nướng của Ôn Bình quả nhiên không phải là nói khoác, mỗi món ăn đều hoàn hảo về màu sắc, hương vị.

Bốn người ngồi quanh bàn ăn, trông rất giống “người một nhà”.

Kỳ Quyên giơ đũa gắp một miếng sườn, vừa hay Ôn Thế Kiệt cũng gắp miếng sườn ấy. Hai người cùng lúc thu đũa lại, không khí bỗng chốc có chút khó xử.

Ôn Bình mỉm cười, cầm đũa gắp miếng sườn ấy vào bát Kỳ Quyên và nói: “Anh, anh béo quá rồi ăn ít thịt thôi. Miếng này cho cô ấy ăn, cô ấy gầy tới mức chỉ còn xương thôi”.

Kỳ Quyên: “...”.

Ôn Thế Kiệt: “...”.

Ôn Bình kẹp ở giữa giữ không khí thân thiện nhưng lời anh nói lại khiến hai người đều muốn đánh anh.

Bữa cơm kết thúc trong không khí kỳ lạ như thế. Không còn sớm nữa, Kỳ Quyên liền nói mình phải về.

Dĩ nhiên Ôn Bình lái xe đưa cô về.

Ôn Bình vào nhà xe lấy xe, Kỳ Quyên đứng đợi ở cửa. Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Cô Kỳ, có thể nói chuyện một lúc được không?”.

Kỳ Quyên quay lại, bắt gặp ánh mắt của Ôn Thế Kiệt,

“Anh Ôn tìm tôi có chuyện gì?”.

“Tôi đã từng ngăn cấm em trai tôi đến với cô nhưng nó không nghe, còn bảo tôi đừng can thiệp vào chuyện riêng của nó”.

Kỳ Quyên gật đầu, “Anh ấy nói không sai, quả thực anh không có quyền can thiệp vào chuyện tình cảm riêng tư của anh ấy”.

Ôn Thế Kiệt im lặng một lúc mới khẽ nói: “Nếu nó đã lựa chọn đến với cô, tôi hy vọng sau này giữa chúng ta, cho dù là việc công hay việc riêng đều cố gắng đừng để nảy sinh mâu thuẫn, khiến nó khó xử”.

Mặc dù Ôn Thế Kiệt trông có vẻ rất lạnh lùng nhưng lại là một người anh trai tốt quan tâm tới em trai. Kỳ Quyên mỉm cười và nói: “Vâng, vì Ôn Bình, tôi sẽ cố gắng tránh”.

“Thế là tốt nhất”.

Ôn Thế Kiệt quay người vào nhà, đi đến cửa lại quay lại nói: “Ngoài ra, cô có thể gọi tôi là anh trai giống như Ôn Bình”.

Kỳ Quyên sững người, rõ ràng lúc này cô gọi anh là anh Ôn khiến anh cảm thấy không vui, cuối cùng không kìm được nhắc nhở.

Xem ra đây cũng là anh chàng mặt lạnh nhưng mềm lòng, Kỳ Quyên mỉm cười nói: “Em biết rồi anh ạ”.

Ôn Thế Kiệt nghiêm túc gật đầu rồi mới vào nhà.

Ôn Bình không đưa Kỳ Quyên về thẳng nhà mà lái xe

đến một chỗ khác.

Kỳ Quyên băn khoăn hỏi: “Muộn thế này rồi còn định đi đâu?”.

Ôn Bình làm ra vẻ bí mật: “Đến rồi sẽ biết”.

Mười phút sau, xe dừng lại trước một nhà kính, Ôn Bình đi lên mở khóa, dắt tay Kỳ Quyên bước vào.

Tách một tiếng, đèn bật sáng, bỗng chốc Kỳ Quyên đứng ngây tại chỗ.

Trong phòng bày đầy hoa tươi, màu trắng, màu hồng, màu đỏ, màu vàng, các loại hoa rực rỡ với đủ loại màu sắc được bày sát nhau, xung quanh còn có đèn màu, trông rất rực rỡ.

Kỳ Quyên hoàn toàn không biết phải nói gì.

“Nhà kính này là nơi bố anh thích nhất khi còn sống. Trước đây ông đã trồng rất nhiều loài hoa ở đây. Sau khi ông mất, nơi này dần dần không được ai chăm sóc nữa. Hôm nay từ sân bay về, đi qua một cửa hàng hoa, tự nhiên anh nổi hứng mua ít hoa vận chuyển tới đây. Nếu nhân viên cửa hàng không lừa anh thì tổng số hoa là 999 bông, tượng trưng cho thiên trường địa cửu”.

Ôn Bình khẽ cười, trong lúc Kỳ Quyên còn sững sờ đột nhiên anh quỳ một chân, lấy chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị từ trước ra.

“Kỳ Quyên, lấy anh nhé”.

“...”.

“Đợi mùa xuân năm sau, chúng mình cùng mua ít hoa đỗ quỳên đến trồng ở đây. Anh biết, đó là loài hoa mà em và mẹ em thích nhất. Đợi ngày hoa đỗ quỳên nở, chúng mình sẽ tổ chức hôn lễ, được không?”.

“...”.

Gương mặt anh tuấn của người đàn ông quỳ trước mặt vô cùng chân thành, ánh mắt dịu dàng tới mức khiến người ta tan chảy, chiếc nhẫn kim cương trên tay phát ra ánh sáng lấp lánh.

Lời cầu hôn lãng mạn và ấm áp như thế này cô không thể nào từ chối được...

Kỳ Quyên cố nén nước mắt, thậm chí nói năng không rõ ràng: “Anh... quá đường đột...”

Ôn Bình mỉm cười nói: “Đối với anh thì không hề đường đột. Lúc ở châu Âu, ngày nào anh cũng rất nhớ em, nóng lòng muốn quay về gặp em. Anh đã dự tính trước rồi, ngày đầu tiên trở về sẽ cầu hôn em. Em là người anh trao trọn trái tim, anh yêu em, anh muốn sống cùng em tới đầu bạc răng long. Vì thế... lấy anh nhé, được không?”.

Khóe mắt cay cay, nước mắt như thể chực trào ra.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một người có thể ở bên cạnh cô, cùng cô sống đến già như thế này. Lúc này, nhẫn kim cương và hoa tươi, người đàn ông dịu dàng quỳ trước mặt, tất cả giống như một giấc mộng không có thật.

Thấy Kỳ Quyên im lặng rất lâu không nói gì, Ôn Bình

mỉm cười, dịu dàng hỏi: “Luật sư Kỳ, không phải em lại tạm thời hoãn phiên tòa, đợi thẩm phán đấy chứ?”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc mới nhẹ nhàng lấy chiếc nhẫn trên tay anh, chân thành nói từng câu từng chữ:

“Ôn Bình, bây giờ em tuyên phạt, xin anh với tư cách là chồng của Kỳ Quyên, cả đời này ở bên cô ấy, không xa rời, cùng nắm tay nhau đến hết cuộc đời, được không?”.

Ôn Bình đứng dậy, ôm thật chặt Kỳ Quyên vào lòng, dịu dàng thì thầm: “Tuân lệnh vợ yêu”.

Vợ yêu, anh chưa bao giờ gọi như vậy trong game, cách gọi mà anh đã xác định từ rất lâu rồi, lúc này, cuối cùng đã được thốt ra trong không khí ấm áp như thế này.

Anh biết từ nay về sau người con gái này sẽ gắn kết với mình, biến thành một nửa cuộc đời anh. Từ đây cùng chung hoạn nạn, vĩnh viễn không bao giờ phụ lòng nhau.

“Vợ à, anh yêu em”, Ôn Bình khẽ nói bên tai cô.

Kỳ Quyên khẽ vùi mặt vào ngực Ôn Bình, nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, khẽ nở nụ cười:

“Chồng à, em cũng yêu anh.”

Có lẽ đây chính là sự yên ổn và niềm hạnh phúc mà em chờ đợi bao nhiêu năm qua.

{Đoạn kết}

Trong game Danh Kiếm Online có một cặp vợ chồng tên là "Mr.Bottle" và "Hoa Đỗ Quyên Nở". Hai người lập nhóm tên là "Siêu nhân đến rồi", tham gia đấu võ 2V2, thao tác vô cùng lợi hại, phối hợp vô cùng ăn ý. Mỗi lần gặp họ, đối thủ hầu hết đều sẽ từ bỏ vùng vẫy, trực tiếp đầu hàng.

"Chị Đỗ Quyên xin hãy đánh đi".

"Sặc! Lại là đôi vợ chồng này! Mong chết thật nhanh!".

"Hai người ra tay nhẹ một chút được không T_T".

"Cặp vợ chồng biến thái này có thể thua một lần được không? Cứ thắng mãi như thế có thú vị không?".

Nhưng họ vẫn cứ thắng, chỉ khi nào tâm trạng vui vẻ, thỉnh thoảng mới thua một, hai trận.

Mỗi người dẫn theo một vật nuôi, bộ lông trắng như tuyết trông rất đáng yêu, nghe nói cách đây không lâu tham gia cuộc thi chụp ảnh vợ chồng, bức ảnh hai người quay đầu nhìn nhau ở Tuyệt Cảnh đã giành được giải nhất. Ban tổ chức tặng cho họ một đôi vật nuôi đặc biệt làm phần thưởng. Người khác muốn mua cũng không mua được.

Dĩ nhiên, đôi vật nuôi này sau này lại sinh rất nhiều con trai con gái, lần lượt được chủ nhân tặng cho bạn bè của họ. Chỉ là, thế hệ vật nuôi F2 không còn là màu trắng. Bộ lông trắng muốt trong toàn máy chủ chỉ có đôi này.

Một con tên là Tiểu Bottle, một con tên là Tiểu Đỗ Quyên.

Mùa xuân năm sau, vào mùa hoa đỗ quyên nở, đột nhiên căn phòng số 3 “Vô địch thiên hạ” trong biệt thự tư nhân của kênh YY Nam Cung Thế Gia được chủ nhân đổi tên.

Đổi thành bốn chữ:

Trăm năm hòa hợp.

Lời cuối sách

Cuối cùng cũng đã hoàn thành xong ba cuốn trong series về ba chị em Vệ Nam, Tiêu Tinh, Kỳ Quyên. Câu chuyện của họ cũng tạm thời kết thúc. Tôi rất vui vì có thể thuận lợi hoàn thành ba câu chuyện này, cũng vô cùng biết ơn các bạn độc giả đã luôn ủng hộ tôi.

Tôi tin rằng rất nhiều người đều đã từng có ước mơ tươi đẹp về tình yêu, cũng từng yêu một cách đơn thuần, cổ chấp như các nhân vật chính Vệ Nam, Tiêu Tinh, Kỳ Quyên. Những ký ức ấy khắc sâu trong tâm trí của chúng ta, giống như vết nứt trên mặt băng vậy.

Tất cả những tình yêu mãnh liệt, tất cả quá khứ huy hoàng, đến cuối cùng sẽ bị cuộc sống mài hết góc cạnh, biến thành sự găn kết bình dị, giống như trong một bài hát. “Điều lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ tới chính là được cùng anh trở nên già nua. Đến tận khi mái tóc chúng ta điểm bạc, răng chúng ta rụng, vẫn có thể che ô cùng nhau

đi dạo.”

Mỗi khi nhìn thấy những ông bà lão dắt tay nhau đi dạo trên đường, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng xúc động. Kết thúc của ba câu chuyện này đều tươi đẹp, ấm áp bởi vì tôi tin rằng tình yêu giữa con người với con người không còn gì đẹp hơn “Được nắm tay nhau, cùng đi đến già”.

Lục Song hài hước, Quân Tắc lạnh lùng hay Ôn Bình dịu dàng, nam chính khác nhau, cảm nhận về tình yêu cũng khác nhau, điểm chung duy nhất của họ chính là hy vọng có thể được cùng người con gái mình yêu sống đến già, mang lại cho cô gái ấy một ngôi nhà ấm áp.

Tôi thích một tình yêu nhẹ nhàng và bình dị như thế.

Đó cũng là mục đích tôi viết series truyện này.

Ba nữ chính trong truyện sau khi trải qua sóng gió, cuối cùng đã tìm được tình yêu thuộc về mình.

Tôi hy vọng những người bạn xung quanh tôi và tất cả độc giả cũng sẽ tìm thấy hạnh phúc bình dị và lâu bền ấy như các nhân vật chính trong truyện.

Khi viết kết thúc cho những câu chuyện này, tâm trạng của tôi rất vui, dường như tôi cùng với nhân vật trong truyện, trải qua biết bao sóng gió, cuối cùng nhìn thấy bầu trời trong xanh rộng lớn.

Nếu bạn có duyên đọc được những câu chuyện mà tôi viết, tôi mong rằng sau khi đọc xong câu chuyện này, bạn cũng sẽ cảm thấy ấm áp trong lòng.

Chúc các bạn một cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên.

Điệp Chi Linh

